DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

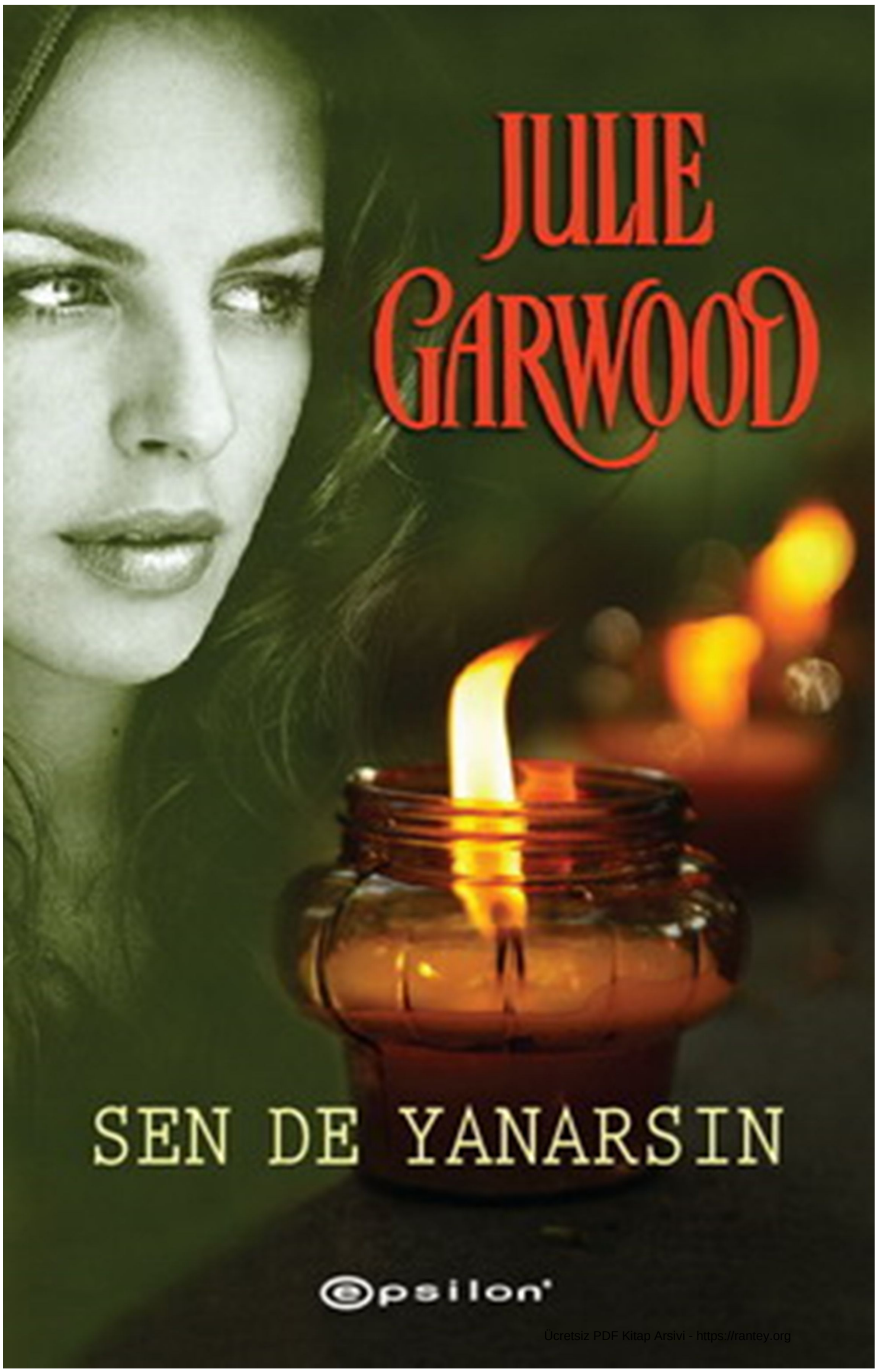

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SEN DE YANARSIN

Orijinal Adı: Slow Burn
Yazarı: Julie Garwood
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Ayhan Akbaş
Editör: Nihal Kuşhan
Düzenleme: Gülen Işık
Düzelti: Fahrettin Levent
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Temmuz 2009

ISBN: 978 9944 82-179-7

YAY]NEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2005 by Julie Garwood •

Türkçe Yayım Hakkı: Aslı Karasuil Ajans aracılığı ile
O Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaası
Çiftehavuzlar Yolu
Acar Sitesi No: 18 Davutpaşa
Tel: (0212)674 97 23

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Gürsel Mah. Nurtaç Cad. İcabet Sk. No: 3 Kâğıthane/İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sen de Yanarsın

Julie Garwood

Çeviri
Ayhan Akbaş

@ p s i l o n

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birinci Bölüm

Huysuz, yaşlı adam ortalığın birbirine girmesine neden olacaktı ve yalnızca bunu kendisinin göremeyeceğine üzülüyordu. Hayırsız akrabalarının ayaklarının altından halıyı çekmek üzereydi ve evet, tepetaklak oluvereceklerdi. Bu miskin ailede birilerinin berbat bir hatayı düzeltmesinin zamanı çoktan geçmişti, hem de çoktan.

Donanımın kurulmasını beklerken masasının üzerindeki karışıklığı temizledi. Yamru yumru parmakları, bir zamanlar metreslerine dokunurken gösterdiği aynı şefkat ve özenle geziniyordu pürüzsüz ahşabın üzerinde. Masa eskiydi, çizikti ve onun kadar yıpranmıştı. Servetini işte bu odada yapmıştı. Kulağına yapıştırdığı telefonuyla, birbiri ardına kârlı pazarlıklar üzerinde çalışmıştı. Geçen otuz yıl içerisinde kaç tane şirket satın almıştı? Daha kaç tanesini batırmıştı?

Sayısız zaferlerini hayal etmekten vazgeçti. Şimdi sırası değildi. Odanın öteki ucuna, bara yürüdü, yıllar önce iş ortaklarından birisinin verdiği kristal sürahiden kendisine bir bardak su doldurdu. Bir yudum aldıktan sonra bardağı masaya götürdü köşeye yakın bir altlığın üzerine koydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ahşap panellerle kaplı kütüphanede etrafa bakındı, kameralar için ortamın çok karanlık olduğuna karar vermiş olacak ki acele ile masadaki bütün ışıkları açtı.

"Hazır mısınız?" dedi, sesindeki sabırsızlık belli oluyordu. Sandalyeyi çekip oturdu, saçlarını düzeltti ve yakasının kalkmaması için takım elbisesinin ceketini ayarladı. Sanki boğazındaki daralmayı gevşetecekmiş gibi kravatını çekti. "Şimdi kafamdakileri bir toparlayacağım," dedi, yıllarca bağırarak emirler yağdırmaktan ve çok değer verdiği Küba puroları içmekten sesi kabalaşmıştı.

Şimdi canı bir puro çekmişti. Gerçi evde puro yoktu. Alışkanlığını on yıl önce bırakmıştı ama ikide birde, heyecanlandığında aniden canı çekiveriyordu. Şu anda sadece heyecanlı değildi; biraz korkuyordu da. Onun için bu biraz tuhaf, neredeyse bilinmedik bir duyguydu. Ölmeden önce doğru şeyi yapmak için sabırsızlanıyordu. Artık çok yakında bu olacaktı, çok yakında. En azından bu kadarını MacKcnna adına borçluydu. Kasetli eski model video kamera, yaşlı adama dönük tripotun üzerine yerleştirilmişti. Dijital kamera, eski kameranın hemen arkasında yukarda tutuluyordu; onun da objektifi adama odaklanmıştı.

Adam kameraların arkasına doğru baktı. "Biliyorum sizce dijital olanı yeterli, belki haklısınız da ama video kayıtlarında ben hâlâ eski yöntemi istiyorum. O disklere güvenmiyorum, o yüzden kaset benim yedeğim olacak," dedikten sonra, "her şey hazır olduğunda başınızı sallayın, ben başlarım," talimatını verdi.

Bardağını aldı bir yudum içti ve geri koydu. Şu her şeyi abartan doktorların ona dayattığı haplar ağzını kurutuyordu.

Birkaç saniye sonra her şey hazırdı ve başladı.

"Adım Compton Thomas MacKenna. Bu benim son arzum ve vasiyetim değil, çünkü o işi zaten yapmıştım. Varı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

siyetimi bir süre önce değiştirdim. Orijinali kiralık banka kasamda saklanıyor; bir kopyası hukuk işlerimi takip eden firmadaki dosyamda, ayrıca bir kopyası daha var ve sizi temin ederim ki orijinalinin veya hukuk rnüşavirliğimdeki kopyanın başına, herhangi bir sebeple, bir iş gelmesi halinde, işte bu kopya çirkin başıyla karşınızda şaha kalkacaktır.

"Hiç birinize yeni vasiyetimden veya yaptığım değişikliklerden söz etmedim; çünkü son aylarımı taciz edilerek geçirmek istemiyordum ama doktorlar artık daha fazla yapabilecekleri bir şey kalmadığına ve sonun yaklaştığına beni ikna ettiler, istedim ki... hayır gerekli gördüm ki," diyerek düzeltti, "bunu niçin yaptığımı size açıklayayım... gerçi hiçbirinizin bunu anlayacağından ya da umursayacağından da emin değilim.

"Açıklamama MacKenna ailesinin kısa bir tarihiyle başlayacağım. Annem ve babam Iskoçya'nın yüksek dağlarında doğmuş, büyümüş ve gömülmüş. Babamın bir hayli arazisi vardı... bir hayli," diyerek tekrarladı. Boğazını temizlemek ve bir yudum daha su içmek için sözlerine ara verdi, "Öldüğünde araziler eşit miktarda ağabeyim ikinci Robert Duncarç ile bana geçti, Duncan ile ben öğrenimimizi sürdürmek için Amerika Birleşik Devletleri'ne geldik, her ikimiz de burada kalmaya karar verdik. Yıllar sonra Robert arazi hissesini bana sattı. Mirasıyla, o çok varlıklı bir adam oldu, ben de Glen MacKenna denen mülkün tek sahibi haline geldim.

"Hiç evlenmedim. Bunun için ne zamanım oldu, ne de niyetim. Robert benim onaylamadığım bir kadınla evlendi ama kardeşimin tersine ben, istemediğim birisini seçtiği için onu tehdit etmedim, meseleyi de uzatmadım. Adı Caroline'dı... Belli ki Robert'la parası için evlenmişti. Onu kesinlikle hiç sevmedi. Yine de görevini vaptı ve ona iki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

erkek evlat verdi; üçüncü Robert Duncan ve Conal Tho mas.

"Ve şimdi bu tarih dersinin can alıcı noktasına geldik. Yeğenim Conal sosyal bir konumu olmayan bir kadınla evlenmeyi tercih edince babası onu reddetti, Robert'ın tercihi- bir başkası olmuştu - etkili bir aileden gelen bir kadın - bu yüzden babası, arzuları kulak arkası edildiği için küplere bindi. Conal'ın eşi Leah, bir sokak dilencisinden pek farklı değildi, ama Conal kaybedeceği paralan umursar gibi görünmüyordu." Nefret dolu bir püflemenin ardından sözlerini sürdürdü; "Robert'ın elinde tek kalan, kendine her denileni yapan gerç'ek bir 'evet efendimci' olan ilk oğluydu.

"Yıllar içinde Conal'ın izini kaybettim," diyerek devam etti. "Çok meşguldüm," diye ekledi mazeret olarak. "Tek bildiğim Chaıleston'm hemen dışında Silver Springs'e taşınmış olduğuydu. Daha sonra bir araba kazasında öldüğünü duydum. Kardeşimin ccnazeyc gitmeyeceğini biliyordum ama ben gittim. Kabul ediyorum öyle pek zorunluluk duygusu yüzünden değildi gidişim. Sanırım Conal'ın ne yaptığını merak etmiştim. Leah'e ve başka hiç kimseye orada olduğumu söylemedim. Mesafemi korudum. Kilise yas tutanlarla dolup taşmıştı. Mezarlığa bile gittim, üç küçük kız çocuğuyla Leah'i gördüm, en küçükleri daha bir bebekti." Sanki sahneyi tasarlarmışçasına duraksadı. Solgun gözlerinden okunabilecek duygusallıktan hiçbir ipucu vermek istemeyerek, bir an için kameradan uzaklara baktı. Koltuğunda doğruldu ve "kaldığı yerden devam etti. "Orada görmek için gittiğim şeyi gördüm. MacKenna soyu Conal'ın çocuklarıyla devam edecekti... gerçi ne yazık ki hiçbiri erkek değildi.

"Kardeşimin öteki oğluna gelince - üçüncü Robert'a - onu şımarttı; yaramaz olmayı öğretti. Hırs yapmasına izin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vermedi, buna karşılık kardeşim, ilk oğlunun aşırı içkiden erken Ölümünü görecek kadar uzun yaşadı. Her şeyin aşırısına kaçma günahı bir sonraki nesle aktarıldı. Robert'ın torunlarının miraslarını nasıl çarçur ettiğini, dahası MacKenna adını nasıl kirlettiklerini izledim. En büyük olan Brycc babasının yolundan gidiyordu, iyi bir kadın olan Vanessa ile evlendi ama Vanessa da onun rezilliklerine engel olamadı. Babası gibi sarhoşun biriydi. Bütün hisselerini sattı, tahvillerini paraya çevirdi ve son meteliğine kadar harcadı. Hayli bir miktarını alkole ve kadınlara harcadı, gerisini ne yaptığını da bir tek Allah biliyor.

"Sonra Roger var. Gözden en ırak olandır - haftalarca ortalıkta görünmez - ama benim kaynaklarımla izini sürüp nelerle meşgul olduğunu keşfetmek uzun sürmedi. Roger eğlence için kumarı seçmiş görünüyor. Bana gelen bilgilere göre sadece geçen yıl dört yiiz binin üzerinde kaybetmiş. Dört yiiz bin." İhtiyar adam başını salladı ve sanki bu sözler ağzında iğrenç bir tat bırakmış gibi sürdürdü konuşmasını. "Daha kötüsü Johnny Jackman gibi kabadayılarla ilişkisi var. Sadece MacKenna adının Jackman gibi bir katil ile yan yana gelmesi bile midemi bulandırıyor.

"En küçükleri'Ewan kendine hâkim olmuyor veya olamıyor. Eğer çok zeki ve pahalı avukatlar olmasaydı şimdi hapishanede olurdu. İki yıl önce bir adamı neredeyse öldüresiye dövmüştü. Hepsinden tiksiniyorum. Hepsi bu dünyaya hiçbir katkısı olmamış işe yaramaz adamlar." ihtiyar adam cebinden bir peçete çıkardı ve kaşlarını kuruladı.

"Şu hiçbir işe yaramayan doktorlar bana ancak birkaç ayım daha kaldığını söyleyince bir değerlendirme yapmaya karar verdim." Döndü ve yan çekmeceden siyah kalın bir klasör çıkardı. Masanın ortasında kapağını açtı ve ellerini üstüne koydu. "Bir dedektife biraz araştırma yaptırdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Conal'ın çocuklarının nc hale geldiğini bilmek istiyordum. Kabul etmeliyirp ki beklentilerim düşüktü. Conal'ın ölümünden sonra Leah ile kızlarının ucu ucuna yaşayabildiklerini düşünüyordum. Ayrıca hiçbirinin üniversite okuyabileceklerini sanmıyordum... O bile şüpheliydi. Her ikisinde de yanılmışım. Conal'ın kazasından sonra Leah sigorta şirketinden, çocuklarıyla evlerinde kalabilecekleri kadar tazminat almıştı. Özel bir kız okulunda sekreter olarak işe başladı. Ödeme düşüktü - Leah'in daha fazlasını yapabilecek yeteneği olduğunu sanmıyorum - ama bir anlaşma yaptılar. Kızların üçü de iicret ödemeden ilköğretim ve lise öğrenimini o okulda aldı." Onaylarcasına başını salladı ve sözlerine devam etti, "belli ki Conal iyi bir eğitimin değerini ona anlatmıştı."

Klasörün içindeki rapora bir göz attı. "Öyle görünüyor M üçü de çok çalışkan. Aralarında bir tek bile tembel olanı yok," üstüne bas;fbasa ekledi. "En büyükleri Kicra iyi bir üniversiteye yüzde yüz burslu olarak girdi ve takdirname ile mezun oldu. Sonra başka bir burs alarak tıp fakültesine girdi ve son derece iyi götürüyor. Ortanca kız Kate ailenin girişimci olanı. O da doğudaki en iyi üniversitelerden birisine yüzde yüz bursla girdi ve takdirname ile mezun oldu. Daha öğrencilik yıllarında işini kurdu; bugün şirketi büyüyor ve çok başarılı olma yolunda gidiyor." Tekrar kameraya baktı. "Görünüşe bakılırsa bana çok benziyor.

"Elbette en gençleri Isabel de onlar kadar akıllı ama onun gerçek becerisi sesi. Bu konuda oldukça yetenekli olduğu anlaşılıyor." İşaret parmağıyla raporun üzerine tıp tıp vurdu.

"Isabel üniversitede müzik ve tarih öğrenimi yapmak istiyor ve günün birinde İskoçya'ya gidip akrabalarıyla buluşmayı arzuluyor." Başını salladı. "Bu haberler beni sorr derece mutlu ediyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şimdi vasiyetimdeki değişikliklere gelince." Belli belirsiz gülümsedi. Kaybolan gülümsemesinin ardından sözlerini sürdürdü. "Bryce, Roger ve Ewan her biri derhal yüz bin dolarlık nakit alacaklar. Bu paraların tedavi için kullanılacağını ümit ediyorum ama bundan şüpheliyim. Vanessa da yüz bin alacak ve bu ev de onda kalacak. Bu kadarını en az son zamanlarda Bryce'a katlandığı için hak ediyor. Sevabına ve kamu yararına yaptığı çeşitli işlerle MacKenna adını Saygın hale getirdi. Bu yüzden onun koca seçimleri nedeniyle cezalandırılmasında bir anlam görmüyorum.

"Öteki MacKennalar'a gelince. Tüm hazine bonolarımı Kiera için imzaladım. Olgunluk tarihleri vasiyette belirtildi. Benim gibi bir tarih tutkunu olan Isabel, Glen MacKenna'yı alacak. Şüphesiz bununla ilgili koşullar var ama bunlardan zaman içinde haberi olacak. Benden alacaklarının tamamı bu ama zaten oldukça cömert davrandığıma inanıyorum." Nefesi daraldı, biraz daha su içmek için durdu, konuşmasını bitirmeden bardaktaki suyu bitirdi.

"Nihayet taşınmaz mallarımın büyük bölümüne gelince, varlığınım sekiz milyon dolar değerinde olduğu hesaplandı. Bu benim ömür boyu çalışmamın birikimi ve kan bağım bulunan akrabalarıma geçecek ancak bunları başıbozuk yeğenlerime aktarırsam lanetleneceğimden ötürü Katc MacKenna'ya geçecekler. Hepsinin içinde dürtüleri en yüksek olanı o, benim gibi paranın kıymetini biliyor. Eğer bu mirası kabul ederse hepsi onun. Boşa harcamayacağından eminim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İkinci Bölüm

Kate Mackenna'nın sutyeni hayatını kurtardı.

* Giyindikten hemen sonra çıkarmak istemişti. Kardeşi Kicra'nın kendisini bu şeyi takmak için ikna etmesine hiç izin vermemeliydi. Evet, onu seksi ve şehvetli gösteriyordu ama bu gece vermek istediği mesaj bu muydu? O bir iş kadınıydı; Allah aşkına bir porno yıldızı değil ya. Ayrıca bu dik ve diri tutan sutyeni takmadan da yeterince varlıklı görünüyordu zaten.

Peki, Kiera riîçin onun daha dişi görünmesi için çaba sarf ediyordu. Kate'in sosyal halatı o kadar mı kötüydü? Belli ki kız kardeşleri öyle düşünüyordu. Uç kızdan en büyük ve otoriter olanı Kiera'ydı. Kate'i o küçük siyah daracık kokteyl elbisesini giymeye ikna etmek için yeminliydi yoksa bu uğurda kendini tüketirdi. En küçükleri Isabel de her zaman olduğu gibi Kiera'dan yanaydı. Nihayet Kate onlara boyun eğdi ve sırfseslerini kesmeleri için ipekelbiseyi giydi, ikisi birden üzerine çullanınca karşı konulmaz bir güç olmuşlardı; bağırgan, amansız bir güç.

Kate girişteki aynanın önünde durdu, sutyeninin kaburgalarına batmasını engellemek için çekip sündürmeye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çalıştı ama tüm çabası boşun aydı. Saate baktı acele ederse değiştirebilecek vakti olduğuna karar verdi ama odasına gitmek için geri döndüğünde, Kiera merdivenlerden iniyordu.

"Harika görünüyorsun," dedi Kiera kardeşini tepeden tırnağa inceledikten sonra.

"Sen de yorgun görünüyorsun," dedi Katc, gözle görüleni söylemişti. Kiera'nın gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Duştan yeni çıkmıştı ve kahverengi saçlarından omuzlarına sular damlıyordu. Kate onun saçlarına havlu bile dokundurmadığını düşündü. Zerre kadar makyajı yoktu ama yine de güzel görünüyordu. Anneleri gibi onun güzelliği de doğal bir güzellikti. "Ben bir tıp öğrencisiyim. Uykusuz görünmem gerekiyor; bu bir zorunluluk. Eğer dinlenmiş görünürsem atılırım."

Usandırıcı davranışlarına rağmen birkaç haftalığına da olsa Kate yeniden kız kardeşleriyle birlikte olmaktan mutluydu. Annelerinin ölümünden sonra birlikte çok az zaman geçirebilmişlerdi. Kate lisans diplomasını alabilmek için Boston'a dönmüştü; Kiera Duke'deki tıp fakültesine geri gitmişti; Isabel ise Nora teyzeleri ile evde kalmıştı.

Kate artık sürekli evdeydi ama Kiera iki hafta tatilden sonra Duke'c geri dönecekti, Isabel de üniversitede ilk yılına başlayacaktı. Değişiklikler kaçınılmazdı; en azından Kate böyle kabul ediyordu. Hayatın ilerlemesi gerekiyordu.

"Hazır evdeyken bir gün çıkıp plaja git... Yani dinlen. Isabel'i de götür," dedi Kate zorlanırcasına.

Kiera güldü. "İyi denemeydi. Bir günlüğüne bile olsa onu benim üstüme yükleyemeycceksin. «Bütün zamanımı peşine takılan çocuklarla kavga ederek geçirmek istemiyorum. Hayır, teşekkür ederim. Ben almayayım. Burada bile telefonla arayanlar yüzünden durum kötü. Özellikle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Reece adında bir çocuk var. Kendini Isabel'in erkek arkadaşı zannediyor. Isabel onunla bir iki kez konserde birlikte çalıştıklarını, birkaç kez çıktıklarını, ama ciddi bir şey olmadığını söylüyor. O arkadaşlığın ötesine gitmek isteyince Isabel görüşmeyi kesmiş. Çocuk da şimdi inatla Isabcl'le görüşmek için burayı arıyor; Isabel telefonlarına çıkmayınca da saldırganlaşıyor. IsaBcl'i çok seviyorum ama bazen hayatı fazla karmaşık hale getirdiğini düşünüyorum. Bu yüzden plaj teklifi için teşekkür ederim ama ben almayayım."

Kate tekrar sutyenini çekiştirdi.

"Çok sevimlisin," dedi Kiera.

"Şu alet beni öldürüyor. Nefes alamıyorum."

"Harika görünüyorsun, bu nefes almaktan daha önemli değil mi?" dedi alay edercesine. "Tadını çıkar. İyi bir sebebi var."

"Nedir sebebi?"

"Sen. Bugünlerde benim sebebim sensin. Isabel'in de. Seni neşelendirmeye kararlıyız. Bıı kadar fazla ciddiyet sana iyi gelmez. Ben şahsen senin ortanca çocuk sendromuyla başının dertte olduğunu düşünüyorum. Biliyorsun güvensizliklerde fobilerle dolusun ve sürekli kendini kanıtlama ihtiyacın var."

Kate duymazlıktan geldi; küçük el çantasını masanın üzerine bıraktı ve elbise dolabına gitti,

"Sen ders kitaplarına konu olursun," Kiera konuşmasını sürdürdü.

"Güzel."

"Sen beni dinlemiyorsun değil mi?"

Telefon: çalınca Kate bu soruyu yanıtlamaktan kurtuldu. Kiera telefona cevap vermek için koşar adımlarla çalışma odasına giderken, Kate elbise dolabının kapısını açtı ve yağmurluğunu aramaya başladı. Mutfakta duran tele-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vizyonun sesi çok açıktı; hava durumu sunucusu, izleyicilerine Charleston'ın hâlâ son otuz yılda görülmemiş bir sıcak hava dalgasının pençesinde olduğunu neşe içinde hatırlatıyordu. Eğer termometreler sadece iki gün daha otuz sekiz dereceyi gösterirse bu yeni bir rekor olacaktı. Bu olasılık karşısında hava durumu sunucusunun heyecandan başı dönmüş gibi geliyordu sesi. Gerçi insanı asıl öldüren nemdi. Hava ağır, durgun ve tutkal gibi yapışkandı. Kaldırım ve caddelerden yükselen buhar, havasızlıktan bunalan şehrin üzerinde puslu bir hayalet gibi asılı kalmış kirliliğe karışıyordu. Kuvvetli bir esinti gökyüzünün temizlenmesine yardımcı olurdu ancak yakın zamanda ne rüzgâr, ne de yağmur bekleniyordu. İnsan alışık değilse derin bir nefes alması için konsantre olması gerekiyordu. Bunaltıcı hava genç yaşlı demeden örseleyip uyuşturuyordu herkesi. İnsanların çoğunda bir sivrisineği kovalamak için gereken enerjiyi uygulama isteği bile kalmamıştı. Havanın bu kadar korkunç sıcaklığına karşın Kate'in katılmaya söz verdiği parti yine de özel mülk olan bir sanat galerisinin arazisinde açık havada yapılacaktı. Etkinlik haftalar öncesinden planlanmıştı ve beyaz çadır hava bu denli baskıcı hale gelmeden önce dikilmişti. Yeni yapılan galerinin sadece bir kanadı tamamlanmıştı. Kate buranın beklenen kalabalığı almayacağını biliyordu.

Kate'in kurtuluşu yoktu. Ev sahibi Cari Bertolli bir arkadaşıydı. Ortalıkta görünmezse kendisine kırılacağını biliyordu. Arabasıyla oturduğu Silver Springs'den Charleston'ın öteki ucuna gitmesi trafik yüzünden bir saatten fazla zamanını alacaktı ama Kate orada uzun süre kalmayı planlamıyordu. Son dakika detaylarına ilişkin yardımlarını yapardı, partinin en civcivli yerinde de kaçardı. Nasılsa Cari onun ayrılışını fark edemeyecek kadar meşgul olurdu. Houstonlı aykırı bir ressamın eserleri sergi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Icnccekti. Protestolar olmuş, tehdit telefonları alınmıştı. Cari daha mutlu olamazdı. İyi ya da kötü her türlü ilginin galerisi için iyi bir iş olacağına inanıyordu. Kendine "Tarçın" diyen kadın ressamın, hayatına kast edenler de olsa, birçok takipçisi vardı ve Kate bunun nedenini anlayamıyordu. Tarçın en iyi haliyle vasat bir ressamdı. Ne var ki dikkatleri üzerine çekme konusunda mükemmeldi; sürekli haberlerdeydi ve bunun için yapmayacağı şey yoktu. Şu aralar düzenli olan her şeye karşıydı. Tuvaline boya sürmekten geri kalan zamanlarda yan gönüllü hükümeti devirmeye çalışıyordu. Tarçın, özgür aşka, özgür ifadeye, hayatın içinde Özgür bir gezintiye inanıyordu. Oysa resimlerinin bedava olma özgürlüğü yoktu. Akıl almaz derecede pahalıydılar.

Kiera salona geri geldi, "Arayan yine Recce'di. Beni çileden çıkarmaya başlıyor," derken Kate'i gördü ve durdu. "Bu gece yağmur yağmaması gerekiyor. Niçin kendini böyle yağmurluğun içine sarıp sarmalıyorsun? Dışarıda hava elli dereceye yakın."

"Biraz tedbirli olmaktan ne çıkar. Elbisemin ıslanmasını istemiyorum."

Kiera güldü. ı$en senin ne yaptığını biliyorum. Nora teyzenin seni bu elbise içinde görmesini istemiyorsun bunu kabul et Kate. Ondan korkuyorsun."

"Ondan korkmuyorum. Sadece uzun bir söylevden kurtulmaya çalışıyorum."

"Elbise öyle edepsiz bir şey değil ki."

"O öyle olduğunu düşünecektir."

"Bizimle uğraşmak için buralarda olmaması tuhafıma gidecek. Onu özleyeceğim."

"Ben de," dedi Kate fısıltı halinde.

Nora, St. Louis'e dönüyordu. Silvcr Springs'c kız kardeşi hastalanınca gelmişti, Isabcl liseden mezun oluncaya kadar ev işlerini yürütmek için kalmıştı. Artık Kate geri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

döndüğü, Isabel dc üniversiteye gideceği için Nora evine gidebilirdi. Kızının' ve torunlarının yanında olmayı özlemişti. Nora yı Allah göndermişti; onlara çok iyi bakmıştı, özellikle de ona en çok ihtiyaç duydukları zamanlarda. Ne var ki bazı huylarında kurulmuş saat gibiydi, kızların düşüncesine göre cinsellik konusunda takıntıları vardı. Kiera ona yeniden doğmuş bakire diyordu. Anneleri öldüğünde Nora kendini kızların ahlak bekçisi tayin etmişti. Ona göre, her erkek "bilirsin neyin," peşindeydi ve istediklerini kendi kızlarından almadıklarını görmeyi iş edinmişti.

Kate köşeden gözetledi. Şansına Nora mutfakta değildi, televizyonu kapattı, yağmurluğunu çıkardı, bir sandalyenin üzerine astı. Anahtarlarını kaptığı gibi koşar adımlarla garaja doğru yöneldi. Şansı onunla olmaya devam ederse Nora dönmeden önce evden çıkabilirdi. Aslında teyzesinden korkmuyordu ama teyzesinin kurulu bir zamanına denk geldiğinde söylevleri sürerdi de sürerdi. Kimileri bir saat kadar uzardı. Kiera mutfağın öteki ucuna kadar Katc'i takip etti. "Bu gece dikkatli ol. Tarçın'ın hükümet ve din konusundaki görüşlerinden hoşlanmayan bir yığın çılgın ortalıkta kol geziyor. Konuşmalarımla anarşiyi davet etmiyor mu?"

"Sanırım bu ay öyle yapıyor. Onun ne söyleyip ne yaptığını takip etmiyorum, bu gece konusunda da endişeli değilim. Güvenlik Sıkı olacak."

"Öyleyse Cari endişeli olmalı."

"Hayır, hepsi şov için. Tarçın'ın ağzından çıkan saçmalıkların hiçbirine inandığını sanmıyorum. O sadece şöhret peşinde, hepsi bu."

"Saldırdığı gruplar her şeyin şov için olduğunu bilmiyor. Bazı gruplar gerçekten radikaller."

"Endişelenmeyi bırak bana bir şey olmayacak." Kate kapıyı açtı ve garaja doğru ilerledi. Sıcaktan nefesi kesilmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Niçin bu kadar erken çıkmak zorundasın? Davetiye gece yarısına sekiz dakika kala diyordu."

"Carl'm yardımcısı arayıp altıya kadar orada olmam için mesaj bırakmış."

Arabaya bindi, içerisi fırın gibiydi, garajın kapısını aç-mak için uzaktan kumandanın düğmesine bastı.

Kiera bağırdı, "Katc MacKenna hediye sepetleri olacak

"Elbette. Cari o konuda ısrarlı. Sanırım onun projele-rinden biri haline geldim. Ne zaman herkesçe tanındığımı söyleyebilmek istiyormuş," diye bağırarak karşılık verdi. "Kapat şimdi kapıyı. Klima boşa çalışıyor."

"O evde hep konuşulan bir isim oldun zaten. Oldukça tatlı değil mi?"

Belli ki Kiera yanıt beklemiyordu çünkü yorumunu yaptıktan sonra kapıyı kapatmıştı. Şu an hayat çok güzel-di. Otoyolda yoğun trafikte yavaş yavaş ilerlerken Kate'in düşünmek için epey zamanı olmuştu. Adı henüz o evin aile fertlerinden birisi olarak geçmese de kesinlikle o yön-de ilerliyordu. Küçük bir hobinin sonunda doyurucu bir meslek haline gelmesi komikti.

Ne olmak istediğine karar vermeye çalışmakla meşgul-ken artık bir şirketi vardı. Lise son sınıftaydı ve ailesiyle arkadaşlarına doğum günü armağanları alabilmek için para kazanmanın yollarını arıyordu. Bir yandan da kimya dersi alıyordu. Öğretmeninin odasına girdiğinde masada yanan bir mum vardı. Kate çeşitli kokular konusunda her zaman duyarlı olduğundan mumdan gelen koku onu rahatsız et-mişti. Bu berbat koku onu kendi mumlarını yapma fikrine yönlendirdi. O hep aynı eski şeyleri yapmayacaktı benzer-siz bir şey yapacaktı. Ne kadar zor olabilirdi ki? Mutfağı laboratuvar olarak kullanmaya başladı. Şubat tatili sonuna kadar ilk kokulu mum demetini yapmıştı. Bir felakettiler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birkaç baharat vc çayı karıştırmış mutfağı kanalizasyon kokan bir yer haline.-getirmişti.

Annesi onu epey kovaladı. Yine de deneylerinden vazgeçmedi. O yaz boş bulduğu her dakika projesi üzerinde çalıştı. Kütüphaneleri ve laboratuvarlan dolaşarak üniversitede birinci yılının sonuna kadar en harika, fesleğen ve greyfurt kokulu mumlan yapmayı başarmıştı. Kate'in niyeti bunları armağan etmekti ama üniversitede oda arkadaşı vc en iyi dostu Jordan Buchanan, onda büyük bir potansiyel gördü. Jordan on tane mum aldı, fıyatlandırdı, hepsini aynı akşam sattı. Tüm ürünlerinde tam adını kullanması konusunda Kate'i ikna etti. Sonra bir logo ve birtakım sıradışı kutular tasarlamak için ona yardımcı oldu.

Saf ve taze kokulu mumlar, Kate'in bulduğu sekizgen cam kaplarla birleşince başarı kaçınılmaz oldu. Siparişler akmaya başladı. İki part time çalışanı ile Katc yaz tatilinde stokunu mümkün olduğunca büyütmeye uğraştı ama iş büyümeye başlayınca şehrin öteki tarafında kiralık bir yere taşındı. Korkunç bir bölgede bulunduğu için kirası sudan ucuzdu.

Üniversiteden mezun oluncaya kadar ülkenin her yerinden siparişler geldi. Katc yönetimde zayıfolduğunu fark ederek Boston'daki okula dönüp mastırını tamamlamaya karar verdi. Yokluğunda şirketi çalışır durumda tutmak için ve çekleri imzalayıp banka işlemlerini yapabilsin diye annesini şirkete ortak etti. Kate kazançlarını tekrar şirkete akıttığı için para sıkıntısı vardı. Boston'da Jordan'la birlikte onun dairesinde kaldı ve hafta sonlarını sık sıkjordan'm kalabalık ailesi ile Nathan's Bay'de geçirdi.

Uğraştırıcıydı ama Katc yokluğunda işi büyütmeyi başarmıştı. Sonra annesi çok hastalanınca onun yanında olmak için eve döndü ve hırslarını biraz askıya aldı. Annesinin ölümünden sonra geçen uzun kederli yıl içerisinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kate yüksek lisans derecesini tamamlamış ve genişleme planlarını düzene oturtmuştu.

Şimdi artık Silver Springs'e kalıcı olarak geri döndüğü için şirketini bir sonraki aşamaya getirmeye hazırdı. Annesi ve kız kardeşlerinin adlarını kullandığı üç imzalı Lcah, Kiera ve Isabcl parfümleri ile vücut losyonları işine de başlamıştı. Kiraladığı yer artık küçük geliyordu. Bu yüzden çok daha geniş ve eve daha yakın bir depo için yeni kira sözleşmesinin görüşmelerini yapıyordu. Ayrıca daha çok eleman çalıştırmayı düşünüyordu. Lüks bir mağazalar zinciri olan Anton's onun ürünlerini satmak için çok istekliydi ve onlarla pek yakında çok özel ve son derece kârlı bir sözleşme imzalayacaktı. Böylece paraya ilişkin her türlü kaygısı buharlaşıp gidecekti.

Bunu düşünürken gülümsedi. Biraz fazladan parası olunca ilk satın alacağı şey doğru dürüst kliması olan bir arabaydı. Sürekli düğmeleri ayarlamaya çalışması fayda etmiyordu. Klimasından ılık hava geliyordu. Carl'ın son derece görkemli taşınmazına varıncaya kadar solduğunu hissetti. Liongate, Carl'a babasından kalmıştı ve galerisini işte bu mülk üzerinde yapıyordu. Elektronik demir kapılarının iki yanını ifâ Çane kocaman aslan kafası süslüyordu.

Bir güvenlik görevlisi Kate'in adını listesinden işaretledi ve onu içeri aldı. Carl'ın iki katlı evi kıvrılarak yukarı çıkan bir yolun sonundaydı ama Tarçın'ın eserlerinin sergileneceği galeri sağ taraftaki bir tepenin yamacının ortasındaydı. Beyaz taş binanın dibinde koskocaman beyaz bir çadır duruyordu.

Başka bir güvenlik görevlisi ona park edeceği yeri gösterdi. Ek binadan beyaz çadıra koşuşturarak girip çıkan güvenlik görevlileriyle garsonların sayısına bakılırsa belli ki Cari çok büyük bir kalabalık bekliyordu.

Kate, sulanmış toprağa bata çıka son derece bakımlı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çimlerin üzerinden yürüdü. Cep telefonu çaldığında" taştan yapılmış patika yola çok yaklaşmıştı.

"Alo, Kate aşkım. Neredesin?" Arayan Carl'dı.

"Buradayım geldim Cari."

"Yaa, işte bu harika."

Kate sordu; "Sen neredesin?"

"Ben gardırobumun önünde beyaz keten takımım ile ince çizgili bleyzırım ve krem renkli pantolonum arasında bir seçim yapmaya çalışıyorum. Her iki halde de kesinlikle eriyeceğimi biliyorum ama bu gece burada olacak bütün o eleştirmenlere şık görünmek zorundayım, öyle değil mi?"

"Çok yakışıklı görüneceğinden ben eminim."

"Sana sadece bir süre daha aşağıya gelemeyeceğimi bildirmek istedim. Bir an önce giyinip otele gidip larçın'ı almam gerekiyor. Limuzin beni bekliyor. Senden bir ricam var. Benim için gidip çadırdaki durumu kontrol eder misin? Misafirler gelmeden önce benim oraya gitmeye zamanım olmayacak; her şeyin kusursuz olduğundan emin olmak istiyorum. Kusursuz zevkinle oranın mükemmel görünmesi için gerekeni yapacağını biliyorum."

"Memnuniyetle." *

"Canimsin. Sana borçlanıyorum," dedi Cari kapatırken.

Kate giriş kapısını buldu ve çadırın içine girdi. Klimalar çalışıyordu ama girip çıkan garsonlar yüzünden pek bir işe yaramıyorlardı. Bir uçta kocaman soğuk meze masaları sıralanmıştı. Parlayan gümüş altlıkların üzerine konulmuş kristal kâselerin içerisinde rengârenk çiçek süslemeler vardı. Mekânın geri kalan kısmına beyaz örtülü küçük masalarla katlanan beyaz sandalyeler serpiştirilmişti. Her şey sorunsuz gidiyor gibi görünüyordu. '

Arkalarda bir masanın üzerinde kendi hediye sepetlerini gördü. Beyaz masa örtüsü yere kadar uzanıyordu ve ön

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tarafta onun logosu asılıydı. Onu düzeltmek ve sepetleri yarım daire biçiminde yerleştirmek için koşar adımlarla o tarafa yöneldi.

İşini bitirince arkaya doğru bir adım attı ve hayranlıkla ne kadar güzel göründüklerine baktı. Masanın çevresinde dolaştı, sandalyeye uzandı ama sonra fikrini değiştirdi. Sutyeni onu çılgına çeviriyordu. Göğüs kafesinin etrafında öldürücü bir mengene hissi uyandırıyordu. Acı içindeydi onu çıkarıp çöpe atabileceği bir makyaj odası bulmak için sanat galerisine doğru koştururken bir yandan da o lanet olası şeyi koparıp atmamak için kendini tutuyordu.

Maalesef bayanlar tuvaletine giriş kapatılmıştı, erkekler tuvaletine de öyle. Her ikisini de temizleyen görevliler vardı. Kate kapalı işaretlerini göz ardı edip içeriye dalardı ama kapıların yanında bekleyen güvenlik görevlileri vardı ve onların girmesine izin vermeyeceğinden emindi.

Şimdi ne olacaktı? Kate kapatabileceği bir kapısı olan boş bir oda bulmak için etrafına bakındı. Yoktu. Yeniden çadıra yöneldi; kendisini kesinlikle perişan hissediyordu ama logosunun hemen altına dikkat çekmesi için büyük bir çiçek sepetinin yerleştirilmiş olduğunu görünce biraz daha iyi oldu. Bu kadar düşünceli olduğu için Carl'a teşekkür etmeyi unutmamalıydı. Sıcak boğucuydu. Bir program broşürü aldı ve yelpaze yaparak serinlemeye çalıştı. Kalabalığın gelmesine iki saatten az bir zaman kalmıştı; garsonlar daha fazla portatif klima kurma tclaşındaydılar. Kate ayakaltından çekilmek için çadırın arka tarafına geçti.

Bir nefeslik taze hava alabilmek için brandanın bir kanadını kaldırdığında kısa boylu çalılarla çevrili bir grup ağaç gördü birkaç metre ötede. Tombala. Ne yapacağını kesinlikle biliyordu. Çalılıkların ardında gözlerden ırak, askısız sutyeninin kancalarını söküp onlardan kurtulması

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sadece birkaç saniyesini alacaktı. Kimsenin onu izlemediğinden ve takip etmeyeceğinden emin olmak için her yöne bakındı ve ağaçlara yöneldi. Bir dakika sonra zor bir işi başarmıştı.

"Nihayet," dedi rahat bir nefes alarak. Şimdi artık nefes alabiliyordu.

Patlamadan önce son düşündüğü bu olmuştu.

t

*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üçüncü Bölüm

Polis onu bulduğunda yüzyıllık bir ceviz ağacının dibinde kıvrılmış yatıyordu. Sutyeni, beş metre ötede kökünden sökülmüş bir manolya ağacının dalında sallanırken buldular. Patlamanın kuvvetinin nasıl olup da elbisesine hiç zarar vermeden bu dantelli siyah sutyeni çıkarıp almış olabileceğini hiç kimse tam anlamıyla çözememişti. Elbisesi yaprak ve toprakla kaplı olması dışında hâlâ tek parçaydı. Patlama önceden çadırın bulunduğu yerde tepenin yamacından büyük bir parçayı koparmış ve küçük bir krater ölçüsünde bir çukur bırakmıştı. Arkadan çıkan yangın yamaç aşağı lav gibi akarken önüni" gelen her şeyi kavurmuştu. Görkemli ceviz ağacı ortadan ikiye yarılmıştı. Kopup gelen iri yarı bir dal kemer şeklinde Kate'in üzerine konmuş bedenini tümüyle örtmüştü. Otomatik bir silahın kurşunları gibi havada uçuşan cam, metal, branda ve tahta parçalarına karşı bir engel görevi yapmıştı. Sekiz yüz metre kadar ötelerdeki evler sarsılmıştı ya da bazı sakinler öyle olduğuna yemin ediyordu. Diğerleri ise hissettikleri sarsıntının bir deprem olduğunu sanmış ve korunmak için kapı aralıklarında durmuşlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mucize eseri kimse ölmemiş ve ciddi bir yara almamıştı. Patlama sırasında eğer birileri çadırın içerisinde olsaydı sağlık görevlileri onları teşhis etmekte çok zorlanırdı.

Kate'in kesinlikle ölmüş olması gerekiyordu ve eğer o bedenine oturmayan sutyen olmasaydı kuşkusuz tam patlamanın orta yerinde duruyor olacaktı. Yine bir başka mucize eseri bütün uzuvları ait oldukları yerde duruyorlardı. Çadırın metal direklerinden bir tanesi güdümlü bir füze gibi fırlamış hemen Kate'in üzerinde duran ağaç gövdesine saplanmıştı. Sivri ucu, kalbine üç santim mesafede kalmıştı. Onu ilk gören Charleston bölgesine yeni atanmış bir dedektif, Nate Hallinger oldu. İnceleme yapan olay yeri ekibinden uzaklaşmak için yamaçtan yukarı doğru çıkarken yakında bir cep telefonunun çaldığını duymuştu. Duyduğu müzikli çağrı ona yeğenlerini götürdüğü Harry Potter filminin müziğini hatırlatmıştı. O kökünden sökülmüş ceviz ağacının yanına gelinceye kadar telefonun sesi kesilmişti. Telefonun oralarda bir yerlerde toprağın üzerinde olduğunu sanmıştı, önündeki bir dal parçasını kenara koymak için bir dibinin üzerine eğildiğinde bir çift güzel bacak çarpmıştı gözüne. Ölü mü, canlı mı olduğunu anlamak için kadına daha yakındaıi bakmaya çalıştı. Ağaç gövdesinin bir kısmı yerinden kaydı eğer bütünüyle kaymış olsaydı kadını ezecekti. Kadının inlediğini duyunca geri adım attı. İki sağlık görevlisi ona doğru geliyordu.

Bir tanesi bağırdı; "Aman Allah'ım George. Şuna bir bakar mısın?"

Arkadaşı belirgin bir Bronx aksanıyla yanıtladı; "Neye bakayım?" Kurbana ulaşmak için göbeğinin üzerinde sürünüyordu.

V

"Direğe, direğe bak. Az daha göğsüne saplanacakmış. Hayatta kalacak kadar şanslı sanırım."

Bütünüyle tek parça halinde olduğunu kabul ediyorum, öyleyse evet aynı fikirdeyim Riley. Şanslıymış."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

George ortağından on beş yaş büyüktü. Riley'i o eğitiyordu, onunla çalışmak hoşuna gitmesine karşın genç adamın durmak bilmeyen çenesi zaman zaman sinirlerine dokunuyordu. Riley dedikodu yapmaya bayılıyordu - ki George bunu hiç onaylamıyordu — ama bazen ona çok ilginç bilgiler ulaştırıyordu.

Riley kırık dallardan bir tanesini dikkatlice kaldırdı ve kadına doğru ilerledi. "Duydun mu?" diye fısıldadı. "Polisler hedefte o ressamın olduğunu söylüyor ama bomba çökerken patlamış, itfaiyecilerden birisinin bombanın aşırıya kaçtığını söylediğini duydum ama bunun ne anlama geldiğinden emin değilim sormaya da cesaret edemedim çünkü o zaman kendilerine kulak misafiri olduğumu anlayacaklardı."

İki adam kadına ulaşamadılar bu yüzden yardım çağırdılar. Dört tane güçlü kuvvetli itfaiyeci parçalanmış ağaç gövdesini kaldırıp kenara koydular. Bir dakika içinde ağır dallar kaldırıldı ve sağlık görevlileri içeri girdi. Her ikisi de kırık kemik bulamadıklarına şaşırmışlardı. Tedbir olarak onu askıya alıp dikkatlice bir sedyenin üzerine aktardılar.

Kate'in kendine gelmesi zaman aldı. Gözlerini açmak için çabaladı. Bulanık sis perdesinin arasından karşısında dikilen üç erkeği "seçebildi. Sanki bir hamağın içindeymiş de rüzgâr onu bir o yana bir bu yana savuruyormuş gibi hissediyordu. Gözlerini tekrar kapadı, yamaç aşağı taşınıyordu ve midesi bulanıyordu. Havada bir yanık kokusu aldı.

Nate yan tarafında yürüyordu.

"İyileşecek mi?" dedi.

"Öyle gibi," dedi Riley.

"Buna doktorlar karar verir," dedi George.

"Konuşabiliyor mu?"

"Siz kimsiniz?" diye sordu George.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Dedektif Nate Hallinger. Konuşabiliyor mu?" diye yineledi.

"Kafasının arkasında beyzbol topu büyüklüğünde bir şişlik var." diye yanıtladı Rilcy.

Öteki sağlık görevlisi başını sallıyordu ama dikkatinin hastasının üzerinde olduğu Natc'in gözünden kaçmadı.

"Herhalde bir beyin sarsıntısı yaşıyor," dedi.

"Ha tamam," diye yanıtladı Nate. "Ama konuşabiliyor mu?" Belki bu çocukların dikkatini ancak üçüncü kez çekebilirim diye düşünmüştü. "Şimdiye kadar hiçbir şey söyledi mi?"

"Hayır, dili hâlâ çözülmedi," dedi Riley.

Kate'in kafasındaki sis perdesi dağılmaya başlıyordu, bunun için neredeyse üzgündü. Sanki biri kafatasının arkasına bir balta saplamış gibi hissediyordu; uzanıp gerçekten orada bir şey olup olmadığını anlamaya çalıştı.

"Evet, konuşabiliyor," diye fısıldadı, sesi titriyordu.

"Yürüyebiliyor da."

Nate birden gülümsedi. Bu hoşuna gitmişti. "Bana adınızı söyleyebilir misiniz?"

Başını sallamaya cesaret edemedi.Her türlü hareket baş ağrısını artırıyordu. Aspirini düşündü. Bir aspirin iyi gelirdi.

"Kate MacKenrıa," dedi. "Ne oldu?"

"Bir patlama."

Kaşlarını çattı, "Patlamayı hatırlamıyorum. Yaralanan oldu mu?"

"Siz," dedi Riley.

"Ben iyiyim. Lütfen beni yere indirin."

İsteğini duymazlıktan geldiler. Kimseye bir şey olup olmadığını yeniden sordu, George yanıtladı; "sadece birkaç sıyrık ve çizik."

"Bir aspirin alabilir miyim?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Berbat bir baş ağrınız var değil mi?" yorumunu yaptı George. "Henüz size hiçbir şey veremeyiz. Hastaneye gidince.

"Hastaneye gitmem gerekmiyor."

"Kesinlikle biri sizi koruyordu." Riley'in yorumu böyleydi.

Kafası karışıktı, gözlerini kısarak baktı ona "Pardon?"

"Havaya uçmadınız," dedi Riley, çadırın içinde olsaydınız eğer gidiciydiniz."

Tepenin eteğine vardılar ve bir görevlinin ambulansın arka kapısını açmasını beklediler.

"Onunla hastaneye geliyorum," dedi Nate

"Sanırım sakıncası yok. Hayati göstergeleri iyi."

Nate bir polisin dikkatini çekmek için ıslık çaldı, ambulansı işaret etti ve içeri geçti.

"Hastaneye götürülmeme gerek yok. Şimdi iyiyim," dedi. "Arabam burada bir yerlerde."

"Hiçbir yere araba kullanarak gitmemelisiniz," dedi George.

"Ehliyetim arabamda, cüzdanım ve ..." bu bilgilerin ne kadar önemsiz olduğunu fark etti ve konuşmayı kesti.

"Sanırını birfâç[A]soru yanıtlayabilirsiniz?" dedi Nate sorarcasına.

Kate adamın ses tonunu beğenmişti; pürüzsüz ve yumuşaktı... "Elbette."

"Bana ne olduğunu anlatın."

İçini çekti. "Ne olduğunu bilmiyorum."

Niçin hatırlayaniıyordu? Nesi vardı? Belki baş ağrısı geçince hepsi geri gelecekti.

"Olay yerinde yabancı birini gördünüz mü?"

Gözlerini kapadı. "Bilmiyorum... Üzgünüm. Belki sonra hatırlarım."

Onu kızdırdığını biliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kimseye zarar gelmedi ha?" diye tekrarladı.

Nate ona güvcnpc verdi. "Görevliler son hazırlıklar ve biraz serinlemek için binanın içindeymişler. Galeri sahibi bir limtızinle ressamı almak için yoldaymış."

"Tanrıya şükür," dedi usulca.

"Eğer herkes orada olsaydı büyük kayıp yaşanırdı," dedi George.

Dedektif karşısında oturuyordu, ellerini kavuşturmuş dirseklerini dizlerine koymuştu, samimi gözlerle öne doğru eğildi ve sordu; "Hatırlamaya çalış Kate. Sıradışı bir şey dikkatini çekmedi mi?"

Sesindeki telaş Kate'in dikkatini çekti. "Bunun bir kaza olduğunu düşünmüyorsunuz değil mi?"

"Her türlü olasılığı dikkate alıyoruz."

"Klimalardan bir tanesi patlamış olamaz mı?" Kate sordu. "Her tarafta kablolar vardı. Belki bir tanesine aşırı yüklenilmiştir..." Nate başını sallayınca sustu.

"Onlardan birinin patlamış olması olanak dışı mı?" diye sordu Kate.

"Yüz tane[s]klimâ bile böyle bir hasar vermiş olamaz. Patlayıcı o tepenin yarısını alıp götürmüş."

Riley Kate'in üzerine eğilip yeniden kan basıncını ölçtü. Kolluğu gevşetirken gülümsedi.

"Durumu nasıl?" Nate sordu.

"Rakamlar hâlâ iyi."

"Kafam şimdi daha iyi," dedi Kate. Bu bir yalandı çünkü eve gitmek istiyordu.

"Yine de hastanede kontrol altına alınmanız gerekiyor," dedi George.

Hallinger not defterini kapattı ve uzun uzun ona baktı. Kurbanların çoğunun bu kadın kadar güzel olmadığını düşündü. Hayranlıkla onu izlediğini fark edince birden başka tarafa çevirdi kafasını. [1]

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O yaşlı ağaç hayatınızı kurtarmış. Eğer onun arkasında duruyor olmasaydınız kurtulamazdınız. O kadar uzaklarda nc işiniz vardı? Ek binadan ve çadırdan oldukça uzaklardaydınız."

Kate başını çevirdi ve suratını ekşitti. Gerçekten bir aspirine ihtiyacı vardı. "Yürüyüşe çıkmıştım," dedi. Yalan değildi; yürüyüşe çıkmıştı. Sebebini açıklaması gerektiğini düşünmüyordu.

"Bu sıcakta mı? Bence ek binaya girmeniz veya yukarıya eve çıkmanız ya da o klimalardan birisinin yanında çadırın içinde durmanız gerekirdi diye düşünüyorum."

"Düşünebilirsiniz," diyerek kabullendi. "Ama ben öyle düşünmedim. Yürüyüşe çıktım. Sıcaktan gerçekten rahatsız olmam." Tamam, bu bir yalandı ama küçük bir yalandı hoş görülebilirdi.

"Yürüyüşe çıktığınızda yalnız mıydınız?"

"Evet yalnızdım."

"Hımm." Kuşkulanmış görünüyordu.

"Dedektif, yanımda birisi bulunsaydı o da bayılmış olmaz mıydı?"

"O civarda kalmış olsaydı evet."

Daha o yanıtlayamadan Nate sordu; "Ne kadar zamandır oradaydı nız?*

"Nerede?"

"Ağaçların arkasında."

"Bilmiyorum. Uzun süre değil."

"Sahi." Kuşku sesine de sıçramıştı.

"Bir sorun mu var?"

"Olay yeri ekipleri sizden altı yedi metre ötede bir şey buldu."

"Ne buldular?" Ancak sorusunu sorduktan sonra onun neyin peşinde olduğunu fark etti. Aman Tanrım, kafasındaki şişlik onu aptala çevirmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bir giysi parçası," dedi Nate. "Bir iç çamaşırı, o yüzden yanınızda kim olduğunu merak ediyordum."

Yüzünün yanmaya başladığını hissedebiliyordu. 'Yanımda kimse yoktu. Bana siyah bir sutyen soruyorsunuz değil mi? Ve onun bana ait olup olmadığını merak ediyorsunuz?" O yanıtlayamadan konuşmasını sürdürdü. "Bana aitti. Bayan tuvaleti kapatılmıştı ve onu çıkarabilmek için gözden ırak bir yere ihtiyacım vardı. Ağaçlan gördüm ve o tarafa yöneldim."

"Neden?"

"Ne neden?"

"Onu neden çıkarmak istediniz?"

Samimi olmaya karar verdi. "Beni öldürüyordu."

"Anlamadım?"

Ambulanstaki herkes birden konuyla ilgilenmeye başlamıştı. Rilcy ile George onun açıklamasını bekliyorlardı.

"Teli..." *

"Evet?"

Güzel Allah'ım. *"Bir kadın anlayabilirdi. Ama bir adanı anlayamazdı?"*

Nate bunun ucunu bırakmıyordu. Acaba kasıtlı olarak onu utandırmaya mı çalışıyordu.

"Onlardan«bir tanesini bir saatliğine takmayı denerseniz inanın sizde çıkarırsınız."

Güldü. "Hayır, teşekkür ederim. Sanırım bu konuda size inanmak zorundayım."

"Bunu not defterinize yazacak mısınız?"

Nate hoş bir şekilde gülümsedi.

"Evli misiniz?" diye sordu Nate. "İletişim kurmam gereken bir eşiniz var mı?"

"Hayır, evli değilim. Kız kardeşlerimle yaşıyorum." Oturmaya çalıştı ve ancak o zaman kemerlerle bağlanmış

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olduğunu fark etti. "Onları aramam gerek. Kaygılanacaklar."

"Hastaneye vardığımızda onları sizin için ararım." Nate tekrar oturağa oturdu arka pencereden dışarıya baktı. "Neredeyse geldik."

"Hastaneye gitmem gerekmiyor. Başımın ağrısı neredeyse geçti."

"Hı hı."

Kate onun yanıtlama biçiminden kendisine inanmadığını anladı.

"Sürekli olarak Charleston'da yaşamıyorsunuz sanırım?"

"Hayır," diye yanıtladı Kate. Adresinin, telefon numarasının ve belki yaşamı hakkındaki öteki tüm ayrıntıların elinde bulunabileceğini biliyordu. Çalışma kurumuna edeceği bir telefonla karşısına çıkacak bilgisayar bilmek istediği her şeyi ona anlatırdı.

"Silver Springs'de yaşıyoruz, ama orası arabayla şehre çok yakın. Bu bölgede siz yeni misiniz?"

"Evet," dedi. "Savannah'dan buraya henüz geldim. Burada hayat oldukça sakin." Gülümseyerek ekledi, "Genellikle. İddia ediybrum yıl boyunca yaşayacağın en büyük heyecan buydu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dördüncü Bölüm

Keşke.

Kiera ile Isabel telaşla girdiler acil servis kapılarından. Kiera, Kate'i görünce rahatladı ve gülümsedi. Isabel korkmuş görünüyordu.

Acil servis doktoru Kate'i kontrol etti ve bir tarama için onu aşağı kata gönderdi. Teknisyenlere destek olarak yenileri katıldı; tetkikler iki saat sürdü. Sonra onu üst kata çıkarıp bir odaya yatırdılar. Kiera koridorda volta atıyordu. Isabel yatağın kenarına oturmuş televizyon izliyordu. Tüm haberlerdi patlama sonrasında çekilen görüntü kayıtları vardı. Isabel, Kate'i görür görmez ayağa fırladı, merakla onun yatağa kadar gelmesini bekledi.ve kendini kız kardeşinin kollarına attı.

"iyisin değil mi? Bizi çok korkuttun ama iyisin, öyle değil mi?" .

"Evet, iyiyim."

Kiera kumandayı aldı ve Kate'in dik oturabileceği şekilde yatağı ayarladı.

"Beni üç tane görmüyorsun değil mi?" dedi Isabel.

Kate'in kafasının arkasındaki yastığı kabartıyor ve kardeşinin canını çok acıtıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Senden üç tane görseydi şimdi çığlık atardı. Bir tek Isabel yeter," dedi Kiera kahkahayla.

"Komik değil," dedi Isabel, ama kendisi de gülümsüyordu.

Kiera yatağın ayakucundaki metal cepten Kate'in bilgilerini aldı ve doktorun notlarını okumaya başladı.

"Onlara bakman gerekli mi?" dedi Isabel.

Kiera omuz silkti. "Eğer okunmasını istemeseler burada., bırakmazlardı bunları. Gözlemci olarak seni gece boyunca burada tutuyorlar."

"Biliyorum," dedi Katc. "Ben eve gitmek istiyorum."

"Kalmalısın, tedbir amaçlı yani," diye ekledi. "Nora teyze hâlâ toplantıdaydı ama ona bir mesaj bıraktık. Senin başında nöbet tutabilmek için portatif bir yatak alıp buraya gelmek isteyeceğine şüphe yok."

"Çatlak var mı başında?" diye sordu Isabel, Kiera'nın omuzlan üzerinden filme bakarken.

"Sanmam. Onun kafatası granit gibidir."

Isabel, Kate'in* elini tuttu. "Beni korkuttun, yani bizi. Bizi korkuttun. Biz sensiz ne yapardık bilmiyorum. Sen Boston'dayken yalnızlık çektik. Ki'era evdeyken onun burnu hep bir tıp kitabının içinde oluyordu."

"O iyileşecek Isabel. Stres yapmayı bırak."

Isabel pencereye gidip cam kenarına oturdu. "Tamam stres yapmayacağım. Söyle bakalım... ambulans görevlilerinin yanındaki adam kimdi? Gerçekten şirindi."

"Erkekler kendilerine şirin denmesinden hoşlanmaz," dedi yanıtlayan erkek sesi.

Nate'in kapı aralığında durduğunu hiçbiri fark etmemişti.

Kız kardeşlerin üçü birden ona bakınca Nate çok şaşırdı. Kahretsin, bunlardan bir tanesi bile çirkin değildi, lsabel'in yüzü kızardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Lütfen gir," dedi Kate. Onu kız kardeşlerine tanıttı sonra da niçin geldiğini anlatması için onu bekledi.

"Size kartımı vermeyi unuttum," dedi. "Eğer bir ihtiyacınız olursa ya da bir şeyler hatırlarsanız ne kadar önemsiz olduğunu düşünürseniz düşünün beni aramanızı istiyorum."

"Tamam ararım."

Tereddüt etti ama odada kalmasını sağlaması için sorabileceği ve söyleyebileceği hiçbir şey gelmedi aklına.

"Başınız nasıl oldu?"

"Daha iyi."

Başını salladı. "Tamam o zaman."

Tam o dönüp giderken Isabel, "Dedektifsize bir şey sorabilir miyim?" dedi.

Isabel ona doğru bir adım attı ve gülümsedi.

Kate ile Kiera aynı anda baktılar. Isabel yine cazibeliydi; kusursuz cazibe. Eliyle saçlarını arkaya doğru taradıktan sonra bir adım daha attı,

"Elbette," dedi Nate. "Neyi bilmek istiyorsunuz?"

"Polis şu ressam Tarçın'ı koruyucu gözetime alacak mı?"

Nate kapının çerçevesine yaslandı. "Niçin sordunuz?"

Isabel başını televizyona doğru eğdi. "Haberlerde o var ve polis koruması istiyor, bu da çok komik. Bugüne kadar polisi hep kötülemiştir. Muhabirlerden birisi onun geçmişte söylediği bir şeyi haberlerde hatırlattı. Sanırım sizin hep götürdüğünüzü ya da işte buna benzer bir şey söylemişti. Neden yargılanmadığını bilmiyorum." Derin bir nefes aldı ve sonra konuşmasına devam etti; "Tarçın bunun onu öldürmeyi amaçlayan bir bomba olduğunu söylüyor. Politik görüşleri ve hem de sanatı yüzünden birilerinin onu susturmaya çalıştığını söylüyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Resimleri yüzünden birilerinin onu öldürmeye çalıştığını mı düşünüyor? O kadar mı kötü?"

Kiera güldü ve başını salladı.

Isabel kaşlarını çattı. "Komik değil. Kendisiyle röportaj yapılırken duvarda birkaç resim vardı ve sürekli onları işaret ediyordu. Sanırım reklam yapıyordu."

Kiera sordu; "Patlamaya neyin sebep olduğunu tespit eden kanıtınız var mı?"

Nate ona döndü. "Ne tür bir patlayıcı olduğundan henüz emin değiliz ama kesinlikle bombaydı. Bir timimiz onun üzerinde çalışıyor."

Tekrar Kate'e döndü. "Herhangi bir şey hatırlarsanız..." dedi ve kapıya yöneldi.

Kate başını salladı.

Onun işitme mesafesinden çıktığına emin olana kadar bekleyen Isabçl; "Çok sevimli değil mi?" dedi.

"Evet kesinlikle sevimli," diyerek onayladı Kiera. "Ama senin için çok yaşlı. Otuzlarında olmalı. Ve..."

Isabel "Ve ne?'; dedi.

"Ve o Kate'le ilgileniyor."

Kendi adını işitene dek Kate konuşmaya pek dikkat etmiyordu. "Bir tanık olarak," diyerek düzeltti. "Benimle bir tanık olarak ilgileniyor. Hepsi o kadar."

"Benim için çok yaşlı değil," dedi Isabel. "Evli mi, bekâr mı merak ediyorum. Parmağında bir yüzük görmedim."

"Vazgeç," dedi Kiera öfkesi yüzünden okunuyordu. "O seninle ilgilenmiyor."

Isabel kız kardeşini duymazlıktan geldi. "Ona sorman gerekirdi Kate,"

"Ben baygındım, Allah aşkına." Dikkatle başını tekrar yastığa koydu. Başı zonkluyordu, ama konuşmalar ne kadar saçma da olsa dikkatini dağıtmıştı.

"Ona ne zaman sormam gerekirdi? Ambulansta mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır, elbette değil. Sadece diyordum ki..."

"Evet?"

"Başka bir fırsatı daha kaçırıyorsun."

"Şaka değil mi bunlar?" Eğer başı o kadar ağrımasaydı kahkaha atardı.

"Kesinlikle şaka değil. Yemin ederim senin en son yaşadığın ciddi ilişkiyi hatırlayamıyorum. Gerçekte sanmıyorum ki senin hiçbir ilişkin..."

"Kate sevgilim!" Kapı aralığından seslenen Cari Bertolli'ydi.

Tüm gözler onun üzerine dönene kadar bekledi sonra hışımla odaya daldı. Durum ne olursa olsun Cari büyük girişler yapmaya bayılırdı. Isabel onu yeniden gördüğü için çok heyecanlandı. Onu önceden sadece bir kez görmüştü; bir iş için Kate'i evden almaya gelmişti o kadar; ama kalıcı bir etki yaratmıştı. Cari öylesine gösterişli ve hayatın kendisinden o kadar yükseklerdeydi ki. Isabel, Kate'e, Carl'ın tüm sosyal kış etkinliklerine giymek için en az bir pelerini olduğundan emin olduğunu söylemişti.

Cari, Kate'in elini tuttu ve onu alnından öpmek için eğildi.

A

"Benim zavallı sevgilim. Bu bir kâbus, bütünüyle bir kâbus. Patlamada kimsenin ölmemesi ve ciddi yara almamış olması hayret verici ve yemin ediyorum eğer üzerimde beyaz takım elbisem olmasa dizlerimin üzerine çöküp Tanrı'ya şükrederdim."

Kiera gülmemek için öksürdü. Kate elini onun avuçlarından çekti ve konuştu; "Hatırlarsın kız kardeşlerim Kiera ve Isabel."

"Evet, elbette hatırlıyorum," dedi gülümseyerek. "Umarım olanlardan dolayı beni suçlamazsınız. O çılgın ressamın eserlerini sergilemesine hiç izin vermemeliydim. Uyarılmıştım ama kimsenin bu kadını ciddiye alacağına

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

inanmamıştım." Katc'e geri döndü ve ekledi; "Ve bu yüzden sanırım suç be'nim üstümde kalacak."

Rahatlatılmaya ihtiyacı vardı. Ama Kate bu konuda çok beceriksizdi. "Cari, polis her şeyi yoluna koyacaktır. Sen birilerinin bu kadar ileri gidebileceğini bilemezdin ki."

"Bunları söylemen çok iyi. Galerinin el değmemiş gibi olduğunu biliyor musun? Bir tek çakıl bile yerinden oynamamış. Bu şaşırtıcı değil mi? Elbette çimenlikte şimdi çaresine bakmam gereken yüzme havuzu büyüklüğünde bir çukurum var ama durumun daha ne kadar kötü olabileceğini düşününce..." duraksadı. "Artık beni bağışladığını biliyorum, bırakayım da sen dinlen. Herhangi bir şeye, her ne olursa olsun ihtiyacın olursa..."

"Kesinlikle seni arayacağım."

Gözlerinin içi parlayarak yeniden Kate'e gülümsedi, Isabel ile Kiera'yı başı ile selamladı ve odadan çıktı.

Kiera ve Isaocl boşalan kapı aralığına baktı. Onun gidişi ile birlikte odadaki enerji de gitmişti sanki.

"Cari ilginç bi^j çocuk," dedi Kiera. "Biraz dramatiktir ama ilginçtir.

"Nora teyze ondan etkilenmişti," dedi Isabel. "Onun kendisine genç bir George Hamilton'ı hatırlattığını söylemişti. George Hamilton'ın kim olduğunu sorduğumdaysa hızla bana döndü ve o kadar yaşlı olmadığını söyledi. Neyi kastettiğini hiç anlayamadım. Hey Kate, Carl'a ne dersin?"

"Ne konuda ne derim?"

"Dikkat edersen senin aşk hayatını konuşuyorduk..,,".

"Hayır biz değil. Sen konuşuyordun."

Isabel söylenenleri duymazlıktan geldi. "Bu konuda kendi başına hiçbir şey yapma niyetin yok gibi görünüyor bu yüzden yardım etmem gerektiğini hissediyorum."

Kiera birden kahkahalara boğuldu. "Ve sence Cari ile Kate iyi bir çift olur öyle mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kate de gülmemek için kendini tutmaya çalışırken yüzünü ekşitti. "Cari'm benim tipim olmaması bir yana nişanlıdır kendisi. Nişanlısı kendi kişisel özelliklerine benim hiç olamayacağım kadar daha uygundur."

Isabel'in yüzü kızardı. "Tamam belki o olmaz. Ama Kate senin dik duruşunu dengeleyecek daha rahat birilerine ihtiyacın var."

"Öyle bir söz yok," dedi Kiera.

"Lütfen, bana acıyın," dedi Kate yalvarırcasına. "Isabel'i eve götürün."

"Tamam, çıktık. Sabah beni ara ve seni ne zaman alabileceğimi bildir."

Isabel, Kate'in kendisinden kurtulmak istemesine hiç gücenmedi. Kapıya doğru yürüdü sonra durdu. "Beni bir daha bu kadar korkutma sakın. Söz ver bana Kate."

Onun sesindeki korku belli oluyordu. "Söz veriyorum."

Isabel başını salladı. "Tamam." İçini çekerek konuşmasını sürdürdü; "Artık şimdi temelli eve geldin ya her şey « yeniden normale dönecek."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beşinci Bölüm

Ertesi gün öğleden sonra Kiera, Kate'i hastaneden eve götürdü. Tanı bir yeminli mali müşavirlik firması habercisi kapılarını çalmak üzereyken garaja girdiler. Kiera teslimat için imzasını atarken haberci kalınca bir paketi Kate'in kollarına bıraktı. $

"Bu gece ne yapacağız tahmin et," dedi Kate kapıyı açarken mutfağa yöneldi. Elindeki zarfı bir bıçakla açtı ve içindekileri masanın üzerine boşalttı. Kız kardeşlerinin peşinden Isabel de mutfağa girdi. "Nedir bütün bunlar?" dedikten sonra atıştıracak bir şeyler bakmak için buzdolabının kapağım açtı.

Onu Kiera yanıtladı. "Faturalar. Yeminli mali müşavir Tucker Simmons'dan annemin ilgilendiği tüm hesaplan bana göndermesini istemiştim."

Isabel buzdolabının kapısını kapattı ve elinde bir parça kereviz sapıyla masaya doğru yürüdü. "Peki şimdi bu faturaları niçin bize veriyorlar?" "•"

"Annem hastalığı kötüleşince, kendi yokluğunda bir yıl boyunca faturaları ödemesi için Bay Simmons'ı ayarlamış. Anneme onlarla baş edebileceğimi söylemiştim ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Boston'dan bunların üstesinden gelmemin çok zor olacağı konusunda ısrar etmişti. Annemin ikna yeteneğini siz de bilirsiniz."

"Bütün bu faturaları ödemeye yetecek para kaldı mı?" Isabel elindeki kereviz sapını zarfların üzerine doğru sallayarak sordu sorusunu.

"Sanırım öğrenmek üzereyiz," dedi Kiera. "Bütçesi konusunda annemin ağzı çok sıkıydı. Ne zaman ona para durumunun nasıl olduğunu sorsam hep aynı şeyi söyler, 'İdare ediyoruz,' derdi."

"Bana da hep aynı şeyi söylerdi," diye ekledi Kate. "Çok sinir bozucuydu."

Annelerini eleştiriye cesaret etme konusunda Isabel kardeşlerinden farklıydı. "O düşünceli davranıyordu. Hiçbirimizin kaygılanmasını istemiyordu. Kiera o senin tıp da yoğunlaşmanı istiyordu ve Kate senin de yüksek lisansını tamamlamanı istiyordu. İkinizin de paraya ihtiyacı yoktu çünkü burslarınız ve kredileriniz vardı. Oysa ben ve Nora anneme bağırplıydık ve annem bizim için her şeyi kolaylaştırmak istiyordu. İşte her ne yaptıysa bunun için yaptı. Bu konuda eminim." ,

"Emanetçide ne kadar para kaldığını merak ediyorum," dedi Kiera, annelerinin mali kararlarını coşkuyla savunan Isabel'i duymazlıktan gelerek. "Peki annemin emekli maaşından ne kadar geleceğini biliyor muyuz?"

Kate başını salladı. "Onun aylık çeklerinin ne kadar olduğunu bile bilmiyorum. Bu konuları konuşmayı reddederdi. Bunların yanıtlarını bu hesapların içinde bir yerlerde bulacağız."

"Kaygılanmıyorum," dedi Isabel. "Paranın tamamını kullanmamız gerekse de Kate bir şeyler düşünecektir."

"Neden ben?"

"Çünkü Kiera tıp fakültesinde son yılını okumak zo-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

runda ve eve hiç gelmesi gerekmeyecek, ben de bir hafta içinde üniversiteye gidiyorum böylece geride bir tek sen kalıyorsun. Dahası ailenin en büyük beyinleri sen ve Kiera'sınız. Biliyor musun? Derslere giremediğim ve sınavlarda yüksek puanlar alamadığım için aptal olduğumu düşünürdüm ama annem bana normal olduğumu söylerdi. Evet normal," dedi ısrarla, kereviz dalıyla Kate'i işaret ederek. "Tuhaf olan siz ikinizsiniz. Kalbinizi kırmak istemiyorum ama ikiniz de biraz ineksiniz."

Kate güldü. "Annem bize hiç tuhaf ya da inek dememişti."

Isabel kaşlarını çattı. "Size normal olduğunuzu da söylemedi. Kate sen ne yapıyorsun?"

"Neye benziyor? Faturaları açıyorum. Başlamak istiyorum."

"O işi şimdi yapma. Bütün bunlar yemekten sonraya kadar bekleyebilir," dedi Kiera. "Yıpranmış görünüyorsun. Git biraz dinlen. Bu faturaların bir yere gideceği yok."

Kate tartışmadı. Başına musallat olan ağrı hâlâ devam ediyordu, Kiera'nın hastaneye getirdiği pantolon ve ipek bluzu değiştirmek ve bir duş almak istiyordu bu yüzden odasına yöfteldi.

Duştan sonra üstüne bir şort ve eski bir tişört geçirdi ve kıvrılıp yatağında uyudu. ~

Mutfağın çevresinde dönüp duran teyzesi ve kız kardeşlerinin seslerine uyandı; merdivenlerden yukarı süzülüp gelen fırında piliç ile elma tatlısı kokusu vardı. Mutfak hemen onun yatak odasının altındaydı, konuşmalarını duyabiliyordu.

"Kiera bu gece sen ve Isabel temizlik yapacaksınız. Ben geç kalıyorum," dedi teyzeleri.

"Bu gece ne var Nora teyze?" Isabel sordu.

"Destek grubum, bayan meraklı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kızlar kendilerini bildi bileli teyzeleri bir destek grubunun düzenli üyesiydi. Yıllarca St. Louis de bir gruba devam etmişti, Silver Springs'e taşınır taşınmaz da yerel kilisede bir başkasına katılmıştı. Onca yıl Nora'nın neyi desteklediğini kızlardan hiçbirisi bilmiyordu ama sormamaları gerektiğini çok iyi biliyorlardı. Birçok kere onun bireysel gizlilik haklan konusundaki söylevini dinlemişlerdi.

Oysa onlara hiç bireysel gizlilik hakkı tanımazdı. Her dakika nerede olduklarını bilmek isterdi.

"Ya sen genç bayan bu gece nerede olacaksın?" Kate, Nora'nın, Isabel'e soru sorduğunu duydu.

"Bu gece Golden Meadows da söyleyeceğim gece."

"Sen okula gidince o bakımevindeki insanlar kesinlikle seni özleyecekler."

"Sanırım ben onları daha çok özleyeceğim," dedi Isabel. "O kadar tatlılar ki."

"Eve gelince beni uyandır," emrini verdi Nora.

Isabel karşı çıktı. "Ben bir yetişkinim ve buna ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum..."

Nora onun sözünü kesti. "Sana dikkat edeceğim konusunda annene söz vfcrdim, yaptığım da bu işte. Üniversiteye gidince yetişkin olursun."

Kate arka kapının açıldığını duydu. "Sana söylemeyi unuttum," dedi Nora. "Taşıyıcılar benim taşınma tarihimi değiştirdi. Cuma günü burada olacaklar. Kolilerimi paketlemek için biraz yardım bekliyorum."

"Elbette yardım ederiz," Kiera söz verdi.

"Bu, senin cuma günü gideceğin anlamiıia mi geliyor?" diye sordu Isabel.

"Evet öyle," diyerek yanıtladı. "Ama sakın benden sonsuza kadar kurtulduğunuzu düşünmeyin, kız kardeşime geldiğim kadar sık sık sizi de ziyarete geleceğim. Sadece burası yerine orada yaşıyor olacağım. Şimdi bu konuda bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kadar konuşmak yeter. Beni geciktiriyorsunuz. Defterim nerede?"

"Kolunun altında," dedi İsabel.

Kate kapının kapandığını işitti. Yataktan çıktı, yüzünü yıkadı ve aşağı indi.

Akşam yemeğinden sonra Isabel telaşla dışarı çıktı, Kiera süper marketten bir şeyler almaya gitti, Kate ise muhasebecinin gönderdiği belgeler üzerinde çalışmaya karar verdi.

Summit Bankası ve emanetçisinden büyükçe bir zarfla başladı işe. Kate annesinin Summit'le iş yaptığını hiç bilmiyordu. Ev işleri için açtığı hesap yerel bir S il ver Springs bankasındaydı. Kate bu belgelerin belki de emekli maaşıyla ilgili olabileceğini düşündü.

Birkaç fatura, bir kredi müracaatının kopyaları ve kağıt demetinin en üstünde de kredi sorumlusu Bay Edward Wallace'ın bir mektubu vardı. Mektubu okudu ve kredi belgelerine baktı. "Hayır," diye fısıldadı. "Bunda bir yanlışlık olmalı." Mektubu tekrar okudu. Okuduğu şeyi kabul edemezdi, etmeyecekti.

Ancak bunun gerçek olduğunu biliyordu çünkü annesinin kolayça ayırt edilebilen imzası vardı.

"Aman Allah'ım," diye fısıldadı. "Anne sen ne yaptın? Ne yaptın sen?"

Emekli maaşı yoktu, emanette para yoktu, sigortada para yoktu, mevduatta para yoktu. Annesi neredeyse üç yüz bin doları bulan şişirilmiş bir ödemeyle üç yıllık bir kredi almıştı ve vadesinin bitmesine sadece dört hafta kalmıştı. Sahip olduğu her şeyi teminat olarak göstermişti ve eğer ödeme yapılmazsa tüm varlıkları bankaya gidecekti.

Bu varlıklardan bir tanesi Kate'in şirketiydi. Ötekisi adı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Altıncı Bölüm

Kate çıldırmıştı. Mutfağı adımlarken bankerin mektubunu ve annesinin imzaladığı kredi belgelerinin kopyalarını elinde tutuyordu. Şimdiye kadar belgeleri tekrar tekrar en azından beş kez okumuştu ve annesinin yaptığı şeye hâlâ inanamıyordu. Eğer belgeler doğru sıradaysa - ki elbette Öylelerdi; öyle olmadıklarına inanmak için bir sebep yoktu - o zaman annesi her şeylerini vermek için atmıştı imzasını. Her şeyi.

"Allah'ımTanne, ne yapmayı düşünüyordun?"

Belli ki annesinin hiç düşünmemiş olduğuna karar verdi Kate. Annesi ne yaptığının farkına varmış mıydı acaba? Yaptığının sonuçlarını düşünmüş müydü?

Kate annesinin niçin hiç mali konuları konuşmak istemediğini şimdi anlamıştı. Hiçbirinin gerçeği bilmesini istememişti. Kate geleceklerini kurtarabilmek için bir plan yapmaya ve kafasını netleştirmeye çalışırken öfke ile keder arasında gidip geliyordu. Mutfak penceresine yürüdü Kiera'nın arabasının dönüşünü beklemeye başladı. Kız kardeşi içeri girer girmez ona haberi verecekti. Belki ikisi birlikte bundan bir anlam çıkarabilirlerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kiera'dan hiçbir işaret gelmeksizin geçen birkaç dakikada, Katc fikrini değiştirmişti. Kaygılarının bir kısmını kız kardeşinin kucağına boşaltması iyi olurdu ancak hiçbir şeyi değiştirmezdi. Olan olmuştu. Dahası Kiera'nın tıp fakültesinin öteki zor ve yorucu dönemine başlamadan önce dinlenebileceği birkaç günü kalmıştı, on sekiz ay boyunca tatili olmayacaktı. Bu haber ona sadece daha fazla stres yükleyecek ve tüm geceyi ayakta geçirmesine neden olacaktı. Bu konuyu onunla konuşmak için sabah çok vakti olacaktı... Eğer buiUrona söylemeye karar verirse...

Ya Isabel? Eğer Kiera'ya söylerse Isabel'e de söylemeli miydi? Bu fikir başka birine yol açtı. Ya üniversite ne olacaktı? Kate harç ücretini nereden bulacaktı?

Bunun bir çözümü olmalıydı. Kate masaya oturdu, kâğıt kalem aldı ve yeniden rakamlarla boğuştu.

Kapının zili onun çalışmasını yarıda kesti. On kapının yanındaki küçük pcnccreden dışarı baktığında iki yana devrile devrile ayakları üzerinde durmaya çalışan yakışıklı bir adam gördü. Kapıyı açtı ve "Evet?" dedi.

Adam ona doğru bir adım attı, o da içgüdüsel olarak ucuz bira kokusundan uzaklaşmak için geri adım attı. Adam berbat kokuyordu. Gözleri kan çanağıydı.

"Isabel burada mı?"

"Hayır, yok."

"Nerede?" saldırgan bir ses tonuyla sordu adam.

"Siz kimsiniz?"

"Recce. Adım Rcece Crovvell. Şimdi söyleyin nerede o?"

Önünde duran bu adam yirmi yedili yaşlarının ortalarındaydı. Haki bir pantolon ve kolları dirseklerine kadar sıvanmış düğmeli bir gömlek vardı üzerinde. Koyu renkli saçları oldukça köşeli suratından arkaya doğru yapıştırılmıştı ama şu aile sorunlarının tartışıldığı programlara özgü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir yakışıklılığı vardı. Kate daha önce onunla hiç karşılaşmamıştı ve Isabel'in bu kadar yaşlı birisiyle çıktığına şaşırmıştı. Bunu daha sonra'kesinlikle tartışacaklardı.

Reece bir adım daha yaklaştı. Kate onun içeriye girebileceği kadar anlamamıştı kapıyı... Eğer onu iteleyip geçmezse... Kızgın yüz ifadesinden böyle bir şey yapabileceğini düşündü.

"Biliyorum o burada," diye mırıldandı. "Onu görmek istiyorum."

"Evde değil," dedi Kate. Sesinin kararlı olmasına özen gösteriyordu. "Ayrıca Isabel seni bir daha görmek istemediğini söyledi."

"Biz onunla evleneceğiz."

Çocuk kesinlikle zordu. "Hayır evlenmeyeceksiniz. Isabel üniversiteye gidecek, sen de onu kendi başına bırakacaksın."

Çocuk ellerini yumruk yaptı. "Bu senin suçun. Isabel bunu bana yapmazdı. Bunu yapan sensin. Onun üniversiteye gitmesini senin istediğini söylemişti. Sen ve o gıcık kız kardeşin yüzünden mesleğini bir kenara atıyor."

Kate onunla tartışmayacaktı. "Isabel büyüdü, senin de aynısını yapman gerekiyor."

Çocuk onü iteleyip geçmeye çalıştı, Isabel diye bağırıyordu. Kate yerini korudu ve. kapıya destek olmak için kalçasını kullandı.

"Eğer şimdi gitmezsen polisi çağıracağım," diye Kate onu uyardı.

"Anlamadın değil mi? O benim. Önümüzdeki hafta Avrupa'ya gidiyoruz ve geri dönmeden de evleneceğiz. Ben onun şarkıcılık kariyeri için, senin her şeyi berbat etmene izin veremeyecek kadar fazla zaman harcadım." Tekrar üzerine yürüdü ama bu kez Kate bütün vücuduyla onu iteledi. Kapıyı arkasından kapattı ve sürgüledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kiera'dan hiçbir işaret gelmeksizin geçen birkaç dakikada, Kate fikrini değiştirmişti. Kaygılarının bir kısmını kız kardeşinin kucağına boşaltması iyi olurdu ancak hiçbir şeyi değiştirmezdi. Olan olmuştu. Dahası Kiera'nın tıp fakültesinin öteki zor ve yorucu dönemine başlamadan önce dinlenebileceği birkaç günü kalmıştı, on sekiz ay boyunca tatili olmayacaktı. Bu haber ona sadece daha fazla stres yükleyecek ve tüm geceyi ayakta geçirmesine neden olacaktı. Bu konuyu onunla konuşmak için sabah çok vakti olacaktı... Eğer buhu-ona söylemeye karar verirse...

Ya Isabel? Eğer Kiera'ya söylerse Isabel'e de söylemeli miydi? Bu fikir başka birine yol açtı. Ya üniversite ne olacaktı? Kate harç ücretini nereden bulacaktı?

Bunun bir çözümü olmalıydı. Kate masaya oturdu, kâğıt kalem aldı ve yeniden rakamlarla boğuştu.

Kapının zili onun çalışmasını yarıda kesti. On kapının yanındaki küçük pencereden dışarı baktığında iki yana devrile devrile ayaklan üzerinde durmaya çalışan yakışıklı bir adam gördü. Kapıyı açtı ve "Evet?" dedi.

Adam ona doğru bir adım attı, o da içgüdüsel olarak ucuz bira kokusundan uzaklaşmak için geri adım attı. Adam berbat kokuyordu. Gözleri kan çanağıydı.

"Isabel burada mı?"

"Hayır, yok."

"Nerede?" saldırgan bir ses tonuyla sordu adam.

"Siz kimsiniz?"

"Reece. Adım Rccce Crowell. Şimdi söyleyin nerede o?" * •

Önünde duran bu adam yirmi yedili yaşlarının ortalarındaydı. Haki bir pantolon ve kolları dirseklerine kadar sıvanmış düğmeli bir gömlek vardı üzerinde. Koyu renkli saçları oldukça köşeli suratından arkaya doğru yapıştırılmıştı ama şu aile sorunlarının tartışıldığı programlara özgü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir yakışıklılığı vardı. Kate daha önce onunla hiç karşılaşmamıştı ve Isabel'in bu kadar yaşlı birisiyle çıktığına şaşırmıştı. Bunu daha sonra-kesinlikle tartışacaklardı.

Reece bir adım daha yaklaştı. Kate onun içeriye girebileceği kadar aralamamiştı kapıyı... Eğer onu iteleyip geçmezse... Kızgın yüz ifadesinden böyle bir şey yapabileceğini düşündü.

"Biliyorum o burada," diye mırıldandı. "Onu görmek istiyorum."

"Evde değil," dedi Kate. Sesinin kararlı olmasına özen gösteriyordu. "Ayrıca Isabel seni bir daha görmek istemediğini söyledi."

"Biz onunla evleneceğiz."

Çocuk kesinlikle zordu. "Hayır evlenmeyeceksiniz. Isabel üniversiteye gidecek, sen de onu kendi başına bırakacaksın."

Çocuk ellerini yumruk yaptı. "Bu senin suçun. Isabel buıiu bana yapmazdı. Bunu yapan sensin. Onun üniversiteye gitmesini senin istediğini söylemişti. Sen ve o gıcık kız kardeşin yüzünden mesleğini bir kenara atıyor."

Kate onunla tartışmayacaktı. "Isabel büyüdü, senin de aynısını yapman gerekiyor."

Çocuk onu iteleyip geçmeye çalıştı, Isabel diye bağırıyordu. Kate yerini korudu ve. kapıya destek olmak için kalçasını kullandı.

"Eğer şimdi gitmezsen polisi çağıracağım," diye Kate onu uyardı.

"Anlamadın değil mi? O benim. Önümüzdeki hafta Avrupa'ya gidiyoruz ve geri dönmeden de evleneceğiz. Ben onun şarkıcılık kariyeri için, senin her şeyi berbat etmene izin veremeyecek kadar fazla zaman harcadım." Tekrar üzerine yürüdü ama bu kez Kate bütün vücuduyla onu iteledi. Kapıyı arkasından kapattı ve sürgüledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Reece kapıya vurup küfürler savururken Kate kapının arkasına yaslandı. Bir an için durdu, sanki kapının birden kendisi için açılıp açılmayacağını beklermiş gibiydi, sonra yeniden kapıyı yumruklamaya ve bağırıp çağırmaya başladı. Kate öbür tarafta dururken kapıyı kırıp parçalamasından korkuyordu.

Aniden yumruklama durdu ve Reece olanca kuvvetiyle bağırdı; "Bu burada bitmedi!" Sonra ürkütücü bir sessizlik oldu. Bir an bekledikten sonra yan pencereden dışarıya baktı. Reece sendeleyerek çimenliği geçiyordu. Kaldırıma çıktı ve yürümesini sürdürdü.

Kate'in kalbi çarpıyordu. Polisi aramak için telefona koştu, sonra vazgeçti. Onlara ne diyebilirdi ki? Sarhoş ve kaba olması dışında, Reece onları şiddetle tehdit etmemiş veya herhangi bir zarar vermemişti. Belki ayıldığında kendine gelebilirdi. Ama ayrılırken söylediği sözler, "Bu burada bitmedi," kafasının içinde çınlıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yedinci Bölüm

49

Telefon çaldığında gecenin bir yarısıydı.

Kate uyanıktı. Hiç uyumamıştı. Kiera ile Isabel eve döndükten sonra onlara Reece olayını anlatmıştı. Gözlerindeki kaygı ve korkuyu görünce onlara bir de mali sorunlar konusunu anlatamadı. Bir geceye yetecek kadar endişeleri olmuştu zaten. Onların üzerine daha fazlasını yüklemek niyetinde değildi . Sorunu kardeşlerine açmadan önce bir çöa$münü bulabilmek ümidiyle kayıtları tekrar tekrar gözden geçirmişti. Telefon sesi, onu düşüncelerinden çekip aldı, evdeki herkesin uyanmaması için Kate ahizeyi hızla kaptı. Gecenin saat ikisinde hiç kimse iyi bir haber için aramazdı. Cevap verirken hattın öbür ucunda Reece'in olabileceğinden korktu. "Uyandırdım mı?" Jordan'dı. Kate hızla bir oh çekti. "Hayır, çoktan uyanmıştım. Ne oldu?"

"Elektronik postanı niçin yanıtlamıyorsun? Saat dokuzdan beri burada bilgisayarın başında oturuyorum."

"Özür dilerim. Faturalarla uğraşıyordum." Kate, Jordan'ın sesindeki kaygıdan bir şeylerin yolunda olmadığını anladı. Çok kötü bir şeyler olmalıydı değilse gecenin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ortasında aramazdı. İyi haber her zaman sabaha kadar bek-, leyebilirdi. Kate çıkıp doğrudan ona sorunun ne olduğunu sormaktan daha iyisini biliyordu. Jordan'la çok uzun süre-dir çok iyi arkadaştılar, Kate onun aklının nasıl çalıştığını anlamıştı. Baskı yapılınca Jordan kapanırdı.

"Orada ne var ne yok?" diye sordu Jordan.

"Fazla bir şey yok. Hep aynı şeyler."

"Hangi aynı şeyler? Kate, bir dakikalığına günlük sıkın-tılarla ilgili konuşmak istiyorum seninle. Tamam mı?"

Aman Allah'ım, tamam, haberler kötüydü. Kate mide-sinin düğümlendiğini hissetti. "Tamam," dedi.

"Faturaları gözden geçiriyordum ve tahmin et ne bul-dum? Yok dur tahmin etme. Ölümünden önce annem evi, arabayı, tüm öteki varlıkları benim şirketim ve şirketimin adı dâhil her şeyi teminat göstermiş. Çok yüksek meblağ-da kredi kullanmış ve sadece son üç yılın faizlerini ödemiş. Şişirilmiş ödemenin vadesinin bitimine otuz gün var. Ha bir de dün gece az daha havaya uçuyordum."

"Seninle sohbeti özlüyorum."

"Sana söylediğimi duymadın değil mi?"

"Pardon? Ne dedin?"

Jordan'ın sesi milyonlarca mil öteden geliyor gibiydi. Kate'in midesi düğümlendi.

"Buranın sıcak olduğunu söylüyordum, sıcak ve nemli. Sende ne var ne yok?"

"Artık vücudumda bir kitle var."

Beş küçük sözcük bir anda her şeyi değiştiriverdi. Ev„ faturalar ve harç hakkındaki kaygılar bir anda unutuluver-di, arkadaşının hayatı her şeyin önüne geçti.

"Nerede?" Sesindeki telaşı gizlemeye çalışıyordu.

"Sol göğsümde."

"Bir uzmana göründün mü? Herhangi bir test yaptır-dın mı?"

"Evet, evet," Jordan yanıtladı. "Ameliyat cuma sabahına planlandı. Cerrah biyopsiyi yarın yapmak istedi ama ben izin vermedim. Senin buraya gelmen için zamana ihtiyaan var değil mi?" Şimdi sesi küçük bir kız çocuğu gibi geliyordu. Korkmuş küçük bir kız çocuğu.

"Evet, doğru. Yarın orada olabilirim."

"Uçakta yerini ayırtacağım. Uçuş numarasını ve zamanını elektronik posta ile bildiririm, seni havaalanında karşılarım."

Kate, Jordan için detaylara odaklanmanın kontrolü kaybetmemenin bir yolu olduğunu biliyordu. O da olsa aynı şeyi yapardı. Korku ile mücadelenin yollarından biri kontroldü.

"Bagaj alanında beklerim."

"Peki tamam." Kate o kadar sarsılmıştı ki hangi soruları sorması gerektiğini bile düşünemedi. Eli ağrımıştı, telefonu sımsıkı kavramış olduğunu fark etti. Kendini rahatlamaya zorladı.

"Dinle. Aileme söylememeye karar verdim, en azından' şimdilik. Neyle uğraştığımı öğrenince söyleyeceğim onlara. Hepsinip benim etrafımda pervane olmalarına dayanamam. Annemle babam daha son birkaç aydır rahata erdiler. Erkek kardeşlerimin çoğunun kanun uygulayıcıları olmasıyla övünürlerken bıınun cezasını çektiler. Dylan görev sırasında vurulduğunda sanırım yirmi yaş ihtiyarladılar. O sıralar bir süre için hiçbirimiz kurtulup kurtulamayacağını bilemiyorduk sen de oradaydın. O günlerin ne kadar kötü olduğunu biliyorsun."

Kate'in sırtından bir titreme boşaldı. "Evet hatırlıyorum."

"Ve stresin herkesi özellikle de annemle babamı nasıl etkilediğini gördün. Şimdi artık Dylan evde ve iyileşiyor, ailem de sakinleşiyor. Daha önceki gün annem aradı ve o

karabasan gibi telefon haberini almalarının üstünden sekiz hafta geçtiğini söyledi, ancak şimdi derin bir nefes alabilecek durumda. Bu durumda ne söylemem gerekirdi ki Kate? Şimdi sıkı dur? Sana daha kötü haberlerim var?"

"Bilemezsin ki haberlerin kötü mü yoksa..."

"Doğru, ama herkesi allak bullak edecek olan bilinmezlik. Her şeyi öğrenene kadar beklemek daha iyi olacak."

"Sen nasıl istersen..."

"Ayrıca Dylan annem ve babamı bir seyahate gönderiyor."

"Ne iyi bir şey yapmış."

"Şaka mı yapıyorsun? Sadece onları başından atmak istiyor. Annem günde en az bir defa elinde yiyeceklerle evine giderek onu çılgına çeviriyordu. Üzerine çok düşülmesine alışık değil o."

"Ya kız kardeşin? Senin Sydney'le ne kadar yakın olduğunu biliyorum. Ona da söylemeyecek misin?"

"Unuttun mu? O Los Angeles'da. Bir iki hafta içinde sinemacılık okuluna başlayacak. Şu aralar yerleşmekle meşgul." * •

"Tamam doğru, sinemacılık okulu. Bu konuyu unutmuştum."

"Eğer Sycjney ameliyatı öğrenirse gelir ama ben bunu istemiyorum. Haber kötü çıkarsa o zaman elbette annem de o da derhal öğrenmeli."

"Evet."

"Ama şimdilik sadece seninle benim aramda. Buna hazır mısın?"

"Kesinlikle."

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra telefonu kapattılar. Kate masadan kâğıtları toplayıp bir çamaşır sepetine atarken kontrolü bütünüyle elinde tutuyordu. Hepsini çöpe atmak istiyordu ama bu hiçbir sorunu çözmezdi.

Kredi verenlerin kapıyı yumruklamaya başlamalarına ve dünyanın başına yıkılmasına biraz daha zamanı vardı. Mevcut faturaları ödemesi için çek hesabında.yeterli para vardı. Boston'dan dönünce ne yapacağını düşünecekti. O zamana kadar bu mali felaketten kız kardeşlerine söz etmeyecekti. Işıkları kapattı ve çamaşır sepetini yukarı kendi odasına taşıdı. Onları dolabına koydu ve yatmak için hazırlandı.

Pikenin altına girinceye kadar ağlamaya başlamadı.

%

fi?

Sekizinci Bölüm

Jordan hayatında hiçbir işi zamanında yapmamıştı, bugün de bir istisna değildi. O bagaj teslim bölgesine geldiğinde Kate havaalanı kapılarının önünde, çantasını ayaklarının dibine koymuş bekliyordu.

Jordan arabayı park etti, motoru çalışır bıraktı, bagajı açtı ve Kate'e sarılmak için dışarı çıktı.

"Geldiğine çok sevindim."

"Bende."

"Geleceğini biliyordum."

"Elbette."

Jordan'ın arabayı alması için bir polis harekete geçti. Jordan'ın evine gitmek üzere, havaalanı çıkışına gelene kadar, ne Kate ne de arkadaşı başka bir söz söylemedi.

"Ne kadar geç kaldım?" Jordan sordu.

"Sadece on beş dakika."

Kate'e baktı gülümsedi ve "Kötü görünüyorsun," dedi.

"Sen daha kötü görünüyorsun."

Kate şaka yapıyordu. Jordan her zaman, güzel görünürdü. Saçları koyu kestane renginde olmasına karşın ten rengi kızıl saçlılarınkine benziyordu. Genellikle bütünüyle

Amerikan, çilli, Ralph Lauren modeli bir görünümü olurdu, ama bugün değil. Yüzü solgundu. Çilleri bile soluktu.

"İyi ki birbirimizin en iyi arkadaşıyız. İkimiz de rahatsız edici ölçüde dobrayız."

Dikkatini yola verdi, sonra orta şeride geçti ve hızlandı, "Keşke buraya taşınsaydın."

"Boston'ı çok seviyorum ama..."

"Biliyorum. Kardeşlerin için evdeki ocağı tüttürmek zorundasın."

"En çok da Isabcl için, sadece kısa bir süre daha. Evde bir aile bulunmasını hak ediyor o. Üçümüzün içinde anneme en yakın olan Isabel'di. Bu yüzden alışmakta zorlandı."

"Hâlâ Winthrop'a mı gitmeyi hedefliyor?"

"Evet," Kate yanıtladı. "Çok heyecanlanıyor. Orası onun için mükemmel bir okul." *Şayet bir sömestrden fazla ödeyecek harç parası bulabilirsem,* diye ekledi içinden.

"Umarım üniversiteye gitmesi onun biraz daha büyümesine yardımcı olacaktır. Annem hep ona bir bebek gibi davranmıştı."

Jordan başını salladı. "Sizin ailenizin bebeği o, ama omuzlarının üstünde sağlam bir kafası var. Daha da iyi olacak."

"Ne kadar korkuyorsun Jordan?"

Konuyu birden değiştirmek arkadaşının cesaretini kırmamıştı.

Onun aklı da tıpkı Kate'inki gibi çalışıyordu, bir düşünceden bir diğerine zıplıyordu. "Çok," oldu yanıtı.

"Doktor sana ne dedi?"

"Üç tanesinin fikrini aldım hepsi de tahlil yaptı ve benden bir küveti doldurmaya yetecek kadar kan aldı."

"Hoş bir görüntü."

"Beni en kötüye hazırlamak zorundalar."

Kate başım salladı. "Yarın ne yapılacak?"

"Dr. Cooper ameliyatı gerçekleştirecek. Benimle ilgili tüm ihtimalleri denedi. Biyopsi yapacak, sonra görece-

S . . s i

Kate derin bir nefes aldı. Kendini tutmak zorunda olduğunu biliyordu. Arkadaşı için güçlü olması gerekiyordu.

Şimdi Storrow yolu üzerindeydiler, Kate pencereden dışarıya Charles nehrine bakıyordu. Güneş suyu parlatıyordu.

"Bunun üstesinden geleceğiz," dedi Jordan'a.

"Evet."

"Peki saat kaçta hastanede olmamız gerekiyor?"

"Altı."

"Seni yatağından dışarı fırlatmak için elektrik şoku kullanmak zorunda kalsam bile geç kalmayacağız."

Jordan güldü. "Sen onu da yapardın. Bir seferinde Dylan beni uyandırmak için suratıma ıslak havlu atmıştı."

"îşe .yaradı mı?"

"Ha evet."

"Mutlu uyanmadığına iddiaya girerim."

"Haklısın. Mutlu uyanmadım. Ödeşmek istedim bu yüzden de ertesi sabah onun üzerine bir bardak soğuk su attım. Alec'le aynı odada kalıyordu, ne kadar hantal olduğunu bilirsin, sanırım ben de yererince düşünmemiştim. Su suratına çarpar çarpmaz Dylan yataktan havaya sıçramıştı... Hâlâ onu düşündükçe ürperirim. Kimsenin o şekilde hareket ettiğini hiç görmedim. Tüm kaçışımı planlamıştım ama Alec'in ayakkabılarından birisine takıldım ve yatağın yanındaki masaya çarptım. Dizim yırtıldı ve ben bağırmaya başladım. Sanırım Alec her şeye rağmen uyuyordu ama zavallı Dylan sonuçta beni alt kata anneme taşımak zorunda kaldı. Yarama dikiş atmak zorunda kalmışlardı."

"Kaç yaşındaydı*! ?"

"On veya on bir."

"Duyan da seni haylazın biri sanacak."

"Öyle zamanlarım oldu. Sana bir şey soracağım. Niçin Dylan'ın hastanede onun başını beklediğini bilmesini istemedin?"

"Ben onun için değil senin için oradaydım."

"Evet doğru."

"Ve eğer o bilseydi," diyerek sürdürdü konuşmasını/ "Beni asla rahat bırakmazdı. Senin kardeşin sataşmaya ve eziyet etmeye bayılır."

"Benimi tüm erkek kardeşlerim sataşmayı severler."

"Evet ama en kötüleri Dylan, onun da yüreğine sağlık."

Jordan sırıttı. "Siz güneyli kızlar her zaman sona eklediğiniz 'yüreğine sağlık' ile eleştirilerinizi maskelersiniz."

"Güneyli kızlar asla eleştirmez," dedi, aksanını bilerek abartmıştı. "Biz yumuşak sözlü bayanlar olarak yetiştiriliriz. Her zaman gerçeği söyleriz ama nazik ve kibar bir biçimde."

"Senin ki bir okka..."

Kate güldü. "Ne?"

"Şimdi artık benim yeğenlerim olduğuna göre temiz sözcükler kullanmaya başlayacağım. Onlara iyi bir örnek olmam lazım. Theo ve Nick her zaman bana bunu söylerler."

"Erkek kardeşlerin sana temiz sözcükler kullanmanı mı söylüyorlar?" .

"Dylan'dan söz etmişken sanırım o senden biraz hoşlanıyor."

"Dylan bütün kadınlardan hoşlanır."

"Doğru, o kadınlardan hoşlanır," dedi Jordan. "Ama o özellikle sana takılmayı sever çünkü sen çok kolay utanırsın."

Nathan's Bay'i ilk ziyaretimde ben duş alırken yanlışlıkla üstüme gelmesi hiçbir işe yaramamıştı. O zamanki utancımı hiçbir zaman unutabileceğimi zannetmiyorum."

"Ha ben o konuyu unutmuştum." Jordan güldü. "Ne zaman senin adın anılsa sırıtır."

Köşeyi döndü ve kahverengi taşlı dairesinin hemen önünde boş bir park yeri gördü. Bu çok ender gerçekleşirdi. Ayrıca siyah bir Hummer'm köşeyi dönüp karşı yönden onlara doğru geldiğini gördü. Belli ki onun sürücüsü de aynı yere park etmek istiyordu çünkü gaza basmış hızla onlara doğru geliyordu..

Jordan daha hızlı davrandı. Tam bir profesyonel gibi kaldırıma paralel park etti. Hummer'm sürücüsü terbiyesiz bir hareket yaptı ve geçip gitti, bunun üzerine Jordan ve Kate kahkahalara boğuldu. Birkaç yıl önce buradaki kahverengi taştan yapılmış binalar her biri ayrı bir katta üç geniş apartman dairesine dönüştürülmüştü. Jordan'ın ki en üst kattaydı. Kate okul sırasında onunla birlikte oturmuştu ve gıcırdayan merdivenler ile dar koridorlara alışıktı. Jordan geliştirdiği bir bilgisayar yongasıyla kendisine bir servet edinmişti, her yerde yaşayabilirdi, ama o da Kate gibi alışkanlıklarına çok bağlıydı. Yaşlı eski dairesine bayılıyordu ve taşınma planı yapmıyordu.

Bu daireyi Kate de seviyordu. En soğuk günlerde bile ılık ve davetkârdı. Her zaman temiz ve güzel kokardı. Jordan arkadaşına bağlılığını göstererek neredeyse her masanın üzerine Kate'in kokulu mumlarından koymuştu. İki banyoda ve yatakların yanındaki masalarda da Kate'in vücut losyonları vardı.

Dairede üç yatak odası bulunuyordu. Misafir odası uzun bir holün sonundaydı ve Jordan'ın iki erkek kardeşinin ona geldiklerinde kalabilmeleri için aldıkları kocaman yatağın sığabileceği genişlikteydi. Anne ve babalarının

Nathan's Bay'deki evlerine varmak yoğun trafikte arabayla iki saat sürüyordu.

Üçüncü yatak odası bir büroya dönüştürülmüştü. Dört duvarı da kitaplıkla kaplıydı. Raflar Jordan'ın kitaplarının ağırlığından kavis yapmıştı. Büronun bir yanı yemek odasına öteki yanı koridora açılıyordu. Sert ahşap kaplı yerler gece gibi kapkaranlıktı.

Etrafa saçılmış doğuya özgü halılardan bir renk cümbüşü geliyordu. Her odadaki kocaman pencereler saksılıklı panjurlarla kaplıydı. Kate'in en çok sevdiği çalışma noktalarından birisi oturma odasındaki Charles nehrine bakan pencerenin yanıydı.

Dairedeki tek boş oda mutfaktı. Jordan yemek yapmazdı. Taşıma ya da dondumjmuş gıda yerdi. Mikrodalga yapılamayacak bir şey almazdı. Kate hemen misafir odasına gitti ve çantasını yatağın yanına koydu. Yemek odasına geçmek için büroyu kullandı. Jordan'ın masasının üzerindeki bütün belgeleri görünce geri döndü. Jordan'ın rafları ne kadar doluysa masasının üzeri de o kadar düzenli olurdu hep. Bilgisayarı, bir demet not kâğıdı, bir iki kurşun kalem ve bir telefon dışında çalışma alanı her zaman mutfak tezgâhları kadar boş olurdu. Jordan büroya girdi Kate'in kendi masası üzerindeki kâğıt katmanlarına baktığını gördü. "Hepsi birbirine girmiş değil mi?" dedi.

"Senin için öyle," dedi Kate. "Sen çalışırken masan her zaman temiz olur. Bu konuda bir tür takıntın var. Ancak son zamanlarda çok streslisin. Bence bu kâğıtlarla uğraşmak aklına gelen son şey olmalı."

"O kâğıtların çoğu hukuki belgeler. Mahkemeye verildim."

Şok eden haberlerin bu bölümünü söyledikten sonra geri döndü ve oturma odasına girdi. Kate onu takip etti.

"Mahkemeye mi verildin?"

"Doğru," dedi kendini bir koltuğa atıp yandaki kolluğun üzerinden bacaklarını sallandırdı.

"Bu konuda çok kaygısızsın." Kollarını kavuşturmuş sehpanın önünde duran Kate arkadaşına kaşlarını çattı ve bir açıklama yapmasını bekledi. Beklediği zaman da yanıt alamayınca konuşmasını sürdürdü. "Tamam ben sorayım. Nasıl oluyor da mahkemeye veriliyorsun? Ye nasıl oluyor da bu kadar soğukkanlı kalabiliyorsun?"

"Soğukkanlı olabiliyorum," dedi. "'Yaygara koparmam bir işe yaramayacaksa." Sandaletlerini fırlatarak arkasiîia yaslandı. "Willard Bell adında bir adam tarafından mahkemeye verildim. Güya benim yongamı önce o tasarlamış ben de bir yolunu bulup ondan çalmışım."

Kate karşısındaki koltuğa oturdu ayaklarını taburenin üzerinde çaprazladı. "Bu herifle hiç karşılaştın mı?"

"Hayır. Seattle'da yaşıyor," dedi. "Avukatımın dediğine göre Bell başka insanları mahkemeye vererek hayatını kazanan bir bilgisayar kurduymuş. Çok güzel bir hayat," dedi üstüne basarak. Gerçekte dava edecek haklı bir sebebi olmazmış ama bütün o yasal giderler yüzünden mücadele etmektense anlaşmak daha ucuza geliyor insanlara."

"Sen ne yapacaksın?"

Jordan canı sıkılmış görünüyordu. "Sence ne yapacağım? Sen beni herkesten daha iyi tanırsın."

"Sen anlaşmayacaksın, iddiaya girerim ki avukatın anlaşmanı istiyor, değil mi?"

"Haklısın öyle istiyor. Yine de ben anlaşmayacağım. Neye mal olacağı umurumda değil. Bell'in yaptığı yanlış, ama ona bir tek metelik bile vermeyeceğim. Avukatım işini çok sıkı yapıyor," dedi ve ekledi; "Tüm hesaplarımı dondurdu. Bunun anlamı sadece bir süreliğine param olmayacak. Kısa zamanda çözdüreceğim hesaplarımı," hemen ekledi; "Onun için kaygılanmaya gerek yok."

"Bütün bunlar hakkında Theo ne düşünüyor?"

"Ona fikrini hiç sormadım. Gerçekte bu konudan ona söz etmedim bile."

"Neden? O bir avukat Allah aşkına. Ona fikrini sorabilirdin."

"Theo'nun işleri çok yoğun, geliri düşük ve yeni bir ailesi var... Hayır, onun başını ağrıtmayacağım."

'Ya Nick?"

"O hukuk fakültesini bitirdi ama uygulama yapmıyor," diyerek açıkladı. "Ayrıca erkek kardeşlerimden hiçbirini bu işe bulaştırmak istemiyorum. Avukatım çok yetenekli ve her şeyle tek başıma uğraşabilirim. Tüm erkek kardeşlerimin sorunları üstlenme alışkanlığı var ama onlar bunun dışında kalacak. Artık ben büyük bir kızım. Kendi kavgalarımı kendim yapabilirim."

"Niçin bu kadar bağımsız olmak zorundasın?"

Jordan gülümsedi. "Bağımsızlık kötü bir sözcükmüş gibi söylüyorsun. Ben tıpkı sen gibiyim Kate. ikimiz de herkesi ve her şeyi kontrol etmeyi seviyoruz."

Karşı çıkmadı çünkü Jordan'ın haklı olduğunu biliyordu. İkisi de üstün zekalıydı ve hayatlarının her yönüyle ilgili tüm kontrolü ellerinde tutmayı seviyorlardı.

"Nasıl oluyor da biz iş konularında bu kadar akıllıyken erkekler hakkında bir o kadar aptal olabiliyoruz?"

"Ha bu çok kolay. Önce birlikte yürüyebileceğimiz erkeklerle çıkma eğilimine giriyoruz sonra da onları istemiyoruz."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne?" j- A

Kate dokunaklı bir yüz ifadesi takındı. "Biz gerçekten zor durumdayız."

Jordan güldü. "Burada olmana o kadar sevindim ki. Dinle, telefon konuşmamızdan sonra senin bana anlat-

tıklarına gerçekten hiç kulak asmadığımı fark ettim. Hani ben sana sende ne var ne yok diye sorduktan[A]onra. Çok ben merkezli davrandım, sence de öyle değil mi?"

Kate sırıttı. "Bence de öyle."

"Tamam, şimdi seni dinliyorum. Annenin senin işini elden çıkardığını mı söylemiştin?"

"Neredeyse. Sadece birkaç tümseğe çarptım, hepsi bu."

"Biliyorsun yapabileceğim ne varsa yaparım senin için, değil mi?"

"Çok tatlısın."

"Biliyorum sen de benim için aynısını yapardın."

'Yapardım," Kate onayladı. "Ama üzülme. Bundan kurtulacağım. Şu an senin aklın yeterince meşgul."

Jordan'ın yüzü düşünceli bir hal aldı, sanki telefon konuşmalarını kafasında yeniden canlandırmaya çalışıyor gibiydi. "Bir de, 'nerdeyse bir şeyi havaya uçuracaktım' dediğini mi duydum? Tek düşünebildiğim ameliyattı o yüzden seni yarım kulakla dinliyordum. Yine mi yemek yapmaya çalışıyordun? Allah'ım umarım değildir. Evi havaya uçurabilirdin."

Kate karşı çıktı. "Sadece mutfağındaki küçük bir hata yüzünden zannediyorsun ki... "

Jordan homurdandı. "Küçük bir hata ha? itfaiye geldi be."

"Bu yemek muhabbeti yüzünden karnım acıktı. Dışarı mı çıkalım yoksa eve sipariş vermeyi mi tercih edersin?"

En az on dakikalarını karar vermek için harcadılar sonunda iki blok ötede, Kate'e göre şehirde en iyi deniz ürünleri çorbasını yapan küçük bir lokantaya yürüdüler. Kimseden rahatsız olmamak için lokantanın arka taraflarında bir bölmeyi seçtiler ama ikisi de çok yiyemediler. Jordan bitkin görünüyordu.

Kate'in midesi ağrıyordu ve vücudu uyuşuktu. Hissetmesi için bedenini bıraksa eriyip bir gözyaşı havuzuna dönüverecekti. Birkaç dakikalığına Jordan'ın aklını kaygılarından uzaklaştırmaya çalışmaya karar verdi.

"Nasıl havaya uçacaktım bilmek istemez misin?

Jordan soğuduğu için katılaşan, neredeyse hiç tadına bile bakmadığı çorbasının içinde kaşığını çevirmeyi bıraktı ve gülümsedi. "Kahkaha anını bekliyorum."

"Bu bir şaka değil. Kafamın arkasıhda kocaman bir şişlik vardı, alnımdaki çürük izine dikkat etmedin mi?" Jordan'ın daha iyi görebilmesi için alnındaki saçları yukarı kaldırdı.

"Elbette dikkat ettim ama sandım ki..."

"Ne sandın?"

"Kate şu aralar biraz aptalı oynadığını bilmelisin. Sadece ayağının takıldığını ya da işte öyle bir şey olduğunu düşündüm."

ğ ü "Aynı fikirde değilim. Aptalı oynayan sensin, ben de-

Jordan onunla tartışmaya girmedi. "Havaya uçma konusunda şaka yapmıyordun değil mi?"

"Hayır, yapmıyordum. Ne olduğunu dinlemek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Dinlemek istiyorum."

"Sanırım başından başlamam gerek. Harika sutyen diye bir şey hiç duymuş muydun?"

Dokuzuncu Bölüm

Kate'in seçicli bir hafızası vardı. Annesinin uzun süren hastalığı nedeniyle çok sayıda hastanenin bekleme salonlarında o da, kardeşlen de bir ömür kadar uzun zaman geçirmişlerdi. Yine de Kate hiçbirininjıasıl yerler olduğunu hatırlayamiyordu. Tek bir parça mobilyayı, duvar rengini veya halıyı hatırlayamamasını garip buluyordu. Duvarlarında toptan üretilmiş dağ ve manzara resimleri bulunan bekleme salonlarının donuk ve boş olduğunu, çoğunlukla da birbirlerine benzediğini düşünüyordu.

Gelip giden insanları hatırlıyordu, neredeyse bir bir ve hissettiği endişeyi hatırlıyordu. Bekleme salonuna giren herkese saldırıyordu.

Zaman ve korku, korkunç bir .bileşim. Birbirlerinden ümit ve teselli kazanmaya çalışan sarmaş dolaş olmuş aileleri hatırlıyordu. Yanına sıkışmış iki küçük kız çocuğuna hikâyeler okuyan, anneleri yaşayacak mı, yoksa ölecek mi olduğu haberini bekleyen, suratındaki o kaybolmuşluğun ifadesiyle genç bir babayı hatırlıyordu.

Gülümseyen cerrah kendisine iyi haberi verdiğinde duygularına hâkim olamamış ve hıçkırıklara boğulmuştu.

Katc ve kardeşleri içeri girinceye kadar tek başına oturmakta olan yaşlıca kadını hatırladı. Onlara eşlik etmeye karar vermiş Ve kırk yıllık kocasının bypass ameliyatından kurtulup kurtulamayacağını beklediğini, söylemişti. Sürekli hikâye üstüne hikâyeAanlatıyordu ve hiç kimseye tek bir söz bile söyletmiyordA. Kadın giderek daha hızlı konuşmaya başlamış ve Kate'm başını döndürmüştü. Bir noktada artık Kate kulaklarma kocaman pamuk topaklar sokuşturmuş olarak otururken hayal etmişti kendini. Acımasız bir düşünceydi ama o görüntü kadının sonsuz gevezeliği karşısında gülümsemeyi kolay hale getirmişti. Beklemek hep berbat bir deneyimdi. Bugün de durum farklı değildi. Saat onu biraz geçene kadar Jordan ameliyathaneye alınmadı, oysa saat altı buçuktan beri hazırdı. Gecikmeye başka bir acil durum neden olmuştu. Ameliyat öncesine kadar Kate onunla kalabilmişti ama Jordan tekerlekli sandalyeyle götürüldüğünde on iki yaşlarında görünen bir gönüllü Kate'e ameliyathanenin bekleme odasını gösterdi.

Labirent gibi koridorlardan geçtiler, Kate kısa zamanda yol gösteren kızın nereye gittiğini bilmediğinden şüphelenmeye başlamıştı. Sanki tam bir daire çizmişler ve sonunda bekleme odasını tesadüfen bulmuşlar gibiydi.

Gerçekte iki tane bekleme odası vardı, ikisinin ortasında bir telefon bir masa ve görevlendirilmiş başka bir gönüllü vardı. Daha büyük olan oda doluydu. Katc masada oturan kadına adını verdikten sonra küçük olan odaya girdi. O içeri girdiğinde gözleri kan çanağına dönmüş beş kişilik bir aile odadan çıkıyordu. İçerde başka kimse yoktu ve Kate yalnız kaldığına şükrediyordu. Yabancılarla konuşacak durumda değildi. Pencerenin yanındaki köşeye oturdu, eline bir dergi aldı, sonra derhal onu geri koydu. Okuyamayacak kadar gergindi.

Aslında oturup güzelce bir ağlamak istiyordu ama elbette bunu yapamazdı.

Kate başka bir dergiye uzandığında ellerinin titrediğini fark etti. Onu tutup kavramasını söyledi kendi kendine. Jordan iyileşecekti. Sadece küçük bir şişkinlikti, büyük bir kitle değil, her şey yoluna girecekti. Bunun dışında cerrah biraz endişeli görünüyordu. En azındanjordan'a göre öyleydi bu yüzden Jordan aşırı tepki gösterme eğilimine girmişti. ç '

Şimdi kimi kandırmaya çalışıyordu? Arkadaşı hiç aşın tepki vermezdi. O da pratikti ve hatalar karşısında tedbirliydi.

Etkili bir destek konuşmasının anahtarı dürüstlüktü, bu yüzden Kate niçin her şeyin yoluna gireceği konusunda dürüst sebepler bulmaya karar verdi.

Bu konuyu düşünürken ileri geri adımladı. Tamam o zaman. Jordan ona cerrahın oldukça endişeli olduğunu söylemişti.

Belki de o hazırlıklı olabilmek için en kötüyü düşünmek zorundaydı, hastasını da en kötüye göre hazırlaması gerekiyordu belki de öyle değil mi? Bu onun Hipokrat yemininin bir gereği olamaz mıydı?

Anlaşılması ne kadar güç bir mantık yürütmeydi bu? Biraz gerçekçilik için zamana ihtiyaç vardı. Evet Jordan'ın teyzelerinden birisinin vakit çok geç oluncaya dek görmezlikten geldiği bir kitle yüzünden öldüğü doğruydu. Evet yine ailesinin anne tarafında aynı teşhis konulan bir kuzeni vardı. Ama ne olurdu yani? O kuzen seksenli yaşlarının sonlarındaydı, Jordan'ın teyzesi de öyle. Değil mi yani? Bu da istatistiklerin Jordan'dan yana olduğunu gösteriyordu. Birkaç yıl eksik ya da fazla olsa da gelecek altmış beş yıl süresince sağlıklı bir hayatı olması gerekiyordu Jordan'ın.

Ne var ki Jordan kitleyi geçen hafta bulmuştu altmış beş

yıl sonra değil, bunu hatırlaması Kate'i rahatlattı. Oturdu ve başını öne eğdi. Birden kendini o kadar yorgun hissetti ki neredeyse düşünemiyordu. Erken teşhis önemliydi değil mi? Ve Jordan, onun kız kardeşi Sydney ve anneleri hepsi sağlıklıydılar. Düzenli olarak sıradan kontrollerine giderlerdi.

Dert satın alına. Kate'in annesi bu sözleri sık sık söylerdi. Aman Allah'ım şimdi annesini düşünmek istemiyordu. Yeterince uğraşacağı şey vardı. Niçin bu kadar uzun sürüyordu şu ameliyat?

Kate neredeyse ellinci kez saatine bakıyordu ki cep telefonu çaldı.

Arayan Kicra'ydı. "Nasıl?"

Jordan, Kate'in başkasına değil ama Kicra'ya ameliyattan söz etmesine izin vermişti.

"Hâlâ ameliyatta," dedi yanıt olarak. "Geciktiler neredeyse saat ona kadar içeriye almadılar. Şimdi bir saatten fazla zaman geçti bu biyopsi için yeterli zaman değil mi?"

"Hayır."

"Ama..."

"Ben bir tıp öğrencisiyim, doktor değilim, bu konuda fikir yürütemeyeccğim."

"Sen tıp fakültesi dördüncü sınıf öğrencisisin, yakında bitireceksin."

"Ama yine de bir doktor değilim."

"Hadi Kicra," dedi Kate sabırsızlıkla. "Hesaplı bir tahminde bulun. Eğer hatalı çıkarsa seni mahkemeye vermeyeceğim."

"Hayır, bir saatin çok uzun bir süre olduğunu sanmıyorum. Unutma cerrah patoloji uzmanının raporunu bekler. Ayrıca ameliyathaneye onunla birlikte girmediğin için tam olarak ne zaman başladıklarını bilemezsin."

Kate rahatladı. "Haklısın şu anda bile başlıyor olabilir-

ler, bütün bildiğim bu. Bir şey öğrenir öğrenmez seni arayacağını. Evde her şey nasıl gidiyor?"

"İyi. Reece Crowell aradı birkaç kez."

'Ya?" dedi Kate temkinli bir şekilde.

"Çok kibardı neredeyse aşırı bir kibarlık. IsabePin burada olmadığını söyleyince 'teşekkür ederim' diyor ve kapatıyor, ama sonra birkaç saat sonra tekrar arıyor patlamaya hazır gibi. Bir kaç kez seni sordu. Isabel okula gidince sanırım mesajı almış olacak."

Kate bu konuda çok emin değildi.

"Ha evet," diyerek sürdürdü Kiera. "Wallace adlı bir adam aradı ve birkaç mesaj bıraktı. Bir bankada çalıştığını söyledi. Onunla ilgili bir şey duymuş muydun hiç?"

Katc'in midesini hiç terk etmemiş olan düğüm şişmeye başladı. "Hayır, duymadım," diyerek yalan söyledi,

"Ne istediğini söyledi mi?"

"Hayır," dedi Kiera yanıt olarak. "Ama derhal onu aramanı istedi. Kalemin var mı? Sana telefon numarasını vereyim."

Kate gözlerini kapadı. "Hayır. Onu pazartesi günü, eve gelince ararım. Sadece mesajı telesekreterde bırak."

"Acil olduğunu söylemişti."

"Acil olan pazartesi gününe kadar bekleyebilir."

"Adamın ne istediğini hiç merak etmiyor musun?"

Kate adamın tam olarak ne istediğini biliyordu. Sahip oldukları her şeyi. Hatta fazlasını.

"Dinle, Kiera pazartesi günü oturup uzun bir konuşma yapmamız gerekiyor."

"Bu iş ciddi görünüyor."

"Sadece geleceğe ilişkin birtakım kararlar vermemiz gerekiyor. Şimdi kapatacağım sonra sana Jordan'ın nasıl olduğunu bildiririm."

Tam telefonunu kapatıp çantasına koyduğunda beyaz saçlı bir gönüllü onun adını seslendi. Kate ayağa kalktığında cerrahın kendisine doğru döndüğünü gördü. Sonra suratını gördü. Cerrah gülümsüyordu.

Onuncu Bölüm

Jordan iyileşecekti. Cerrahın verdiği bu harika haber Kate'in rahatlayıp kuvvetinin kesilmesine neden olmuştu. Adama sarılmak istemişti.

Anestezinin etkisi geçtikten birkaç saat sonra arkadaşını eve götürebileceğini düşünmüştü ama cerrah onu bir gece .hastanede tutmak istedi. Jordan'ın anesteziye hafif bir reaksiyon gösterdiğini bu yüzden sonradan bu kararı verdiklerini açıkladı ama kaygılanacak bir şey yoktu, vücudundaki ilaç en geç yarın öğleden sonraya kadar bütünüyle temizlenecekti işte o zaman hastaneden ayrılabilirdi.

Kaygılanacak hiçbir şey yoktu. Kate arkadaşını gördüğünde bu sözleri hatırladı. Zavallı Jordan haşlanmış ıstakoz kadar kızarmıştı, bütün suratında ve kollarında kırbaç izine benzeyen kızarıklıklar vardı ve çılgın gibi kaşınıyordu.

Kate her iyi arkadaşın yapacağını yaptı. Cep telefonunu çıkardı, üzerindeki kamerayla arkadaşının fotoğrafını çekti, böylece daha sonra arkadaşına takılabilecekti; belki bundan bilgisayarına bir ekran koruyucu bile yapabilirdi.

O akşam sekize kadar Jordan'ın yanında kaldı.

Atak hâlâ olanca kuvvetiyle sürüyordu ama doktor uyuyabilmesine yardımcı olabilmek için kaşıntıyı rahatlatıcı ilaç vermelerini emretti. O yeniden uyuyuncaya kadar Kate bekledi sonra Jordan'ın arabasıyla onun dairesine geri gitti ve uzunca bir süre sıcak duş aldı.

. Gözlerini kapattı ve suyu omuzlarından aşağı akıttı. Belki böylelikle rahatlardı. Ancak zihnini boşaltmaya çalıştığı her seferinde kız kardeşlerinin, şirketinin, Reece'in ve dağlarca faturaların görüntüsü dönüyordu kafasında bir girdap gibi.

Hayır, bu gece olmaz diye düşündü. Bu gece yapmayacaktı. Bu gece gelecekle ilgili çalışmaya boğmayacaktı kendini. Yarın yeterince yakındı zaten. Midesi içini kemirmeye başlamıştı, bu yüzden gün boyu hiçbir şey yememiş olduğunu fark etti. Kurulandı ve giyinip mutfağa yöneldi. Jordan'ın her zaman elinin altında krakerler ile kavanozlarla fıstık ezmesi bulunurdu. Dondurucuda birkaç dondurulmuş yemek vardı. Onların Jordan daireye taşındığından bu yana orada olduklarından emindi Kate. Krakerleri tercih etti. Dolaptan taze bir kutu aldı, tezgâhın üzerine koydu sonra bir şişe su almak için buzdolabını açtı. Şişenin kapağını açmak için çevirirken gözlerinden birden yaşlar boşaldı. Saniyeler içinde hıçkırmaya başlamıştı.- Sırtını buzdolabına dayadı başını eğdi ve bir bebek gibi ağladı.

Bu şekilde rahatlaması iyi oluyordu. Eğer birileri gelmemiş olsaydı buna bir yarım saat daha devam edebilirdi. Kapının çalındığını duydu, yüzündeki yaşları silmek için bir kâğıt havlu kavradı ve kapıdaki her kimse çekip gitmesini ümit ederek hareketsiz durdu.

Şansı yoktu. Yine kapı çalındı, bu kez daha ısrarcıydı. Kimseyi istemiyordu. Yalınayak kapıya kadar yürüdü ve gözetleme deliğinden dışarı baktı. Kalbi duracaktı, kapıda duran Dylan Buchanan'dı. Onun başının belası. Allah'ım,

yakışıklı görünüyordu. Kendini sarstı. Kes şunu. Giydiği soluk mavi gömleğin etekleri muntazamca kot pantolonunun içine sokulmuştu. Gömleği, geniş göğsünü ve kalın pazılarını gösterecek şekilde bedenine iyice oturmuştu. Koyu renkli saçı kısa kesilmişti ve her zamanki gibi bir tek teli bile dağınık değildi.

Bütün Buchanan erkekleri yapılı ve yakışıklıydılar ama Dylan.de hepsinden biraz daha fazlası vardı. Bir şeyi kesin olarak biliyordu. O cazibesini takındığında en soğuk yürekleri bile eritebilirdi. Jordan ağabeyinden seks makinesi diye söz ederdi. Kate onun bu takma adı üniversitede çıktığı - ve şüphesiz yatağa attığı - o kadınlar yüzünden hak ettiğini düşünüyordu. O zamandan beri pek yavaşladığını sanmıyordu ama belki vuruluşundan sonra geçen birkaç hafta hariç. Kurşun onu biraz yavaşlatmış olabilirdi. Onun yorgun göründüğünü düşündü.

Zil yeniden çaldı; elindeki pizza kutusuyla altılı bira paketini dengelemeye çalışırken arkasındaki duvara yaslandı. Gevşek olan döşeme tahtasına bastığında gıcırtısını o duymuş olabilir miydi acaba? Kapıdan uzaklaştı, birkaç saniye bekledi ve sonra tekrar baktı, kalbi çarpmaya başlamıştı. Bu bir ani tepkiydi ve kontrol edemiyordu. O duş alırken yanlışlıkla üstüne geldiği geceden kalan şartlı bir refleksti. O zamandan beri her fırsatta bu konuda ona takılarak çok iyi zaman geçirmişti. Bu gece onunla dalaşabilecek durumda değildi o kadar. Bu zayıf haliyle onu çiğ çiğ yerdi.

O gözünü kırptığında kendisinin kapının arkasında durduğundan kesinlikle emin olduğunu fark etti.

Bu konuda yetişkin gibi davranmak zorunda kalacaktı. Sadece kapıyı açıp ona gitmesini söyleyecekti. Son bir kez gözetleme deliğinden baktı.

Bu adam dikkate alınması gereken bir güçtü arria bu-

gün kendisinin ruh hali buna uygun değildi. Ağlamasını tamamlayıp yatmaya ihtiyacı vardı.

Şu işi bitir dedi kendi kendine. Çiftli sürgüyü çözdü ve kapıyı çekip açtı, "Jordan evde de..."

"Hadi çabuk ol. Pizza soğuyor biralar ısınıyor. Çekil yoldan. Hadi Turşu. Çekil."

Onun için kullandığı bu aptalca isim her zaman sinirine dokunmuştu.

Bir adımını eşiğin üzerinden atmış onun ayak parmaklarına basmak üzereydi.

Pizza harika kokuyordu, o da. Mutfağa yönelip yanından geçerken losyonunun kokusunu almıştı. Onu takip etti ve onun biraları koymak için açtığı buzdolabı kapısının arkasında kapana sıkıştı. Dylan, teneke kutulardan birisini patlatarak açtı, Kate'e ikram etti. Kate başını salladı. Buzdolabının kapağını kapattı ona doğru yaklaştı onun üzerinden yavaş yavaş pizzaya doğru ulaşmaya çalışırken onu tezgâhla kendi arasına sıkıştırdı.

Kasıtlı olarak bir tfepki almaya çalışıyordu ve gözlerindeki ışıltıdan, bunu yapmaktan büyük bir haz aldığı anlaşılıyordu.

"Ben çekilsem iyi olacak."

"Gerek yok."

Göğsü onun göğsüne sürtündü, Kate üzerine ne giydiğini o zaman hatırladı.

"Jordan burada değil," dedi ona.

"Farkındayım."

"Baştan arasaydm da bu kadar yolu gelmeseydin. Kıyafetim misafir için uygun değil."

"Evet, onun da farkındayım. Bacakların muhteşem Turşu."

"Dylan..."

"Ben misafir değilim."

JCate onu uzaklaştırmak için omzundan iteledi. O yüzünü ekşitince, Kate ne yaptığının farkına vardı. Elini hızla geri çekerken "Ay, Dylan," diye fısıldadı. Onun yaralı olduğunu unutmuştu. "Özür dilerim. Amacım seni..."

"Tamam."

Pizzasını orada bıraktı ama birasını oturma odasına götürdü ve kanepenin üzerine bıraktı. Kate onu takip etti.

"Acıttım değil mi?"

"Dert etme," dedi. Sesinin sinirli çıktığını fark ederek tonunu yumuşattı ve ekledi "Bir şeyim yok."

İyi görünmüyordu. Neredeyse bayılacak gibi görünüyordu. Rengi griye dönmüştü, ama dert etmemesini istediyse o da dert etmeyecekti. Kate mutfağa gitti, pizzayı aldı, birkaç peçete kendisi için şişe suyu ve ona barış için ikram etmek üzere bir adet bira daha almaya karar verdi.

Sehpanın üzerine gazeteler örtülmüştü. Kate pizza kutusunu sehpanın üzerine koydu, sonra özür dileyerek üzerine ödünç bir gecelik almak için Jordan'ın yatak odasına girdi. Arkadaşı Kate'den daha uzun boyluydu, pembe geceliğin etekleri yerlerde sürünüyordu. Kemeri yoktu. Önünden geçerken lavabonun üzerindeki aynada görüntüsünü gördü ve içinden yuhaladı. Saçını daha çok dışarı doğru çıkıntılı bir atkuyruğu biçiminde toplamıştı; gözlerinin altında da maskara kalıntıları vardı. "Çok şeker," diye mırıldandı.

Bir banyo lifi kaptı ve sürtmeye başladı. Oturma odasına gidinceye kadar Dylan üçüncü pizza dilimini bitirmiş dördüncüsüne uzanıyordu. Ayrıca onun suyunu bitirmiş ve başka bir tane daha getirmişti. Kate başını salladı. "O kadar uzun süreliğine gitmemiştim."

"Sallanırsan kaybedersin. En azından Buchanan ailesinde bu böyledir. Gel otur."

Ona çekingen görünmüş olmalıydı. "Isırmam, sen istemedikçe."

Ona gülümsüyordu; aman Allah'ım onda bir şeyler vardı. İyi ki kendisinin ilgisini çekmiyordu, bunu hatırladı.

Dylan kanepenin tam ortasında oturuyordu ve büyükçe bir yer kaplıyordu ama ondan kenara çekilmesini istemedi. Birkaç yastığı iteleyip kendisine yer açtı ve oturdu.

"Merak ediyorum..." diyerek söze başladı Dylan.

Kate yastıkları aralarına düzgünce dizdi. "Evet?"

Yine kendisine gülümsüyordu. Ona kesmesini söylemek istedi, çünkü o gülümsediğinde konsantre olma yeteneğini kaybediyordu. Onun bunu duymak hoşuna gitmez miydi? Kendisine takılması için ona bir koz daha vermiş olmaz mıydı?

"Kumanda nerede?"

Bu soru karşısında şaşırdı. "Kumanda mı?"

"Hı hı," dedi uzatarak. "Kumanda."

"Televizyonun kumandası mı demek istiyorsun. Tahmin edeyim. Spor kanalı."

"O kadar kolay mı tahmin edilebiliyorum?"

"Korkarım öyle. Sen bir Buchanan erkeğisin."

Bir çift yastığı yere attı kanepe minderlerinin arasına baktı. Kumandayı bulup çıkardı ve ona uzattı.

"Çok iyisin Jordan'a pizza getirdin. Bunu onun için saklayacağım," dedi

"Bunu onun için getirmedim. Senin içindi."

"Benim burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Jordan söyledi." Kate başını salladı. O da başını salladı. "Ayrıca bu gece sana arkadaşlık etmemi de söyledi."

Kate şaşırmıştı. "Ne zaman söyledi?"

"Bir saat kadar önce." Kate ona inanmamış gibi göründü, bu yüzden Dylan ekledi. "Hastanede."

"Sen orada miydin?"

"Elbette oradaydım."

"Ama... ama onun orada olduğunu nereden öğrendin?" Ona yanıtlayacak zaman bırakmadan sözlerini sürdürdü; "Seni aramadı. Aradı mı seni?"

"Hayır. Beni aramadı. Hiçbirimizi aramadı," dedi tüm erkek kardeşlerini kastederek, "Ve biraz iyileşir iyileşmez bu konuyu onunla tartışacağım. Biz onun ailesiyiz ve onun yapması gereken..."

O iyice çileden çıkmadan Kate onun sözünü kesti. Zaten bu doğrultuda epeyce mesafe almıştı.

"Hâlâ nasıl öğrendiğini bana söylemedin."

"Nick'in arkadaşlarından birisi ayakta tedavi gören hastalar bölümünde çalışıyor ve ameliyat çizelgesindeki isme dikkat etmiş."

"Ve Nick'i aramış?" Kate bu ihtimal karşısında öfkelendi.

"Öyle bir şey. Nick'in evlendiğini bilmiyormuş."

i 1 "Bu etik değil."

"Ne değil? Evlenmek mi yoksa..."

Kate onunla gizlilik konusunu tartışacaktı ama onun kendisini kızdırmaya çalıştığını fark etti.

"Sen son derece sinir bozucu bir herifsin," dedi, onu dirseğiyle dürttü ve başını salladı.

Dylan da onu dürttü. Ve Kate kanepeden aşağı uçtu, JDylan onun kolunu yakaladı ve tekrar yukarıya yanına çekti.

"Artık Nickjordan'la oturuyor ve dediğim gibi Jordan sana arkadaşlık etmemi istediği için ben buradayım."

"Ve sen Jordan sana ne yapmanı söylerse yaparsın öyle mi?" İleri doğru uzandı bir dilim pizza aldı. Hâlâ sıcaktı.

"Hoşuma giden bir şey olursa yaparım. Şanslısın sana Zack'i göndermedi."

Zachary en küçükleriydi. Hâlâ liseye gidiyordu ama

ağabeyleri gibi içi şeytanlıklarla dolu küstahın biriydi. Jordan'a göre "bebek" gerçekte pek vahşi değildi ama herkesin öyle olduğunu düşünmesini istiyordu. Annesi ile babasının burunlarından getiriyordu - onca çocuk yetiştirdikten sonra belli ki onlar yıpranmıştı - ama Kate zeki ve sevimli olduğunu düşünüyordu.

"Ben onu severim."

"Yaa? Peki, dikkatli ol. Sanırım o seni çok daha fazla seviyor."

Kate bir lokma pizza aldı ve birden açlıktan ölmek üzere olduğunu hissetti. Aldığı parçayı bitirdi ve bir başkasına uzandı. Dylan televizyonu açtı ve kanepenin arkasındaki yastığı düzeltti. Onun hiç değişmediğini görünce Kate içinden gülümsedi. Hâlâ her şeyi yerli yerinde görmek için küçük bir takıntısı vardı.

Artık onun varlığına pek dikkat etmiyordu ve yüksek sesle esnedi. Televizyonda bir tür spor özet gösterisi vardı ve Dylan onu izlerken kendinden geçmiş görünüyordu, Kate boşalan bira kutusu ile pizza kutusunu alıp mutfağa götürdü. Dylan'ın gitmesini sağlamak için bir yol bulmaya çalışıyordu.

Doğrudan söylemenin en iyi yöntem olacağına karar verdi.

"Artık gitmelisin," dedi tekrar kanepeye otururken.

Dylan onun yüzüne baktı. "Bitkin görünüyorsun. Nasıl oldu da bu kadar tükettin kendini?" dedi.

"Tükenmedim. Yorgunum."

"Ben gelmeden önce ağlıyordun değil mi?"

"Hayır."

"Evet ağlıyordun."

"Madem biliyorsun, neden soruyorsun?"

"Niçin yalan söyledin?"

"Benim için zor bir haftaydı," dedi. "Sinirlerim çok bozuldu. Ağlamak bazen iyi geliyor."

"Bundan kurtulmanın başka yolları da var."

Terbiyesizce flört ediyordu. Kate bunu ona itiraf ettirmenin zamanının gelip de geçtiğine karar verdi. Onu kıvrandırmaya kararlıydı.

"Seni kalp yetmezliğinden öldürebilirdim, eğer ben..."

"Eğer sen ne?"

Kate derin bir nefes aldı ve konuştu; "Eğer ben kollarımı boynuna sarıp seni çılgınca öpseydim."

Bir tek söz bile söylemeden en az on saniye sessizce onun suratına baktı özellikle de dudaklarına odaklanmıştı ve nihayet konuştu; "Hadi dene."

Aman Allah'ım. Kesinlikle kıvranacak gibi değildi ve Kate'in kafasında her türlü düşünce dans etmeye başlamıştı. Birden ne yaptığının farkına vardı ve en kısa zamanda ondan kurtulmaya karar verdi.

"Bekliyorum."

Kate onun sesindeki kahkahayı işitebiliyordu. "Belki sonra," dedi.

Ağzı kurudu. Bir yudum su aldı... Neden bu kadar heyecanlandığını anlayamamıştı ama heyecanlanıyordu. Yine de onun bunu bilmesini istemiyordu. Ellerinin boş kalması için oradaki gazeteleri düzeltti. Allah aşkına nesi vardı? Kendisinden hiç emin değildi ve utanıyordu. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Dylan'ı çok uzun süredir tanıyordu ve asla onun üzerinde buna benzer bir etki yaratmamıştı hiç. Gerçekte kafasında onunla ilgili fantezileri engellemeye çalışıyordu. Önceden hiç fantezilere zaman ayırmış birisi değildi; gerçek dünyada yaşardı, hayal dünyasında değil. Ama şimdi bir görüntünün ardından bir başkası geliyordu - tümü Dylan'ın müthiş vücuduyla ilgili - beyni bombardıman altındaydı.

Gazetelerle uğraşırken geceliğinin omuzlan düştü.

"Bu çürükler naşı) oldu?" Dylan sordu. Eliyle onun boynuna dokundu ve koluna baktı.

Onun elini itelemedi, görebilmesi için boynunu eğdi. "Onun orada olduğunu bilmiyordum. Düştüğümde olmuş olmalı."

"Ya alnındaki ve şu kolundaki?"

"Aynı düşmeden."

Parmakları sırtından aşağı doğru kaydı, Kate'in tüyleri ürpermişti. Dokunuşunun onda nasıl bir etki yarattığını fark etmemesini umuyordu.

"Sen de Jordan kadar sakar mısın?" Bu olasılığı düşününce güldü ve devam etti; "ikinizin bir arada yaşaması... O sürekli bir şeylere takılıyor..."

"Sadece gözlüğünü takmayı unuttuğu zaman," diye arkadaşını savundu.

"Peki sen niçin ağlıyordun?" ,1

Tam bir tur atmışlardı ve Dylan başa dönüp ilk sorusuna geldi.

"Bunu bana önceden de sordun ve ben yanıtladım."

Uzaktan kumandayı onun elinden aldı ve bir düğmeye bastı. Ekranda bir reklam çıktı. İlgisini çekmiş gibi davranıp sesi açtı, kovboy giyimli bir satış elemanı kameraya doğru bağırıyordu, aklını kaçırmış olmalıydı. Yarı çıplak kadın yardımcısı her birine indirilmiş fıyatlann yazıldığı, pullarla süslü kırmızı, beyaz ve mavi levhaları havaya kaldırarak yaptığı vatansever şovunu sürdürürken o da sağa sola elindeki kementi sallıyordu. Belli ki bu satış elemanı sadece bir haftalık bu bonkör şov için aklım bir kenara koymuştu.

Dylan uzandı, televizyonun sesini kıstı. "İnsanın her şeyi içinde biriktirmesi sağlıklı değildir," dedi.

Allah'ım yardım et, ne duygusal bir ses. İşte bu Kate'in felaketi oldu.

Yeniden ağlayacağını hissedebiliyordu ve hıçkırıklarla ağlamaya başlamadan önce aniden ciddi olarak gitmesini istedi.

"Artık evine dönmelisin." Sesi titredi. Bu gece duygularını niçin kontrol edemiyordu? Allah aşkına neyi vardı? O aslında bu kadar disiplinsiz değildi.

"Belki de kalmalıyım," dedi Dylan. Uzaktan kumanda aralarında pinpon topuna dönmüştü, bir onun bir ötekinin elindeydi. Şimdi Dylan'a geçmişti, kanalları tarıyordu. Yavaşça başını Kate'e çevirdi. Dylan'ın gözleri çok güzeldi. Ve büyük bir ilgiyle Kate'e bakıyorlardı.

"Benimle oturmana ihtiyacım yok."

"Tamam," diyerek onayladı. "Öyleyse, gitsem iyi olacak sanırım."

"İyi,, çünkü..." Kate sözlerini sürdüremedi. Zaten o noktadan sonra söyleyeceği hiçbir şeyi anlayamayacaktı nasılsa. Kate hıçkırıyordu. Bu onun için küçük düşürücüydü ama engel olamıyordu.

On Birinci Bölüm

Kate kanepeden sıçrayıp ayağa kalktı. Bir nebze de olsa ciddiyetini yeniden takınmaya çalışıp odadan başı dik çıkmayı düşünüyordu ama Dylan'ın niyeti başkaydı. Onu kendine çekti. On dakika boyunca ona tek bir söz bile söylemedi. Sadece sarıldı ve gömleğini gözyaşlarıyla ıslatmasına izin verdi.

Gözyaşları durunca, hıçkırıkları başladı. Kate'in başı onun güçlü omzundaydı. Bir yerlere tutunup ondan sıyrılıp kurtulmayı düşündü.

"Dylan?"

Dylan gülümsedi. "Evet?"

"Kimseye söyleme."

"Neyi söylenıeyeyinı?"

Dylan ağır hareketlerle bir tutam saçını avcuna aldı ve avcunun içinden yavaşça kayıp gitmeleri için bıraktı. Saçları kayısı kokuluydu. Çok ılık ve kadınsıydı. Elleriyle onun bedeni arasındaki engelin sadece incecik bir tişört ile şorttan ibaret olduğunun farkındaydı Dylan.

Çıkar bunu aklından. Evet doğru. Kendi kendine bunu

aklından çıkarmasını söylemek aklından çıkarmayı daha da imkânsız hale getirmişti.

"Üzülme. Öpmem ve söylemem." Yüzünü buruşturdu. Sesi kısık ve biraz kabaydı. "Seni öpmedim henüz."

Dylan'ın yeniden durumu ve kendini kontrol altına alması gerekiyordu. "Dinle. Kimseye ağladığını söylemeyeceğim. Şimdi git."

Kate onun boynunu öptü, kasıtlı olarak da ona eziyet etmek için diliyle onun tenini gıdıkladı.

"Seni o... çocuğu."

Sanki yıldırım çarpmış gibi geri sıçradı.

Kate ellerinin tersiyle yüzündeki gözyaşlarını sildi ve dik oturdu.

"Biliyor musun ne düşünüyorum? Sen bir sahtekârsın," dedi Kate ona.

Dylan birden yine öpmek istedi.

"Nasıl bir sahtekârım ben?" dedi.

Kate onun gözlerine baktı. "Güvende olduğunu düşündüğünde flört etmeye bayılıyorsun ama şimdi ben arzuluyum," dedi fısıldayarak. "Ve ilk adımı atıyorum, sense çizmelerinin içinde titriyorsun."

"Ayaklarımda çizme yok şekerim." Sırıttı. "Ve ben buyum işte çoraplarımın içinde titrerim."

Hiç acele etmeden dudaklarıyla hafifçe onunkilere dokundu. Bu dokunuş her şeyi değiştirdi. Bu alaycı küçük bir öpüş değildi. Sıcacıktı. Dylan'ı neredeyse mahveden bir öpüştü. Kate'in bedeni arzudan titremeye başlamıştı. Önce kollarıyla Dylan'ın ensesini sardı ve nefesi kesilene dek onun kendisini öpmesine izin verdi. Sonra birden Kate onu öpmeye başladı. Sonra sırtı boyunca Dylan'ın elinin kaydığını hissetti. Tenine dokunduğunu o an anlamamıştı. Kate, Dylan'ı baştan çıkarmanın iyi bir fikir olmadığını düşünürken bile buna izin vermiyordu. Gerçekten kötü

bir fikirdi. Önceden Kate'in asla ve asla bir gecelik ilişkisi olmamıştı. Ama şimdi tüm istediği kendini onun kollarında kaybetmek ve harika bir gece için sanki dünyada her şey yolunda gidiyormuş gibi davranmaktı. Bir gecede şip şak tamam, teşekkürler size madam. Kate gerçekte bir teşekkür bile istemiyordu. Bu onun için bir gecelik bir kaçış olacaktı, yalın ve basit. Ya, kiminle dalga geçiyordu ki? Bunun hafife alınacak bir tarafı yoktu. Bn azından Kate için. Uygun bir yabancı olarak seçtiği kişi tesadüfen en iyi arkadaşının erkek kardeşi olunca, onunla yatmak da sorunlar ve pişmanlıklarla dolu olacaktı. Hayır, Kate bunu yapamazdı. Yarın kendisini çok suçlu hissedecekti.

Seks konusunda niçin bu kadar dik durması gerekiyordu ki? Bu konuda niçin daha kaygısız olamıyordu acaba? Kız arkadaşları, en azından birçoğu her cumartesi gecesi farklı bir erkekle takılmanın öyle büyütülecek bir şey olmadığını düşünüyordu.

Ancak ne Jordan, ne de Kate bunu yapmamıştı. Jordan, bedenini bir geceliğine bir erkeğe kiraya veremeyecek kadar çok saydığını söylerdi. Kate de aynı şekilde hissederdi. Bunun duygusal bir alt yapısı olmalıydı, değil mi? Hayır, hayır, o durumda bağlar oluşurdu değil mi? Bunu da istemiyordu. Kate niçin bu kadar çekingen davrandığına en azından yüz tane daha sebep bulabilirdi ama belki de nihayetinde esas olan incinmekten korkmasıydı. Bunu kabul etmesi durumu değiştiriyordu[A] Kendini tutmak kesinlikle daha güvenliydi. Madem artık karar vermişti, tüm yapması gereken onu uygulamaktı. Önce onu öpmeyi bırakması gerekiyordu, elbette ama Tanrım, bunu yapmak çok zordu. Dylan'ın öpüşleri harikaydı. Bu konuda dersler verebilirdi. Telaşsız, tadına vara vara yapıyordu yaptığı işi, diliyle yavaş yavaş gezinerek keşfediyordu Kate'in ağzının içini.

Kate ne zaman Dylan'ın gömlek düğmelerini çözme-

sine neden olup onun boynunun ve göğsünün neredeyse her santimetre karesini öpmeye başlayacak kadar akıl çizgisini geçtiğinden emin değildi. Ilıktı, sertti, seksiydi. Kate'in parmakları Dylan'ın sol omzundaki pürüzlü yara izi üzerinde gezindi hafifçe. Kurşun, tendonunu ve kasını parçalayıp bir atardamarı kıl payı kurtararak çıkıp gitmişti.

Dylan onun elini kavrayarak kendisine dokunmasını engelledi. Onu yeniden öptü, uzunca ve haşince sonra da bitirmeye çalıştı.

"Kate, bunu yapmayacağız."

Kate'in onu duyup duymadığından emin değildi. Kate Dylan'ın kıılak memesini ısırıp onu çileden çıkarmakla meşguldü. Sonra Dylan'ın kucağına geçti ve birden kot pantolonu üç beden küçülmüştü sanki. Berbat acı vericiydi. Yeniden kımıldamasını engellemek için sıkıca kalçalarından kavradı. Konuşmaya başladığında sesi titriyordu. "Eğer duracaksak burada duralım."

"Evet, elbette."

Kate Dylan'ın onu kendisinden uzaklaştırmasına direnmedi. Kanepenin yanında durup normal nefesine dönmeye çalışırken uzaklara baktı. Öpüşmek önceden hiç böyle bir reaksiyona sebep olmamıştı ama o zamana kadar da hiç Dylan'ı öpmernişti.

. Dylan da ayakta duruyordu. Kate'in kendisine bakmasını beklerken kendisi ona bakıyordu. Gömleği dışarıda ve sonuna kadar açıktı ama onu düğmeleme zahmetine girmedi. Şimdi birinci önceliği Kate'in sonradan pişman olacağını bildiği bir şeyi yapmadan önce bu evden defolup gitmekti.

Bunu asla kendisi başlatmamıştı. Kabul ediyordu, daha onu ilk gördüğü andan beri Kate için yanıp tutuşuyordu. Hatunun endamı yerindeydi. Yine de istemek ve yapmak farklı şeylerdi. Dylan kadınları severdi, Kate'le dalga geç-

mekten de her zaman hoşlanırdı. Başkalarına kültürlü bir kadın görüntüsü veriyor olabilirdi ama o cephenin arka tarafını görebiliyordu. Konu erkekler ve seks olunca, o kadar da deneyimli değildi. Saçlarını düzeltti.

Yüreği Kate'e dokunma arzusuyla çarpıyordu. Onun çıplak bedenini altında hissetmek... O ıslak yangının hazzına varmak... Onun zevkten inlemelerini duymak... Ve...

"Gitmeliyim."

"Öyleyse git." Kate uzanıp onun gömleğinin eteğini tuttu. "Kalmak istemiyorsan." Kate kollarını onun beline dolarken gözlerinin içine bakıyordu. Dylan'ın teninin ılıklığı Kate'in çılgın şeyler yapmak isteğini kırbaçlıyordu.

- Sadece bir geceliğine. Reklamda olduğu gibi... Hayatta bir kez pazarlığı... Ya şimdi al ya da bırak git.

"Kate, dinle beni. Biliyorsun seni istiyorum, ama..."

"Biliyorum," diye fısıldadı Kate. "Bu kötü bir fikir." Geri çekildi ama hâlâ ona bakıyordu.

Yeniden öpüşmeye başladılar. Bu yetmiyor gibiydi. Yavaşça tişörtünü yukarı doğru sıyırdı.

Göğüslerinin yanlarına dokunduğu anda Kate'in titrediğini hissetti o an kendini kaybettiğini biliyordu. Dudaklarından uzaklaşıp önce boynunu öptü sonra aşağılara doğru indi; bir yandan da kendi kendine uzaklaşmasını söylüyordu.

Bir an kendi uyarılarını dinledi ama sonra geri adım attı, onu kaldırıp kollarına aldı ve yatağına götürdü. Kate'in tişörtünü çıkarmaya başladı.

"Bu bir çılgınlık," diye fısıldadı.

. Yumuşak bir hareketle onu ensesinden kavradı ve kendine doğru çekti. "Bir gecelik bir çılgınlık." Kate, Dylan'ın gömleğini çekip alırken bir yandan da onun kulak memesini ısırıyordu. Göğüsleri Dylan'ın göğsüne dokununca

Kate yine titredi. Dylan'ın kot pantolonundan kurtulmasına yardım etti.

Dylan, Kate'i yatkğa kadar kollarında taşıdı. Okşayan elleri Kate'in bedenini santim santim gezerken Kate de aynı şehvet, aynı vcriciliklc onu memnun ediyordu. Ona sürtünüyor, onu bacaklarıyla sarmalıyordu. Yumuşak bedeninin onun bedeni üzerinde yaptığı böylesine yakın baskının verdiği iz Dylan'ın çok hoşuna gidiyordu. Kate'i kendi haline bıraktı, hazır olunca yakıp kavurucu bir öpüşle onu yeniden öptü. Öyle bir öpüştü ki bu bir an önce onu içine almak için yakıp tutuşturmuştu Kate'i. Dylan için Kate'in tepkileri çok şaşırtıcıydı. Onun kollarında vahşi bir kadına dönüşmüştü, çıkardığı şehvet dolu sesler Dylan'ı çılgına çeviriyordu. Dylan'ın tek istediği kendini onun içinde kaybetmekti. Bacaklarıyla onun bacaklarına sürterek fısıldadı Kate; "Daha fazla bekletme beni lütfen."

Kate'in nefis kadınsı kokusunu içine çekerken kendisi de onun derinliklerine daldı. Öylesine büyük bir hazla inliyordu ki kendisi bile bu yüzden ölebileceğim düşündü. Kate'in çığlığını duyunca onu incittiğini zannedip bütünüyle hareketsiz kaldı. Kate kıvranıyor onu mıncıklıyordu, kahretsin, eğer Dylan daha iyisini bilmese bu onun ilk seferi diye düşünebilirdi.

Başını kaldırdı ve onun gözlerinin içine baktı, orada tutku ve gözyaşları gördü ama Dylan konuşmadan önce Kate gözlerini kapadı, bedeni bir yay gibi gerildi. Dylan onun içindeki telaşı hissedebiliyordu. "Sevgilim, acıttım mı? Yoksa ben..." Kate'in bedeni yeniden yay gibi gerilirken tırnakları hafifçe Dylan'ın kürek kemiklerini çizdi. Verdiği haz yoğunlaşıyordu. Dylan hafifçe çekilip sonra yeniden içeri doğru bir hareket yaptı. Kate tempoyu artırdı, onu çok, daha çok ve daha çok istiyordu; öyle bir noktaya geldiler ki artık onları çevreleyen dünya umurlarında de-

ğildi. Bir tek ikisi vardı, o kısacık an için, hiç sorunları hiç korkuları hiç güvensizlikleri kalmamıştı. Önce Kate, insanı paramparça eden, yüreğini dolduran bir orgazm yaşadı. Onu kendi zirvesine zorlamak için çığlık attı ve sıktı.

Kate hiçbir şey düşünemiyordu, kendisini ondan kurtaramıyordu. Derin derin nefes alıyor hızla çarpan yüreğini sakinleştirme çabaları boşa gidiyordu.

"Ah, Kate," dedi Dylan fısıldayarak. Onun üzerine yığılıp kaldı, sol omuzu onunkine çarpınca sırıttı ve hemen ağırlığını sağ yanına verdi.

Kate'in soluk soluğa olduğunu işitebiliyordu, bir dirseğini kaldırdı. "İyi misin?" Onun gözlerinin içine baktı ve güldü. "Allah kahretsin, sen harikasın,"

Daha o yanıtlayamadan başparmağını onun dudaklarında gezdirdi. "Yüreğimi hissedebiliyor musun? Hâlâ göğsümden dışarı fırlama çabasında."

Kate boynuna sarıldı. Yukarı doğru kalkıp onu öptü, sonra onu bıraktı ve gözlerini kapattı. "Tükettin beni."

Dylan onun burnunu öptü sonra yan tarafa yuvarlandı. Yataktan çıkabilmek için enerjisinin son zerresini harcamak zorunda kalmıştı ama sonunda başardı. Kate onun arkasından banyo kapısının kapandığını duydu. Hâlâ sevişmelerinin rehaveti içindeydi ama gerçeklik de kapıdaydı. Kendi kendine bunu düşünmemesini söyledi. Gözlerini kapat ve uyumaya çalış. Kate kapının açıldığını duyunca gerildi. Yatağa ışık vurmuştu ama arkasına dönüp bakmadı. Eğer onun uyuduğunu düşünüyorsa sadece çıkıp giderdi. O da normal duyularına kavuşmuş muydu acaba? Allah'ım umarım olanlardan pişmanlık duymaz.

Onun esnediğini işitti ve ağırlığının tekrar yatağın üzerine düştüğünü hissetti. Dönüp yüzünü ona çevirmeye çalıştı ama o Kate'in üzerine eğilip ensesini öptü.

"Uyuyor musun?" Ilık tatlı nefesi Kate'in kulağını gı-

dıkladı. "Evet." Dylan birden eliyle göğsünü kavrayınca nefesi kesildi.

"Sesin hiç de uyiıyor gibi gelmiyor."

Buna inanamıyordu ama gerçekte ona bakmaktan utanıyordu. "Ne yapıyorsun?" dedi fısıldayarak, o göğüslerini okşamaya başlarken Kate yastığa daha sıkı sarıldı.

"Seninle sevişiyorum. Dön Kate."

"Ama biz... sen..."

"Tabii ki ben," dedi Dylan fısıldayarak.

"Biz yapamayız... "

"Sadece bir gecelikti, değil mi?"

"Evet."

"Gece bitmedi ki henüz."

On İkinci Bölüm

Dylan Buchanan sözünün eriydi. Ertesi sabah oradan ayrılana kadar geceleri bitmemişti. Hoşça kal demek garip olabilirdi ama Dylan bu işi kolaylaştırmıştı. Kate tam uykuya dalarken eğilip onu yanağından öpmüştü.

Kate onun kendisine, gecenin bir saatinde, hafta boyunca meşgul olacağını ama pazar veya pazartesi gecesi onu görebileceğini söylediğini hatırlıyordu. Ya ona "seni sonra arayacağım" mesajını veriyordu ya da onun aslında Boston'a temelli döndüğünü düşünüyordu. Kate bu yanlış algılamayı düzeltmedi. Yaptıklarından sonra onun bir daha yüzüne bakıp bakamayacağından emin değildi.

Bunun sebebi daha çok kendisinin kültürlü ve güçlü bir kadın olmasıydı.

Doktorlar Jordan'ı pazar gününe kadar hastanede tutmuştu. Nihayet eve geldiğinde, aleıjiden kaynaklanan lekeleri hâlâ hastanede kalmış olmaktan şikâyet edemeyeceği kadar kötüydü. O gün öğleden sonrayı uyuyarak geçirdi.

Kate akşam yemekleri için dışarıdan sipariş verdi. Birlikte sakin bir akşam geçirdiler, ikisi de erken yattı.

Jordan, Kate'in birkaç gün daha kalmasını istedi, Kate

ise bir an önce eve gidip oradaki sorunlarla boğuşmak istiyordu. Dylan'la bir daha karşılaşmadan Boston'dan ayrılmak istiyordu. Ne zaman ondan söz edilse Kate telaşla konuyu değiştiriyordu. Genellikle Jordan'a her şeyi anfatırdı ama bu kez farklıydı. Çok farklı. Pazartesi günü Jordan çok daha iyi hissediyordu kendini; lekeler artık solmuştu. Yine de Kate onun kendisini havaalanına kadar arabayla götürmesine izin vermedi. Taksi tuttu. Uçağı kalkıp eve dönüş yoluna düşünce Dylan'ı görme konusunda ne kadar huzursuz olduğunu fark etti. Derin bir rahatlamayla içini çekti ve onu bir daha hiç düşünmemeye karar verdi. Olanları değiştiremezdi ama bu konuyu düşünmemeye ya da başkası ile konuşmamaya kendisini zorlayabilirdi. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur bu durumda işe yaramıyordu.

Okumaya çalışıyordu ama konsantre olamıyordu, yanında oturan satıcının kendisini rahatsız etmesini engellemek için uyuyormuş gibi gözlerini kapattığında tek görebildiği Dylan'ın müthiş vücuduydu. Adamın bedeninde zerre kadar yağ yoktu. Ve uylukları... Aman Allah'ım o uyluklar...

Onu düşünmeyi bırak. Bunu kendine söylemesi gerçekleşmesine yetmiyordu oysa. Charleston'a varıncaya kadar kendi kendine kızmıştı hep..

Nasıl olur da onca uzun süre seks yapmadan yaşayabilir ve sonra bir gecede...

Bırak bu konuyu düşünmeyi. Bu sözler zihninde bir şarkı sözü haline geliyordu neredeyse. Uzun süreli park yerine bir otobüsle gitti. Otobüsten inince arabayı nereye park ettiğini hatırlamaya çalışırken bir an durdu kasvetli gökyüzünde çakan şimşeği seyretti. Arkasından bir otomobilin geldiğini işittiğinde otobüs köşeyi henüz dönmüştü. Otoparkın tam ortasında duruyordu yoldan çekilmek için

acele etti. Sürücünün hızını artırdığına dikkat etti. Belki de hız tutkunu bir delikanlıdır diye düşündü yoldan çekilmek için kendisini park etmiş iki arabanın arasına atarken. Otomobil hızla geçip gitti. Kate sürücünün yüzünü görmeye çalıştı fakat göremedi. Camlar koyu gri renkli filmlerle kaplıydı. Köşede iki tekerlek üzerinde dönüşünü izlerken başını salladı.

"Aptal," diye mırıldandı.

Sadece bu çılgın sürücüye atıfta bulunmuyordu. Kendisi de bir aptal gibi hissediyordu çünkü arabayı nereye park ettiğini unutmuştu. Park biletini bozuk para bölümünün arkasında buluncaya kadar cüzdanını karıştırdı. İyi ki biletin arkasına park ettiği yerin sırasını ve numarasını yazmayı unutmamıştı. B bölümünde duruyordu ama arabası D bölümündeydi üçüncü sırada. O tarafa yöneldi küçük eşya valizini peşinden çekiyordu.

Örselenmiş, kirli paslı arabası çıkışın yanında iki kocaman spor pikabın arasında park edilmişti.

Valizini bagaja koydu ve tam kapağı kapatırken öten tekerlekler duydu. Arkasına baktı bir sıra öbür taraftan gelen aynı beyaz arabayı gördü. Birkaç kez yavaşlamış sonra hızını yeniden artırmıştı. Kate sürücünün birisini aradığı hissine kapılmıştı. Bu bir delikanlı olmalıydı, belki de park içerisinde insanları korkutarak eğleniyor olabilirdi.

Araba şimdi onun bulunduğu sıraya yöne'mişti. Sürücünün kendisini görüp görmediğinden emin değildi. .Sanki gerçekten ona çarpmak istiyormuş gibi tam üzerine doğru geliyordu. Otomobil tam yanından geçerken kendisini kaldırıma atabildi, bu arada dizini çarpmıştı. Acıdan suratını ekşiterek dizlerinin üstüne düştü. Çantası açılmıştı ruju pikabın altına doğru yuvarlanıyordu, ona doğru bir hamle yapınca başını çarptı.

"Tamam," diye fısıldadı. "İşte şimdi aptal oldum. Paranoyak bir aptal."

Bir araba kornası duydu ve o beyaz otomobilin birisini korkutuyor olabileceğini düşündü. Sonunda arabasının kapısını açıp içeri girebilmeyi başardı. Sanki bir pizza fırınına girmiş gibi hissetti. Hızla camları indirdi ama klimayı açmadı çünkü araba uzun süredir park halinde olduğundan motoru ısıtmadan önce klimayı açarsa motor durur du. En iyi ihtimalle de motoru ikinci kez çalıştırmakta zorluk yaşayabilirdi.

Ödeme kulübesine doğru giderken beyaz arabayı aradı, ödemeyi yaptıktan sonra görevliye o çılgı*n arabadan söz etti. Adam derhal telefonu alıp güvenliği aradı.

Kate otoyola çıkmadan önceki bir kırmızı ışıkta durun caya kadar cep telefonunu açmayı unutmuştu. Onu çantasının dibinde buldu o açma butonuna bastıktan yaklaşık yirmi saniye sonra telefon çaldı, bu bir sesli mesaj uyarı şıydı.

Mesaj Bili Jones adlı bir müteahhittendi. Kate onun adını hiç duymamıştı. Adam Kate'in kiralayacağı depo sahibi için çalıştığını söylüyordu. Ve onun yapmak istediği değişiklikler konusunu görüşmek için orada buluşmak istiyordu. Ayrıca Kate'in gönderdiği eşyaların mekânın arka tarafına yığıldığını ve yenileme çalışmaları sırasında da hasar görmeyeceğini söyledi.

Neler oluyordu? Kate henüz kira sözleşmesini imzalamamıştı bile ayrıca depoda hiç kimseye bir inşaat yetkisi vermemişti. Emlakçı depo sahibine ne demişti acaba? Çağrıya yanıt vermek için bir sonraki trafik ışığına kadar bekledi. Telefonun ikinci çalışında Jones cevap verdi. Yeşil trafik ışığı yanar yanmaz Kate yoldan çıkıp bir park yerine çekti. Araba kullanırken cep telefonuyla konuşmaktan nefret ediyordu.

"Benjones."

"Ben Kate MacKenna."

Hatta parazit ve geri planda trafik gürültüsüne benzeyen bir gürültü vardı. Müteahhit depoda olamazdı çünkü depo sokağın sonunda tenha bir bölgedeydi.

"Aradığınıza çok memnun oldum Bayan MacKenna. Sizinle en kısa zamanda depoda görüşmemiz gerekiyor. Vakit nakittir, elemanlarım işe başlamaya hazır."

"Anlamıyorum, mesajınızda eşyalarımın depoya taşındığını söylüyorsunuz?"

"Evet, bu doğru. Şimdi yoldayım oraya gidiyorum. Sizi bekleyeceğim. Az sonra orada olurum."

"Bir dakika. Eşyaların taşınmasına kim yetki verdi?" Uzun bir sessizlik oldu.

"Bilmiyorum. Bu sabah depoyu açtığımda üzerinde adınız yazılı olan sandıklar oradaydı."

Bu anlamsızdı. Kiera ile Isabel böyle bir şey yapmazdı. Kate'in tam gün çalışan iki elemanı da izindeydi.

"Bay Jones, hiçbir değişiklik yapamam ve hiçbir iyileştirme için yetki..."

Kate kira sözleşmesini imzalamayacağını açıklamadan önce adam sözünü kesti. Bu kritik mali durumda şirketini taşımak gündemindeki son maddeydi. Herhangi bir şey yapmadan önce şirketini nasıl koruyacağına karar vermeliydi.

"Dinleyin, oyunbozanlık yapıyorsunuz. Sadece benimle orada buluşun," dedi adam. "Şayet oraya benden önce varırsanız yan kapı açık. Bir fincan kahve yapın ve beni bekleyin. Şehrin öbür tarafındayım ve biraz trafik var. Ama geliyorum."

"BayJones eşyalarım konusunda..."

"Onları taşımak istiyorsanız sizin için taşırız."

Kate o kadar öfkelendi ki bağırmak istedi. Depoya kaç

tane sandık götürülmüştü? Bunu anlamanın tek yolu oraya gidip kendi gözleriyle görmekti.

Hemen taşınmaları gerekiyordu. Onları garajına istifleyebileceğini düşündü ama pazara çıkınca onları yeniden taşıması gerekecekti. Aman Allah'ım, bunu Isabel ve Kiera'ya nasıl söyleyecekti?

Acil olan önceliklidir. Gecikeceğini söylemek için kız kardeşlerine telefonla ulaşmaya çalıştı ama telesekreter cevap veriyordu. Onlara şehre döndüğünü ama eve gelmeden önce depoya uğrayacağını söyleyen bir mesaj bıraktı. Tam park yerinden ayrılıp otoyola çıkacağı zaman benzininin ne kadar az kaldığını gördü. Kentin tanımadığı bir bölgesinde olduğu için benzin istasyonu bulması biraz zamanını aldı. Caddenin karşı tarafında bir McDonalds gördü ve bir diyet kola almaya karar verdi. Depoya gitme konusunda acele etmiyordu çünkü Jones'u beklemek zorunda kalmak istemiyordu.

Yarım saat sonra depodaydı. Burası kıvrımlı uzun bir sokağın sonunda, belediyenin yenilenmek için işaretlediği bir bölgedeydi. Birkaç blok ötede birkaç ambar zaten modaya uydurulmuştu. Pembroke Sokağı'na henüz el değmemişti, her tarafında sürekli zikzak yapmayı gerektiren çukurlar vardı. Kırık vitrinli boş dükkânların önleri henüz onarılmamıştı ama Silver Springs'in bu berbat bölümündeki çıkıntılı kavşak devamında yapılacak olan uzantı Kate'in bir süredir aradığı yerdi.

Bina evinden bir hayli uzaktaydı, ama kirası ödenebilirdi - ya da en azından o öyle olduğunu düşünüyordu - çalışanların güvenliği için de bir alarm sistemi kurmaya niyetlenmişti.

Yol vermek zorunda kalabileceği çalışanları.

"Kendin için üzülmekten vazgeç," diye fısıldadı.

Kate park yerine çekti ve tam yan kapının önünde durdu. Etrafta başka otomobil veya minibüs görünmüyordu.

Tam motoru durdurmak üzereyken telefon çaldı. Arkasına yaslandı, havalandırmaları ayarladı ve telefonunu aldı.

"Ben Jones. Vardınız mı?"

"Evet," dedi Kate.

"Beş dakikaya kadar ben de orada olurum," dedi. "Beklerken kendinize kahve yapın."

"Hayır, teşekkür ederim."

"Kahve içmez misiniz?"

"Hayır," yanıtını verirken bir yandan da bu anlamsız konuşmayı niçin yaptıklarını merak ediyordu.

"Kahve makinesini kapatır mısınız? Son kez açık unuttuğumda neredeyse yangına neden oluyordum."

Bu yorum Kate de çok fazla güven uyandırmadı. "Evet, kapatırım," dedi.

"Ama eşyalarıma gelince ..." diye sözlerini sabirsızlıkla sürdürdü.

"Evet?"

"Yarın o sandıkları taşıyacağım. Başından beri zaten onlar oraya gönderilmemeliydiler."

"Eğer bir yanlışlık olduysa gerçekten üzgünüm Bayan MacKenna. Ne isterseniz yaparım. Birkaç dakika içinde görüşürüz." Kate onunla buluşmanın adam için bir zaman kaybı olacağını, orada hiçbir iyileştirme yapmayacağım çünkü kiralamayacağını söyleyemeden adam telefonu kapattı. Yine de kaç sandık kokulu mumunun ve vücut losyonunun oraya taşınmış olduğunu görmek istiyordu.

Kate telefonunu yanındaki koltuğa attı ama telefonu çantasına çarptı yere düştü ve oturağın altına yuvarlandı.

Kemerini çözüp telefona uzanmaya çalışırken motordan çok tanıdık gürültüler gelmeye başlamıştı. Bunların

ne anlama geldiğini biliyordu, hemen klimayı kapattı ve soğusun diye motoru durdurdu. Değilse motoru tekrar çalıştırmak mümkün olmazdı. Telefonunu almak için konsol boyunca yere eğildi. Depo havaya uçtuğunda o oturağın altında telefonunu arıyordu.

Ses duvarını aşan bir uçağın neden olduğu sese benzeyen patlama sesi Kate'in arabasını sarstı ve camlarını patlattı. Eğer sürücü koltuğunda oturuyor olsaydı havada uçuşan jilet gibi keskin cam parçacıklarıyla suratı paramparça olacaktı. Havada uçuşan parçalar arabanın tavanına kaputuna düştü ve yanlarına saplandı.

Sonra binanın içinden fışkıran ateş topu park yeri boyunca yuvarlandı. Aşırı sıcaktan dolayı arabasının lastiklerinde bombeler oluştu. Gösterge paneli tek parça halinde yerinden kopmuş arka pencereden dışarıya fırlamıştı. Parkın öteki ucundaki çöp konteynırının tepesine kondu.

Kate, çevresindeki hasarın farkında olmadan yerde bilinçsiz yatıyordu.

On Üçüncü Bölüm

"Deja vu."

Bunlar, sonunda kız kardeşini görmesine izin verilen Kiera'nın ağzından çıkan ilk sözlerdi. Katc, Silver Springs hastanesine kaldırılmıştı ve kız kardeşleri fırtına gibi içeri girdiklerinde henüz odasına getirilip yatağına yatırılmıştı.

"Sen oraya gidip o işi zaten yapmamış miydin?" Kiera yüzünde kaygılı bir gülümsemeyle sordu. Kate'in çok ciddi bir yarası olmadığına o kadar çok sevinmişti ki gözlerinde mutluluk gözyaşları vardı.

Isabel onun yanındaydı. "Ölebilirdim Niçin böyle şeyler yapmak zorundasın?"

"O sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydi," dedi Kiera.

Isabel başını sallıyordu. "Bu doğru Kate. Bir daha asla evden ayrılmana izin vermeyeceğim. Senin olduğun yerde kalmandan ve başının beladan uzak durmasından emin olmak için üniversiteden bile vazgeçip evde kalacağım."

"Isabel söylediklerin hiç mantıklı değil," dedi Kate.

"Mantıklı değil mi?" şimdi sesi öfkeliydi. "Senin haftada ikinci kez kendini havaya uçurtman mantıklı mı? Söyle, mantıklı mı?"

Kate'e baktı, parmağıyla onu işaret ederken kekeledi. "Beni korkuttun." *

Hıçkırıklara boğuldu ve Kate'e sırtını döndü. "Ne söylediğimin farkındayım. Üniversiteye gitmeyeceğim."

Kiera yatağa yürüdü. "Olayı duyduğumuzdan beri böyle, ama artık senin iyi olduğunu bildiği için ağlamayı kesecektir."

Kate baş ağrısından ölüyordu ve konuşmayı takip etmekte zorlanıyordu. Bulunduğu oda karanlıktı ama Isabel perdeleri açınca Kate yüzünü buruşturdu. Bunu fark eden Isabel hemen perdeleri kapattı.

"Gerçekten şanslıymışsın. Kafatasın parçalanabilir-

"Ha işte bu benirft uzun süre unutmayacağım bir resim, Kiera," dedi Isabel çatlak bir sesle. Bir kâğıt mendil alıp gözlerini sildi.

"Jordan birkaç kez aradı," dedi Kiera bu kez Isabel'i göz ardı ederek. "Senin için kaygılanıyor."

"Nasıl haberi oldu?"

"Merhaba demek için aramış, Isabel de ona ne olduğunu seni arabadan nasıl çıkarmak zorunda kaldığını anlattı. Bu arada araban hurdaya çıktı."

"Nora teyzeyi aramadığıma şükrctmclisin. Daha valizlerini açıyordur ama iddia ederim ki her şeyi bir tarafa bırakıp geri gelirdi. Şansını daha fazla çılgınca zorlamamak için gerekeni yapardı," dedi Isabel. Kate gözlerini kapattı. "Eve ne zaman gidebileceğim?"

"En erken yarın. Doktor seni burada daha uzun tutmak isteyebilir."

Isabel'in sesi titriyordu. "Yüzün güneş yanığı gibi görünüyor. Muhtemelen yangından kaynaklandı. Kate, ölüme ne kadar yaklaştığın konusunda bir fikrin var mı?"

"Tekrar ağlamaya başlamayacaksın değil mi?" dedi Kiera.

"Kusura bakma. Ben senin gibi robotlaşıp duygularımı dizginleyemiyorum."

Kiera bu yoruma karşılık vermedi. "Gidelim de dinlen," dedi Katc'e.

"Bekleyin," diye fısıldadı Katc, sesinin bu kadar zayıf çıktığına şaşırmıştı. "Ne oldu?"

"Hatırlamıyor musun?"

Kafasını sallamaya başlarken birden fikrini değiştirdi tepesi zonklamıştı.

"Gaz sızıntısı olduğunu düşünüyorlar," dedi Kiera.

"Yolda gelirken radyoda duyduk," dedi Isabel. "Gaz sızıntısı olmalıymış çünkü hâlâ yangını söndürmekle uğraşıyorlardı."

Kiera konuyu değiştirdi. "Şansın varmış nöroloji uzmanı buradaydı," dedi.

"Onunla konuştum, tarama sonuçlarından memnun. Bundan da kurtuldun gibi görünüyor."

"Kiera beynine bir şey saplanmış olmasından korkuyordu," dedi Isabel.

"Hayır, korkan sendin," diyerek karşı çıktı Kiera.

"Tamam, korkan bendim. Doktor çok şirindi. Biliyor musun Kiera."

"Aman Allah'ım yine başladık."

"Yani diyecektim ki senin için mükemmel olurdu. Senin ne diyeceğini biliyorum," dedi hızla Kiera onu sustu-ramadan.

"O seninle ilgilenmiyor ama bilemezsin ki ilgilenip ilgilenmediğini sen... sen anlarsın."

"Hayır, neyi?"

"Bir adım at. Konuş onunla."

"Bu konuşmayı kesemez miyiz?"

Isabel bu ricayı duymazlıktan geldi. "Belki biraz makyaj yapıp saçlarınla ilgilensen..."

Kiera kollarını göğsünde kavuşturdu. "Saçımın nesi varmış?" dedi.

"Saçının güzel bir kesime ihtiyacı var ama şu beş dolarlık yerlerde değil, bir de şu gözlerinin altındakileri bir şekilde gizlemelisin. Uykusuzluktan yıpranmışsın. Bence bütün suçlu tıp fakültesi."

"Senin gibi görünmek pahasına mı?"

Kate gülmeye başladı ve ardından inledi. Kafası arkaya yastığa düştü ve gözlerini kapadı. "Beni güldürmeyi bırakın, tartışmanızı gidip başka yerde yapın. Sadece örtüleri başıma çekip, bugün yaşanmamış gibi davranmak istiyorum."

"Ama Kate niçin o depoya gittiğini bize hâlâ söylemedin," dedi Isabel.

Kate gözlerini açtı, cevaplamaya başladı, sonra durdu. "Hatırlamıyorum. Yani hatırlıyor gibi hissediyorum ama şu anda düşünemiyorum."

"Hiçbir şey mi hatırlamıyorsun?"

Kate cevap vermeden bir dakika kadar bekledi. "Hayır," diye fısıldadı. "Bu tuhaf değil mi?" "O konuda üzülme. Tekrar hatırlarsın. Şimdi biraz dinlen. Daha sonra seni kontrol etmeye geleceğim," dedi Kiera.

Isabel ayrılmaya hazır değildi. Yatağın yanına gitti, "Boston'a gittiğini hatırlıyor musun?" diye sordu.

Kate gülümsedi. "Evet, hatırlıyorum. Geri döndüğümü de hatırlıyorum. Bir otomobil vardı... Havaalanında..."

Isabel ellerini çırptı. "Evet, bir otomobil vardı," dedi. Ses tonu sakinleştiriciydi, sanki üç yaşında bir çocukla konuşuyormuş gibi davranıyordu. "Bak arabanı hatırlıyorsun. Havaalanına arabayla gitmiştin."

Kate yardım etmesi için Kiera'ya baktı.

"Isabel, çıkmadan önce bana telefonu verir misin?" dedi Kate. "Jordan'ı aramak istiyorum."

"Telefon numarasını hatırlıyor musun?"

"Isabel kafasındaki şişlik onu aptal etmedi herhalde," dedi Kiera.

Kate'e telefonu uzattı ve tekrar elini çırptı. "Jordan'a selamımızı söyle," dedi. "Eğer gelip seni görmek isterse gelmemesini söylersen iyi olur," diye ekledi. "Bu senin şanssızlığın yüzünden, onu da havaalanına gitmeden birisi çiğneyebilir."

"Çok korkunç bir haftaydı değil mi?" dedi Kate.

"Her şey düzelecek," diyerek ona güvence verdi Isabel, odadan çıkmadan önce. Kate onun haklı çıkacağını ümit ediyordu. Döndü ve derin bir uykuya daldı.

Birkaç saat sonra Jordan'ı aradı. Neşeli olmak için elinden geleni yaptı ama bu çaba gerektiriyordu. Çabası boşa gitti. Arkadaşı onun sesindeki gerginliğin farkındaydı.

"Bana şu ilk patlamayı anlatsana," dedi Jordan. "Artık kitle mitle derdim olmadığı için konsantre olabilirim. Birileri o ressamı öldürmeye çalışmıştı değil mi?"

Kate her şeyi baştan anlattı, o konuyu bitirince de şu havaalanı otoparkında arabasıyla ortaya çıkan çılgın delikanlıyı anlattı. Ve son patlamayı anlattı.

"Patlamayı asla hatırlamıyorum," dedi. "Ama kahveyi düşünmeye devam ediyorum. Bu tuhaf değil mi?"

"Sen kahve içmezsin ki."

"Biliyorum. Bunu tuhaf kılan da o zaten."

"Kafana çarpan şey ne kadar şiddetli çarpmış?"

"Baş ağrısına yetecek kadar. Neredeyse birisinin beni öldürmeye çalıştığını düşüneceğim."

Jordan kahkaha attı. "Saçmalama. Sadece biraz şansın kötü gitti, hepsi o. Oraya gelmemi ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim. Ayrıca bu şanssızlık devam ederse senin de zarar görmeni istemiyorum."

"Hayal gücünün aklının önüne geçmesine izin verme."

"Unutma, sen batıl inançları olan biri değilsin, onun için aşın reaksiyon gösterme. Sana bir şey sorabilir miyim?"

< "Elbette."

"Seninle Dylan arasında bir şey mi oldu?"

Kate neredeyse telefonu düşürüyordu. "Niçin soruyorsun?"

"Burayı arayıp seni sordu, gittiğini öğrenince de mutlu olmadı."

"Bilemiyorum. Şimdi sen gerçekten birinin beni öldürmeye çalıştığını düşünmüyor musun?" dedi, konuşmanın konusunu değiştirme çabasıyla.

"Hayır, kimsenin seni öldürmeye çalıştığını sanmıyorum. Senin hayal gücünün çok yüksek olduğunu düşünüyorum. Biraz uyu, kendine gel, yarın tekrar beni ara."

Jordan telefonu kapatır kapatmaz Dylan'ın numarasını çevirdi. İkinci çalışında açtı ve doğrudan söze girdi. "Birileri Kate'i öldürmeye çalışıyor."

On Dördüncü Bölüm

Dylan'ın ruh hali iyi değildi. Omzu için bir saatlik başka bir yorucu fizik tedavisi seansından yeni çıkmıştı. Berbat bir ağrısı vardı. Her yeri zonkluyordu, reçetesinde ağrı kesiciler olmasına rağmen onları kullanmayacaktı, ilaçlardan birkaç tanesini geçen hafta denemişti ve onların kendisinde yarattığı duygudan nefret etmişti. Ağrılarını azaltmışlardı ama kendisinin de düşünme yeteneğini azaltmışlardı. Sanki kalın-bir sis bulutunun içinde geziniyormuş gibi hissetmişti. Hayır, teşekkürler. Haftanın her günü ağrıyı sis bulutuna tercih ederdi.

Jordan aradığında soyunup sıcak bir duşa girmek üzereydi.

Arayanın kim olduğunu görünce telefonu açmıştı. "Ne istiyorsun-?"

"Aaa çok iyisin."

Gülümsedi. "Artık hastaneden çıktın. Sana iyi davranmam gerekmiyor. Aslında ben ne zaman iyi bir çocuk oldum ki? Sen beni Alec'le karıştırıyorsun."

"İkinizi asla karıştırmam. Alec çok zevksiz sense çok tertipli, işte bu yüzden ikiniz çok iyi birer oda arkadaşı ola-

rak büyüdünüz ama Alec'in tersine sen bazen gerçekten mızmızın teki olabiliyorsun."

"Eğer komplimanlarını bitirdinse ben duşa girmek istiyorum."

Jordan bugün güniindeydi. "iddiaya girerim ki yatmak istediğin kadınlara sen gerçekten iyi davranırsın, değil mi?"

"Jordan, son kez soruyorum ne istiyorsun?" dedi Dylan, Jordan'ın seks hayatı ile ilgili yorumunun cevabı hak etmediğine karar vererek.

"Kate'in başı dertte. Asıl sorunda, sanırım bunun farkında değil."

"Başı dertte mi?"

"Evet."

Dylan boynunu ovaladı. "Şimdi kapatıyorum."

"Beni dinle."

Hızla ilk patlama konusunda bildiklerini açıkladıktan sonra, "Zavallı Katc için bu yetmezmiş gibi Boston'dan geri döndüğünde havaalanı otoparkında birisi ona çarpmak istemiş. Sonra da... Dylan beni dinliyor musun?"

"Evet."

"Pek dinliyorsun gibi gelmedi de."

"Allah aşkına...

"Yanılmıyorunı," diye sürdürdü. "Birisi onu öldürmeye çalışıyor. Dahası da var,"

Jordan ona ikinci patlamayı anlatmadan Dylan konuştu. "Bu konuda benim ne yapmamı istiyorsun? Soruşturmayla görevli herkesle konuşmamı mı? South Carolina'daki dedektiflerin benim omuzlan üstünden bakmamı isteyeceklerini hiç sanmıyorum."

"Hayır, onları aramanı istemiyorum. Silver Springs'e gidip kontrol etmeni istiyorum. İzinlisin, zamanın var ve

biliyorum ki sıkılıyorsun. Tereddüt ettiğine inanamıyorum. Bu hafta sonu sen..."

"Ben ne?"

"Sen Kate'i gördün. Neyin var senin? Gözden ırak gönülden ırak mı?"

Evet doğru diye düşündü. Kate'e dokunduğundan beri oiiu aklından atamamıştı, bu onu son derece rahatsız ediyordu. Kate kafasını karıştırıyordu. Belli ki Kate onu ar-" tık düşünmüyordu. Bir tek söz bile söylemeden Boston'a gitmişti, bu yüzden birlikte geçirdikleri gece ikisinin de olmasını istediği gibi olmuştu, geçici bir eğlence. Bu tavır Dylan'ı mutlu etmiş olmalıydı. Ne bir bağlanma, ne de karmaşık vedalaşmalar. Mükemmel bir gece ve şüphesiz iki tarafta yaptıklarından pişman değil.

Öyleyse kendisine söylemeden çekip gittiğine niçin kızıyordu ki?

Başını salladı. Onu unutmak kolay değildi ve işte bütün sorun da buydu. Birkaç hafta alabilirdi işte, ondan sonra artık o da onu düşünmezdi.

"Dylan, Kate'e gidecek misin gitmeyecek misin?"

"Düşünüyorum..."

Tuhaf bir durumdaydı. Önceden hiçbir kadın tarafından terk edilmemişti ve bu durumda nasıl hissetmesi gerektiğini bilmiyordu.

Hayır, bu doğru değildi. Nasıl hissettiğini biliyordu. Çok kıskançtı.

Kendisi bir kadına hiç böyle davranmış-mıydı? Geceyi onunla geçirip sonrada yok olmuş muydu? Başını salladı. Böyle yapmamış olduğunu ümit ediyordu. Ama yapmış mıydı?

Birden Kate'in hastanede kendi yatağının yanında oturuşunu düşündü. Bugüne kadar Kate Dylan'ın kendisinin farkında olduğunu bilmiyordu. Gözlerini açmış ve tam

uyumak üzereyken ona bakmıştı. Onun orada olmasından hoşlandığını hatırlıyordu. Ama sonra kendi kendine kadınlardan hoşlandığını söylemişti. Yine de Kate onun için oraya gelmişti bu yüzden kendisinin de aynısını onun için yapması gerekmez miydi?

Jordan'ın sabrı taştı.

"Sen gitmiyorsan ben gideceğim."

"Hay Allah. Tamam, gideceğim."

"Ne zaman?"

Dylan içini çekti. "En kısa zamanda."

"Yarın mı?"

"Evet, tamam. Yırın."

"Biraz neşelen Dylan. Eğer yanılmıyorsam çekip birini vurabilirsin."

On Beşinci Bölüm

Rogcr Mackenna'nın bazı âdi arkadaşları vardı. Bunlar kumar masasında ona sokulup kendilerini tanıtmış ve neredeyse bir gecede de en iyi dostları haline gelmiş "kumar arkadaşlarıydı". Roger kazanırken ona parayı harcamakta yardımcı olmuşlardı. Ama kazanma günleri geride kalınca her nasılsa en iyi dostları birer sinsi düzenbaz yılana dönüşmüşlerdi. Onu Johriny Jackman adlı tefeci çakalla tanıştırmışlardı, Roger yüzde elli faizle iki yüz biri doların üzerinde borçlanınca da daha fazla kaybetsin diye arkadaşları onu tekrar kumar masalarına çekmişlerdi.

Şehirdeki tüm çakallar Roger'a karşı şimdilik bir ona ilişme politikası izliyorlardı; çünkü kumar dünyasında Roger'ın geçmişini araştırarak ona çek yazmış olan herkes gibi onlar da biliyorlardı ki Roger'ın amcası Compton MacKcnna öldüğünde ona milyonlarca dolar bırakacaktı. Bu arada Roger'a bir şey olursa çakallardan hiçbiri bir kuruş bile alamayacaktı. Johnny Jackman epeyce bir yatırım yapmıştı ve her zaman onu izlemeleri için Roger'ın peşine tayfasını takmıştı. Roger onun için gözden uzak tutulmaması gereken bir mal varlığıydı.

Rogcr'm yapısını değiştirmesini de istemiyordu bu yüzden Roger gönlünü bir adsız kumarcılar toplantısına davet eden Em**ma** adlı küçük bir güzele kaptırınca, bu Jackman'in ilgisini çekti. Ertesi akşam küçük tatlı Emma şehir dışına çıkarıldı.

Roger'a da Emma'nın bir otomobil kazası geçirdiği söylendi. Hastaneye gitmiş onun şiş ve morluklar içindeki yüzüne bir bakmış ve koşarak geri kumarhaneye gitmişti. Emma hastaneden çıkar çıkmaz kenti terk etti. Roger da rahat bir nefes aldı. Kendini o kadar suçlu hissetmişti ki onu görmeyi midesi kaldırmıyordu. Madem artık hayatından çıkmıştı onu unutabilirdi. Kumar tutkusu yüzünden toplantılara katılmayı da bütünüyle unutabilirdi.

Temmuz'a kadar Johnny Jackman sinirlenmeye başlamıştı. Roger kumarhaneye tam yedi yüz bin dolar borç biriktirmişti ve eğer eylüle kadar ödemezse onu Jackman ödemek zorunda kalacaktı.

Jackman artık daha fazla sabırlı, iyi adam rolünde kalamayacağına karar verdi. O gece Roger'ı Emerald's da akşam yemeğine götürdü, ona pahalı bir şarap içirdi sonra da otuz gün içerisinde her bir doları faiziyle birlikte ödeyemezse eğer teminat olarak onun vücudundan parçalar almaya başlayacağını söyledi. Roger'la kadeh tokuşturdu ona ilk önce bacaklarının arasından başlayacağını söyledi. Blöf yapmadığı konusunda da Roger'a güvence verdi. Günde üç paket sigara ile bir şişe cin Roger'ı yaşlandırmıştı.

Daha otuz dördündeydi ama altmışında görünüyordu. Saçları seyrelip ağarıyordu. Kumarhanelerde ve arka odalarda geçirdiği onca yıldan sonra rengi küle dönmüştü.

Bir sigara daha yakarken nikotin lekeli parmaklan titriyordu. "Bu kadar parayı nereden bulacağım?" diye sordu.

"Biliyorsun bunu yapabilirim ama amcam ölene kadar

değil. O hasta. Fazla uzun sürmez. Kaynağıma göre ihtiyar adam ölüyor."

"Kaynağın kim?"

"Ona gerçekten yakın olan biri. Sana adını vermeyecegım.

"Tamam/' dedi, fazla baskı yapmamaya karar vererek. "Ama amcan uzunca bir süre oyalanacak olursa, şimdi, öyle değil mi? Otuz bir günü geçerse, senin çok canın yanacak."

"Eğer beklersen sana prim öderim. Ayrıca öteki sefer tekrar masaya oturduğumuzda kazanma şansım çok yüksek öyle değil mi?"

Jackman başım salladı. "Kredin doldu," dedi. "Bütün borçların ödenene kadar artık hiçbir masaya oturamazsın. Otuz bir gün," diye tekrarladı. "Eğer bunun tümünü ödemezsen artık adam yerine konulmayacaksın. Anladın mı beni? İlaç niyetine bir yudum bile alkol alamayacaksın. Arkadaşlarım seni alacak tenhalara götürecek oturtacak bacaklarını açacak ve kırpacak, kırpacak." İki parmağını makas gibi oynattı. "Hatta onlara önce hayalarını alıp ağzına koymalarını söyleyeyim ki ötekisiyle uğraşırlarken bağırmayasın. Senin hayaların var öyle değil mi Roger?"

Jackman kentteki en başarılı tefeci çakaldı, Roger onun donuk duygusuz gözlerine baktığında, gerçek bir çakalın daha duygulu olabileceğini düşündü. Jackman'in verdiği sözü tutacağından hiç şüphesi yoktu. O blöfyapmazdı.

Roger'ın nefesi hızlanmıştı. Masadan kalkmak için hızla sandalyesini arkaya çevirdi. İstifra etmeden önce koridora kadar çıkabilmişti. Peşinden onu takip eden Jackman kahkahalarla gülüyordu.

"Bana paramı getireceksin değil mi Roger?"

"Evet. Getireceğim."

Onu kolundan kavradı ve çekti. Kulağına fısıldadı, "Amcan çok yakında ölecek değil mi?"

R oger ağlamaya başladı. "Evet, ölecek."

iki saat sonra Roger havaalanından bir taksi tuttu ve kırmızı gözlerle eve döndü. Artık hiçbir şey içemeyecek kadar korkmuş ve midesi bozulmuştu. Kafasını toplaması gerektiğini biliyordu. Savannah'a geri döndüğünde amcası Compton'a bir ziyarette bulunacak kendisi için amcasının daha ne kadar zamanı kaldığını görecek ve paranın kısa süre sonra geleceğinden emin olacaktı.

On Altıncı Bölüm

Kate kendine acıyarak yeterince zaman geçirmişti. Artık kontrolü ele almanın zamanı geldiğini biliyordu aslında Boston seyahati onun bazı şeyleri kavramasına yardımcı olmuştu. Dylan şüphesiz onu sorunlarından uzaklaştırmıştı ama öylesine çılgın bir şeyi bir daha asla yapmamaya kararlıydı, ikinci kez hastaneden çıkmadan önce de her şeyi yerli yerine koyabildi.

Çok büyük değişiklikler yapmak zorunda kalacaktı. İlk yapacağı değişiklik onun için en önemli olanıydı. Artık sırları olmayacaktı, bu yüzden aileyi bir araya topladı ve mali durumlarının ne kadar kötü olduğunu açıkladı. Açıklamasını bitirince fatura yığınını mutfak masasının ortasına koydu.

Kiera'mn nutku tutuldu. Isabel duyduklarına inanmak istemedi. Annesini kötüleyerek hiçbir §eyi duymak istemiyordu. Kate, Isabel'in gözlerini açıp annelerini bir azize yapma çabasından vazgeçmesini isteyince Kiera arabuluculuk yaptı.

"Nasılsa hepimiz annemizin yapabildiğinin en iyisini yaptığına inanıyoruz," dedi Kiera, "Öyleyse devam cde-

lim. Tartışmak hiçbir şeyi çözmez, bizim hemen bir plan yapmamız gerekiyor.[1]"

Isabel sonunda sakinleşti. "Haklısın Kiera. Annemiz yapabileceğinin en iyisini yaptı. Hiç aç kalmadık öyle değil mi? Gerektiğinde diş tellerimi bile taktırdı, hepimizin iyi bir eğitim almasını sağladı."

Kardeşleri de aynı fikirdeydi. "Ve Kate, eğer gerekmeseydi annem senin şirketini rehin koymazdı, bu yüzden ona kızmaktan vazgeç," diyerek üsteledi Isabel.

"Burada değil ki kendini savunabilsin." Kate'in karşı çıkmasına zaman bırakmadan konuşmasını sürdürdü. "Tamam o zaman."

"Ne tamam?" dedi Kiera.

Isabel derin bir nefes aldı, kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. "Sanırım bu." Başıyla fatura yığınını işaret ediyordu, "Benim üniversite hayatımın sonu anlamına geliyor... Ancak Kiera yüzde yüz burslu olduğu için tıp fakültesindeki son yılını da bitirmeli, öyle değil mi? Sen ve ben Kate, eğer evi elimizde tutacaksak derhal iş bulmak zorundayız."

Kiera gülümsememeye çalışıyordu. "Ne küçük plancısın sen? Yani bu sarı saçlarının altında bir beyin var."

"İğneleyici olmana gerek yok," diye terslendi Isabel.

"İğnelemiyordum," dedi Kiera. "Sana dolaylı olarak kompliman yapmıştım."

"Isabel, senin eğitimin evi elimizde tutmaktan daha önemli. Burası amacına hizmet etti. Ondan vazgeçmemiz gerekiyor," dedi Kate.

"Ama sen eğer eğitimin sayesinde gerçekten iyi bir iş sahibi olursan..."

"Onun şirketini bankanın almasına izin vereceğini samimi olarak düşünüyor musun?" dedi Kiera.

"Onları durdurabileceğini sanmıyorum," dedi. "Ve

şimdi paraya ihtiyacımız var, değil mi? Faturayı ödemezsek elektrik şirketi elektriğimizi kesecek. Ne kadar zamanımız var? Hey benim bir fikrim var. Biliyor musunuz bence ne yapalım?"

Kate sormaya korkmuştu. Isabel çılgınca fikirler üretmekle ünlüydü. Bu defaki büyük bir saçmalıktı.

"Bazı odaları kiraya verelim."

Kate önce kendisi mi güldü Kiera mı emin olamadı. Isabel bir süre onların eğlenmesine ses çıkarmadı ve sonra, "Bu anlaşılabilir bir şey," dedi.

"Sen ..." diyerek söze başladı Kiera.

Masanın altından Kate onu dürttü. Isabel'in kuş beyinli planıyla Kiera'nın şimdi alay etmesini istemiyordu. Kız kardeşlerinin ayağının altındaki halı çekilmişti. Evini kaybediyordu, şu anda da üniversite hayatını kaybedeceğini düşünüyordu.

"Bazı odaları kiraya versek bile koskocaman bir kredi ile bu faturaları ödemek için yeterli para kazanamayız," dedi Kiera. Gülümseyerek ekledi. "Şayet haftada yaklaşık on bin kazanmazsak."

Isabel parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Tamam, bu aptalca bir fikirdi."

"Hayır," dedi Kate. "Sen beyin fırtınası yapıyorsun ve bu iyi bir şey."

"Eğer ben de sen ve Kiera gibi akıllı olsaydım, bu konuda kaygılanmazdık. Üniversite ve tıp fakültesi boyunca Kiera'nın tam desteği vardı. Aldığı para günlük giderlerini karşılıyor. Bu ailede sıkıntı yaratan benim."

Kate gözlerini çevirdi, Kiera başını salladı. "Şimdi drama yapma sırası değil prenses," dedi Kiera.

"Sanırım ben eşyalarımı paketlerinden çıkaracağım." Sesi acıklıydı. "Onların hepsini Kiera'nın arabasına koymak çok zamanımı almıştı. Ve ayrıca odamdaki eşyaları

gönderdiğim kutuları geri göndermeleri için de yarın okulu aramam gerekecek."

"Arabadaki eşyaları boşaltma. Sen üniversiteye gideceksin."

"Nasıl olabilir ben..."

"Plan değişmedi. Kiera seni arabasıyla oraya kadar götürecek, sonra da Duke'e geçecek."

"Fakat okul masraflarım için parayı nereden bulacağız?"

"İlk ödemeler zaten yapıldı," dedi Kiera. Sonra Kate'e döndü. "Harcın geri kalanıyla öteki giderleri ödemek için ben bir kredi alabilirim herhalde, değil mi?"

"Bu iyi bir destekleme planı ama şimdilik sanıyorum ben hem iş yeri hesabımdan, hem de ev hesabımdan birinci dönem masraflarım karşılayacak parayı ayarlayabilirim."

"Ama sen nasıl yaşayacaksın?" diye sordu Isabel. "Artık bir araban yok."

"Bir araba kiralayacağım. Benim ki hurda yığını haline geldiği için sigorta şirketi bana bir çek gönderecek."

"O hurda yığını için fazla bir şey alabileceğini sanmıyorum," diye vurguladı Isabel.

"Banka hesaplardaki paralara bir tedbir koyabilir mi?" diye sordu Kiera.

Kate başını salladı. "Kredi süresi dolana kadar banka paraya dokunamaz."

"Ama bir aydan az bir zaman kaldı," dedi Isabel.

Kate masadan kalktı ve bir şişe su almak için buzdolabına gitti. Bu, kısa süre sonra yaşayamayacağı bir lükstü. Eskiden kullandıkları düz musluk suyuyla ilgili de bir sorun olmadığını düşündü.

Uzanıp üç şişe su aldı kardeşlerine de birer tane verdi. "Bu faturaları ve ihbarları, ilk açıp annemizin benim

şirket dâhil her şeyimizi rehin verdiğini açıklayan banka mektubunu okuduğumda son derece mutsuz olduğumu söyleyebilirim size," dedi.

Isabel başını eğdi, Kate hızla ilave etti. "Annemi anlamaya çalışmaktan ya da savunmaktan vazgeçmelisin. Kendin söylemiştin. O yapabileceğinin en iyisini yaptı."

"Öyleyse neden dönüp aynı şeyleri ortaya getiriyorsun?"

"Açıklamaya çalışıyorum. Hayrete düşmüş ve öfkelenmiştim ve kuşkusuz doğru düşünemiyordum. Artık kendimi kontrol edebiliyorum." Masanın çevresini dolaştıktan sonra oturdu. "Şirketimi hiç kimse elimden alamayacak"

"Annem senin şirketi nasıl teminat olarak kullanabilmiş ki?"

"Onu öyle ayarladım çünkü başlangıçta yaşım küçüktü sonra da ben Boston'a gidincc böylesi uygun olmuştu. Çekleri imzalama ve benim adıma hareket etme yetkisi vardı."

• "Ama bankanın şirketi elinden almasını nasıl engelleyeceksin?" diye sordu Isabel.

"Mağazayla bir şeyler yapacağım, belki onlara daha büyük miktarda bir toplu ön ödeme yapacağım. Dert etmeyin."

"Ya işe yaramazsa?"

"Isabel'in tavsiyesine uyacağım. Kiracı tutacağım." Gülümseyerek ekledi. "Belki küçük ekstralar koyarsam erkekler daha fazla ödeme yapabilir."

Kiera güldü. Kapı çaldı, tartışma yarıda kesildi. Isabel fırlayıp kapıya yöneldi.

"Belki bu ilk kiracımız olabilir," diye bağırdı ve kahkaha attı.

O ayağa kalkarken Kate, Kiera'ya baktı. "Sence bu Reece olabilir mi?"

"Hayır," dedi Kiera. "O Avrupa'ya gitti. Isabel'e de gittiğine dair mesaj bıraktı ve yokluğunda Isabel'in gelecek-lerini düşüneceğini ümit ettiğini söyledi."

Kate yanıtladı. "Aman ne güzel. Şimdi en azından Silver Springs'den uzakta."

"Kate, ilk kiracın burada," Isabel koridordan bağırdı.

"Nedir bu Allah aşkına..." diye fısıldadı Kate. Isabel ağzı kulaklarında mutfağa girerken Kate ile Kiera ayağa kalktı.

Hemen arkasında Dylan Buchanan vardı. Kate şaş-kınlıktan kendini koltuğa bıraktı. Isabel elini sıkmak için Dylan'a yönelen Kiera'ya onu tanıttı. Nutku tutulan Kate ne "merhaba" ne de "elveda" diyebildi.

"Hakkında o kadar çok şey duyduk ki," dedi Kiera. "Sonunda seninle tanışmak ne güzel. Kate'le Jordan'ın mezuniyetine gelmemiz mümkün olmadı. Buchanan ailesinin hepsi orada mıydı?"

Dylan başını salladı ve gülümsedi. "Biz çok kalabalığız. Aklınıza zarar."

Kasıtlı olarak Kate'i umursamadan kardeşleriyle hoş bir sohbete devam ediyor, Nathan's Bay ve Boston hakkında onların sorularını yanıtlıyordu.

Kate hâlâ şaşkınlıktan kendini alamamıştı. Tek yapabildiği sabit gözlerle ona bakarken yüzünün kızarmadığını ümit etmekti. Gerçi yüzünün yandığını hissedebiliyordu. Yüz kızarması suçluluğu ele veren bir işaret miydi? Fakat suçluluk duyacağı ne yapmıştı ki? Sanki bilmiyordu. En yakın arkadaşının erkek kardeşi ile sabahlara kadar olanca ateşiyle ve çılgınca sevişmek neydi peki? Evet, işte buydu.

Allah'ım, Dylan çok hoş görünüyordu. Ama dokunulmaz olduğunu söyledi kendi kendine, bedeninin bedenine ne kadar sıcak ve ne kadar sıkı sıkıya değdiğini hatırlarken bile. Bu kadar yeterdi. O dokunulmazdı, kendi kendine tekrarladı. Bir geceye özgü o özel ilişki, tamamlanmış bit-

mişti. Dylan ne kadar erken çekip gitse, Kate'in huzuru için o kadar iyi olacaktı. Bir adamın boyu sadece birkaç günde uzayabilir miydi?

Hayır, sadece Isabel'in yanında durduğu için boyu uzamış gibi görünüyordu. Kate nihayet dalgın gözlerle ona bakmaktan kendini alabildiğinde, kardeşlerinin ikisinin de ondan hayli etkilendiğini fark etti. Isabel sanki başı yıldızlara ermiş gibiydi, Kiera ise sürekli gülümsüyordu; yine de Isabel'e kıyasla daha aklı başında davranıyordu. Sürekli bir Dylan'a bir Kate'e bakıyordu. Bir şeyler olduğunu anlamış gibiydi ama Kate onun tam olarak ne olup bittiğini henüz kavrayabildiğim sanmıyordu. Isabel Dylan'ın hoşuna giden bir şey anlatıyordu. Gülümseyişi çok sevimliydi.

Kate nihayet sersemliğini üstünden atıp ayağa kalktı. "Niçin buradasın?"

Oylan öyle bir baktı ki keşke hiç bakmasaydı. Gülümsemesinden eser kalmamıştı. Kate yüz ifadesini tam olarak açıklayamıyordu ama biraz mesafeli, biraz öldürücü bir yanı olduğunu söyleyebilirdi.

"Neyin var senin Kate?" dedi Isabel, kardeşinin hırçın tavrı onu şaşırtmıştı. Kate masanın çevresini dolaşıp elini Dylan'a uzattı. "Seni yeniden görmek çok güzel," dedi belirgin bir güneyli aksanıyla. Böylesi heyecanlı durumlarda sesi hep kabalaşırdı. Dylan'ın kendi üzerindeki etkisine engel olduğu kadar bile bu duruma engel olamıyordu. Dylan ona doğru baktı ama elini sıkmadı. Tamam, güneyli hanımefendi yaklaşımını denemişti. Öyleyse yeniden kabalaşabilirdi.

"Tekrar soruyorum, niçin buradasın?"

"Kate neyin var senin?" dedi Isabel.

Biraz ürktüğü sesinden anlaşılıyordu. "Son derece kaba davranıyorsun." Dylan'a dönerek sordu. "İçmek için so-

ğuk bir şey ikram edebilir miyim sana? Bir buzlu çay ya da maden suyuna ne dersin?"

"istemem teşekkür ederim," dedi Dylan.

"Niçin hep birlikte oturma odasına geçmiyoruz? Orada çok daha rahat ederiz," dedi Kiera bir yandan da telaşla masanın üzerindeki faturaları toplayıp bir kenara koydu. Dylan, Kiera'ya ya da Isabel'e hiç dikkat etmiyordu. Kate'e bakıyordu. Mutfağa girdiğinde onun sarsıldığının farkındaydı, Kate'in rahatsız olmasının onun için hiç sakıncası yoktu. En azından ondan habersiz Boston'dan ayrıldığı için bunu hak ediyordu. Kate sanki onun aklını okumuş gibi; "Niçin bana buraya geleceğini söylemedin?"

"Niçin sen'bana ayrılacağını söylemedin?"

"Nereden ayrılacağını?" diye Isabel sordu.

"Boşver," dedi Kate.

Kollarını kavuşturdu ve Dylan'a doğru bir adım atarken kaşlarını çattı. "Daha birkaç saat önce Jordan'la konuştum, durumu iyi, o yüzden biliyorum ki onun için gclmedin. Geleceğinden haberi var mıydı? Hayır olamaz, eğer olsaydı bana söylerdi."

"Aslında buraya beni o gönderdi," dedi Dylan.

Kate bir adım daha yaklaştı. "Hayır," dedi şüpheyle.

"Evet, o gönderdi," diye üsteledi Dylan.

"Öyleyse bizimle kalacaksın?" diye sordu Isabel hevesle.

"Kiera ile ben yarın gidiyoruz ama Kate ona arkadaşlık etmenden büyük bir. mutluluk duyacaktır," derken Kate'e uyumlu ve misafirperver davranmasını işaret eden bir bakışla baktı.

"Teklifiçin teşekkür ederim ama sizinle kalmayacağım. Bu kısa bir ziyaret. Kate'le konuştuktan sonra bir otele yerleşeceğim. Herhalde şehirde sadece bir gece kalırım."

"Bizde kalmalısın," dedi Isabel ısrarla. "Odamız var."

"Eğer otelde kalmak istiyorsa izin vermeliyiz," dedi Kate, Isabel'e suratını asarak.

"Akşam yemeğine de mi kalmayacaksın?" diye sordu Isabel. Gülümsediğinde yanağındaki gamze belirginleşiyordu.

Birden Kate'in içinden lsabel'in ağzına bulaşık havlusunu tıkıştırmak geldi. "Sanmıyorum ki Dylan..."

"Seve seve kalırım." Dylan aç olduğu için mi* yoksa Kate'i kızdırmak için mi kaldığından emin değildi.

"Güneyli misafirperverliğinin tadına, varacaksın," diye söz verdi Isabel.

"Ne güzel," dedi Dylan.

Cep telefonu çaldı. Arayanın adını gördüğünde gülümsedi. "Beni bir dakika bağışlayın," diyerek mutfaktan çıktı. telefonu yanıtladı.

Kate onun işitme mesafesinden çıkmasını bekledikten sonra Isabel'e döndü, "Ona işve yapmaktan vazgeçer misin? Akşam yemeğine kalmasını istemiyorum. Boston'a geri dönmesini istiyorum."

"Ama ben kalmasını istiyorum," diyerek karşı çıktı Isabel.

"Sana ne oluyor?" diye sordu Kiera. "Dylan kapıdan girdiğinden beri garip davranıyorsun. "[A]

."Hatta kaba," diye ekledi Isabel.

"Bana hiçbir şey olmuyor," diye açıkladı Kate. "Sadece stresliyim, o kadar. Rahat bir uyku çekmek istiyorum."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi Isabel.

Kate de, Kiera da onun söylemek istediği şeyle ilgilenmediler.

"Isabel, git masayı hazırla," dedi Kiera. "Yemek neredeyse hazır."

Isabel karşı koymadı. Kiera, o yemek odasına gidene kadar bekledikten sonra fısıldadı. "Bir şeyler oluyor. Bu-

rıun benim hayal ürünüm olduğunu söyleme bana. ikinizin arasındaki kıvılcımı görebiliyorum, senin ona bakışını, onun sana bakışını filan yani..."

"O her kadına aynı şekilde bakar. Boston'da gerçek bir hayran kulübü var."

Kiera, Kate'e sessiz olmasını işaret etmeye çalışıyordu çünkü Dylan tekrar kapı aralığında duruyordu ama Kate öbür tarafa baktığı için onu görmemişti.

"Kadınlar ondan çok hoşlanıyor," dedi Kate.

Dylan kapının çerçevesine yaslandı. "Ben de kadınlardan hoşlanıyorum. Bunun gizli bir tarafı yok." Ne övünen, ne de özür dileyen bir eda vardı ses tonunda. Sadece bir gerçeği dile getiriyordu.

Kate zerre kadar utanma işareti göstermeden ona döndü.

"Evet, hoşlanıyorsun," diye onayladı.

"Seninle özel olarak konuşabilir miyiz?"

"Elbette. Turşu."

"Bana bunu söylemekten vazgeç!" diye emretti öfkeyle.

"Kardeşimle konuşmadan önce içecek bir şeyister miydin?" diye sordu Kiera. Elindeki "bıçakla Kate'i işaret ederek sözlerini sürdürdü. "Kate'in ruh hali iyi değil de. O her zaman böyle olmaz aslında. Zorla da iyi olamaz. Onu tanıdıkça eminim sen de bizim kadar takdir edeceksin."

Dylan gülümsedi. Kate'e bakarak; "Aa, onu şu anda tanıdığımdan daha iyi tanıyabileceğimi sanmıyorum." Kate'in suratına bir yumruk atmak istediğini görmekten mutluydu. "Sence ben ona niçin Turşu diyorum? Çünkü bir tatlı bir ekşi de ondan."

Kate ile Dylan arasında tansiyonun arttığını hisseden Kiera, "Biz sizi baş başa bırakalım da konuşun," dedi.

Isabel mutfağa girdiğinde Kiera onu geri çevirdi ve koridora doğru iteledi.

Kate onları durduramadan uzaklaşmışlardı. Geri dönüp Dylan'a kaşlarını çattı. "Tamam, peki gerçekten niçin buradasın?"

"Jordan senin bir tür tehlikede olduğunu düşünüyor."

"Hiç tehlikede değilim. Sadece son zamanlarda biraz şansım kötü gitti. Jordan'ın kaygılanmasına hiç gerek yok."

"Bir patlama yaşadığını söyledi. Niçin bana morlukların düşmeden kaynaklandığını söyledin?"

"Öyleydiler," dedi. "Sadece bir bomba patladıktan sonra düştüğümü belirtmedim."

"Niçin belirtmedin?"

"Sormadın ki."

Dylan'ın yüz ifadesi daha da ciddileşti. "Sonra otoparkta birisi sana arabasıyla çarpmaya çalışmış öyle mi?"

"Doğru, o da sadece çılgınlık yapan bir delikanlıydı."

Dylan, Kate'in alnındaki taze morlukları görünce ona doğru yaklaştı. Alnındaki izleri kapatan saçlarını kaldırırken; "Bunlar önceden yoktu değil mi? Yeni olmuş," dedi.

"Yeniler," derken ondan uzaklaştı.

'Tine mi düştün?"

"Hayır, sadece tesadüfen yanlış zamanda, yanlış yerdeydim. Böyle şeyler olabilir," dedi ısrarla. "Senin ya da Jordan'ın kaygılanması için bir sebep yok. Bunların hepsinin çok iyi bir açıklaması var."

Dylan bir sandalyeyi çevirdi ata biner gibi oturdu ve kollarını arkalığa yerleştirdi.

"Tamam o zaman. Açıklamaya başla. Niçin şu patlamayı anlatmakla başlamıyorsun."

"Hangisini?" diye sordu Kate.

On Yedinci Bölüm

"Sen bana birden fazla patlama olduğunu mu söylüyorsun?" derken Dylan'm bakışları şüpheciydi.

Kate yavaşça başını salladı. "Sana söylemeye çalıştığım bu.Jordan hiç söz..."

"Hayır, etmedi."

"ikisi birbiriyle bağlantılı değil," diye açıkladı.

"Birisi bombaydı ötekisi gaz sızıntısı. İkisi de farklı şehirlerde oldu," diye ekledi. "Gördün mü işte kaygılanacak bir şey yok."

"Anlatmaya en baştan başla."

Kate homurdandı. "Her şeyi mi?"

"Her şeyi."

Dylan'ın dinlemeden bu konuyu kapatmayacağı anlaşılıyordu; bu yüzden Kate yaşadığı bütün tehlikeleri baştan sona anlattı.

"Tamam," dedi Dylan. "Şimdi bakalım sıralamayı doğru anlamış mıyım? Charleston'da patlama, hastane, Boston, Charleston Havaalanı otoparkında çarpıp kaçma girişimi, Silver Springs de başka bir patlama, yeniden hastane, sonra ev."

"Reece'i unutmamak lazım. O da bir başka travmaydı," dedi Kiera.

Kapı aralığında Dylan'ın sözlerini bitirmesini bekliyordu.

"O travmadan çok bir baş belasıydı," dedi Kate. Sonra da Reece kapıya geldiğinde neler olup bittiğini aktardı.

"Niçin polisi aramadın?" diye sordu Dylan.

"Polis ne yapabilirdi ki? Ne beni, ne Isabel'i, ne de Kiera'yı tehdit etti. Birini sadece huysuz ve terbiyesiz olduğu için tutuklayamazsın ki."

"Sana dokundu mu?" sakince sordu Dylan.

Kate önce başını salladı ama arkasından hemen düzeltti. "İçeri girebilmek için beni kenara iteklemeye çalışmış olabilir. Isabel'in evde bir yerlere saklandığına inanıyordu."

"Herhangi bir şekilde sana dokunmuş olması polisin devreye girmesi için yeterli," dedi Dylan.

"O aramayı düşündü aslında," birden söze giren Isabcl'di. Odanın öteki ucunda onları dinliyordu. "Olup bitenleri Kiera ile bana anlattıktan sonra hâlâ polisi arayıp şikâyette bulunmak için zamanı olduğunu söyledi, ama..."

"Ama ne?"

Isabel cevap verirken Kate'e baktı. "Ben aramasını istemedim," diye kabul etti.

"Onun için üzülmüştüm. Yani o kendi hayal dünyasında yaşıyor, ayıltr ayılmaz gitmesi gerektiğini fark edeceğini düşünmüştüm. Ayrıca uzun bir süre ben de burada olmayacağım. O da Avrupa'da olacak. Eminim geri döndüğünde yeni bir kız arkadaşı olacaktır." Başını salladı ve ekledi. "Benden vazgeçeceğini düşünüyorum ama Kate'i affedeceğinden emin değilim. Beni üniversiteye onun gönderdiğini zannediyor."

"Siz ikiniz niçin oturma odasına geçmiyorsunuz?" dedi Kiera.

"Kiera ile benim yemek için masayı hazırlamamız gerekiyor," dedi Isabel.

Konunun Reece'den uzaklaşmasından memnundu.

Önce Kate arkasından Dylan mutfaktan çıktı. Kate kanepeye oturduktan sonra, "Otur," dedi.

Ayrıntıları daha açık anlatmak gerekirdi diye düşündü. Oylan onun yanma oturdu; o kadar yakınma oturdu ki kolları birbirine değiyordu. Kate birden kanepenin kenarına kaydı.

"Tamam," dedi Dylan. "Baştan başlayalım."

"Niçin?"

"Bir şeyleri unutmuş olabilirsin."

"Hiçbir şey unutmadım," Kate ısrar etti. "Boston'a geri dön ve Jordan'a kaygılanmaktan vazgeçmesini söyle."

"O senin başının dertte olduğuna inanıyor."

"Ve bunca yolu sen beni kurtarmak için mi geldin?" Kate parmağını havada ona doğru salladı.

"Beni kimsenin kurtarmasına ihtiyacım yok. Önüme çıkacak her türlü sorunla kendim uğraşabilirim."

Dylan sabırlı olmaya çalışıyordu. "Kate, ben hayatımı nasıl kazanıyorum?"

Kate bunun nereye varacağını biliyordu. "Boston Polis Karakolu'nda bir dedektifsin."

"Ki bu yüzden Jordan benim neler olup bittiğini anlamakta yardımcı olmamı istedi. Şimdi, bu bomba soruşturmasında kim görevliydi?"

"DedektifNate Hallinger. Niçin sordun?"

"Onunla konuşmak istiyorum," dedi ve Kate'in karşı çıkmasına izin vermeden sözlerini sürdürdü. "Patlamanın ressam Tarçın'ı öldürmeyi amaçladığından emin miydi?"

"Ressam güvenlik için gözetim altında," dedi Kate. "Öyleyse dedektif de hedefte onun olduğunu düşünüyor olmah."

"Ne?"

"Bu ne anlama geliyor?" Dylan soruyu duymazlıktan geldi.

"Ne tür bir patlayıcı.düzeneği kullanılmıştı?"

"Bilmiyorum. Sormadım," dedi Kate. "Ayrıca dedektif Hallinger bunu bana söyler miydi emin değilim."

' Dylan başını salladı. "Sana ne söyledi?" dedi Dylan daha doğrudan bir ifadeyle.

"Fazla bir şey hatırlamıyorum."

"Elbette hatırlıyorsun."

Kate yine parmağını ona doğru salladı. "Bana şarlaman gerekmiyor. Burası sorgu odası değil, ben de bir şüpheli değilim."

Belli ki söylediği Dylan'ın hoşuna gitmişti çünkü gülmek istiyor gibi bir hali vardı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Sence şüphelileri ben böyle mi sorgularım?"

"Ses tonun öyleydi."

Dylan onun iğnelemesine aldırmadan sözlerini sürdürdü. "Orası havaya uçtuğunda sen arabanın içinde miydin?"

"Evet öyle. Sağlık görevlilerinden birisi, itfaiyecilerin beni enkazdan kurtarmak için metal kesici kullandıklarını söyledi. Allah'tan baygmmışım. Gözlerimi açıp o metal yığınının altında kaldığımı görmek hiç hoşuma gitmezdi. Çelik bir tabutun içinde uyandığımı sanırdım."

Dylan içten içe korkmuştu. "Çok şanslıymışsın."

Kate sakindi; sanki az önce anlattıkları hiç de korkunç değildi. Dylan'ın içinden ona sarılmak geldi. Kate'in başına musallat olan daha önemli konulan tartıştıktan sonra kendisine niçin böyle huysuzluk ettiğini araştırmaya karar

verdi. Eğer, o sanki birbirlerini çok az tanıyorlarmış gibi davranmak istiyorsa şimdilik Dylan da buna uyacaktı.

Dylan'ın sessizliği Kate'in sinirine dokunuyordu. Kate bacak bacak üstüne attı sonra indirdi. Dylan tesadüflere inanmazdı bu yüzden Kate'in iki kez kıl payı ölümden kurtuluşunun sadece talihsizlikle açıklanamayacağını düşünüyordu. İnsan bir kez yanlış yerde bulunmuş olabilirdi, bu kabuldü ama ya ikincisi? Hayır, hiç yolu yoktu.

"Dedektif Hallinger sana kartını verdi mi? Onunla konuşmak istiyorum."

"Evet, verdi. Getireyim."

Kiera bahçeden topladıkları taze sebzeleri yıkamakla meşguldü. Isabel bez peçeteleri katlıyordu.

Kate mutfağa girerken sordu. "Kiera, Dedektif Hallinger'ın kartını ne yaptın?"

Kiera başıyla buzdolabını işaret etti. "İnek magnetinin altında, dolabın kapağında."

"Ayy Kate sakın bana kızma," diyerek söze başladı Isabel.

"Ne oldu ki?"

"Dedektif Hallinger'ın aradığını sana söylemeyi unuttum."

"Ne zaman aradı?"

"Bir saat kadar önce. Sonra bir uğramak istiyormuş."

"Nedenini söyledi mi?"

"O söylemedi, benim de sormam kabalık olurdu."

"Isabel mesajları yazmayı öğrenmen gerekiyor."

"Tam ben telefonu kullanacaktım, o ara aradı, hazırlıksız yakalandım," diyerek açıkladı.

"Yemek hazır," çağrısını yaptı Kiera.

Kate kartviziti alıp oturma odasına döndü ve onu Dylan'a verdi.

"Onu araman gerekmiyor," dedi. "Buraya gelecekmiş. "Yemek hazır. Elini nerede yıkayacağını göstereyim."

Dylan telefonda kısa mesajlarını kontrol ediyordu. Telefonunu bırakıp ayağa kalktı.

Kate ona yolu gösterdi. "Yemekte patlamalardan söz etmezsek sevinirim. Isabel ile Kiera'nın kaygılanmasını istemiyorum. Eğer sanırlarsa ki bir..."

"Bir ne?"

"Bir problem var, o zaman gitmezler."

"Sen onları koruyorsun."

"Evet. Ayrıca benim havaya uçmaktan kıl payı kurtulmam uygun bir yemek muhabbeti değil." En çılgın düşlerinde bile ağzından böyle sözcüklerin çıkabileceğini hiç düşünemezdi Kate.

Dylan onun peşinden giderken güldü. "Görgü kitabında öyle mi yazıyor?"

Yemek Isabel'in ölçülerine göre oldukça güzeldi. Sohbetleri gerçekten hoştu.

Isabel masayı temizlerken Kate ile Kiera bulaşıkları yıkadılar. Dylan yardım teklif etse de Isabel şiddetle karşı çıktı.

"Burası Güney ve bizim misafirimiz parmağını bile oynatmaz."

Kiera bu konuda cebelleşmenin anlamsız olduğunu söyledi. Bunun üzerine Dylan yemek bittikten sonra özür dileyerek masadan kalktı ve bir telefon görüşmesi yapmak üzere arka taraftaki küçük odaya geçti. Kate onun kapıyı kapattığına dikkat etti.

Birkaç dakika sonra kapının zili çalındı.

"Bence bu Dedektif Hallinger," dedi Isabel. Elindeki servis tabağını masanın üzerine koydu ve koşarak mutfaktan çıktı. "Kiera," diye bağırdı, "Arka merdivenlerden çıkıp biraz ruj sürecek zamanın var."

Isabel bu teklifi yaptığında Kiera lavaboyu sabunlu su ile dolduruyordu. Başını uzattı ve "Bir türlü susmak bilmiyor, öyle değil mi?"

Kate güldü. "Seninle uğraşması benimle uğraşmasından iyidir."

"Artık sana ilişmemesinin tek nedeni senin dengini bulduğunu düşünmesi."

"Yani Dylan mı?"

"Doğru. Niçin bana birini bulmaya çalıştığını sanırım anlıyorum. Yalnız kalmamı ya da korkmamı istemiyor."

"Yani kendisi bu duyguları yaşıyor."

"Evet," dedi Kiera. "Bu geçtiğimiz yıl çok çok daha fazlasını yaşadı. Anneme çok yakındı. Bu yüzden gördüğüm kadarıyla, onun yalnız kaldığını düşünmesine izin vermemeliyiz. Alışıncaya kadar onu hemen her gün arayacağım, ama Kate senin de onu hafta sonlan ziyaret etmen gerekecek, özellikle anneler gününde. Zaman bulabilirsem ben de orada olacağım."

"Tamam, planımızı yaptık," diye yanıtladı Kate. "Dylan Isabel'e, Rcece ile ilgili o soruları sorarken hiç dikkat ettin mi?"

"Evet. O konuda da çok düzgündü."

"Sanırım şimdi telefonda Reece hakkında bir araştırma yapıyor. Hani bilirsin herhangi bir suç kaydı var mı bulmaya çalışıyor."

"Aman Allah'ım sen olacağa bak." Kate ellerini kuruladı, havluyu Kicra'ya uzattı ve Dedektif Hallinger'ı karşılamaya gitti.

Gerçekte Dedektifi içeriye alan Dylan oldu. Isabel selam vermeden önce Kate'in tanıştırmayı yapmasını bekledi.

İki adam el sıkıştı. Önce Hallinger konuştu. "Şehirde ne kadar kalacaksınız Dedektif?"

"Bana Dylan deyin."

Kate, Hallinger'a Dylan'm yann evine döneceğini söylemek üzereydi ama buna fırsat bulamadı.

"Bir süre buradayım. Ne kadar emin değilim." .1

Kate iki adamın aynı kümeste iki horoz gibi birbirleriyle boy ölçüştüğünü düşünse de bunun kendisi veya kardeşlerine bir kur olmadığı kanısına vardı.

"Nerede kalıyorsunuz?"

"Belli değil," diye yanıtladı Dylan.

"Bizimle kalacağınızı ümit ediyorum," diyerek üsteledi Isabeİ. Sonra Dedektif Hallinger'a döndü, "Sizi tekrar görmek ıie güzel."

"Sizi görmek de güzel."

"İçeri girip oturmaz mısınız?" Isabel oturma odasını işaret etti.

Hallinger ve Dylan birlikte yürüdüler. Konuşan S
Dylan'dı ama ö kadar alçak sesle konuşuyordu ki Kate S
onun ne dediğini anlayamıyordu. Dedektif not defterini çıkardı ve yazmaya başladı.

"Ona içecek bir şey ikram ettin mi?"

"Sen de buradasın,' biliyorsun ki ikram etmedim. Ayrıca bu bir misafirlik ziyareti değil."

"Bu kadar önemli olan şeyin ne olduğunu söylemedi
••nıı
mır

Kate onları izliyordu. "Neden söz ettiğini anlamadım?" m

Isabel onu adamlardan uzaklaştırıp tırabzanlara doğru çekti. Oturma odasını süzerken sesini alçalttı. "Dedektif Hallinger telefon ettiğinde seninle önemli bir konuyu konuşmak istediğini söylemişti. Sesi bana biraz endişeli gelmişti. Eğer senin başın dertteyse ben hiçbir yere gitmiyo- 9
rum Kate. Dedektifin ne söyleyeceğini bilmek istiyorum.

Belki sizinle oturup ben de dinleyebilirim. Hiç konuşmayacağım," dedi.

"Dedektifsadece gizli kalan bazı konuları netleştirmek istiyor/'

"Şu ana kadar duymadığın hiçbir şey yok." Elbette bu bir yalandı, Isabel de buna inanmış görünmüyordu.

"Bunu nereden biliyorsun? Henüz sana bir şey söylemeye zamanı olmadı ki."

İyi bir noktaya temas ettiğini düşündü Kate. "Biliyorum çünkü Dylan bana söyledi. Sen de ona güveniyorsun değil mi?"

"Evet, elbette güveniyorum," dedi Isabel. "Fakat bu nasıl olabilir ki? Dedektif Hallinger'la henüz yeni tanıştılar"

"Allah'ım, sen ne kadar şüphecisin. Dylan emniyetten birileriyle konuştu."

"Haa... Tamam o zaman."

Kate bile ne kadar kolay yalan söyleyebildiğine şaşırmıştı. Bu konuda biraz fazla iyi olmaya başlamıştı.

Gerçi Isabel rahatlamış görünüyordu. Kate, Isabel'in kendisi için ne kadar çok kaygılandığının farkına varmamıştı. Öyleyse bu durumda belki de yalan söylemesi hoş karşılanabilirdi.

"Her şey yolunda," diyerek ona güvence verdi. "Dedektife de içecek bir şeyler ikram edeceğim tamam mı?"

"Annem olsaydi nezaketli davranmanı isterdi."

Üçüncü dünya savaşı bile çıksa, Allah biliyor bu kızın karşısına çıkan kimse susuz kalmazdı diye düşündü Kate.

"Biliyorum."

Oturma odasına girmeye çalışırken Isabel onu bir kez daha durdurdu. "Bir şey daha ama kızmayacaksın." Kate içini çekti.

"Kim aradı?"

"Cari."

"Ne zaman?" i

"Bugün öğleden sonra."

"Ne istedi?"

"Sadece senin nasıl olduğunu öğrenmek istemiş. Çok üzgündü. Kendi partisinde senin havaya uçurulmandan çok utandığını söyledi."

"Havaya uçurulmadım ki."

"Az daha uçuruluyordun. Cari ayrıca her konuda üzgün olduğunu, senin onu yürekten affedebileceğini umduğunu söyledi. Biraz abartmıyor mu sence?"

"Olabilir," diye Kate onayladı. "Boş bir zaman bulunca onu ararım."

"Aa hayır arayamazsın. Kimsenin onu rahatsız edemeyeceği bir yere gideceğini söyledi. Neresi olduğunu söylemedi."

"O zaman o beni yeniden arayıncaya kadar beklerim. Başka?"

Isabel'in bakışlarında suçluluk vardı. "Evet, bayan kutucu aradı. Sana soracağı önemli bir şey olduğunu söyledi." Telaşla sözlerini sürdürdü. "Bu konuda sana bir şey söylemedim çünkü kısa zamanda tekrar arayacağını söylemişti."

Sanki konuşulanları işitmiş gibi o anda telefon çaldı. "Gördün mü?" dedi Isabel telefonu işaret ederek.

Kate, Dylan ile Nate'c baktı, derin bir konuşmaya dalmışlardı, sonra telefona cevap vermek için küçük odaya yöneldi.

Hattaki Haley George'du. Bütün müşterilerine kendisini "bayan kutucu" olarak tanıtırdı.

Kate'in en değerli sağlayıcılarından biriydi. Özgün kutular tasarlayıp üreten küçük şirketiyle başından beri Kate'in ürünleri için sekizgen kutuları o sağlıyordu. İşini

asla aksatmamıştı ve Kate onun işindeki yetkinliğine güvenirdi.

"Bu kadar geç vakitte aradığım için bağışlayın," diyerek özür diledi Haley.

"Anladığım kadarıyla işiniz şu ara askıda ama üretim yeniden başlayınca gecikme olmasın diye sizi bu konuda hemen aramam gerektiğini düşündüm. Sizin için ayrıntıların ne kadar Önemli olduğunu biliyorum."

"Sorun değil Haley," dedi Kate onu rahatlatmak için. "Ne oldu?"

"Yeni kurdele makaraları bugün geldi. Adınızın ilk harfleri her zamanki gibi gümüş renkte basılıydı ama kurdele rengi sizin istediğiniz gibi nane yeşili değildi. Bu durumda ne yapmamı istediğinizi öğrenmek için aradım."

Kate içini çekti. Bütün öteki sorunları yanında kurdelenin rengi şimdilik öncelik listesinde en alt satırdaydı. Yine de hiç değilse tutarlılık ve kalite söz konusu olunca bir mükemmeliyetçiydi ve paketlemede kullandığı tasarım ile renkler bir Kate MacKenna markası haline gelmişti.

"Onları geri gönder," dedi Haley'e. "Bunu bana bildirdiğin için de teşekkür ederim."

"Öyle yapayım," dedi Haley.

Kate telefonu kapattı. Renkteki ufak bir farklılık belki bu kadar önemli değildi ama bu şirket onun olduğu sürece kendi koyduğu yüksek standartları sürdürmesini sağlayacaktı.

Isabel kapıdan başını uzattı. "Dylan seni soruyor."

"Geliyorum."

"Ona iyi davranmaya çalış Kate. O Jordan'ın kardeşi," diye hatırlattı Isabel. "Ona biraz sevgi gösterebilirsin."

Biraz sevgi? Keşke bilseydi, diye düşündü Kate. Boston'da bütünüyle yeni bir düzlüğe taşınmıştı sevgi.

Kate erkeklere katıldı ve onları beklettiği için özür. dile-

di ama ikisi de onu fark etmedi. Birimleri arasındaki savaş hikâyelerini anlatıyorlardı birbirlerine. Hallinger notlarını sehpanın üzerine yaymıştı.

"Nate bana FBI ile AFT'nin (Alkol Tütün ve Ateşli Silahlar Şubesi) ikisinin de artık soruşturmada yer aldığını anlatıyordu ki bu benim için sürpriz olmadı," dedi Dylan.

"Bu da şehrin göbeğinde gerçek bir sirk anlamına geliyor," dedi Nate. "Her şube kendi şovunu yapmak istiyor. Sürekli birbirlerinin ayaklarına basıyorlar ve yollarını kesiyorlar."

"Hiçbiri de raporlarını bitirinceye kadar ellerindeki bilgiyi paylaşmak istemiyor," diye ekledi Dylan.

Kate Dylan'ın durumu basitleştirdiğini biliyordu ama yine de o kadar çok insanın kendilerinin görevli olduğunu düşünmesi durumu karmaşıklaştırıyor dedektiflerin işini daha da zorlaştırıyordu. Hâlâ onun soruşturmanın bir parçası olduğu kabul edilirse elbette.

"Bu durumda sizin yeriniz neresi oluyor Dedektif?" diye sordu Kate.

"Zurnanın son deliği olduğumu söyleyebilirsiniz kanımca," derken gülümsedi. "Bana lütfen Nate deyin."

Kate başını salladı ve sordu: "Ne yapacaksınız?"
œf_•_•w

işimi.

"Ne kadar şube işin içine karışırsa karışsın bu onun soruşturması," diye Dylan ekledi.

İki adam birden müttefik olmuşlardı; Kate bunun sebebini anlayabiliyordu. Görevleri onları ateş hattına ve mevzilere koyarken ikisi de dışarıdan birilerinin gelip onların yerini almasını hoş karşılamıyorlardı. Bu bir bölgeye tecavüz meselesi gibi görünüyordu.

"En büyük sıkıntıyı FBI yaratacak," Nate vurguladı. "Küstahlar, ben her şeyi bilirim havasındalar."

Nate'in yorumlarına karşı tepkisini görmek için Kate, Dylan'a baktı. .O gülümsüyordu.

"Nate'e iki erkek kardeşinin FBI ajanı olduğundan söz etmiş miydin?"

Nate biraz ürktü.

"Şaka değil. Bakın ama ben..." Dylan ellerini havaya kaldırdı. "Üzülme. Nick ve Alec de duruma göre küstah ben her şeyi bilirim havasındalar."

"Şu ana kadar ne diyorsunuz? Herhangi bir ipucu var mı?[A] da şüpheli?" diye sordu Kate.

"Hali hazırda patlayıcının bir çiçek sepetine konulmuş olduğu saptandı. Araştırmacılar genellikle patlamanın kaynağını bulabiliyorlar," açıklamasını yaptı ve hemen ekledi. "Sepet çadırın arkalarına doğru bir masanın ön tarafında yerdeymiş. Senin masan." Kate söylenenlere hiçbir tepki göstermedi. Sadece başını salladı. "O çiçekleri hatırlıyorum. Çok güzeldiler. Kimin gönderdiğine bakmadım," dedi ve Nate'in soru soracağını tahmin ederek ekledi: "Sadece birkaç dakikalığına galerinin içine girdim, çadıra geri döndüğümde çiçekler oradaydı."

"Buraya havaalanından geldim," dedi Nate. "Suthcrland adlı çok iyi bir uzmanı karşılamaya söz vermiştim. Doğu milli mukabele timi lideri kendisi," açıklamasını sürdürdü. "Bu tim gerçekte ATF'nin bir parçası. Kendisi de doğrusu çok iyi bir insan. Bana birtakım faydalı bilgiler verdi. Bunların hepsi şimdilik kayıt dışı çünkü bana bunu kimin yaptığını bildiğini söyledi ama yine de olay yerini eğitilmiş köpekler ve başka gerekli her şey kullanarak gözden geçirecek. Uzunca bir süredir bu herifin peşinde olduğunu söylüyor."

"Yani bombacının kim olduğunu biliyor?" Kate ani bir rahatlama hissetmişti.

"İmzasını," diyerek düzeltti. "İmzasını biliyor."

Kate onun neden söz ettiğini anlayamamıştı. Bu yüzden Dylan'a baktı o'da çabucak açıkladı.

"Her bombacının bir imzası vardır. Bu yaratıkların belli alışkanlıkları vardır," dedi.

"Bunlar kullandıkları malzemeler olabilir, hep aynı malzeme veya bu olayda olduğu gibi, sakladıkları yer olabilir. Bu herif patlayıcıları bir, hatta bazen birden fazla sepetin içine yerleştirmeyi seviyor."

"Çiçek sepetleri," Nate araya girdi. "Ona çiçekçi diyorlar."

"Güzel," diye fısıldadı Kate.

"Her şeyi kökünden havaya uçuracak kadar büyük patlamaları seviyor. Büyük binalara özel bir ilgisi var ama otomobiller ve evler de patlatmış. İlginç olan hiçbirinde içerde kimse bulunmaması. Kimsenin canını yakmamak için büyük bir çaba harcıyor gibi görünüyor."

"Şimdiye kadar," dedi Dylan.

Nate, Dylan'ı süzerken o Kate'e dönüp konuşmasını sürdürdü. "Bu küçük şehirde iyi bir itfaiyeniz var. Ne yaptıklarını iyi biliyorlar içlerinden biri benzerlikleri fark etmiş ve Charleston Emniyet Müdürlüğü'nü aramış. Charleston soruşturmasının kimin sorumluluğunda olduğunu öğrenmek istemiş. Senin patlamanın gerçekleştiği depoda olduğunu ben işte o zaman öğrendim."

"Bunu söylemek çok kolay değil," dedi Nate. "Birisi gaz borularıyla oynamış Kate, ama ortaya çıkan hasar için bu yeterli değil. Kontrol ettik ve keşfettik ki..."

Kate o aıda kendisine anlatılanları kavramaya başlamıştı. "Başka bir bomba var," diyerek tamamladı Kate.

"Evet ve ikisi arasındaki tek bağlantı da sizsiniz," Hallinger yanıtladı. Kate'in gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordu. "Şimdi merak ettiğimiz sizi kimin öldürmek istediği?"

On Sekizinci Bölüm

Bilgileri özümsemesi için ona birkaç dakika verdiler. Kate kendini bırakmadığı için Nate rahatlamıştı. Zaten onun pek duygusal krizlere girecek bir tip olmadığını düşünmüştü, haklıydı. Görünüşe göre sakindi ve kontrolü elinde tutuyordu.

Kate'in içinde ise feryatlar vardı. Mümkün olan her seviyede hayatının altüst olduğunu düşünürken konuştu. "Ben şimdi bir de bunu almasam."

Dylan gülümsedi. "Sence havaya uçurulmak için en iyi zaman ne zaman?"

Kate yaptığı yorumun ne kadar saçma olduğunu fark etti. "Öyle demek istememiştim... Neyse aldırma."

"Daha soruşturmanın erken bir aşamasındayız," dedi Nate. "İpuçları bizi yüzlerce farklı yöne çekebilir ama sizin güvenliğiniz için hedefte olduğunuzu varsayarak gerekli önlemleri almalıyız."

"Ne öneriyorsunuz?"

Nate, Dylan'a baktı. "Burada ne kadar kalacaksınız?"

"Ne kadar gerekirse."

"Tamam, o zaman."

"Bir silaha ihtiyacım olacak."

"Biliyorum. Bunu Silver Springs Polis Şefi Bob Drummond'la hallederim. Kuşkusuz sizi tanımak ve sizinle konuşmak isteyecektir. Şimdiden uyarayım sert bir adamdır ve emekliliğe hazırlandığı için kimi gücendireceği umurunda olmaz. Bizi biraz zorlayacaktır ama..."

"Durun bir dakika," dedi Kate. Dünyanın ekseninden çıktığı duygusuna kapılmıştı.

"Bunlar saçmalık."

Natc tekrar ona döndü. "Sana karşı düşmanlığı olan birini biliyor musun? Senin sahneden çekilmen halinde kârlı çıkacak biri var mı, örneğin şirkette bir ortak gibi?"

"Bir ortağım yok. Hayat sigortam var ama bunda hak sahipleri kız kardeşlerim. Teminat değeri de çok küçük bir şey. Benden kurtulmak istediğini düşünebildiğim tek kişi Reece Crowell."

Nate başını salladı. "Dylan bana ondan söz etti."

"Bunda bir yanlışlık olmalı," dedi Kate. "Neredeyse bir yıldır burada değildim, eve henüz döndüm. Düşman besleyecek bir süre kalmadım burada."

/

Katc'in sırtı zonklamaya başlıyordu. Koltuğun kenarında rahatlayamayacak kadar gergin bir vaziyette oturuyordu. Oysa Dylan pek sıkıntı çekmiyor gibi görünüyordu. Kollarını kanepenin arkasına uzatmış bacak bacak üstüne atmış çok rahat görünüyordu.

"Deponun sahibi kimdi?" Dylan sordu. "Bana bir ortaklık olduğunu söylediler," dedi Nate.

"Henüz isimler elimde değil." Kate'e dönüp sordu. "Orayı nasıl bulmuştunuz?"

"Beni bir emlakçı aramıştı. Bana birkaç yer göstermişti ama o depo benim ihtiyaçlarım için en uygun olanıydı."

"Emlakçı senin daha büyük bir yer aradığını nereden biliyordu?" Dylan sordu.

"Cari Bcrtolli ona beni.aramasını tavsiye etmişti."

"Bu ilginç," dedi Dylan.

"Resepsiyona erken gitmenizi o rica etmişti," dedi Nate. "Öyle değil mi?"

"Evet," dedi Kate. "Hayır, durun. Aslında Nora teyze bir telefon mesajı almıştı, ben de onun Carl'dan olduğunu sanmıştım ama şimdi düşününce bu doğru olamaz çünkü oraya vardığımda çadıra doğru yürürken cep telefonumdan Cari beni aradı biraz erken davranıp hazırlıklara yardımcı olmamı rica etti. Orada olduğumu öğrenince de şaşırmıştı."

"Orada olduğunu kesinleştirmek için kontrol yapmış olabilir," dedi Nate Dylan'a.

"Onunla görüştün mü?"

"Elbette görüştüm," dedi Nate. "Ve o görüşmenin hiç de kolay bir iş olmadığını söylemeliyim. Oldukça duygusal birisi."

"Yaa?" .

"Hiçbir şey bilmiyordu, hiçbir şev görmemişti. Ve onur konuğunu almaya gidiyordu. I ımuzinin sürücüsüyle bu konuyu görüştüm, zamanı o da doğruluyor. Federal ile ATF işini bitirince ben de tekrar konuşacağım Cari ile."

"Önce onu bulmaları gerekecek," dedi Kate.

"Onu bulmak mı?" Nate tekrarladı.

"Isabcl'in dediğine göre bugün Cari arayıp bir yerlere gideceğini söylemiş. Zaman zaman bunu yapar," diyerek çabucak ekledi.

Birdenbire saçma sonuçlar çıkarmalarını istemiyordu. "Hayat çok stresli bir hal alınca inzivaya çekilir. Geri döndüğünde de rahatlamış olur."

"O rahatlayıncaya kadar beklemeyeceğim ben, bunun anlamı neyse Allah aşkına. Onu bulacağım," dedi Nate.

"Cari için hayat ne kadar sık stresli bir hal alır?" Dylan öğrenmek istedi. *

"Yılda üç dört kez," dedi Kate. "Onun nişanlısıyla görüşmek isteyebilirsiniz," önerisini yaptı sonra. "Cari ona söylemeden hiçbir yere gitmez. Onun da yürütmesi gereken bir işi var bu yüzden Cari kadar sık yerinden ayrılamaz »»

Nate'e onun adını ve telefon numarasını verdikten sonra ekledi; "Çok tatlı bir kadındır ama biraz fazla narindir, deyim yerindeyse, bu yüzden lütfen onu korkutmamaya çalışın."

"Fazla narin ve Bertolli ile nişanlı?" Nate kafasını salladı. "Bak sen şu çifte."

"Sanırım Carl'la zaman kaybediyorsunuz," dedi Kate. "O hiçbir şey görmüş olamaz, siz de onu benim kadar tanısaydınız ne kadar kibar, duyarlı ve iyi bir insan olduğunu kabul ederdiniz. Bu toplum için o kadar iyilik yapmıştır ki o."

"Bana şu seni depoya gitmen için arayan adamı anlatsana. Sesini daha önceden hiç duymuş muydun?" •

"Hayır."

"Peki, bir daha duysan tanır mısın?"

"Arka planda o kadar çok gürültü vardı ki onu zorlukla duyabiliyordum. Sanmıyorum ki..." Isabel merdivenlerden Kate'in adını seslenerek sözünü kesti.

"Aha," dedi Kate. "Dedektifiçecek bir şey ister miydiniz? Meşrubat, buzlu çay, su ..."

"Bir buzlu çay alsam iyi olur."

"Araya girdiğim için özür dilerim." Isabel antrede dikilmiş adamlara gtilümsüyordu.

Kate onun dudak cilası sürdüğüne ve saçlarını taradığına dikkat etti.

Kate özür dileyip kız kardeşine doğru gitti.

"Bir şey mi istedin?" dedi Kate, Isabel orada durup bakmayı sürdürürken.

Kate kendisi on yedi yaşındayken yakışıklı bir adamın etrafında böylesine aleni dolanmış mıydı?

Isabel oturma odasına doğru adım attı. "Dedektif Hallinger? Her şey yolunda değil mi? Kate'in dediğine göre Dylan sizin açıkta kalan bazı konuları netleştirmek için burada olduğunuzu söylemiş. Daha kötü bir şey yok değil mi?"

"Sana her şeyin yolunda olduğunu söylemiştim," dedi Kate.

"Kate dedektifin araştırmasına yardımcı oluyor," dedi Dylan. "Senin kaygılanmanı gerektiren bir şey yok Isabel."

"Doğru," Nate onayladı.

"Artık kaygılanmayı bırakır mısın sen!" Kate emretti.

"Kaygılanmak benim suçum mu? Sen bu. kadar sakar olunca..."

Kate onunla uğraşmak için zaman harcamadı. "Dedektif Hallingcr bir bardak buzlu çay istiyor."

"Öyle mi? Getiriyorum."

Onun peşinden Kate de mutfağa girdi. Kate geri döndüğünde Dylan önerilerde bulunuyordu. Once Dylan'ın oturduğu kanepeye yöneldi, sonra mesafeyi korumanın daha iyi olacağına karar vererek fikrini değiştirdi ve önceden oturduğu sandalyeye yöneldi.

"Bu konuyu Kiera ile Isabcl'in niçin bilmelerini istemediğimi anlıyorsunuz, değil mi?" Sorusunun yanıtını yine kendisi verdi. "Yarın sabah Silver Springs'dcn ayrılıyorlar."

"Dylan beni bu konuda bilgilendirdi, size katılıyorum," dedi Nate. "Şimdilik bu konu aramızda kalacak."

Isabel buzlu çayı getirdi, Nate'e uzattı sonra onu tekrar

görmekten mutlu olduğunu söyledi ve iyi geceler diledi. Kate'in şaşkın bakışları arasında Dylan'ı yanağından öptü. "Umarım Silver Springs'de bir süre kalırsın," dedi.

Odadan çıkarken Nate ona seslendi. "Çay için teşekkürler Isabel. Çok düşüncelisin."

Geri döndü ve mutluluk içinde gülümsedi.

"Tüm akşamı üst katta geçirmek zorunda değilsin," dedi ona Nate, onları yalnız bırakmak için öyle yaptığını düşünerek.

"Ay, benim birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor da." ' '

"Bu demek oluyor ki," diyerek bir kahkaha attı Katc. "Saatlerce telefonda konuşacak."

Nate, Isabel'in işitme mesafesinden çıkmasını bekledikten sonra konuştu. "Çok candan bir kız. Bana ilk gerçek aşkım Mary Beth Durstvvciller'i hatırlattı." Başını salladı ve sırıttı. "Benim kalbimi kırmıştı." Tekrar ciddileşti ve ellerindeki işe geri döndü.

"Pekâlâ Kate. O süre zarfında eve uğramamıştın." Temiz bir sayfa bulmak için not defterini karıştırıyordu...

"Evet doğru."

"Öyleyse geriye dönük olarak yaptıklarını adım adım anlatman zor olmasa gerek; nerelere gittiğini, kimlerle konuştuğunu ..."

Katc, Silver Springs'c geldiği andan başlayarak yaptıklarını saymanın daha kolay ve çabuk olacağını düşündü. Nasılsa on, bilemedin on beş dakikadan fazla tutmazdı.

Tahminini bir saat geçmişlerdi. Nate sürekli onun geri gitmesini o bölümü yeniden anlatmasını istiyordu. Belli ki onu bazı yanıtlara götürecek bir şeyleri hatırlamasını ümit ediyordu. Hiç şansı yoktu. Hep aynı yere çıkıyorlardı.

Reece Crowell.

Bunun üzerine Nate onun şirketi hakkında konuşmak

istedi. Kate ne kadar istemese de ona şirketinin düştüğü mali kargaşayı anlatmak zorunda kalmıştı. Nate kredi koşullarına çok büyük bir ilgi duydu.

"Çok üzgün görünmüyorsun," saptamasını yaptı Dylan. . -

"Once çok üzülmüştüm, hiç haberim olmamıştı annemin ..."

"Evet?"

Dylan'ın annesi hakkında olumsuz düşünmesine neden olacak bir şey söylemek istemiyordu. "... bu kadar çok çabaladığını. Onun için bunun ne kadar zor olduğunu fark etmemek benim duyarsızlığımdan kaynaklandı. Ayrıca inanıyorum ki kendi varlıklarını teminat göstererek kredi aldığında benim şirketimin de o varlıklar arasında olduğunu düşünememişti."

"Bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

Artık bir süredir bunları düşündüğünden birkaç fikri vardı. Hepsinden söz etmedi. "Birkaç değişiklik yapacağım ve bu işi çözeceğim. Yaklaşık üç haftam var, bu da hayli bir zaman."

Nate ona birkaç soru daha sordu sonra da yardımları için teşekkür etti.

Dylan dışarıya kadar onunla çıka, kapının önünde dikilip bir on dakika daha konuştular. Sonra kiralık arabasına gidip bagajdan çantasını aldı. Çantasıyla içeri girerken Kate kapıyı açık tuttu.

"Ben nerede yatıyorum?"

Dylan kapıyı kilitledi merdivenlere yöneldi.

"Tek başına," diye yanıtladı Kate.

"Tamam, bu kadar."

Dylan çantasını bıraktı onun elini kavradı ve oturma odasına doğru çekti. Sonra üzerine yürüyerek onu bir köşeye sıkıştırdı.

"Sana neler oluyor? Sakın neden söz ettiğimi bilmiyormuş numarası yapmaya kalkma."

Bu herif istediğinde korkutucu olabiliyordu. O bakış gözlerinde vardı.

"Bu... Zor bir şey... Boston'dan sonra," Kate kekeliyordu.

"Niçin?"

"Niçin olacak çünkü beni çıldırtıyorsun."

"Kate, açık konuş. Seni nasıl Çıldırtıyorum?"

"Buraya geldin," Kate fısıldadı. "Gelmemeliydin. Roston da... Bana arkadaşlık yapmak için geldiğin gece çok ben üzerine çullandım... "

Dylan kaşlarından birisini kaldırarak; '[4]Sen mi üzerime çullandın?"

"Lütfen sesini alçalt."

Üzerine çullandım, baştan çıkardım," dedi Kate fısıldayarak. "Sen ona ne dersen de."

Kate yan tarafa geçip aralarına biraz mesafe koymak istedi ama Dylan kollarını iki yana uzatarak onu engelledi. Mesaj gayet açıktı. Açıklama yapmadan Kate hiçbir yere gidemeyecekti.

"Beni baştan mı çıkardın?"

"Evet öyle yaptım. Kasıtlı olarak üzerine geldim. Yapmamalıydım ama yaptım." Gözlerine inen saçlarını arfaya attı ve onun gözlerinin içine baktı. O kadar yakındaydı ki onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Birden onu delicesine öpmek istedi. *Yen bu duyguyu,* dedi kendi kendine.

"Anlamaya çalış," dedi Kate yüksek sesle. "Berbat haberlere daha yeni alıştım ve sanki dünya başıma yıkılıcakmış gibi hissediyordum. Sonra Jordan'ın ameliyatı geldi... Onun için o kadar korkuyordum ki... Ve sonra... "

"Evet?"

"Biraz oynattım. Sen geldin ve ben... Anlıyor musun?"

"Beni baştan çıkardın?" Gülümsememeye çalışıyordu.

"Evet öyle yaptım," dedi Kate. Ona anlattıklarını kavramakta niçin bu kadar çok sıkıntı çektiğini anlayamıyordu. Acaba o geceyi çoktan unutmuş muydu?

"İlk adımı ben attım. Üstüne atladım."

"Sen bana birçok şeyle uğraşmak zorunda olduğun için kafayı yediğini mi söylüyorsun?"

Az önce yeterince söylememiş miydi?

"Evet."

Artık Dylan gülümsemiyordu. "Sanırım öyle şanslıymışım ki elimde pizzayla kapıyı çalan ben olmuşum. Bana bir şey söyle. Eğer kapıyı çalan Nick olsaydı onun üstüne mi atlayacaktın?"

Kate başım salladı. "Hayır, elbette değil. O evli. Sen değilsin."

Yüz ifadesi tahmin yürütmesine mahal bırakmayacak kadar netti. Söylediklerinden hoşlanmamıştı. Zor bir durum olduğunu düşündü. En azından dürüst davranıyordu.

"Olanlar bir hataydı," Dylan'ın kaşlarını çatmasına aldırmadan sürdürdü sözlerini. "Yapmamalıydım..."

"«aÜstüme atlamayı mı?

Kate başmı salladı. "Evet doğru."

"Bence müthiş bir şeydi. Sence değil miydi?"

"Belge mi istiyorsun?"

Bu soruyla gerçekten ortamı yumuşatmak istiyordu çünkü öylesine kararlı kaş çatıyordu ki başını sallaması Kate'i şaşırtmıştı.

"Evet sanırım belge istiyorum."

"Harikaydı ama..."

"Şimdi pişmansın?"

"Dylan, anlamaya çalış. Yaptığım şekilde üstüne gelmemeliydim. Şen benim en iyi arkadaşımın kardeşisin.

Boston'a çok sık gidip geliyor olacağım; seni tekrar gördüğümde tuhafbir durum yaşansın istemiyorum."

"Öyleyse oyun planın neydi?"

Geri çekileceğini ümit ederek göğsünden iteledi ama o kımıldamadı.

"Cevap ver bana," diyerek üsteledi.

"Umuyordum ki eve geleceğim ve ..."

"Hiçbir şey olmamış gibi davranacaksın?"

"Evet." Gülümsedi, sonunda kendini anlatabildiği için rahatlamış görünüyordu.

"Bunu çok fazla yapmazsın değil mi?" Dylan sordu.

"Erkekleri baştan çıkarıp onları yatağa almayı mı? Hayır, yapmam. O taraklarda pek bezim olmadığı anlaşılmıyor mu? Ote yandan sen yattığın kadınların sayısını bile lıatırlamıyorsundur. işte bu yüzden bu işi seninle yapmanın güvenli olacağını düşündüm. Bilirsin, ne verilen sözler olsun, ne de pişmanlıklar."

"Ve sen bu durumda memnunsun öyle mi?"

"Seni üzdüm."

"Hayır, üzmedin."

"Kaşlarını çatıyorsun."

"Sadece bu durumu anlamaya çalışıyorum. Biraz şaşırtıcı, o kadar."

"Ne şaşırtıcı?"

"Senin tavrın."

"Niçin?"

"Geceyi birlikte geçirip çılgınca sevişmenin benim için hiçbir anlamı olmayacağını mı düşündün?"

Katc karşı çıkmak için ağzını açtı ama Dylan başını salladı. "Söylediğim gibi, beni seçtin, kullandın, şimdi de istiyorsun ki ben yoluma gideyim hem de ..."

"Suçlar, kederler olmasın."

Dylan geri çekildi, gülümsedi sonra kahkaha attı.
"Niçin bıı kadar mutlusun?"
"Turşu sen benim gerçek olan düşümsün."

On Dokuzuncu Bölüm

Mektup o gece özel ulakla saat onda geldi. Her biri evin farklı yerlerinde olmalarına rağmen kapı zilini duymuşlardı.

Isabel üst katta toplanıyordu; Kiera mutfakta çamaşırları katlıyordu, Kate ise mali müşavirlik şirketinden gelen kredi anlaşmasına ait belgelerin kopyalarını sehpanın üzerine yaymıştı. Dylan evde bir güvenlik kontrolü yapmaya karar vermiş odadan odaya dolaşıyor kapılan pencereleri gözden geçiriyordu.

"Ben bakarım," Isabel üst kat merdiven sahanlığından bağırdı.

"Hayır, sen bakma," kararlı bir sesle yanıtladı Dylan evin arka tarafından çıkıp gelirken. Dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Isabel yan pencereden onu izledi.

"Kapıdaki kim?" diye sordu Kate.

"Adamın biri bir zarf getirdi. Dylan sürücü belgesini görmek istedi. Biraz tuhaf değil mi?"

"Vakit geç oldu," dedi Kate bir mazeret ileri sürmek için.

"Sanınm adam Dylan'dan korktu. Yüzünü bir görebil-

şeydin ..." Isabel, Dylan kapıyı açtığında onu göremesin diye geri sıçradı.

"Birinizin şunu imzalaması gerekiyor."

"Gecenin bu geç vaktinde kim bir şey gönderir ki?" Isabel sorarken Kate formu imzalıyordu.

Zarfın üzerinde İVEDİ yazılıydı. *Bu iyi bir şey olamaz,* diye düşündü Kate. Gönderici adresine baktığında Kate haykırmak istedi. Zarfbir hukuk firmasından geliyordu ve bu kesinlikle iyi bir şey olamazdı.

"Kimden geliyor?" diye sordu Isabel.

"Smith Wesson."

"Silah şirketi mi?"

"Hukuk firması."

Mektubün kötü fınansal haberler taşıdığı kaygısıyla Isabel zarfı Dylan görmesin diye Kate'in elinden kaptı.

"Bunu niçin Kicra'ya açtırmıyoruz?" dedi ve koşarak mutfağa yöneldi.

Kate arkasından gitmedi. Eğer bu başka bir kötü sürpriz ise ötekilere bildiren kendisi olmak istemiyordu bu kez. Oturma odasındaki işinin başına geri döndü. O ana kadar kredi sözleşmesini bulamamıştı. Mali müşavirlik firması Tucker Simmons onu aldığından beri hesaplan özetleyen bir muhasebe defteri de bulamıyordu. Tam bir kez daha kâğıt yığınlarını gözden geçirmeye başlayacakken Kiera araya girdi.

"Kate bunu okumalısın." Mektubu ona uzattı. Yüzü kıpkırmızıydı.

Hemen arkasında Isabel vardı.

"Kredi hakkında değil mi?"

"Hayır, hayır. Bu Savannah da Compton Thomas MacKenna'y» temsil eden bir avukattan geliyor."

Isabel mektubu okumaya çalışıyordu ama Kiera onu havada sallamayı sürdürüyordu.

"Compton Thomas MacKenna kim?" diye sordu Isabel.

"Emin değilim. Belki babamızın babasıydı belki de amcalarımızdan biri. Kuzenlerimizden biri bile olabilir."

Kiera dosya dolu bir kutunun üzerinden atladı ve Kate'in yanına oturdu. Öteki yanına da Isabel çöktü.

"Ya şunu bana okuyun ya da verin ben okuyayım," dedi Isabel. "Belirsizlik beni öldürüyor."

Kiera mektubu ona uzattı. Yüksek sesle okudu. "Heyecan verici değil mi? Bu Compton Thomas MacKenna'nın ne istediğini merak ediyorum," dedi.

"Belli ki Savannah'a gitmemizi istiyor. Orada olmamızı istediğini söylüyor," Kiera yanıtladı.

"Ben gitmiyorum," dedi Katc.

"Ben gitmiyorum ne demek? En azından bu konuyu düşünmemiz gerekmiyor mu?" Isabel sordu. Sürmekte olan bu tartışmanın tam ortasında Dylan geldi.

"Kate arka kapı..."

"Demek istiyorum ki ben gitmeyeceğim," dedi Kate.

"Siz ikiniz her ne isterseniz yapabilirsiniz ama o insanlarla ben hiçbir şey yapmak istemiyorum. Babam annemle evlenince ailesi onu reddetti, şimdi onların hiçbiriyle buluşmak umurumda bile değil."

Isabel giderek daha da öfkeleniyordu.

"Ama birimiz mutlaka gitmeli, o da sen olmalısın Kate. Belki de bu adam bizim kendisini bağışlamamızı istiyordur. Konunun çok önemli olduğunu yazıyor. Öyle olmalı, çünkü yarın öğleden sonra orada bulunmamızı istiyor."

"Her şeyi -bir kenara bırakıp kimseye bir şey söylemeden Savaıınah'ya gitmemiz gerekiyor? Ben öyle düşünmüyorum. Ben gitmiyorum."

"Nereye gitmekten söz ediyorsunuz?" Dylan sordu.

Ona hiç kimse cevap vermedi. Kızların hepsi aynı anda

konuşuyordu. Gürültülü bir karmaşa ortamı vardı, kendi içinde yetiştiği eve çok benziyordu, belki de bu yüzden kendini burada böylesine rahat hissediyordu. Kapıya yaslandı, kollarını kavuşturdu ve kızların tartışmalarını bitirmesini bekledi. Sonra onlara kapılarını kilitlememenin hesabını soracaktı. Sadece arka kapı değil yan kapı ve garaja açılan dış kapı da kilitli değildi. *Kahretsin,* diye düşündü, *tek eksikleri çimlerin üzerine* 'KURBANLARINIZ İÇERİDE' *tabelası koymamış olmalarıydı.*

Ha, evet, orada ne kadar uzun bir süre dikilip beklemesi gerekse de hepsi bunun hesabını vereceklerdi.

Kiera yüksek sesle esnedi. "Ben gidemem," dedi. "Isabel ile benim zamanımız yok. Dün buradan ayrılmamız gerekiyordu."

"Ama senin için kaldık. Senin gidip bir kez daha kendini havaya uçurtman gerekiyor," dedi Isabel.

"Benimle dalga mı geçiyorsun sen? Ben tam olarak..."

Isabel, Kiera'ya baktı. "Beni öğrenci yurdunda bırakıp sen geriye..."

Kiera başını sallayınca sustu.

"Zamanım yok. Geri dönmem gerekiyor. Bu durumda Winthrop'a vardığımızda sadece bir oda bulmana ve eşyalarını arabadan indirmene yardım edecek zamanım olacak. Evime dönünce de yedi gün yirmi dört saat çalışmam gerekecek."

"Görüyor musun Kate? İçimizden tek gidebilecek olan sensin."

"Ben gitmiyorum," dedi Kate aynı şeyi belki de onuncu kez tekrarladığını düşünerek.

"Çok inatçısın," diye mırıldandı Isabel. Yanından geçerken Kiera'nm ayağını dürttü. "Gönder onu."

Kiera bir kahkaha attı.

"Bunu nasıl yapabileceğimi düşünüyorsun?"

Isabel kapı aralığında dikilen Dylan'ı görünce ona döndü.

"Ya sen? İddia ediyorum onu gitmeye sen zorlayabilirsin."

"Hayır, yapamaz," dedi Kate üstüne basarak.

"Nereye gitmekten söz ediyorsunuz?" Dylan tekrar sordu.

Isabel ne konuştuklarını Dylan'ın bilmediğini fark edince ona mektubun neden söz ettiğini ve ailelerinin tarihini anlatmaya koyuldu.

"Baba tarafından akrabalarımızla hiç görüşmedik," dedi. "İşte bu yüzden bu onlar hakkında bir şey öğrenmek için rriükemmel bir fırsat, o nedenle de Kate gitmek zorunda. Kaç tane amcamız, halamız ve kuzenimiz olduğunu bile bilmiyoruz."

"Onların hangi biriyle ne işim olur ki? Bir tane akrabamız bile babamın da, annemin de cenazelerine gelmedi," diyerek savundu Kate.

"Üzgünüm Isabel. Ben de Kate'in tarafındayım. Eğer gitmek istemiyorsa gitmemeli," dedi Kicra.

"Ama unutmamalıyız ki..." diyerek söze girdi Isabel. "Bu adam, bu Compton MacKenna... Belki de bize babamıza ait olan bir şey vermek istiyordur. Eğer gitmezseniz bizimle ne konuşmak istediğini bir daha asla öğrenemeyebiliriz."

Kate, Isabel'i duymazlıktan geldi.

"Neyi unutmamalıyız?" dedi Kiera'ya dönerek.

"Hiçbiri bizimle ilgili bir şey yapmak istemedi şimdiye kadar. Bunun sebebini öğrenmek istemez miydin? Ayrıca bu ailenin tıbbi geçmişini öğrenmek için de büyük bir fırsat olurdu. Ailelerde kalıtsal olarak devam eden belli hastalıklar vardır," dedi. "Bana öyle bakma. Bizim farkında olmadığımız kalp hastalıkları veya lıer türlü genetik sorunlar olabilir."

"Peki bir doktor muayenehanesine giden yeni bir hastaya doldurttuklan o formlardan bir tane alıp doldurtmama ne dersin? Kim bilir belki de onlara sormamı istediğin soruların bir listesini yapabilirsin. Hatta sen istersen onların dişlerini bile kontrol edip sana bir rapor yazabilirim."

"Ben çok ciddiyim Kate. Ailemizin baba tarafıyla ilgili hiçbir tıbbi bilgimiz yok. Bu konuda bir şeyler bilmekte fayda var, yine de gitmek istemiyorsan gitme."

"Tamam o zaman."

Isabel o kadar sinirlenmişti ki çaresizlikten ellerini gökyüzüne açtıktan sonra odadan çıkmak için hareketlendi.

Onu Dylan durdurdu. "Git otur," dedi. "Seninle konuşmak istiyorum. Özellikle seninle." "Emredersiniz efendim."

"Lütfen bunu bir daha düşün Kate. Ailemiz hakkında o kadar çok boşluğu doldurup o kadar çok soruya cevap verebilir ki," diyerek mantık yürüttü Kiera.

Kate uysal bir iç çekişten sonra; "Aa, tamam, gidcceğirrı."

"Güzel. Anlaştık o zaman," dedi Kiera. "Ben yatıyorum."

"Henüz değil," Dylan, güvenliği tümüyle göz ardı etmeleri konusunda, onlara söyleyeceklerini bitirene kadar hiç kimse bir yere gitmiyordu. Evlerini gözden geçirdikten sonra, Dylan onlara, ev güvenlik kılavuzunun 'yapamaması gerekenler' bölümü ile ilgili bir ders vermeyi kararlaştırmıştı.

"Bir şey mi istiyordun?" diye sordu Kate.

"Üçünüzün de kulağını çekmek istiyorum." Sonra da bu konuda söylediğini yapmaya koyuldu.

Yirminci Bölüm

Dylan, Nate'i aradı, Kate'in arabayla Savanıiah'ya gitme planı konusunda onu bilgilendirdi.

"Onun Silver Springs'den uzaklaşmasının iyi olacağını düşünüyorum," dedi Dylan,

"Sadece bir iki günlüğüne bile olsa, özellikle de bu anlık verilmiş bir karar olduğu ve çok az sayıda kişi tarafından bilindiği için, fakat..."

"Ortada durup dururken gelen bir mektup var."

"Evet," dedi Dylan. "Katc ve kardeşleri bu akrabalarından hiç haber almamış, bu yüzden niçin şimdi diye merak ettim."

"Onu kontrol. edeceğim ve öğreneceklerimi sana bildireceğim. Sen de yaptıklarını bana ilet lütfen. Şef Drummond'u arayıp sabah ilk iş olarak onun bürosuna uğrayacağını söyleyeceğim. Burası onun sorumluluk bölgesi olduğu için yasal yönden sadece Boston Emniyeti'ne bağlı olarak değil onun da emri altında çalışacaksın."

"Bu ilginç bir değişiklik olacak. Ya FBI?"

"Bu konuyla ilgilenen FBI ajanına senin nereye gittiğini bildireceğim."

"Kimin görevli olduğunu bilmiyor musun?"

"İhtimalleri üç adaya kadar düşürebildim ama Georgia bürosundan şu Kline adlı çocuk görevi devralacak gibi görünüyor."

Nate'in FBPa karşı bir tavrı olduğu belliydi. Dylan onu bu konuda suçlayamıyordu. Hiçbir dedektif kendi soruşturmasının dışında tutulmak için zorlanmasından hoşlanmazdı.

Kate ön hol merdivenlerine oturmuş Dylan'ın telefon konuşmasını bitirmesini bekliyordu. O kadar bitkindi ki gözlerini zorlukla açık tutabiliyordu.

Dylan kapı kilitlerini bir kez daha kontrol etti ve giysi torbasını eline aldı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Dylan. Kate esnemesini bitirdikten sonra yanıtladı. "Sana misafir odasının yerini göstermek için bekliyorum."

"Perişan görünüyorsun. Dün gece yeterince uyumadın mı?"

"Dün gece hastanedeydim."

"Kate yatmalısın."

Kate ona üst kattaki misafir odasını gösterdi. Kate'in odasının tam karşısındaki sağdan birinci oda. Kate kapıyı açtı ve Dylan içeri girebilsin diye geri çekildi.

"Odada sana ait bir banyo var. O…"

"Ben bulurum. İyi geceler." Dylan kapıyı Kate'in suratına kapattı. Kate neler olduğunu anlamaya çalışırken birkaç Saniyeliğine kapıya bakakaldı. Dylan bunu sinirinden veya kabalığından yapmamıştı. Gerçekte gülümsüyordu. Kate birden kendini çok aptal hissetti. Dylan'ın kendisini öpüp iyi geceler dilemesini bekliyordu ama belli ki bu onun aklına gelecek son şeydi. Kate odasına geçti ve kapıyı kapattı. Tamam o zaman. Demek ki Dylan, Kate'in "Dün dündür, bugün bugündür" açıklamasını içine sindirmişti.

Kate'in istediği de tam buydu, öyle değil mi? Öyleyse nasıl oluyor da bu durumda bu kadar kırgın hissediyordu kendisini? Ve düşününce, nasıl olmuştu da Kate olanları unutup geleceğe bakmalarının çok iyi olacağını söylediğinde Dylan hiç karşı çıkmamıştı? İtiraz niteliğinde bir tek söz bile söylememişti.

Dişlerini fırçalayıp yatmaya hazırlanırken Dylan'ın davranışını düşünmekten alamadı kendini. Dylan öylesine çapkındı ki kadınlar onun için denizdeki balık gibiydiler; biri olmazsa diğeri olurdu.

Kate Dylan'ın cinsel zaferlerine karşj bütünüyle nefret duymaya çalışsa da bunu hiç başaramıyordu. Bu yüzden öfke duymaya çalışıyordu. Dylan küstah herifin tekiydi. Ne cesaretle Kate'in kapısına hiç uyarmadan çıkageliyordu. Kim olduğunu sanıyordu? İçeri girip her şeylerine el atıyordu. Yine de kabul etmeliydi ki evde o olunca Kate kendisini daha güvende hissediyordu; onun Isabel'e güvenlik konusunda söyledikleri de önemli bir etki yaratmıştı. Güvenlik konusundaki vurdumduymazlıkları yüzünden hepsinin kulaklarını çektikten sonra Dylan, tüm dikkatini Kate'in küçük kız kardeşine yöneltmişti. Dylan işini tamamladığında, Isabel kapı kilitleri konusunda bilinmesi gereken her şeyi ve biraz da fazlasını biliyordu. Üniversite yerleşkesi içerisinde göz ucuyla etrafı incelemeden ya da çevresinde neler olup bittiğini fark etmeden hiçbir yere gitmeyecekti. Dylan onunla konuşurken çok açık sözlü olmuş hiç de korkutmamıştı. Dylan soğukkanlılıkla talimatlarını verirken Isabel'in yerine çivilenmiş gibi oturduğunu gözlemlemişti Kate. Gerçekte Dylan çok candan davranmıştı. Oysa bu kadar candan davranmak onun işi değildi.

Eğer Dylan Boston'a döndüğünde de Kate ve kız kar-

deşleriyle ilgilenmeyi sürdürürse Kate nasıl bu ilişkiyi platonik tutup onu nasıl unutabilirdi ki?

Allah kahretsin niçin, onunla niçin yatmıştı ki? Bu çok büyük bir hataydı. Bir de üstüne üstlük ne yapmıştı? Ona bir "bunun benim için bir anlamı yok eminim senin için de öyledir bu yüzden yolumuza gidelim" söylevi vermişti.

Kate yatağa girdi ve çarşafı üzerine çekti. Ya Dylan nasıl karşılık vermişti? Onun için Kate gerçekleşen bir düştü. Bunu kendisi söylemişti.

"Harika," dedi Kate fısıltı halinde. "Gerçekleşen lanet olası bir düşüm ben."

Yirmi Birinci Bölüm

Kiera'nm saat yediye kadar otoyola çıkmış olma planı pek işe yaramadı. Isabel'in daha zamanı vardı; onun yoktu. Nihayet çıkmak için hazır olduklarında saat neredeyse sekize geliyordu. Onlarla son kez vedalaşmak ve her şeyin yoluna gireceği konusunda onlara güvence vermek için Kate arabanın yanında duruyordu.

"Seni bu mali karmaşanın içinde bırakıp gitmeyi hiç istemezdim," dedi Kiera.

"Bu konuyu kapattık. Bir planımız var, değil mi? Öyleyse üzülmeyi bırak."

"Olup bitenleri bana bildireceksin, değil mi? Hiçbir şeyi benden gizlemeye çalışma Kate," dedi Isabel.

"Sana her şeyi anlatacağım," diye söz verdi Kate.

"Dylan'ın burada olduğuna seviniyorum," dedi Kiera. "Öylesine tatsız bir hafta geçirdin ki Savannah yolunda ya7 nmda bir arkadaş bulunması iyi olacak."

Dylan kapıyı kilitledikten sonra Kate ile birlikte yola çıkabilmeleri için vedalaşmalarının bitmesini beklemek üzere kapının önündeki en üst merdiven basamağına oturdu.

Eşyalarını kiralık arabasına koymuştu ve yola çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Kate kız kardeşlerine bir şey söyledi onlar da Dylan'a dönüp gülümsediler.

Dylan saatine baktı başını kaldırdığında bir an için kendine bakan üç kızın güzelliğiyle gözleri kamaştı.

Kızlar kardeş olarak görünüşte birbirlerine benzemekle birlikte, her birinin kendine özgü bir tarafı vardı. Dylan, Isabel'in alımlı ve insanları memnun eden bir tarafının olduğunu fark etmişti. Yaklaşık bir altmış beş boyundaydı, san saçlarında bal renginde teller vardı. Gözleri Kate'inkiler kadar büyük ve yuvarlaktı ama renkleri farklıydı. Kate'in canlı mavi renkli gözlerini müthiş bir biçimde çerçeveleyen koyu kestane renkli saçları vardı. Isabel'in gözleri daha çok yeşile çalan bir maviydi, okyanus mavisi. Kiera ikisinden de uzun boyluydu, güneş ışığında çilek sarısı saçlarındaki kızıl telleri görebiliyordu. Kate gibi onun da burnunda çilleri vardı, Kate'den farklı olarak yanaklarında da. Kiera, Dylan'a kapı komşuları, fiziği çok hoş, temiz bir kızı hatırlatıyordu. Uç kızın içinde en rahat olanıydı ve Dylan onun ailede uzlaştırıcı bir rol oynadığını düşünüyordu.

Kate ne alımlıydı, ne de uzlaştırıcı. Ancak aldığı kadar verirdi. Dylan'ı cesaretle karşılamıştı, bu da Dylan'ın hoşuna gitmişti. Gitmiş olmalıydı, çünkü işte buradaydı, daha fazlası için yeniden. Kate'de, Dylan'ı fazlaca çeken bir şeyler vardı. Yüzeyde çetin bir ceviz gibi görünüyordu. Dylan, onun bir iş görüşmesinde saldırgan bir avcı balığa benzediğini düşünüyordu ama kendini ona doğru çeken zayıf bir tarafını da görebiliyordu. Yetenekli ve akıllı bir iş kadınıydı. Ama Dylan'a göre erkekler konusunda pek akıllı sayılmazdı. Belki bu yüzden onu yatağına öylesine çabuk götürebilmişti.

Onun birlikte geçirdikleri geceden dolayı pişmanlık

duyduğunu biliyordu ama kendisi hiç pişman değildi. Gerçekte o geceyi düşünmeden edemiyordu.

Bir düşünceyi bir başkası takip ediyor, kısa bir süre sonra da Kate'in çıplak bedenini kollarının arasında resmediyordu. Şimdi bu konuda hayal kurmanın iyi bir fikir olmadığını fark etti.

"Kate, hadi noktalayın. Yola çıkmamız gerekiyor."

Kate umursamadan Kiera'nın arabayla geri geri giderek yola çıkmasını bekledi sonra nihayet döndü.

Ağlamıştı; Dylan'ın gözünden kaçmadığını da biliyordu! Dylan hiçbir şey söylemedi. Sadece arabaya yürüdü, ona kapıyı açtı, içeri girmesini bekledi.

"Sanki bir şey unutmuşum gibi bir his var. Cüzdanım

"Arabada."

'Ya Savannah'da kalmamız durumunda kullanırız diye bana hazırlattığın çanta nerede, bu arada bence o bütünüyle gereksizdi çünkü eve dönmek için yeterli zamanımız olacak..."

"Bunu daha önce söylemiştin."

"Eminim çantamı antrede unuttum."

"Çantan bagajda. Gir içeri Turşu."

Kate ona baktı. Dylan'a göre bu bakış, *bana bir daha Turşu de şuracıkta seni yere sereyim,* anlamına geliyordu.

"Peki ya..."

Dylan onu hafifçe dürttü. "Ütüyü kapattım."

"Onu ben açmamıştım değil mi?"

"Kate, bin şu arabaya."

Kate tartışmayı bıraktı. Yerine yerleşip emniyet kemerini taktıktan sonra konuştu; "Niçin bu kadar erken çıkmak zorundayız? Çok zamanımız var."

"Hayır yok."

Evden ayrılıncaya kadar Dylan açıklama yapmadı.

"Karakola uğramamız gerekiyor, ne kadar zamanımızı alacağını bilmiyorum. ŞcfDrummond bekliyor."

Kate ona yolu tarif etti. Karakol evden sadece bir mil ötedeydi. Otopark, yaşlı ve yıpranmış görünen iki katlı tuğla bir binanın arkasındaydı. Dylan binanın çekici bir bina olduğunu düşündü, şayet bu sözcük bir polis karakolunu tanımlamak için kullanılabilirsc tabii.

Binanın arkası neredeyse çatıya kadar sarmaşıkla kaplıydı, tuğladan dizilmiş patika yol kırık dökük ön kapıya çıkıyordu.

"içeride bir nezarethane var mı?"

"Sanırım var, ya arka tarafta ya da üst katta."

On kapı kısa süre önce parlak bir siyaha boyanmıştı. Pencere pervazlarının da beyaza boyandığı Dylan'ın dikkatinden kaçmadı.

Böyle bir şeyi daha önce hiç görmemişti; bir polis karakolu için yani.

"Sanki yarım pansiyon bir yer gibi görünüyor."

Ancak içeriye girer girmez, yeniden tanıdık bir zemine ayak bastığını hissetti. Yerler çirkin gri renkli bir muşambayla kaplıydı; duvarlar soluk bezelye yeşiliydi, girişteki görevli Boston'daki kadar yaşlı asık suratlıydı.

Karakolun kokusu bile aynıydı; şıra, ter ve çam özlü temizleyici. Dylan bu kokuya bayılıyordu.

ŞefDrummond ikisini karşılamak için odasından çıktı. İriyarı, asık suratlı, el sıkışından ağırlık çalıştığı belli olan bir adamdı.

Kate'e bir kahve ikram etti ve salonda beklemesini söyledi.

Kate duvarın kenarındaki gri renkli metal sandalyelerden birine oturup, mesajlarını kontrol etmek için çantasından telefonunu çıkardı. Haley tekrar aramıştı, tekrar sipariş edilen kurdeleler için aramış olabileceğini diişün-

dü. Şu an bu konuda bir şey yapamazdı, bu yüzden onu arabada aramaya karar verdi.

Eğer evrak çantası yanında olsaydı, öteki notlarına tekrar bir göz atabilirdi. Onu acaba evde mi bırakmıştı yoksa Dylan bagaja mı koymuştu?

Sandalye sert ve rahatsız ediciydi. Kate arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı, sabırlı olmaya çalıştı. Bu kadar uzun süren ne olabilirdi? Dylan içeri gireli en az on beş dakika olmuştu. Girişteki görevlinin bilgisayar monitörünün üzerinden sürekli kendisini gözetlediğine dikkat etti.

Kate toplanmadığından emin olmak için eteğine baktı sonra gömleğinin düğmelerini kontrol etti. Kafası bilgisayar monitörünün arkasında görünmeyen kadın, "Sizin mumlarınızı beğeniyorum," dedi.

"Ne dediniz?"

Yân tarafa eğildi. "Mumlarınızı beğendiğimi söyledim."-

"Teşekkür ederim," dccli Kate. "Bunu duyduğuma sevindim."

Görevlinin yüzü kızarıyordu. "Bir daha ki sefere losyonlarınızdan almayı düşünüyorum, ama hangi kokuyu istediğimden emin değilim. Sizin bir öneriniz var mı?"

"Yanımda numune var mı bir bakayım." Kate el çantasını karıştırdı ve üç tane buldu. "Şu üçünü bir deneyin," dedi. "Üçü de farklı. Isabel, Kiera ve Leah."

Kadın çok şaşırmıştı. Kendini tanıttı ve Kate'in elini sıktı. "Biliyor musunuz, şehirde çok meşhursunuz."

"Öyle mi?" dedi Kate gülümseyerek. "Mumlarım yüzünden mi?"

'Yok, hayır hayatım. Onlar çok şeker elbette ama şu eski depoyla birlikte neredeyse kendinizi havaya uçuluyordunuz, bu yüzden meşhursunuz."

Kadın, sanki Kate bunu kendisi kasıtlı olarak yapmış

gibi söylemişti. Tam Kate kadının değerlendirmesine karşılık verecekti ki kapı açıldı ve Dylan ile şef odadan dışarı çıktı. Kate hemen Dylan'ın yan tarafında sallanan kılıfın içindeki silahı gördü. Elinde bir kutu vardı. Onların muhtemelen fazla mermiler olacağını düşündü. Dylan mermilere doymak bilmezdi, öyle değil miydi?

"Bu çocuk sayesinde emin ellerdesiniz Bayan MacKenna. Hakkında çok etkileyici kayıtlar var. Boston'daki amiri onun Silver Springs'de çok iyi bir iş çıkardığından son derece emin. Sonunda bunu kendisi de kabul etti ve geçici bir süre için burada olduğu konusunda beni ikna etti. Onu geri istiyorlar," diye ekledi başını sallayarak.

Kate silaha bakmaktan kendini alamıyordu. Dylan'ın hastanede yatarken ki görüntüleri geldi aklına.

Dylan'ın görevinin silah taşımayı gerektirdiğini kabul ediyordu ve Drummond'un henüz onayladığı gibi o işinde çok iyiydi ama yine de silahı görmek Kate'in midesini bulandınyordu. Kate şefe gülümsedi.

"Evet, bu çocukla emin ellerdeyim."

Drummond onları kapıya kadar götürdü. Vedalaşırlarken: "Kendinizi havaya uçurtmamaya çalışın Bayan MacKenna."

Kate arabaya kadar Dylan'ın önünde yürüdü. "Buradaki insanların davranış biçimi yürüyen bir patlayıcı olduğumu düşündürtüyor, nereye gitsem bir patlama oluyor," dedi Kate yakınarak.

Dylan güldü. "Bence sen Silver Springs'e onların alışık olduğundan biraz daha fazla heyecan getirdin."

Dylan arabayı otoparktan çıkardı ama köşede durdu. "Bana yolu tarifedecek misin?"

"Otoyola çıkmanın en kestirme şekli ana caddeyi kullanmak, ilerden ikinci sol ama sabahın bu saatinde orası çok kalabalıktır."

"Boston'la kıyaslayınca bu hiçbir şey değil," dedi Dylan birkaç dakika sonra.

"O kadar saldırganlaşmak zorunda kalmamak güzel bir şey. Burada gürültü seviyesi çok düşük. Bu hoşuma gidiyor."

Kate, yüzüne vurmaması için klimanın üfleyicisini ayarladı ve rahatlamaya çalıştı.

"Şef Drummond hakkında ne düşünüyorsun?"

"Aksi," dedi Dylan.

"Adam kesinlikle aksinin biri. Gülümsemeyi bildiğini sanmıyorum. Beni odasına alırken ki kaş çatması sorun çıkaracağını düşünmeme neden oldu, kayıtlarımla ilgili bana güzel şeyler söylerken bile hâlâ kaşları çatıktı adamın. Alışmam biraz zaman aldı."

Dylan kafasını salladı; "Bana biraz babamı hatırlatıyor."

"Yargıç Buchanan aksi biri değil. Sevimli bir adam. Bana her zaman çok kibar davranır."

"Seni sever."

"Jordan ile Sydney hâlâ ona babacım der."

"Oğulları demez. Biz ona 'efendim' deriz. Bizi yetiştirirken çok sert davranırdı, ama sanırım bunu yapmak zorundaydı. Altı erkek çocuğu sorunlardan uzak tutmak pek kolay bir şey değildi."

Kate Yargıç Buchanan'ın hastanede Dylan'm ameliyattan çıkışını ailesiyle birlikte bcklerkenki halini hatırlıyordu. Zaman uzadıkça uzamıştı ve onun gözlerindeki acı yürekleri paralıyordu. Erkek evlatlarına karşı belki biraz sert davranıyor olabilirdi ama onları gerçekte çok seviyordu. "Ben hastanelerden nefret ederim."

Dylan, "Sanırım öyle," diye cevap verinceye kadar Kate düşüncesini yüksek sesle fısıldadığını fark etmemişti. Dylan onun sesindeki kedere yanıt olarak elini Kate'in elinin üstüne koydu. "Hastaneleri düşünmene sebep ne?"

Kate bu konuda konuşmak istemiyordu. "Öylesine düşündüm işte," dedi başka açıklama yapmadan.

Otoyolda trafik azdı. Dylan arabanın sabit hız kontrolünü ayarladı ve arkasına yaslandı. "Bu sabah erken saatlerde Nate ile konuştum."

"Öyle mi?"

"Savannah'ya gideceğini ona dün bildirmiştim," diye açıkladı. "Ve birkaç şeyi kontrol etmesini rica ettim ondan."

Kate ona döndü. "Evet?"

"Hatırlarsan, havaya uçan deponun sahibinin bir şirket olduğunu söylemişti ama hissedarların kim olduğunu bulmakta zorlanıyordu. Sonunda biraz mesafe kat etmeyi başarmış, tahmin et bakalım en büyük hisse sahibi kim."

"Kim?"

"Cari Bertolli."

Şüphesiz Kate bu adı duymayı hiç beklemiyordu ve hemen bunda bir hata olması gerektiğini düşündü. "Cari mı? Emin misin? Cari mı olduğunu söyledi? Bu doğru olamaz."

"Sence bunu Nate mi uyduruyor?" dedi Dylan gülümseyerek.

"Hayır, elbette değil ama Cari? Bana hiçbir şey söylememişti; deponun sahibinin o olduğunu niçin söylemesin ki bana?"

"Belli ki senin bilmeni istemiyordu."

"Jennifer biliyor muydu?"

"Elbette biliyordu. Allah aşkına, o bir emlakçı. Mülk sahiplerinin kim olduklarını bilmek zorunda. Onunla şimdiye kadar konuşan oldu mu?"

"O ailesiyle birlikte kampta ama yarın sabah döneceklerdi. Nate onu takip edebilirdi ama hissedarların isimlerini öğrendiği için onu sorgulamak üzere yarını bekliyor.

Nate, sana söylememesi için CaıTm ona talimat verdiğini düşünüyor."

Kate'in aklı bunları almıyordu. Bir anlam veremiyordu.

"Cari kendi mülkünü havaya uçurarak ne kazanabilirdi ki? Orasını yüksek teminatlarla sigortalatmış olsa bile." Kate her şeyi dü§ünmeye çalışıyordu. "Paraya ihtiyacı yok. Söyle bana lütfen» beni öldürmekle ne kazanabilir ki? Hayır, bunun hiçbir anlamı yok."

"Eminim FBİ şimdi CarPın mali durumunu araştırıyordun Bunun için bir sebebi varsa mutlaka bulacaklardır."

"FBI bir şey bulamayacaktır."

"Hiç beklemediğin şeyler olabilir. Herkesin sırları vardır, CarPın da birkaç büyük sırrı olabilir."

Kate bunu kfbul edemiyordu. "Bunu biraz düşünmem gerekiyor."

"Sana düşünmen gereken bir şey daha söyleyeceğim. Compton Thomas MacKenna gerçekte senin büyük amcan Ya?"

"Evet doğru- Dün gece öldü, mektup yola çıkmadan tam iki saat ötf°e- Avukat Anderson Smith'in dediğine göre, Compton akrabalarının bilgilendirilmesi konusunda özel talimatlar bırakmıştı."

"Öyleyse neden..."

"Mektupta »ma edildiği gibi avukatın bürosuna Compton'la btf^mak için gitmiyorsun. Sen ve kız kardeşlerin onun son arzu ve vasiyetini okumak üzere davet ediliyorsunuz."

Kate duyduğu şaşkınlıktan dolayı şoka girmişti. "Öyleyse sanırım ona hiçbir şey soramayacağım, değil mi? Bu durumda sen de geri dönebilirsin. Bu adamın bıraktığı hiçbir şeyle ilgilenmiyorum."

"Kız kardeşlerin ilgilenebilir."

"Ben memnuniyetle avukatın telefon numarasını onlara verebilirim, onlar da isterlerse avukatla konuşabilirler. Bir sonraki çıkış az ilerde. Oradan geri dönebiliriz."

"Kate, mektupları alması gereken kişiler bir tek sen ve kız kardeşlerin değildi. Kuzenlerin de orada olacaklar. Şimdi ilgini çekiyor mu?"

"Sadece kuzenlerim mi?"

"Buna cevap verememem. Avukat, Nate'e sadece kuzenlerden bahsetmiş. Smith ona ayrıca kuzenlerinin senin geleceğini bilmediklerini de söylemiş. Gerçekte onlar senin ve kız kardeşlerinin varlığından bile haberdar değillermiş. Avukat bundan çok emin."

Kate'in morali daha da bozulmuştu. "Öyleyse bu konu beni kesinlikle ilgilendirmiyor. Yavaşla. Çıkışı kaçıracaksın.

Çıkış levhasını okuyamadan hızla geçip gittiler.

"Dylan, sana bu konuyla ilgilenmediğimi söylemiştim. Bu durumda vasiyeti okumaya gitmek için hiçbir sebebim yok. Eğer kuzenlerimin Kiera, Isabel ve benden haberleri yoksa soracağım hiçbir soruyu cevaplayamayacaklan da kesin, öyle değil mi? Belli ki anne ve babaları onları bizimle ilgili bilgilendirmemiş."

Biraz düşündükten sonra konuşmasını sürdürdü. "Biliyorum Kiera tıbbi geçmişimizi istiyordu ama..."

"Dahası var," diyerek söze girdi Dylan.

"Ne?"

"Avukatta babanın fotoğrafları ve ondan kalan başka hatıralar varmış."

Kate başını salladı. "Tamam o zaman şimdi ilgimi çekti."

Yirmi Ikinci Bölüm

Roger MacKenna vasiyeti okumaya geldiğinde üzerinde 45lik bir silah taşıyordu.

Prestijli Smith Wesson Hukuk Biirosu'na randevu zamanından yirmi dakika önce gelmişti ama öğle yemeği vakti olduğu için, modaya uygun, lüks meyhanelerle dolu meydandan üç blok öteye park etmek zorunda kaldı. Arabadan indi, kapıya yaslandı ve sigarasından son bir nefes çekti. Sigarayı filtresine kadar içmişti, nikotini emerken dudaklarının yandığını hissediyordu. Biten sigarasını fırlatıp attı ve hemen bir yenisini çıkardı. Kafası patlayacakmış gibi hissediyordu. Bugün hiçbir yere yürüyecek durumda değildi ama oraya sürünerek gitmek zorunda kalsa bile bu randevuyu kaçırmak niyetinde değildi.

İçinde bulunduğu bu sefil durum için kendinden başka suçlayacağı hiç kimse yoktu. Amcasının nihayet öldüğüne dair muhteşem haberi alınca sevinçten ağlamış ve sarhoş olmak için içmeye başlamıştı. Özel kutlaması gece yarısına kadar sürmüştü. Sıcak ve nemli havada yürümek içini bulandırıyordu.

.Nihayet meydana geldiğinde parkın içinden kestirmeden geçmek istemişti ama orası bir yandan güneşlenirken bir yandan paketledikleri öğle yemeklerini yiyen büro çalışanlarıyla doluydu.

Avukatın bürosunun bulunduğu binanın önünde duruncaya kadar bitkin düşmüş, nefesi kesilmiş, soğuk ve yapışkan bir ter içinde kalmıştı. İçeri girmek için can atıyordu. Kapıyı açarak içeri daldı. Suratına buz gibi bir havanın çaldığını hissetti aynı anda da bir alarm sesi yükseldi. Son derece oturaklı bir sesti. Kulakları delen yüksek bir siren sesi değil, bir kalp monitörününkine benzeyen sakin ve düzenli gidip gelen bir bip sesiydi.

Karşılıklı koridorlardan iki tane silahlı güvenlik görevlisi ona doğru koştular. Bir çakal gibi hırlayarak, blöfle onları geçmeye çalıştı. Bu manevrası işe yaramadı, ya derhal orayı terk etmek ya da silahını teslim etmek dışında seçenek bırakılmamıştı. Yeleğinin cebindeki silahını çıkarıp hemen karşısında duran güvenlik görevlisine verdi.

Adam silaha baktı. "Dolu mu bu?"

"Elbette dolu," dedi Roger terslenerek. "Boş bir silahı neden taşıyayım ki?"

"Emniyeti açık bıraktığının farkında mısın?" dedi görevli silahı Roger'a göstermek için yukarı kaldırırken. Sonra da emniyeti kapattı. "Bunun yanlışlıkla patlamasını istemezdin, öyle değil mi?"

Roger cevap vermedi. Sol tarafındaki güvenlik görevlisi söze girerek dikkati kendine çekti. "Gizli bir silah taşımak için izniniz var mı efendim?" dedi.

"Kesinlikle var," diyerek yanıtladı öfkeli bir ses tonuyla. Bu bir yalandı. Silahı korunmak içirt kardeşi Ewan'den almıştı. Ewan'in bir silah deposu vardı ve geçici olarak emanet silah vermekten çekinmezdi.

"Çıkışta o silahı geri istiyorum."

Üzerinde başka silah bulunmadığından emin olmak için tepeden tırnağa üzerini aramadan önce iznini almadılar. Roger Öfkeden kudurmuştu. O artık bir multimilyarderdi ve kendisine «bu şekilde davranamazlardı.

"Siz benim kim olduğumu biliyor musunuz?"

İkisi de sorusunu yanıtlamayınca bilmedikleri kanısına vardı. Yolundan çekildiler ve ilerlemesine izin verdiler.

Çini kaplı zeminde resepsiyona doğru yürürken öfkeden köpüriiyordu. Güvenlik görevlilerinin duyduğundan emin olmak için adını resmen bağırarak söyledi. Resepsiyon görevlisi bayan geldiğini duyurmak için yukarıyı ararken beklemesini rica etti.

"Bay Smith'in yardımcısı Terraiice, sizi bürolarına götürmek için hemen aşağıya iniyorlar," dedi.

Roger pek fazla beklemek zorunda kalmadı. Kıvrılarak yukarı çıkan merdivenlere baktığında yukarıda genç bir adam görünmüştü. Siyah bir takım içerisinde bembeyaz gömleği ve kravatıyla çok şık giyimliydi. Ne kendisini tanıttı, ne de Roger'm elini sıktı.

"Lütfen beni takip edin Bay MacKenna," dedi sadece.

Yardımcının peşinden merdivenlerden yukarıya çıktı, bir koridoru geçtiler ve avukatın ofisinin önünde ki kocaman salona girdiler. Halı kalın tüylüydü. Koltuklar pelüştü.

Duvarları süsleyen tablolar orijinal gibi görünüyordu.

Ortalık para kokuyordu, Roger bundan çok etkilenmişti. Amcasının avukatıyla hiç tanışmadığı halde sorusunda adamın ilk adını kullandı. "Anderson-nerede?"

"Bay Smith kısa süre içinde burada olurlar. Beklerken içmeniz için size bir şey ikram edebilir miyim?"

Roger doğrudan burbon istedi, yardımcı onu getirmek için uzaklaşırken de arkasından seslendi. "Şişeyi getir. Kardeşlerim ve ben isteriz ki..." Son anda, "kınlayalım" de-

memek için kendini tuttu ve bunun yerine; "Amcamızın anısına kadeh tokuşturalım," dedi.

Birkaç dakika sonra salona Bryce getirildi. Sehpanın üzerindeki tepsiyi görünce hemen gidip kendine bir içki doldurdu. Buz kovası da vardı ama Bryce onunla ilgilenmedi. İçkisinden bir yudum aldıktan sonra, bir oh çekti ve nihayet erkek kardeşinin varlığını fark etti. Birbirlerini altı aydan fazla bir süredir görmemişlerdi, Roger gördüğü değişiklik karşısında şok olmuştu. Bryce'ın derisi sanki bedenine asılmış gibi duruyordu. Bir mankende bile onun vücudundakinden daha fazla yağ olurdu. Gözleri sarımsı, bedeninin ten rengi solgundu.

Siroz, diye düşündü Roger. *Çok yakıtı ve samimi bir tavırla.* "Uzun zaman oldu," dedi Roger.

"Evet," dedi Bryce.

"En son ne zaman görüştük?"

"MacKenna amcamızın doğum günü partisiydi."

"Ha, tamam."

"Kendini nasıl hissediyorsun Bryce?"

Bryce hemen savunmaya geçti. "İyi hissediyorum. Bunu bana niçin sordun ki? Yoksa iyi görünmüyor muyum?"

Ona gerçeği söylemek için cesareti var mıydı? "Duydum ki..."

"Ne? Ne duydun?"

"Vanessa senin kendini pek eskisi gibi hissetmediğinden söz etmişti de."

"Benim karım ne halt söylediğini asla bilmez."

Eğer Bryce karaciğerinin iflas ettiğini kabul etmek istemiyorsa bu konuyu onunla tartışmayacaktı.

"Başka yere taşındı mı? Seninle son konuştuğumuzda, seni terk etmekle tehdit ettiğini söylemiştin."

Bryce yanıtlamadan önce bir içki daha doldurdu.

"Ayrı yatak odaları, ayrı hayatlar," dedi. "Ama Vanessa

için kaygılanma. Hiç sarsılmadı. Son birkaç aydır onun ihtiyaçlarıyla ilgilenen birisi var. Ha, o benim bu konuyu bildiğimin farkında değil ama ben gece geç vakitlerde telefonda bir sonraki buluşmalarını planladıklarını duyabiliyorum. Onu suçladığımı söyleyemem."

Küçük bir duraklamadan sonra sözlerini sürdürdü; "ikimizde pek aldırmıyor gibi görünüyoruz. Gerçekte ikimiz de bir şeyleri değiştiremeyecek kadar tembeliz, ayrıca beni terk ederse içkiyi bırakmam için başımın etini yiyemeyecek ki öyle değil mi?"

"Hâlâ sana içkiyi bıraktırmaya çalışıyorsa demek ki senin için kaygılanıyor olmalı."

"O beni kendi çarpık, hastalıklı yöntemiyle seviyor," dedi Bryce. 'Ya sen Roger? Sen nasılsın?"

"Benim büyük planlarım var," dedi. 'Yatırımlar," diye ekledi başını sallayarak ve Bryce'ın detaylarla ilgilenmeyeceğini ümit ederek.

Sözlerini sürdürürken bir şeyler uydurmaya devam ediyordu. "Hayatımda birtakım değişiklikler yapacağım."

Kardeşi onun geleceğine ilişkin sözlerini dinlemekle pek ilgilenmiş görünmüyordu.

"Son zamanlarda Ewan'le hiç konuştun mu?" .

"Bir süre önce kısa bir konuşmam oldu," dedi Roger. Bir silah almak için Ewan'la bir barda görüştüğünü söylemedi. Bryce her zaman öylesine üstün olmuştu ki Roger ağabeyinin silah konusunu bilmesi halinde kendisine küçümseyerek bakacağını ve bir tartışmanın kaçınılmaz olacağını biliyordu. Bryce sarhoşun biriydi ama yine de kibirliydi.

"O ne yapıyor?" diye sordu Bryce. Aslında pek umurunda değildi. Sadece avukat sahneye çıkıncaya kadar zaman dolduruyordu.

"Bireysel konularla ilgili hiçbir bilgi vermedi."

"Hâlâ vücut geliştirmek için spor yapıyor mu?"

"Sormadım. Sanırım yapıyordur."

"İti an ..."

Her iki kardeş aynı anda içeri giren Ewan'e döndüler. Bryce kadehini havaya kaldırarak selamladı onu.

Roger, Ewan'in her zamankinden daha zinde göründüğünü düşündü. Kulüpte güneşe tapındığı saatlerin getirdiği derin bir bronzluk taşıyordu üzerinde gururla. Belden aşağısı inceydi ama göğsü ve kollarının üst tarafları kocamandı. Hâlâ düzenli olarak ağırlık kaldırıyordu. Gerçi bu en gençleri pek ortama uygun giyinmemişti. Şu mağaza zincirlerinden birisinden alınmış gibi görünen haki renkli bir pantolon ile göğsüne yapıştırılmış gibi görünen kısa kollu örgü bir gömlek vardı üzerinde. Ewan büyümeyi hiç istememişti.

Üniversite yıllarını çok sevdiği belli oluyordu çünkü hâlâ bir okul çocuğu gibi giyinmeye devam ediyordu.

Roger onun hâlâ genç arkadaşlarıyla birbirlerine jöle atma oyunu oynayıp oynamadığını merak ediyordu ama bunu sormadı. Ewan en küçük bir şeyde çileden çıkıverirdi, Roger ise bugün onun huysuzluklarına katlanacak durumda değildi.

Ewan otuz saniye kadar kibar olmayı başarabildi. "İkinizle de tekrar görüşmek çok güzel." Daha Bryce ve Roger yanıt verme fırsatı bulamadan, Ewan burnunu kırıştırarak; "Bu kokan hanginizsiniz?" dedi.

"Roger'dır," dedi Bryce. Roger hiçbir şey söyleyemeden Bryce sözlerine devam etti. "Gözeneklerinden sızan nikotin ile elbisene sinmiş dumanın kokusu olmalı. Şu pis alışkanlığından gerçekten vazgeçmelisin." Sonra eldivenlerini çıkardı.

Bu hararetli tartışmanın tam ortasında içeri Vanessa girdi. Üzerinde açık gri renkli ipek pantolon ceket bir takım

vardı, odaya girdiğinde herkesin kendisine bakmasına alışmış heykel gibi bir kadındı. Kuzgun karası saçları, sadece güzelliğinden emin bir kadının cesaret edebileceği biçimde ensesinde bir topuz yapılmıştı. "Ne kadar hoş bir aile buluşması bu," dedi alaylı bir tavırla. Çabucak erkek kardeşlerinden uzaklaştı, saatine baktı. "Hepimiz buradayız. Avukat nerede?" dedi.

Bryce saatine baktı. "Saatin bir olmasına daha bir dakikamız var," dedi.

Vanessa avukatın odasının kapısını açmaya çalıştı. Kilitliydi.

"Belli ki dosyalarını karıştırmamızı istemiyor," dedi Vanessa.

"Beklememiz gerekmiyor. Bu sinir bozucu," diye mırıldandı Roger.

"Payıma düşen paranın böyle bir yer tarafından yönlendirilmesine izin vermeyeceğim, bunu göreceksiniz."

"Sence kaç para var?" Bryce sordu.

"Milyonlarca dolar," diye yanıtladı Roger.

"Bu benim sorumu cevaplamıyor. Kaç milyon dolar?" diyerek rakamı öğrenmek istedi Ewan.

"Altmış milyon civarında olduğunu tahmin ediyorum," dedi Bryce.

"Bu çok yüksek bir tahmin," dedi Ewan.

"Bu konuda bir tahmin yapmak çok gereksiz," diyerek söze girdi Vanessa.

Ewan ona baktı. "Sen niçin buradasın?"

"Siz ikiniz hiç geçinemezsiniz'değil mi?" dedi Roger. Sesinden bu sonuca yeni vardığı anlaşılıyordu.

"Bu gerçeğin üstünü örtmektir," diye yanıtladı Ewan. "Ondan nefret ederim. Şu, ben senden daha kutsalım tavrından. Onun kafası KafDağı'nda, benden de ona hiç fayda gelmez,"

"Aynı duyguları paylaşıyoruz," dedi Vanessa karşılığında.

Tekrar ediyorum, niçin buradasın?" diye Ewan tekrar sordu.

"Bryce da, ben de mektupları, aldık*

"Ve sen kocanın arabasıyla gelemezdin?"

"Sanat konseyiyle bir toplantımız vardı. Kültürel bir şeydi bu yüzden sen anlamazsın."

Kendini beğenmişliği Hwan'i çileden çıkarmıştı. Bryce'a döndü. "Allah aşkına söyler misin sen buna nasıl katlanıyorsun?" dedi.

Bryce karısına gülümsedi. "Soru, o bana nasıl katlanıyor şeklinde olmalı."

"Yaa, lütfen. Şu senin kçndini aşağılaman yıllar önce çekilmez bir hal almıştı," diyerek alaya aldı Ewan.

Anderson Smith'in kapıyı açıp peşindeki yardımcısı ile birlikte odaya girmesi, Vanessa'yı Ewan'in iğneleyici sözlerini daha fazla dinlemek zorunda kalmaktan kurtarmıştı.

Avukatın tavrı bir mermer kadar pürüzsüzdü. Tek kelime söylemeden dikkatleri çekmek istedi ve bunu başardı. Kendini ve Terrance'ı onlara tanıttıktan sonra Vanessa'dan başlayarak her biriyle el sıkıştı.

Yaşlıca bir beyefendiydi ve oldukça karizmatikti. Vanessa, avukatın erkek kardeşler üzerindeki büyüleyici etkisini ilgi ve zevkle izliyordu; hçpsi birlikte aniden en iyi hallerini takınmışlardı.

Terrance kapının kilidini açtı ve sırayla içerdeki kutsal odaya geçtiler.

Video donanımını göriince Rogcr sordu. "Bütün bunlar ne için? Burada film izlemeye mi geldik?"

"Film diyemeyeceğim,"* diye yanıtladı Anderson. "Lütfen rahatınıza bakın. Birkaç dakika içinde başlarız."

"Niçin hemen başlayamıyoruz?" diye sordu Ewan. Anderson odanın kapısına yürüdü ve kapıyı kapatırken, "Henüz herkes burada değil, o yüzden," dedi.

mm:. i:

mmk

Yirmi Üçüncü Bölüm

Dylan, Savannah'a yaklaştıklarında, takip edilmediklerinden emin olduktan sonra otoyoldan çıkıp, az kullanılan yollardan şehre yöneldi.

Kısa süre içerisinde kayboldu ama bir Buchanan erkeği olduğu için bunu kabul etmek ya da birilerine yol sormak niyetinde değildi. Kate, Charleston'm kardeş şehrine ilişkin tarihi gerçekler hakkında onu bilgilendirmekle meşguldü ve gittikleri yola hiç dikkat etmiyordu.

"Savannah'ın güneyin incisi olduğu söylenir," dedi Kate. "Ama sen zaten bunu biliyorsundur."

"Hı hı."

"Sen beıii dinliyor musun?"

"Elbette dinliyorum. Sen bir incisin."

"Hayır, inci olan Savannah."

"Evet," diyerek kabul etti Dylan. "Ama sen de öylesin Turşu."

Kate onu eğitmeye çalışmaktan vazgeçti, telefonunu aldı ve yeni mesajı olup olmadığına baktı.

Dylaıı hâlâ yönünü toparlayamamıştı. O ana kadar aynı parkın önünden birkaç kez geçtiklerinden emindi. Batıya

doğru gitmeye devam ediyordu. Birkaç blok sonra dikkatsiz yürüyen bazı yayalara yol vermek için durduğunda tesadüfen caddenin karşısındaki kapı numarasını gördü.

Seni silahların çocuğu, tam olmaları gereken yerdeydiler. Avukatın bürosu, gölgelikli bir parkı çevreleyen meydanın kenarındaydı. Meydanın orta yerinde, güneyin saygıdeğer devlet adamlarından birinin, bir kaide üzerine yerleştirilmiş, kaldırımlara ve parka dağıtılmış banketlere bakan bir anıtı duruyordu. Gölgeleri sağlayan, yaşlı ve gövdeleri yosun tutmuş meşe ağaçlarıydı.

Dip dibe duran bu binaların hepsi bir zamanlar ince zevkli Savannahlı en seçkin yurttaşlar için muhteşem evler olmuşlardı. Bunlardan bir kısmı hâlâ konut olarak kullanılıyordu ama ötekiler yenileştirilmiş ve kentli birer büro, galeri veya lokanta karışımına dönüştürülmüştü.

Dylan'ın tekrar şansı güldü ve köşeye yakın büyük park yerinden bir araç çıktı. Dylan geri geri oraya yanaştı arabayı parka koydu ve "Tamamdır," dedi.

"Geldik mi?" dedi Kate şaşkınlıkla.

"Evet, geldik," dedi Dylan.

"Zamanlamamız iyi." Kate ön konsolun üzerindeki dijital saate bakarak; "Yirmi dakika erken geldik," dedi.

"On beş dakikaya daha yakın." Dylan emniyet kemerini çözdü ve kapıyı açmaya yeltendi.

Kate onun kolunu tuttu. "Oraya erken gitmek istemiyorum." Şimdi sesi azarlar gibiydi.

"Elbette, tamam. Erken gitmeyeceğiz." Dylan tekrar kapıya uzandı.

"Bekle."

"Evet?"

"Once bir telefon konuşması yapsam sence sakıncası var mı? Kurdele konusunda Haley ile konuşmam gerekiyor. Çok uzun sürmez."

"Sorun değil. Sen onu yaparken ben de Nate ile görüşürüm."

Kate aniden heyecanlanmaya başlamıştı. Haley'in telefon numarasını hatırlayamadı. Haley'in yardımcısı cevap verdi ve onun bir öğle yemeği randevusu için ayrıldığını söyledi. Kate birkaç saatliğine ulaşılamayacağı ama öğleden sonra Haley'i arayacağı mesajını bıraktı.

Dylan, Nate'e hemen ulaştı. Bu tek taraflı bir konuşmaydı, Kate yeni bir şeyler olup olmadığını öğrenmek için Dylan'ın cep telefonunu kapatmasını bekledi.

"Yeni haberler var mı?"

"Biraz," dedi Dylan açıklama yapmadan.

Dylan arabadan çıktı, arka koltuktan süet ceketini aldı ve silahını gizlemek için ceketi giydi, sonra da arabanın çevresini dolaşıp Kate'in kapısını açtı.

Kate onun bir koruma gibi davrandığını düşündü.

"Benden uzaklaşma," derken Dylan caddeyi gözetliyordu. Bu bir öneri değil bir emirdi.

"Benim de niyetim o." Eşyalarını topladı, çantasına tıkıştırdı ve onun elini tuttu.

Caddeden karşıya geçtiler ve köşeyi dönerek ilerlediler. Kate nereye yöneldiklerini düşünmek istemiyordu.

Kafasındaki kilit altına alınmış olma fikri ivme kazanıyordu. Durmak, düşüncelerini toparlamak için kendine birkaç dakika vermek ihtiyacını duydu. Caddenin karşısındaki parka baktı ve kelimeler ağzından dökülüverdi. "Şu parka bak. Çok sevimli değil mi? Savannah'da yirmiden fazla meydan olduğunu biliyor muydun? Hepsinin merkezinde de parklar var."

Biraz durdu, "Benim en çok sevdiğim bu."

Dylan ise daha çok insanlar ve arabalarla ilgileniyor görünüyordu. Dylan yürürlerken, Kate'e hissettirmeden vücuduyla onun vücudunu koruduğundan emin olmaya çalışıyordu.

"Gidelim/' dedi Dylan.

Kate kasıtlı olarak adımlarını yavaşlattı. "Silver Springs'de buna benzer bir park yapıyoruz."

Dylan, "Polis karakoluna giderken görmüştüm," dedi.

Kate adımlarını daha da yavaşlattı. "İşyerlerinin bulunduğu bölgede üç tane daha yapılıyor. Bittiklerinde üçü birbirine bağlanacak. Binalar bu kadar büyük ölçekte değil şüphesiz."

Kate hemen karşısında üzerindeki levhaya Smith Wesson adları kazınmış olan kapıyı gördü ve dtırdu. "Gidelim şu parktaki bankette biraz oturalım."

"Hayır."

"Hâlâ on beş dakikamız var."

Dylan, Katc'in kafasından neler geçtiğini bilemiyordu ama kaldırımda dikilip onunla tartışmak niyetinde değildi. Belli ki Kate'in sakinleşmek için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Belki o zaman rahatsız olduğu şeyi ona söyleyebilirdi. "Tamam erken gitmeyeceğiz. Beklemek için bir yer bulacağız."

Kate rahatlamıştı, "Teşekkür ederim," dedi. Çevresine bakındı ve hukuk bürosunun çapraz köşesinde bir kahvehane gördü. "Bir kahve içmek ister misin? Eminim buzlu çayları da vardır."

Birkaç dakika sonra kahvehanenin arka tarafında küçücük yuvarlak bir masada oturuyorlardı. Klima yoktu, hem ön, hem arka kapı sonuna kadar açıktı. Tavandaki iki adet pervane son hızla çalışıyordu. Her ikisinden de parmak şıkırtısına benzer bir ses çıkıyordu.

"Öğle yemeği zamanı," dedi Kate. "Boş bir masa bulabilmemiz büyük şans."

"Burası çok sıcak. Bu yüzden masa bulabildik. Çevrene baksana. Bizden başka kimse yok."

"Sıcaktan rahatsız oluyorsan başka bir yer bulabiliriz."

"Ben iyiyim."

Kate, garsonun buzlu çay siparişlerini alarak uzaklaşmasından sonra sordu; "Natc neler söyledi?"

"Hâlâ Carl'ı bulamıyorlar. Durum onun aleyhine dönüyor."

A m "Nasıl yani?"

"Maliyeyle başı dertte."

AH "Ciddi misin?" •

"Maliye konusunda asla şaka yapmam. Başı dertte," diye tekrarladı.

"Ne gibi bir dert bu?"

"Ödenmemiş vergiler."

A H "Ama o

H "Ne?"

"Zengin. Büyük bir servete kondu."

"Eğer konduysa tüketmiştir o zaman."

"Çok şaşırdım."

"Sana para kaygıları konusunda hiçbir şey söylemedi

H mi?"

"Hayır asla. Cari iliklerine kadar bir güney beyefendisidir," diye arıklama yaptı Kate. "Güneyli bir beyefendi asla ve asla para sorunlarını tartışmaz. Böyle bir şey görgüsüz-

I lüktür."

"Güneyli beyefendinin kodlamasının bir parçası mıdır

• bu?"

Dylan alaya alıyordu ama Kate cevap verirken ciddiydi. "Evet, öyle. Buralarda beyefendi olmak ciddi bir iştir."

Bayan garSon buzlu çayları masaya bırakırken gözlerini Dylan'dan alamadı. Yine de Kate ona teşekkür etti, soğuk içeceğinden bir yudum aldı. "Bunu anlayamıyorum. Zavallı Cari, yüreğine sağlık. O her zaman başkalarına yardım etmeye çalışır."

"Nasıl yardım eder?"

"Sanatları teşvik etmek için cömert partiler verir. Benim şirketi ilerletmeme de yardımcı olmuştur."

"Senin şu hediye sepetlerini partisine getirmeni o istemişti değil mi?"

"Evet, öyle. Bunun iyi bir destek olacağını düşünüyordu. Ha, senin o gözlerindeki bakışları anlıyorum. Dylan, Cari yardım etmeye çalışıyordu. Söylüyorum sana, o iyi bir adam. Benim şirketimden pay satın almak istiyordu. Eminim benim mali desteğe ihtiyacım olduğunu düşünüyordu, elbette bunu açıkça konuşamazdı... Bu yüzden de ortak olmayı teklif etti. Şayet öylesine kötü para sorunları vardıysa bana yardım edecek parayı nereden bulacaktı?"

"Senin şirketinden ne zaman pay almaya çalıştı? Allah aşkına, Kate, bunu bana niçin söylemedin?"

"Bunun bir ilgisi olduğunu düşünmemiştim"

"Ne zaman?" Dylan tekrarladı.

"Bir yılı geçti."

Dylan saate baktı, cüzdanını çıkardı ve parayı masanın üzerine bıraktı, "içeceğini bitir. Gitmemiz gerek."

"Hâlâ zamanımız var," dedi Kate. "Nate sana başka ne söyledi?"

"Senin akrabalarının geçmişini araştırıyor, şu ana kadar da benim işime yarayacak bir şeyler bulacağını ümit ediyordum."

"Ama öyle bir şans yok mu?"

"Henüz yok. Kendisi bir toplantıya girmek zorunda kaldı ama adamları o konuda çalışmaya devam ediyor."

"Kısa zamanda onlarla ilgili her şeyi öğreniriz." Hem de çok kısa bir zamanda diye düşündü Kate. Niçin, ama niçin Savannah'ya gelmeyi kabul etmişti ki? Suçlanmak olduğuna karar verdi. Gelmeseydi Isabel ile Kiera onu suçlayacaklardı.

"Gözü kapalı yürümeyi sevmiyorum ben. Neyle uğraştığımı bilmek istiyorum. Anlıyor musun?"

Kate emin değildi, anlıyor muydu acaba? "Evet."

"Sen korkuyorsun."

"Evet korkuyorum."

"Niçin?" Kate bir süre yanıtlamayınca tekrar sordu. "Neden bu kadar kaygılanıyorsun?"

"Kaygılanmıyorum," dedi Kate, "Sadece umuyorum ki..."

"Evet?"

Kate gerçekte ona söylememesi için bir sebep olmadığını düşünüyordu. O artık zaten Katc'in mali durumunu ve annesinin harap edici işleri ile kişisel kararlarını biliyordu.

"Umarım bu toplantıdan annemin geride bıraktığı başka bir sürpriz çıkmaz. Bir başkasını daha kaldırabileceğimi sanmıyorum... Bu kadar hayal kırıklığı yeter."

"Niçin böyle bir olasılık olduğunu düşünüyorsun ki? Bana böyle bir şey çok uzak görünüyor. Bana, annenin kocasının akrabalarından hiç söz etmediğini söylemiştin," diye hatırlattı Dylan Kate'e.

"Mektup... Özel ulakla... Düşünmeye başlamama neden oldu. Annem bu amcamızdan borç para almış olabilir ve şimdi belki de geri ödememiz isteniyordun.. "

Dylan ona uzunca bir süre baktı. "Daha ne kadar anneye kızgınlığın devam edecek senin?" diye sordu.

"Ona kızgın değilim. Hayal kırıklığına uğradım."

"Evet doğru."

Kate diklendi. "Sana gerçeği söylüyorum."

"Hayır, söylemiyorsun. Sanırım sadece söylemeye hazır değilsin, ya onu senin için benim söylememe ne dersin? Ona öfkelisin."

Kate kaskatı kesildi. Savunma hali uzun sürmedi. Göz-

lerine yaşlar doldu, engel olamıyordu. Zaten Dylan'm gözlerinin önünde bir..kez ağlamıştı; bunu bir daha yapmaya niyeti yoktu.

"Evet, kızgınım," dedi, sesi titriyordu. "Her konuda yalan söylemiş ve koskoca bir kargaşa bırakıp gitmiş."

Dylan elini Kate'in elinin üstüne koydu. "Ah, Kate. Konu para değil."

Kate elini çekti. "Öyleyse nedir konu?"

"Annen hastalandı ve öldü. Sen ne kadar çabalasan da buna engel olamadın."

"Bunun bir anlamı yok."

"Hayır, yok," Dylan kabul etti ve ayağa kalktı. "İşte belki de bu yüzden anneni bağışlamayı düşünmen gerekiyor."

Kate onunla tartışmak istiyordu, ona kendi amatör analizinin söylenenlerden çok uzak olduğunu anlatmak. Ancak bir şeyler bunu yapmasına engel oldu. Ya Dylan'm söylediklerinde birazcık gerçeklik payı varsa ne olacaktı? Annesini kaybetmenin acısından kendisini korumak için öfkesini mi kullanıyordu?

Dylan çekip onu ayakları üzerine kaldırdı. "Hadi Tiırşu. Akrabalarınla buluşma zamanı geldi."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Smith Wesson ve ortakları hukuk firmasının bulunduğu bina, on dokuzuncu yüzyıl başlarına ait üç katlı bir evden bürolara dönüştürülmüştü ve iç savaştan önceki zarafetini hâlâ koruyordu.

Lobisi genişti, çini kaplama zemindeki mozaik düzenleme hemen insanın gözünü alıyordu. Kolonların desteklediği merkezdeki muazzam merdivenler lobiyi çevreleyen açık bir balkona çıkıyordu.

Dylan, güneyli bir bayanın çemberli etekleriyle merdivenleri süpürerek gelip kendilerini selamlayacağını bekliyordu ama öyle olmadı. Onlara, düzenli maun masasından gülümseyen, ipek bluzu ve incileriyle koyu takım elbiseli bir görevli yardımcı olmuştu.

Dylan güvenlik görevlisiyle uğraşırken Kate onun yanında bekledi. İçeri adımlarını attıklarında alarm harekete geçmişti ama Dylan rozetini gösterir göstermez inişli çıkışlı ses susmuştu.

Kate'in görevliye adını vermesi gerekmedi. Genç kadın zaten onun kim olduğunu biliyordu.

"Tünaydın Bayan MacKenna. Bay Smith hemen buraya geliyorlar. Bir an önce sizinle tanışmak istiyorlar."

Bir an önce mi? Bu iyi bir şey miydi yoksa kötü mü? Kate merak etmişti.

Bir dakika bile geçmeden avukat hızla merdivenlerden aşağıya indi. Gülümsemesi çok içten görünüyordu. Yine de onun bir avukat olduğunu hatırlattı Kate kendisine, çevresine bakılınca da onun bu konuda çok başarılı olduğu anlaşılıyordu. Bu yüzden gerçek duygularını maskelemede hayli iyi olmalıydı.

Elini uzatırken; "Ben Anderson Samuel Smith, sizinle tanıştığıma çok çok memnun oldum Bayan MacKenna. Hem de çok," dedi.

Oldukça zarifti, bu hali Kate'i birdenbire rahatlatmıştı. Dylan'ın elini sıktı ve iki adam nezaketle selamlaştılar.

İkisine birden bakarak; "Ben amcanız Compton'ın yedi yıldır avukatlığını yapıyordum, firmamızın onunla çok iyi ilgilendiğine inanıyorum. Oldukça ilginç bir adamdı. Belki sonra birlikte bir akşam yemeği yeriz de size onun hakkında ne biliyorsam anlatırım," dedi.

"Onun erkek kardeşini tanıyor muydunuz?"

"Evet, tanıyordum Bayan MacKenna. Ama onun işlerine bizim firmamız bakmıyordu."

"Lütfen bana Kate deyin."

Avukatın yüzünde birden parlak bir gülümseme belirdi. "Kate. Güzel bir isim," diye ekledi onaylayarak.

"Siz de bana Anderson demelisiniz."

"İzin verirseniz ben makyajımı tazelemek istiyorum."

"İyi fikir," dedi Dylan.

İyi fikir mi? Bu ne anlama geliyordu? Ya çok kötü görünüyor olmalıydı ya da Dylan avukatla tek başına görüşmek istiyordu.

Anderson, Kate'e lavaboyu gösterdi ve girişteki Dylan'ın yanına döndü.

Kate ellerini yıkadı ve boy aynasında görünüşünü kont-

rol etti. Tamam, biraz dağınık görünüyordu ama o kadar da kötü değildi, değil mi? O kadar iyi de görünmüyordu. Kendini biraz daha göz okşayıcı hale getirebileceğine karar verdi. Saçlarını taradı, biraz kıvırcıkları olduğu için de arka tarafta tokalamayıp omuzlarının üzerine bıraktı. El çantasını karıştırarak allığını ve rujunu buldu, makyajını tazeledi. Kendini yeniden kontrol etti. Komple bir bakım olmaksızın yapabileceğinin en iyisi buydu.

Dylan'a avukatla geçirebileceği birkaç dakika daha vermek istiyordu, kapının yanında durdu, kendi kendine hızlı bir cesaret nutku çekti, iyimser olmaya çalış ve böyle kaygılı görünmekten vazgeç. Her şey iyi olacaktı. Eğer kalıtım için Kate'in yüklü bir borcu olsaydı avukat onunla tanıştığına bu kadar memnun olmazdı, öyle değil mi? Hayır, bu mantıklı değildi. Kate ortaya çıktığı için çok şaşırmış olabilirdi ve Kate'e parayı geri ödetmek için elinin çok güçlü olduğunu biliyordu; zaten ömrünün geri kalanı pahasına da olsa borcunu öderdi.

Bir dakika, bu iyimser bir düşünce değildi. Kate kendini daha iyi hissedebileceği bir şeylere tutunmak istiyordu. Fotoğraflar. Evet, babasının küçük bir çocukken ki fotoğrafları olacaktı.

Bu kesinlikle kız kardeşleri ile paylaşabileceği çok güzel bir şeydi, annelerini severek onlara hayat veren adamla ilişki kurmalarını sağlayacak bir şey.

Tamam, cesaretlendirme konuşması işe yarıyordu. Bunu bir adım daha öteye götürdü onu. Belki de kuzenlerini gerçekte sevecekti. Sevebilirdi.

Omuzlarını düzelterek fısıldadı. "Şimdi gidiyoruz." Kapıyı açtı. Dylan, büyük bir ciddiyetle bir şeyler açıklayan avukatı dinlemekten ancak kısacık bir bakış ayırabildi. Kate araya girmek istemedi bu yüzden de onlar konuşmalarını bitirinceye kadar görevlinin masasının yanında bekledi.

Anderson onu görür görmez gülümsedi. 'Yukarıya çıkalım mı?" dedi ve önlerinde yürümeye başladı.

Kate biraz geride kaldı. "Kaşların çatık. Sorun ne?" diye fısıltıyla sordu Dylan'a.

Dylan onu uyarmalı mıydı? Yoksa Anderson'ın az önce ona açıkladığı engerekler hakkında Kate hiçbir ön fikri olmadan, onlarla üzerinde soğuk duş etkisi yapacak bir şekilde mi karşılaşmalıydı?

Onu birazcık uyarmaya karar verdi. "Kuzenlerinden hoşlanacağını sanmıyorum."

"Belki hoşlanırım," dedi Kate, olanca gücüyle topladığı iyimserlik yumağına sarılma kararlılığı içerisinde.

Dylan gülümsedi. "Hoşlanmayacağından son derece eminim."

"Önceden bilemezsin ki..." Kate aniden durdu. Ya kiminle alay ediyordu ki? Coşku balonu yavaş yavaş sönmeye başlıyordu.

Dylan. onun gözlerindeki cesareti kırılmış bakışı görünce söylediklerine pişman oldu.

"Sıkı dur," dedi fısıldayarak.

"Sıkı duruyorum," dedi Kate karşılığında.

Tam merdiven sahanlığına vardıklarında adamlardan birinin kocaman bir küfîir salladığını duydular. Kate dondu kaldı ve Dylan'a baktı. O hiç şaşırmamıştı.

Anderson çok utanmış görünüyordu. "Bana bir dakika izin verin lütfen."

Hızla hole daldı, Dylan'ın tahminine göre misafirlerin çenesini kapatmak niyetindeydi ama olan olmuştu bir kere.

Kate'in kaygısı yerini korkuya bıraktı. Dylan'ın kolunu kavradı. "Anderson mektubun bana niçin gönderildiğini söyledi mi?"

"Nedenini biliyorsun. Vasiyetin okunması."

"tvet ama oaşıca oır §cy soyıeuı myy

"Vasiyet konusunda hiç konuşmadık," dedi Dylan. "Ben neyle karşılaşacağımızı bilmek istedim o da beni kuzenlerinle ilgili bilgilendirdi. Bu arada kendisinin onların hiçbirini temsil etmediğinden senin emin olmanı istiyor."

Kate koridorda yürümeyi sürdürdü. Başka bir küfür daha duydu. "Aman Allah'ım. Ben nasıl bir şeyin içine düş- -tüm? Belki de onlarla tanışmak şimdilik iyi bir fikir değil," diye fısıldadı. *Ya da asla olmayacak,* diye ekledi içinden.

Dylan, Kate'in bu engereklerin yuvasına girmesini istemediği için kaygılı görünüyordu. Bunlar bir zayıflık hissettiği anda saldırıya geçerdi. Kuzenlerin onun nasıl güçlü bir kadın olduğunu görmeleri gerekiyordu.

Anderson kapıyı açtı ve onlara yaklaşmalarını işaret etti.

"Kate." Dylan onu durdurmak için koluna dokundu.

Kate ona baktı güldüğünü görünce şaşırdı. "Evet Dylan?"

Dylan sesini sadece onun duyabileceği kadar alçalttı. "Anderson Samuel Smith'in adının ilk harflerini asla kısaltma olarak kullanmadığı konusunda benimle kaç para iddiaya girmek istersin?" diye sordu. Çünkü ASS kısaltması argo kullanımda popo veya eşek anlamına gelmekteydi.

Kate birkaç saniyeliğine onun ne demek istediğini kavrayamadı ama sonra toparladı.

"Aman Allah'ım, bunu ancak bir erkek düşünebilir." Büronun içine girerken Kate gülüyordu:

" İçeride kaba bir düşmanlık havası hâkimdi, ancak erkek kardeşler içeriye giren çifti bir bir fark ettiklerinde bağrışmalar ve kaba sözler sona erdi, sessizlik oldu.

Üzerinden şaşkınlığını ilk atan Roger oldu. "Bu ne..." diye mırıldandı. "Bunlar da kim Anderson?"

"Kim oldukları kimin umurunda. Onlar buraya ait değiller," dedi Ewan küçümsercesine dudağını bükerek. Onlara doğru tehditkâr bir adım attı.

Acaba Kate'i korkutup bürodan kaçırtabileceğim mi düşünüyordu? Kate bu saçmalığa katlanmayacaktı. Onun gözlerinin içine bakarak yürümeyi sürdürdü.

Anderson ellerini havaya kaldırdı. "Eğer sakin olursanız sizleri tanıştıracağım. Kate, sizi Vanessa MacKenna ile tanıştırmak istiyorum."

Bu çarpıcı kadın odanın öbür ucunda toplanmış olan diğerlerine benzemiyordu. Sinirli değil sadece meraklı görünüyordu.

"Merhaba," dedi Vanessa kibarca.

"Vanessa," diyerek sözlerini sürdürdü Anderson, "Bryce MacKenna ile evli."

Anderson'ın işaret ettiği adam konuşmadı. Kate'e hafifçe başını salladı.

"Bryce'ın yanında duran Roger MacKenna, onun sağ tarafındaki de Ewan MacKenna. Şimdi de hepinize Kate MacKenna'yı tanıtmak istiyorum."

"Kuzenimiz mi?" Ewan gürledi. "Sahte olmalı. Bizim hiç kuzenimiz yok."

"Ewan haklı," dedi Bryce. "Bizim hiç kuzenimiz yok."

"Belli ki varmış," dedi Vanessa biraz keyifli bir ses tonuyla. ij

Erkek kardeşler onu duymazlıktan geldi.

'Ya yanındaki adam kim?" diye sordu Roger. "O da mı kendini kuzen yerine koyuyor?"

"O kim mi? O Kate ile birlikte," dedi Anderson, başka bir açıklama yapmaktan kaçındı.

"Onlar da mı pastadan bir pay. alacaklarını düşünüyorlar? Ne kadar saçma," dedi Bryce.

Anderson ellerini yeniden havaya kaldırdı. "Amcanız

videonun size her şeyi açıklayacağı konusunda bana garanti vermişti. Hiçbirinizin aklında soru işareti kalmayacak. Ayrıca her birinizin az sonra izleyeceklerinizin bir kopyasını da almanızı istedi. Terrance, lütfen disklerden herkese dağıt."

Televizyonun ekranında güneş ışığının parladığını görünce koşar adımlarla pencereye gidip perdeleri ayarladı. "Her şey hazır mı?"

"Evet efendim. Her şey hazır," diye yanıtladı Terrance.

Anderson ellerini birbirine kavuşturdu ve coşkulu olmaya çalışarak; "Tamam o zaman, başlayalım mı?" dedi.

"Geç bile kaldık," dedi Bryce.

"Herkes otursun lütfen." Bakışları Roger ve Ewan'e kaydı. "Amcanız konuşurken yorum yapıp araya girmeye çalışmayın."

Roger koltuğuna çöktü. "Paramızı almadan önce bu ihtiyar atmacanın konferansını dinlemek zorundayız ha?"

Soruyu Ewan'e yöneltmişti, o da hemen yanıtladı. "Mezarından bile hâlâ bizi kontrol etmeye çalışıyor. Ne dik kafalı ukala herifmiş."

Vanessa, Ewan'e döndü. "Amcan yok, kendini savunamaz. Ancak sen, bir ölünün arkasından konuşacak kadar böyle alçatabilirsin."

Ewan onun aşağılamasını üstüne alınmadı. Roger'a döndü ve herkesin duyabileceği bir fısıltıyla; "Mendebur bir herifi ancak bir fahişe sever."

Kate sanki bir korku filmi izliyor gibiydi. Allah aşkına, bu aşağılık ve rezil insanları Kiera ile Isabel'e nasıl anlatacaktı? Gerçekte onlarla akrabalığı olduğu için dehşete düşmüş ve içi bulanmıştı. Bunlar berbat insanlardı.

Bryce sarhoş olmak için bir telaşı varmış gibi görünüyordu. Su gibi likör içiyor, içtikçe de terbiyesizleşiyordu. Öteki kardeşler onun çarpık zekâsına değer verirmiş gibi

görünüyorlar ve kahkahalarıyla onu daha da cesaretlendiriyorlardı. Bunları Kiera ile Isabeİ'e nasıl açıklayabilirdi?

"İğrenç" sözcüğü geldi aklına. Ve tüyler ürpertici. Kesinlikle tüyler ürpertici. Hiç kimse yıllarca özel bir çaba harcamaksızın böylesine iğrenç olamazdı.

Kate dikkatini Vanessa'ya verdi. Onu çok merak ediyordu. İnsan, bu dengeli ve kültürlü kadının böyle bir ortama yanlışlıkla düştüğünü kolayca kabul edebilirdi. Böyle bir ortama o hiç yakışmıyordu.

Anderson, Vanessa'nın koltuğunun arkasında duruyordu. Teırance'a başını salladı, o da uzaktan kumandayı aldı ve oynat düğmesine bastı.

Compton Thomas MacKenna izleyicilerine seslenince atışma kesildi ama sessizlik uzun sürmedi.

"Bir süre önce vasiyetini değiştirdiğini mi söyledi? 0iz[e] niçin haber verilmedi?" diye sorguladı Ewan.

"Kes sesini de dinle," dedi Roger. "Sonra konuşuru? "

"Şu Allah'ın cezasını baştan başlatın," dedi Bryce ters bir ifadeyle. "Kardeşlerimin gevezeliği yüzünden tek kelimesini bile duymadım."

Ve kavga yeniden başladı.

Kate buna daha ne kadar katlanabileceğini bilmiyordu. "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Dylan onu duymuştu. Onu korurcasına kolunu koltuğunun arkasına uzattı, ona doğru eğildi ve fısıldadı, "Buradan gitmek ister, misin?"

Ahh, evet, kesinlikle isterdi. Ama o babasının fotoğraflarını da istiyordu, bu garip şova kardeşleriyle birlikte niçin davet edildiğini de bilmek istiyordu.

"Bunu izlemem gerekiyor," dedi fısıldayarak.

Anderson susmalarını istedi ve DVD yeniden oynamaya başladı.

Amcaları ailenin bir tarihini verinceye kadar erkek kardeşler sessİ2 kaldı. Sonra bir tanesi mırıldandı.

Babasının atalarıyla ilgili bir şeyler öğrenmek Kate'in ilgisini çekiyordu, dikkatle dinledi. O arada söz Kate'in annesine gelmişti. Bir anda Kate'in tavrı meraktan öfkeye döndü, ihtiyar adamın büyük bir vurdumduymazlıkla söylediği sözler Kate'in kafasının içinde çınladı. *Bir sokak dilencisinden pek farklı değildi.* Aşağılama orada bitmiyordu. Annesi ile ilgili söylediği her şeyden onu hor gördüğü açıkça anlaşılıyordu.

Acaba bu amca Kate'in annesinin nasıl aşağılandığını görmesini mi istemişti? Onu buraya çağırtmaktaki amacı bu muydu?

Kız kardeşleri hakkında konuşmaya başlayınca gerildi, hepsini birilerine takip ettirdiğini duyunca da şok oldu. Bu adamın cüretine inanamıyordu. Kate'i en çok şaşırtan yorumu ise kendisi hakkındaki değerlendirmeleri olmuştu. Kendisine en çok benzeyenin Kate olduğunu söylemişti. Aman Tanrım, böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdi ki? Sanki kendisine çok benzemek önemli bir seçkinlikmiş gibi düşünüyor olmalıydı ki bunu söylerken gülümsiiyordu.

Kate artık daha fazla hayrete düşebileceğini düşünmüyordu, Bundan daha fazlası olamazdı, öyle değil mi?

Belli ki olabilirmiş.

"Varlığımın en büyük kısmı... Seksen milyon dolar... Kate MacKenna'nın olacak..."

Hayır, hayır, bu doğru olamazdı. Kate ayağa kalmaya yeltendi fakat oturdu.

Kucağındaki disk yere düştü. Videonun geri kalanını duyamıyordu., etrafında kopan patırtıya ilgisizdi. İnme inmiş gibi orada öyle oturuyordu... Midesi bulanıyordü.

Bir sokak dilencisinden pek farklı değildi. Ne cesaretle annesi hakkında böyle bir şey söyleyebilmişti.

Kate başını salladı. "Hayır," dedi. "Hayır."

Kudurmuş bir hayvan sürüsü gibi hepsi birlikte ona döndü. O, durumun ne kadar tehlikeli hale geldiğinin farkında değildi. Kuşkusuz Dylan bu durumun farkındaydı. Hemen ayağa kalktı ve onun Önüne geçti. Bryce zırıl zırıl ağlıyor ve küfürler savuruyordu; Roger bağırıp çağırıyordu; ama şimdi gerçek tehlike Ewan'di. Öfkeden suratı çarpılmıştı. Hormonal dengesi bozularak çılgına dönmüş bir boğa gibi koltuğundan kalkıp, kontrolünü bütünüyle duygularına bırakmış bir şekilde Kate'in üzerine saldırdı.

"Bunu nasıl yaptın? Bu bunak ihtiyarın vasiyetini değiştirmesi için onun aklını nasıl çeldin?"

Dylan'ı kenara itmeye çalışıyor, o kımıldamayınca da bağırıyordu, "Çekil yolumdan."

Dylan sakince karşılık verdi. "Git otur."

Ewan, Dylan'a bir yumruk atmaya çalıştı ama Dylan onu ani bir hareketle savuşturduktan sonra, "Bunu yapmak istemiyorum. Üzerimde güzel kıyafetlerim var ve bu güzel ofiste kız arkadaşımla birlikteyim. Bir yumruk kavgasına girmek istemiyorum," dedi.

"Beni haklayabileceğim mi sanıyorsun?"

On altı yaşında bir mahalle kabadayısı gibi davranıyordu, bu da Dylan'ın hoşuna gitmiyordu.

"Öyle ya da böyle gidip yerine oturacaksın."

Ewan bir çığlık atarak şiddetle yumruğunu salladn Dylan ani bir hareketle bundan da kurtuldu ama artık iyi davranmayacaktı. Ewan tekrar deneyince Dylan onun karın bölgesine bir yumruk patlattı. Adam yere düşerken de Dylan kucaklayıp onu kanepeye doğru fırlattı, Roger kenara çekildi Ewan onun yanındaki yastığın üzerine düştü.

Dylan gülümsedi. "Tamam. Şimdi oturdu işte."

"Polisi ara Anderson," dedi Ewan nefes nefese. "Şu he-

ıifı saldırıdan tutuklasınlar. 91 Ti ara. Ben şikâyetçiyim. Niçin aramıyorsun? Hemen burada polis istiyorum."

"DedektifBuchanan'ı yeterince tanıtmayı ihmal mi ettim acaba? Eğer rozetini görmek isterseniz eminim o da göstermekten mutluluk duyacaktır."

Anderson'ın müvekkilinin yeğenlerinin hak ettikleri karşılığı almaları için büyük bir özen gösterdiği belli oluyordu. Bu durumdan çok büyük bir haz alıyormuş gibi görünüyordu.

O ana kadar Vanessa tek bir söz bile söylememişti, "inanamıyorum. Seksen milyon?"

"Sen iyi misin hayatım?" diye sordu Anderson.

Ewan, Vanessa'ya döndü. "Seni o düdükleyen her kimse, bu durumda artık pek caziben kalmadığını düşünecektir. Bütün sahip olacağın bir ev ile hiçbir işe yaramayacak bir yüz binlik."

"Ben o evi çok seviyorum Compton da bunu biliyordu. Onu bana vermesine çok şaşırdım."

Bryce alaylı bir ifadeyle ona bakıyordu. "Kendini beğenmiş seıide.".

"Kendimi niçin beğenmeyeyim ki? Sizin ona davranışlarınız utanç vericiydi. Hepinizin."

"Bırakın şunu," dedi Roger bağırarak. "Şimdi ne halt edeceğiz?"

"Dava açacağız," dedi Bryce. "itiraz edeceğiz."

"O iş yıllarca sürebilir," diye yanıtladı Ewan.

Roger, "Ben bekleyemem. O parayı hemen elimin altına almak zorundayım."

Kardeşlerden her biri yanındakine bağırırken odada bir kargaşa patlak vermişti.

Gürültü, düşüncelerinin daireler çizerek döndüğü kafasında etkisini kaybedip donuk bir uğultu halini alıyordu.

Seksen milyott... Seksen milyon... Seksen milyon. Şirketini kurtarabilirdi. Isabel'irr okul harcı ödenebilirdi. Evi ellerinde tutabilirlerdi ve tüm sorunları çözülebilirdi. Dualarının karşılığı buydu, Öyle değil mi?

Çantasını aldı ve ayağa kalktı.

"Ben bunu istemiyorum," dedi Anderson'a. Birden odada bir sessizlik oldu.

"Bu girdiğin şoku anlayamıyorum Kate," dedi Anderson. Masasına geçip elini kalın bir dosyanın üzerine koydu. "Büyük amcanız Compton'ın çok titiz bir planlayıcı olduğunu anlamaya başladığınızdan eminim. Varlığın size aktarımı işlemini en küçük ayrıntısına kadar düzenledi. Bu muhasebenin hazırladığı bir özet. Nakit değerler ile öteki varlıkları tanıyabilrneniz için bugün bu dosyayı yanınıza alın. Hayatı boyunca neler başardığını anlamanızı ve değerlendirmenizi istedi. Mali danışmanlarıyla bir toplantı için yarın saat üçte burada bulunmak durumundasınız. Olası her türlü sorunuzu yanıtlayacak ve aktarımın mümkün olduğunca sorunsuz gerçekleşmesi için size verebilecekleri hizmetleri sunacaklar."

"Ama beni anlamıyorsunuz," diye üsteledi Kate. "Ben buniı istemiyorum. Hiçbirini."

"Bunu biraz zamana bırakın," dedi Anderson tedbirli olarak. "Hemen karar vermeniz gerekmiyor."

"Duydun onu," dedi Roger tartışmacı ses tonuyla. "Bunu istemediğini söyledi."

Ewan ileri fırladı. "O almazsa ne olur?"

Anderson isteksizce yanıtladı. "Amcanız mirasın Kate'e gitmesini aklına koymuştu ve onun bunu kabul edeceğinden oldukça emindi. Başka bir mirasçı adı belirtmedi."

% "Demek oluyor ki o reddederse miras amcamızın bir sonraki akrabasına geçer, doğru mu?"

Anderson karşılık vermedi. Bunun yerine Kate'e dön-

dü. "Bu konuyu düşünmek için yarına kadar zamanınız var. Lütfen dosyayı alıp inceleyin. Daha sonra tartışırız/'

"Buna gerek yok," Katc yanıtlarken sakindi. "Mirası kabul etmeyeceğim. O adamın hiçbir şeyini istemiyorum."

Erkek kardeşlerden birinin fazla yaklaşması olasılığına karşılık Dylan, Kate'in yanında duruyordu, ama bu kez saldırıya geçen Kate'di. Onların gözünü korkutmasına izin vermeyecekti,.Dylan da bundan çok etkilenmişti.

Vanessa kapıya doğru yürümeye başladı.

Kate'in yanına varınca durdu, "O senin almanı istedi. Bence vazgeçmeden önce iyice düşünmen akıllıca olur," dedi sonra gülümsedi ve fısıldadı. "İyi şanslar."

"Niçin harekete geçmiyorsun Anderson?" Ewan bağırdı. "Reddi miras belgelerini hazırlasana şunun."

Avukat başını salladı. "Onu ben yapamam. Benim sorumluluğum, elimden gelen en iyi şekilde amcanızın arzularını yerine getirmektir." Dosyayı aldı ve Katc'e baktı.

"Mirası kabul etmeniz için sizi zorlayamam ama en azından şu kayıtlara bir bakıp bilgilendikten sonra kararınızı vermenizi şiddetle tavsiye ederim."

"Bırak o kayıtları Anderson. O onları istemiyor."

Kate'in sabrı taşmaya başlamıştı. Anderson'a gülümsedi. "İlginizi takdirle karşılıyorum ve sadece görevinizi yaptığınızı anlıyorum. Ancak siz de anlamalısınız, fikrimi değiştirmeyeceğim. Bunu reddetmek için imzalamam gereken belgeler varsa lütfen onları çıkarın."

Anderson daha fazla karşı çıkmanın zaman kaybı olduğunu anladı. Kate'in zamana ihtiyacı vardı. "Pekâlâ," dedi. "Herkese haber verip belgeleri hazırlamam bir iki günümü alır. Hazır olduklarında size bildiririm."

"Şimdi babamın fotoğraflarını alabilir miyim?"

"Elbette," diyerek çekmecesine uzandı, büyük bir sarı zarf çıkarıp Kate'e verdi.

"Teşekkür ederim," dedi Kate. Sonra "Gidebilir miyiz?" diye Dylan'a sordu,

"Elbette."

Dylan yana çekildi ona yol verdi. Kate önlerinden geçerken gözlerini erkek kardeşlerden ayırmadı. Hepsi sadece kazandıkları zaferin keyfiyle kasılıyorlardı.

"Sizinle dışarıya kadar ben de geleceğim," dedi Anderson.

Üçü birlikte ön büroyu geçtikten sonra merdivenlere yöneldiler.

"Sizinle yakında iletişim kurarım," dedi hole kadar onlara eşlik ederken. "Bu gece bunu iyi düşünmenizi istiyorum. Belki fikrinizi değiştirirsiniz."

"Bütün bu olanları kız kardeşlerime açıklamak zor olacak. Buraya geldiğimde akrabalarımla tanışacağımı biliyordum ama kesinlikle beklemiyordum ki onlar bu kadar..."

Anderson gülümsedi. "Biliyorum. Onları tanımlamak zor, öyle değil mi?"

Kate güldü. "Evet. En azından benim... Aaa diski unuttum." Geri döndü ve Dylan onu durduramadan koşarak ön büroya daldı.

Kahkahaları ve tokuşturulan kadehlerin seslerini duydu. Kapı koluna uzandı ama dikkatini başka bir şey çekti. Dondu kaldı. Kuzenleri muhteşem bir kutlama yapıyor gibiydiler. içlerinden biri Kate'in ailesiyle ilgili bir şaka yaptı diğerleri kahkahalarla güldüler.

Kate kapıda durdu birkaç saniye dinledi. Tüm ihtiyacı olan zaman o kadardı.

Kapıyı açıp içeriye daldığı anda kahkahalar birdenbire kesildi.

Hiçbirinin suratına bile bakmadı, koltuğuna yürüdü ve düşürdüğü diski aldı. Sonra bir kavis çizdi masanın üzerindeki dosyaya uzandı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Rogcr.

"Bana fikrimi değiştirttiniz. Sonuçta buna ihtiyacım olacak," dedi ve geri dönüp yüzlerine baktı.

Sonra dosyayı göğsüne yapıştırıp kapıya doğru yürüdü. Dylan orada onu bekliyordu.

Arkasından kapı kapanırken Kate başını çevirip baktı ve sakince konuştu. "Aaa, ben aranıza girmeyeyim kuzenlerim. Lütfen. Devam edin. içinizden biriniz annemin fahişe olduğunu söylüyordu."

Yirmi Beşinci Bölüm

"Bu da ne demek oluyor?" Sorusunu yöneltti Dylan lobiyi geçerlerken.

"Biraz daha açık belirtmelisin," dedi Kate. "Neden söz ediyorsun?"

Anderson Smith, çocuğu beklentilerinin ötesinde başarı göstermiş bir baba edasıyla onların peşinden yürüyordu.

"Bayan MacKcnna... Kate, Kate, lütfen, bir dakika bekleyin."

Bir anlığına Kate oradan koşarak uzaklaşmayı düşündü. Mümkün olan en çabuk şekilde akrabalarından uzaklaşmak istiyordu ama avukatı incitmemeliydi. Müvekkilinin öylesine rezil ihtiyar olması onun suçu değildi. Engerek gibi akrabaları için de onu suçlayamazdı. Anderson da onların davranışlarını en az Kate ve Dylan kadar şaşırtıcı ve itici bulmuş görünüyordu.

Kate zoraki bir gülümsemeyle geri döndü ve avukatın kendisine yaklaşmasını bekledi.

"Evet?"

"Mirasınızı kabul etmeye karar verdiğinizi duyduğuma

çok sevindim. Yarın saat üçte sizi burada bekleyeyim mi? Raporu inceledikten sonra kesinlikle aklınıza takılan sorular olacaktır; işte bunları yanıtlamak için amcanızın muhasebecileri ve danışmanları burada hazır bulunacaklar, ayrıca mirasa ilişkin imzanıza da tanıklık edecekler." Bir soluk aldıktan sonra sözlerini sürdürdü. "Ve elbette ben, aktarım tamamlanıp siz bir temsilci firma belirleyene kadar rehberlik etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Sizi değiştirmeye niyetim yok Anderson," diyerek Kate güvence verdi.

Katc'in kararını memnuniyetle karşıladığı belli oluyordu. Ellerini birbirine kavuşturdu. "Harika, harika."

"Ama seksen milyon..."

"Gerçekte, hayatım, amcanız değeri olduğundan küçük söyledi."

Kate gözlerini kırptı. "Anlamadım?"

"Mirasınız seksen milyondan oldukça fazla."

"Yaa... Ve siz temsil etmeyi sürdüreceksiniz..." Sesi giderek azalıyordu.

"Yarın saat üçte görüşecek miyiz?"

Anderson, Kate'e göre fazla hızlı ilerliyordu. Her şey fazla hızlı ilerliyordu. "Okumak için zamana ihtiyacını olacak... Bu gece ve yarın..."

Telaşla yardım etmesi için Dylan'a baktı. Sözlerini bitirmiş gibi görünmüyordu. Kate ahmakça konuşmakta olduğunu düşündü.

Dylan ise onun sesinin de görünüşü kadar sersem olduğunu düşündü. "Toplantıyla ilgili Kate sizinle sonra görüşse olmaz mı? Zamanını bildirmek için sizi sabah arayabilir. Ondan haber alana kadar hiçbir şey yapmayın."

Kate sabırsızlıkla başını sallıyordu. "Evet, sizi arayacağım."

Anderson, Kate'in sımsıkı kavradığı dosyayı gösterdi.

"Amcanızın ccnaze törenine katılmak isteyebilirsiniz düşüncesiyle yapılan düzenlemelerin bir çıktısını aldım, yine de sizin katılmanızı pek önermem. Avukatınız olarak," dedi gülümseyerek, "Sorularınızla ve kaygılarınızla ilgili beni gece gündüz her zaman rahatlıkla arayabileceğinizi bilmenizi istiyorum. Bütün telefon numaralarımın bulunduğu kartım dosyanın içinde var."

"Teşekkür ederim," dedi Kate.

Kate tam dönüp uzaklaşacakken durdu. "Şu toplantı..."

"Evet?"

"Kuzenler orada olacak mı?" Kate kendisiyle gurur duyuyordu. Çekinmeden "kuzenler," demişti.

Anderson onunla aynı duyguları paylaşarak sözlerini sürdürdü. "Onların da davet edilmek zorunda olduklarını üzülerek belirtmeliyim. Amcanızın talimatları çok açıktı. Bana arzularını söylediğinde onun niyetini sorgulamadım ama öyle inanıyorum ki kuzenlerin ne kaybettiklerini birinci elden görmelerini istiyordu. Ancak onların mirastan alacağı pay zaten ayrılmış olduğu için bulunmaları zorunlu değil. Aynı şey kız kardeşleriniz Kiera ve Isabel için de geçerli. Her şeyi imzalamak için sadece sizin varlığınız zorunlu. Eğer mirası reddetmiş olsaydınız eminim, bu üç yeğen onu almak için kesinlikle sıraya gireceklerdi, çünkü onlar sağlığında amcanızla ilişkilerini tümüyle koparmamışlardı. Vasiyetinde kız kardeşlerinize bıraktıklarım açık açık sınırlandırıyor bu yüzden korkarım onlar da daha büyük pay alma iddiasında bulunabilirler. Demek istiyorum ki bütün her şey size bağlı."

Kate'den çok Dylan'a doğru, "Tedbirli olmayı sürdürmenin önemini size bir kez daha hatırlatmaya gerek görmüyorum."

Aniden Kate'in elini tutarak; "Akrabalarınızın toplantıya silahlı katılabileceği konusunda endişeye kapılmanızı

istemiyorum. Yeterli güvenlik tedbirlerinin alınacağından emin olun."

Kate önce onun şaka yapmaya çalıştığını düşündü ama o Dylan'a dönüp sözlerini sürdürdü. "Güvenlik görevlim el koyduğu silahın seri numarasının kayıtlarda bulunmadığını bildirdi bana."

"Hiç şaşırmadım," diyerek karşılık verdi Dylan. "Arayıp silah taşıma iznini kontrol etmiş mi acaba?"

"Evet, etmiş. Polis araştırıyor."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Sonunda Anderson ayrılmalarına izin verdi-. Lobiden geçerlerken Dylan girişin yakınındaki gölgede merakla bekleyen güvenlik görevlisini gördü.

Kate doğrudan kapıya yürümek isterken Dylan onun kolunu kavradı. "Bir dakika bekle."

Güvenlik görevlisi koşarak onlara yöneldi. "Dedektif Buchanan, Bay Smith siİahla ilgili öğrendiklerimi size söyledi mi?"

"Evet, söyledi."

"Onlara ne söylemem gerekiyor? Her an burada olabilirler."

Dylan, yapılacak işlemler konusunda güvenlik görevlisinin biraz tedirgin olduğunu görebiliyordu. "Hiçbir şey yapman gerekmiyor sadece onlara silahı ver. Roger MacKenna'nm çaresine bakacaklardır."

"Kendilerini onunla ilgili uyarmam gerekiyor mu?"

"Onlar uyarılmıştır," diyerek ona güvence verdi. "Onlar ne yaptıklarını biliyorlar. Onlara gölge etme yeter."

"Anlaşıldı efendim."

"Polis gelene dek Anderson hepsini bürosunda tutmaya çalışacak ama Roger ayrılmakta ısrar ederse onunla birlikte aşağıya inecek. Onunla tek başına karşılaşmak zorunda kalmayacaksın."

Güvenlik görevlisi hâlâ kaygılı görünüyordu. "Ya da ofisinde bekleyebilirsin..."

Birden rahatlayan güvenlik görevlisi; "Eğer yapmamı istediğiniz buysa ben ofisimde bekleyeyim efendim," dedi.

Dylan başını salladı. "Hadi Kate biz gidelim."

Kate kımıldamadı. Şaşkın bakışları anlatılır gibi değildi. Dylan neredeyse kahkaha atacaktı. "Silah şaşırttı mı seni?" diye sordu.

Şaşırmak mı? Aa, lütfen. Avukatın bürosunda şaşırmaktan öteye gitmişti. Kate'in hali, Anglican cenazesi başında nöbet tutan bir İrlandalı"gibi, insanı bu hiç uygun olmayan durumda gülmeye zorluyordu. Kuzenleri Kate'in gözünden daha da düşüyorlardı.

"Roger avukatın bürosuna silah getirmiş, öyle mi?"

Kate kapıya doğru birkaç adım attıktan sonra durdu. "Vasiyet okunacak bir yere kim silahla gelir ki?"

"Belli ki Roger MacKenna gelecekti, hatta geldi. Polis onu karakola götürüp kendisi ile biraz konuşacak. Silahı da araştıracaklar," konuşmasını sürdürdü. "Umarım Roger'ı nezarethanede epeyce terletirler. Bu ona bayağı iyi gelecektir, değil mi?"

"Polisi beklesek iyi olmaz mı? Soruları olabilir ..."

"Hayır, beklemiyoruz. En kısa zamanda buradan ayrılıyoruz. Şayet koşarak çıkıp kuzenlerinle öpüşüp vedalaşmak istemiyorsan tabii."

Kate nefretle titredi. Onun yerine cam yemeyi tercih ederdi. "Hayır, teşekkürler," dedi kibarca.

"Bence de hemen gidelim buradan."

Dylan güldü. "Hani, olur ya dedim."

Dışarıya adımlarını attıklarında onları selamlayan bir gök gürültüsü oldu. Zaten yağmur atıştırmaktaydı ama bu kez bulutlar daha koyu ve yoğundular. Her an bir sağanak başlayabilirdi.

"Koşalım ister misin?" dedi Dylan.

Kate'in cevap vermesini beklemeden onun elini tuttuğu gibi koşmaya başladı. Köşeye vardıklarında atıştırma yağmura dönmüştü bile.

Kate ona ayak uydurmaya çalışıyordu ama çok zorlanıyordu. "Arabayı buraya getirmeni tercih ederdim."

Caddeden karşıya hızla koşarlarken Dylan, "Hiç yolu yok Turşu. Yanımda kalıyorsun ve buradan birlikte gidiyoruz."

Parkın içindeki patikayı koşarak geçtiler. Dylan gözleriyle bölgeyi tarıyordu, oraya ait olmayan herhangi birisi veya herhangi bir şey var mı kontrol ediyordu. Eli silahın kabzasındaydı. Kate'in yüksek topukları onu neredeyse öldürüyordu ama gururu şikâyet etmesine ya da Dylan'ın yavaşlamasını istemesine engel oluyordu. Ya ona yetişirdi ya da ölürdü. Arabaya ulaştıklarında Dylan onun kapısını açtı ve onu resmen içeri fırlattı. Ceketini çıkardı ve tam Kate'e uzatırken sanki gökyüzü boşalmaya başladı. Bütünüyle ıslanmadan sürücü tarafına geçmeyi başardı.

Kate onun ceketini katladı ve dikkatlice arka koltuğa koydu. Elindeki kalın dosya ile zarfı oturağının arkasındaki döşemeye koyduktan sonra arkasına yaslanıp hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Kuzenlerini aklından çıkaramıyordu. Dylan caddeyi ve caddenin öbür tarafındaki binaları kontrol etti. Yağmur tentelerin altından yürüyen ya da kapı aralıklarına giren yayaların peşini bırakmıyordu. Yanlarından iki adet pikap geçiyordu ama sürücüleri onlara doğru bakmamıştı. Güvendeydiler... O an için. Hızla bir polis arabası geldi ve köşeyi döndü. Smith Wesson'un önünde aniden durdu. Dylan motoru çalıştırdı. "Tamam, gidelim," dedi. Caddeye çıkarken pencereler buhar yapmaya başlamıştı.

Klimayı çalıştırdı. Otoyola çıkacakları sapağı kaçırdıkla-

rını fark edinceye kadar Kate nereye gittiklerine dikkat etmiyordu. Kate buna işaret edince, Dylan başını sallayarak yoluna devam etti.

Dylan sanki her köşede ya sağa ya da sola dönüyor gibiydi. Kate kısa zamanda yön duygusunu kaybetti. Sanki kuzeye doğru gitmeye başladıklarını hissediyordu. Ama Dylan o kadar çok dönüş yapmıştı ki Kate kendini toparlayamıyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Henüz hiçbir yere değil. Takip edilmediğimizden emin olmaya çalışıyorum."

Kate birden arkasına dönüp arka pencereden dışarıya baktı. "Kimseyi görmüyorum."

"Ben de."

"Öyleyse niçin..."

"Sadece tedbirli davranıyorum."

Yağmur dinmeye başlamıştı. Dylan bir beyzbol sahası gördü ve bir grup metal tribünün yakınındaki park yerine çekti arabayı. Ortalıkta bir tek kişi bile yoktu, şüphesiz bunun nedeni hava koşullarıydı ama artık güneş kendini göstermeye başlamıştı beraberinde de yeni bir sıcak dalgasıyla nem geliyordu. Otoparkın çevresindeki patikadan gökyüzüne buhar yükseliyordu.

Dylan arabayı parka bıraktı, kemerini çözdü, kravatını gevşetti. Derin bir nefes aldı ve yavaş yavaş bıraktı.

Kate bir süre bekledikten sonra; "Dylan? Hatırlıyor musun, sana beni öldürmek isteyen birinin olacağını düşünemediğimi söylemiştim?"

Hafifbir gülümsemeyle Dylan'ın yüz ifadesi yumuşadı. "Hatırlıyorum."

"Sanırım şimdi sana birkaç isim verebilirim."

Yirmi Altıncı Bölüm

Kate'in öyle bir yeteneği vardı ki her zaman ortamı rahatlatmak için ne söylenmesi gerektiğini biliyordu. Bir gülümsemesi bütün gerginliği alıp götürüyordu.

Dylan'a göre korkuyor olmalıydı. Cehennemi yaşamıştı ve hâlâ birilerinin onu öldürmeye çalıştığını hatırlatacak yara bere taşıyordu ama arkasında bir destek olunca dikkate alınması gereken bir güç haline geliyordu. Hayret verici bir kadındı.

Oysa Dylan sıradan biriydi. Bir dedektiften gelen gerçekten iyi bir itiraftı bu.

Amcası Kate'i zor bir duruma sokmuştu. Para vc bu konuya ilişkin amcanın dürtülerinin ne olduğu Dylan'ın umurunda değildi. Bilerek ya da bilmeyerek, Compton MacKenna yeğenlerine Kate'den kurtulmak için seksen milyon sebep bırakıp gitmişti.

Birinin Kate'i incitebileccğini düşünmek bile onu çileden çıkarıyordu. Ve korkutuyordu. Bunun iyi olmadığının farkındaydı. Hem de hiç iyi değildi. Duygusal yönden onunla aşırı ilgilenmeye başlamıştı, kahretsin. Bağlanıyordu. Bu iş bu kadar hızlı nasıl olabilmişti?

Kate, Dylan'ın yüzünü inceledi. Arabanın ön camından dikkatlice dışarıya bakıyordu ama ortada belirgin hiçbir şey yoktu.

"Dylan?" diye söze başladı Kate.

"Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim." Dylan bu sözü öylesine yoğun duygularla söylemişti ki sesi titremişti.

Kate bu konuda onun bir güvenceye ihtiyaç duyduğu kanısına vardı. "Görev sırasında vurulduğun için beni koruma yeteneğine ilişkin kaygılarım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bu kız bir tuhaftı. Dylan kahkaha attı. "Evet, tam üstüne bastın, benim korkum bu."

"Tüm tavsiyelerinin farkındayım," dedi Kate. "İşini harika yaptığını biliyorum ve bu konuda hiç kaygım yok."

"Bunu duymak güzel," dedi Dylan kuru bir ses tonuyla.

Bu konuda sorun kalmamıştı, "Gerçekten çok karışığım, öyle değil mi?" dedi Kate.

"Evet, öylesin," diyerek kabullenirken başını salladı Dylan. "Ne kadar sürecek sence?"

"Sana zaman verememem." Elbette verebileceğini biliyordu ama kendisinin de biraz zamana ihtiyacı vardı. Bütün hayatı altüst olmuştu, bireysel olarak ya da mesleki açıdan hiçbir şey yaptıramazdı taşlar yerine oturana dek.

Kate birden düşüncelerinin ne kadar aptalca olduğunu fark etti. Hayatta kalmak birinci öncelikti.

Dylan cep telefonunu aldı ve kapıyı açtı. "Nate'i arayacağım. Anderson ona akrabalarının isimlerini vermiş, Nate hepsini araştıracaktı. Şimdiye kadar bir şeyler bulmuş olmalı. Sen olduğun yerde kal."

Motoru ve klimayı çalışır bıraktı.

Nate merakla Dylan'ın aramasını bekliyordu. Telefonu birinci çalışında açtı ve erkek kardeşler hakkında bütün öğrendiklerini çabucak Dylan'a anlattı.

"En gençleri Ewan'le başlayabilirim sanırım," dedi Nate. "O bir vücutçu ve berbat bir huyu var. Son duruma göre üç tane davası var, hepsi de saldırıdan. Bir yıl önce adamın birini yoğun bakımlık etmiş, bir başkasının çenesini dağıtmış, kendisine içki vermeyen bir barmeni de ufalamış. Avukatları onun tutuklanmasını engellemek için kıvranıp duruyorlarmış, Ewan de onlara bir hayli borçluymuş. Birkaç yıl önce bazı yatırımcılarla bazı idman gereçleri imalatı ve satışı için iş yapmaya kalkışmış ama iflas etmiş o yüzden şimdi gelecek mirası bekliyormuş. Alamazsa cezaevini boylayabilirmiş."

Dylan onun kâğıtları karıştırdığını işitebiliyordu.

"Şimdi bir bakalım," Nate sözlerini sürdürdü, "Bryce... O en büyük olanı. Doğru mu?"

"Evet," diye yanıtladı Dylan.

"Suç kaydı yok," dedi Nate. "Ama yine de hakkında kötü şeyler söyleniyor. Üniversitedeyken sıkı içmeye başlamış, mezun oluncaya kadar da tam bir ayyaş haline gelmiş. Birkaç kez karaciğer sorunları yüzünden hastanelik olmuş. Yine de içmekten vazgeçmemiş. On sekiz ay kadar önce adını karaciğer nakli listesine yazdırmaya çalışmış. Hâlâ içki kullandığı için bu isteği kabul edilmemiş.

Öğrendiğim kadarıyla Bryce bu yüzden bir ara çılgına dönmüş, kendine karaciğer satın almaya bile çalışmış. O da en az Ewan kadar sıfırı tüketmiş," dedi Nate. Sonra sözlerini sürdürdü, "Piyasada patlama yaşandığı sıralarda bir süre borsada oynamış ama neticede gömleğine kadar kaybetmiş. Kredi raporunu görmen lazım. Yüzlerce sayfa. İnanılmaz borçları var. Sonunda tüm faturaları karısının ödemek zorunda kalacak olması umurunda değil gibi

görünüyor. Anderson Smith, uzmanlara göre Brycc'ın en fazla altı aylık ömrü kaldığını söylüyor."

"Peki ya karısı?" dedi Dylan. "Alyans takmadığına dikkat ettim. Ayrılar mı yoksa boşandılar mı?"

"Hayır, hâlâ evliler," dedi Nate. "Dava açacaktı ama Brycc'ın ölmek üzere olduğunu öğrenince sonuna kadar onun yanında kalması gerektiğini düşündü."

"Bunları da mı Anderson'dan öğrendin?"

"Evet," dedi Nate. "Anderson ona saygı duyuyor. Neydi kadının adı?"

"Vanessa," dedi Dylan.

Dylan, Nate'in kâğıtları tekrar karıştırdığını duyabiliyordu. Birkaç saniye sonra. "Ha, işte burada. Hiç suç kaydı yok, hızlı araba kullanma cezası bile yok. Toplum yararına çalışmaktan birkaç da ödülü var," diye açıkladı Nate. "Küçük bir iç mimari işi var. Amcanın ona sempatisi var."

"Ya Roger MacKenna?"

"Söyleyeceklerimin en iyisini en son için saklıyordum. Bunların hepsiyle tanışmış olmalısınız, doğru mu? Kate ile birlikte büroya sen de gittin değil mi?"

"Evet."

"Orada çök ilginç şeyler yaşandığından emindim. Kate'in hepsini reddettiğini duydum."

"Parayı mı?"

"Evet," dedi Nate. "Elbette, keşke ben de orada olup adamların tepkilerini görebilseydim."

"Kate parayı istemedi. Bryce, Roger ve Ewan'in kendi ailesini aşağıladığını duyuncaya kadar da reddi miras imzasını atmaya hazırdı. Duyduklarına çok sinirlendi ve fikrini değiştirdi."

Uzun bir sessizlikten sonra Nate bir kahkaha patlattı. Belli ki duydukları hoşuna gitmişti. "Çok iyi yapmış."

"Roger hakkında ne öğrenebildin?" Nate'in dikkatini

tekrar aynı konuya çekmek istemişti. Nate ortanca kardeşle ilgili notlarını karıştırırken Dylan otoparkı adımlıyordu.

Kate arabanın içinden onu izliyordu. Konuşmaları duyamıyordu çünkü klima gürültülü çalışıyordu, Dylan yürüyüşünü ondan uzakta yapıyordu.

Dylan ona dönüp gülümsedi. Nate'in verdiği haberler çok kötü olmamalıydı. Duydukları çok kötü şeyler olsa Dylan gülümsemezdi. Ancak gülümsemesi fazla uzun sürmedi. Kate çantasında cep telefonunu ararken gözlerini birkaç saniyeliğine ondan ayırmıştı, ona tekrar baktığında gördüğü büyük farklılığa inanamadı. Dylan artık sakin değildi; öfkeliydi, o kadar öfkeliydi ki telefonda konuşurken bağırıp çağırıyordu.

"Aman Allah'ım," diye fısıldadı Kate.

Dylan'ın bir erkek adını — Jack - haykırdığını duyar gibi oldu ve bu adamın kim olduğunu merak etti. Klimayı kapattı, bu tek taraflı konuşmadan daha fazla şey duymaya çalıştı ama arada bir duyduğu bir iki haykırıştan başka hiçbir söyleneni anlayamıyordu. Kaşlarını çattı, gördüklerini onay'amıyordu. Dylan'ın bağırıp çağırması çok profesyoneldi değildi, özellikle de fazladan çalışan zavallı bir dedektife; arabaya döndüğünde bunu kendisine söyleyecekti. Birkaç dakika sonra bu kez Kate telefonda bağırıp çağırıyordu, bu yaptığı umurunda değildi.

Ambalaj sağlayıcısı Haley'den aldığı bir mesajı dinlemişti. Duyduklarına inanamamıştı, mesajı yeniden dinlemek zorunda kaldı.

"Birbirimizi bir türlü bulamadık," diye söze başlıyordu Haley. "Lütfen beni ara ve ne yapacağımı söyle. Şu kadın... Şu deli kadın... Sürekli ofisime dalıp her şeyi altüst etmeye çalışıyor. Adı Randy Simmons, Kate MacKenna şirketinin yeni sahibi olduğu konusunda çok ısrarlı. Bunun bir tür hastalıklı şaka olduğunu düşündüm. Onu ve kıyafeti-

ni görseydin, bunu niçin bir eşek şakası gibi gördüğümü anlardın. Çok..." Mesajda birkaç saniyelik bir duraksama vardı. "... ham. Bir türlü uzaklaşfnıyor Kate, kısa süre önce seninle görüştüğümü ve bana şirketini satmaktan söz etmediğini söylediğimde, elbette bunu yapmayacağını çünkü aşağılanmış ve utanmış olduğunu açıkladı. Kredini ödemediğini söyledi."

Kate mesajı ilk dinlediğinde işte bu noktada telefonuna bağırıp çağırmaya başlamıştı. Mesajı ikinci dinlemesinde de şoku atamadığı için yeniden bağırıp çağırmaya başladı.

"Tepkimi hayal edemezsin," diye sürdürüyordu Haley sözlerini.

"Nutkum tutuldu. Sanırım bu tepki Randy'nin hoşuna gitmişti. Bir de ne dese beğenirsin? Dert etmeme-. liymişim. İstediklerini yaptığım sürece beni işten atmayı planlamıyormuş. Ona kendi şirketimin sahibi olduğumu ve bir hayli müşterim bulunduğunu hatırlattım. Çok basit bir ifadeyle beni işten çıkaramayacağını çünkü onun iş yerinde çalışmadığımı açıkladım. Yine de bunu anladığını sanmıyorum. Kendi işine sahip olduğu için çok heyecanlıymış, bir an önce işine başlamak konusunda aşırı istekli oluşu belki de bu yüzdenmiş. Sürekli bana büyük değişiklikler yapacağını söylüyor. Bir de ne dese beğenirsin? Güya senin renklerin çok gösterişsizmiş. Sonunda aklımı başıma topladım da değişiklik yapmadan önce şirketin yeni sahibi olduğunu bana kanıtlaması gerektiğini söyledim. Bu anlamda her şeyle kocasının ilgilendiği konusunda bana güvence verdi, ay bitmeden yasal belgeleri masama koyacağı konusunda söz verdiğini söyledi. Bu arada, sana geri alabileceğimden fazla bir şey vermememi istedi. Kate, sadece beni ara ve bu konuda ne yapmam gerektiğini söyle. Ha bir de sırası gelmişken, bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama kurdelelerini yaptırdığımız şirketi bulmuş ve

doğrudan onları arayıp siparişi iptal etmiş. Onlara şirketin yeni sahibi olduğunu ve rengi daha dikkat çekici bir şeyle değiştirmek istediğini söylemiş. Ambalajların ne renk olacağından henüz emin değilmiş ama kurdeleler siklamen kenarlıklı açık mavi olacakmış. Satış temsilcisi beni arayıp ne yapması gerektiğini sordu. Lütfen en kısa zamanda beni ara. Gerçekten yardımına ihtiyacım var."

Dylan arabaya geri döndüğünde Kate telefona bağırıp çağırıyordu. Dylan onun telefonda kimseyle konuşmadığını anladı çünkü telefonu kol mesafesinde tutuyor ve abuk sabuk bağırıp çağırıyordu.

"Kate, dinle beni..." Dylan'ın tek söyleyebildiği bu olmuştu.

"Benim kurdelelerimi değiştiriyor. Buna inanabiliyor musun? insanlara benim şirketimin sahibi olduğunu söylüyor. Kredi, şu kredi, kredi ve annem hakkında her şeyi biliyor... Şu sinsi muhasebeci Simmons... Onun karısı olmalı."

Kate sinirinden öylesine titriyor ve o kadar hızlı konuşuyordu ki Dylan'ın tek anlayabildiği kurdeleler ile ilgili bir şeyler olduğuydu.

"Beni dinlemen lazım," dedi Dylan. "Kurdeleyi unut..."

"Kurdelemi unutmayacağım. Bir avukat arayıp o küçük sinsi yaratığı mıhlayacağım. Nasıl cesaret ederler... O ve karısı... Kurdelemi değiştirmeye? Siklamen rengi istiyormuş. Şu terbiyesizliğe bak..."

Konuşurken bir yandan da telefonu havada sallıyordu. Dylan bir kez ondan uzandı, sonra da kavrayıp elinden aldı ve telefonu fırlattı.

Yeniden onun dikkatini çekmeye çalıştı. "Kate..."

Kate makara gibiydi. "Sence bankadaki kredi görevlisi

de bu işin içinde mi? Eğer öyleyse o da bu sinsi herifle cezaevini boylayacak. Ne cüretle..."

Dylan, Kate'in yüzünü avuçlarının içine aldı ve onu kendine bakması için zorladı. "Kate." Dylan onun adını bağırarak söylememişti ama bağırmaya yakındı. Ve dikkatini çekmişti. "Senin kurdeleden çok daha büyük sorunların var."

Onun yüzünü bırakıp arkasına yaslanmasına izin verdi, sakinleşmesini bekledi. Dylan'ın az önce söylediği Kate'in öfkesini yanda kesmişti. Kate birdenbire o kadar çok utandı ki o çılgına dönmüş davranışından özür diledi. "Çok özür dilerim. Bağırmamam gerekirdi... Sadece şok oldum, bilirsin. Şirketimi çalmaya çalışıyorlar... Şu dalavereci../'

Yeniden kurulu motor gibi konuşmaya başlamadan önce E>ylan onu susturdu. "Ama sen onlara izin vermeyeceksin ki."

"Evet, haklısın. Onlara izin vermeyeceğim." Sonunda kendini toparlamayı başarmıştı.

"Beni dinlemeye hazır mısın?"

"Evet, hazırım. Nate sana ne söyledi?"

"Kuzenlerinle ilgili kötü haberler var. Bryce, kendisi öldükten sonra karısının üzerine kalacak olan çok büyük bir borç batağına saplanmış. Karaciğeri iflas etmiş durumda, doktorlar altı ay ömrü kaldığını hesaplıyor."

"Bunda şaşılacak bir şey yok," dedi Kate. "Yavaş yavaş öldüğü görünüşünden belli."

"Henüz otuz beşinde ve alkolle karaciğerini harap etmiş."

Ewan'le devam etti. Kate onun şiddetli davranışları konusunda duyduklarına şaşmadı.

Onun huyu konusunda Anderson'tn bürosunda biraz fikir edinmişti. Evvan'in en küçük bir kışkırtmada öfkeden köpürebileceği belliydi. "Roger ailenin kumarbazı."

"Evet," dedi Kate. "Videoda Compton, Roger'ın kumarda dört yüz bin kaybettiğini söylemişti. Şüphesiz bu biraz abartı."

"Hayır, son derece doğru," dedi Dylan. "Ve belli ki Roger hiç yavaşlamamış. Tefeci bir çakala yedi yüz bin kadar borçlanmış."

"Hayır," diye fısıldadı Kate. "Emin misin? Yedi yüz? Çılgınlık bu." Başını salladı. "Ağlaması sebepsiz değildi."

"Haberin kötüsünü henüz duymadın. Roger parayı JohnnyJackman'den almış. O buranın gerçek belalısı, inanamayacağın ilişkileri var ve tuttuğunu koparmakla ünlü. Şu ya da bu şekilde o parayı alacaktır."

"Jackman'i tanırmış gibi konuşuyorsun. Tanıyor musun?"

"Onunla hiç karşılaşmadım ama hakkında çok şey duydum. Bu gelişme federalleri mutlu edecektir. Uzun süredir onunla ilgili bir şeyler bulmaya çalışıyorlardı. Nate artık onları bu işin dışında tutamaz. Onlara ihtiyacı var. Bizim de."

"Şimdi ne olacak?"

"Seni canlı tutacağız."

"Ben eve gitmek istiyorum," diye fısıldadı Kate, Dylan'ın sabrı taşmak üzere de olsa onu anlıyordu.

"Biliyorsun eve gidemezsin."

Kate karşı çıkmadı. "Ne kadar zaman?"

"Belli olmaz."

"O parayı kabul etmemeliydim," dedi Kate birden. "Onu istemiyordum. Ama ailem özellikle de annem hakkında kötü şeyler söylediklerini duyunca karşılık vermek istedim. Parayı almak bunun en iyi yolu gibi görünüyordu."

"Hiç fark etmezdi. Seni yolunun üstünde istemeyen

kim olursa olsun fikrini değiştirme ihtimalini göze alamazdı. Tehlikede okn çok şey var."

"Demek ki başıma gelenlerin hepsi bu parayla bağlantılı?"

"Öyle olduğunu varsaymak zorundayız. Compton'ın ne dediğini duydun. Vasiyetini bir süre önce değiştirmiş ama videodaki tarihe bakılırsa mesajını birkaç hafta öncesine kadar kaydetmemiş. Patlamalar video kaydından sonra gerçekleştiğine göre, şimdi soru videodan kimlerin haberdar olduğu?"

"Erkek kardeşlerin ne kadar şaşkın ve öfkeli olduğunu gprdün Vanessa da çok şaşırmış görünüyordu."

"Doğru. Öyleyse işin içinde bizim bilmediğimiz başka bir oyuncu var ya da senin akrabalardan birisi gerçekten çok iyi rol yapıyor."

Yirmi Yedinci Bölüm

Kate geceyi Savannah'da geçirmek istemiyordu. Şehri çok seviyordu ama akrabaları orada olduğu için olabildiğince uzağa gitmeye kararlıydı.

Dylan anlayışla karşıladı ve kabul etti. Kuzey batıya yöneldi, çevre yolundan kaçınıyordu, manzaralı arka yollardan gidiyordu. Geceyi nerede geçirecekleri konusunda kaygılanıyormuş gibi görünmüyordu. Yakıtlarının az kaldığını da dert ediyormuş gibi görünmüyordu.

"Böyle arka yollarda yakıtımızın bitmesini istemeyiz," dedi Kate.

"Hayır, istemeyiz," diye Dylan onayladı. "Bu konu seni tedirgin ediyor mu?" diye sordu ona bakarak.

"Evet ediyor."

"Tamam, duruyoruz. Şu torpido gözündeki haritayı çıkar lütfen. Bucyrus'u bul. Birkaç dakika önce geçtiğimiz işaret onun on mil ötede olduğunu söylüyordu."

Kate levhaya dikkat etmemişti. Haritayı açıp bulundukları yeri kontrol edip talimatlar vermeye başladı. *

Küçük kasaba bir vadinin içine yerleşmişti, girişteki

BUCYRUS'A HOŞGELDİNİZ tabelasına göre sekiz yüz yirmi sekiz nüfusu yardı.

Ana caddede bir lokanta buldular. Araba parkları kaldırımlara belli bir açı yapıyordu.

Dylan bir hırdavatçı dükkânının önüne çekti. Motoru durdurdu. "Aç mısın? Elbette açsın," diye Kate'in bir şey söylemesine fırsat vermeden yanıtladı.

"Açlıktan ölüyorum."

Kate bacaklarını uzatıp mide bulantısı hissini atmaya çalışırken Dylan iki telefon görüşmesi yaptı. Kate hasta değildi ama ne zaman aklına akrabaları gelse midesi bulanıyordu.

Kate lokantaya girene kadar iştahı yoktu. Taze pişmiş ekmek, tarçın ve öteki keskin baharatların kokuları karşıladı onları, otururicaya kadar Kate kurtlar kadar aç olduğunu hissetmeye başlamıştı.

Lokanta sahibi dekor için çok zaman ve emek harcamıştı, belli ki çizgili kumaşlara da bir tutkusu vardı. Pencerelerde sarı ve beyaz çizgili perdeler asılıydı. Masa örtüleri de sarı beyaz çizgiliydi, tezgâhtaki tabureler de. Motif henüz localara ulaşamamıştı. Mavi vinlcks oturaklarındaki yırtıklar şerit bantlarla kapatılmıştı.

"Garip" veya "büyüleyici" yemekhanenin tanımlanması için abartılı olabilirdi ama burası kesinlikle ev gibiydi. Her masada farklı hayvan biçimlerinde seramik tuz ve biber takımları vardı. Dylan ile Kate'in oturduğu masadakiler, siyah beyaz noktalı ineklerdi. Lokantada eksik olduğu hissedilen ortam lezzetli ev yapımı yemeklerle giderilmeye sağlanmıştı.

ikisi dc salata ile birlikte gelen karidesli makarna siparişi verdiler. Dylan kendisininkinin tamamını Kate'inkinin de yarısını yedi. Lokantada garson ve aşçıdan başka kimse yoktu, onlar da tezgâhın öbür ucundaki küçük bir tele-

vizyonda dizi izliyorlardı. Dylan onların duymaması için eğildi. "Şu sinsi herifle kurdele mesel<&i.ni anlat bana," dedi.

Kate alnını buruşturarak kaşlarını çattı ve kafasını salladı. "Annemin başka şeylerle birlikte benim şirketi teminat göstererek aldığı şu krediyi biliyorsun."

"Evet. Yani?"

"Oyle görünüyor ki annemin mali işlerine bakan muhasebeciyle karısı ödemelerin günü gelir gelmez şirketi benim elimden almayı planlıyorlar."

"Bunun kurdeleyle ne ilişkisi var?"

Kate onu, Haley'in anlattıkları ile ilgili bilgilendirdi, sözlerini bitirdiğinde, Dylan sırtına yaslandı ve birkaç dakika sessiz durdu. Derin bir düşünceye dalmıştı, Kate onun kendi durumu ile ilgili olayları analiz ettiğini anlayabiliyordu.

"Sanırım dikkatle incelememiz gereken daha birçok şey var," dedi nihayet. Ayağa kalktı, Katc'in ellerini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Lokantadan ayrılmadan önce en yakın petrol istasyonunun yerini öğrendi.

Dylan arabanın deposunu doldurturken, Kate cep telefonundan Jordan'a ulaşmaya çalıştı ama yine cevaplayan telesekreter olmuştu. Kate, Jordan'ın onu araması için mesaj bıraktı. Dylan arabaya döndükten sonra otuz saniye kadar haritaya baktı. "Tamam, gidelim," dedi.

"Gitmek için aklından geçirdiğin bir yer var mı?"

"Sana sürpriz yapsam ne dersin?"

"Odalar temiz olduğu sürece mutlu olurum."

"Odalar değil," dedi Dylan. "Oda. Birlikte kalıyoruz."

Kate tartışmadı. "Benim yatağım ayrı mı olacak?"

"İstediğin buysa olur."

Peki ya ben ne istediğimi bilmiyorsam? O zaman ne olacak?

Kate daha önce yaptığı o aptalca *dün dündür bugün bugün-*

dür konuşmasını düşündü *keşke çenemi tutmuş olsaydım,* dedi içinden.

"Eğer başka cep telefonu görüşmesi yapmak istiyorsan şimdi yap çünkü Bucyrus'dan ayrıldıktan sonra cep telefonundan kimseyi aramanı istemiyorum."

"Cep telefonumu niçin kullanamayayım ki?"

"Tedbirli olmakta yarar var."

Pek açıklayıcı olmamıştı. "Kiera ve Isabel'i aramam gerek. Onları yeterince ihmal ettim. Umarım telesekreterleri açıktır. Değilse ayrıntıya girmek zorunda kalacağım ki şimdi bunu yapmak istemiyorum."

Kate şanslıydı. Karşısına telesekreter çıktı. Her ikisi için de aynı mesajı bıraktı.

"Akrabalarımız korkunç," diye başladı. "İyi ki tanımadığımız büyük amcamızın size göstereceğim bir videosu var elimde. Her şeyi yarın açıklayacağım. Şimdi acelem var ve bir süre bana ulaşamayacaksınız. Bana ihtiyacınız olursa mesaj bırakın."

"Niçin onlara mirastan söz etmedin?"

"Önemli değil." Dylan'ın gülümsediğine dikkat etti. "Bunda eğlenceli olan ne var?" dedi.

"Eğlenceli değil... Sadece düşündürücü."

"Neyi düşündürücü?"

"Seni."

Ani bir kaygı Kate'in dikkatini başka tarafa çekti. "Ya Kiera ve Isabel? Onlar güvende, öyle değil mi? Onların mirasları kendilerine aktarıldı. Yine de ..."

"Andersön bize, onların miras sıralamasında olmadıkları konusunda güvence verdi. Yine de ben kardeşlerinle ilgili Nate ile konuştum, Nate onların koruma altında olmalarını sağlayacak. Umarım her ikisi de peşlerinde bir gölge olduğunu fark etmez. Onlar için kaygılanman gerekmiyor. Tamam mı?"

"Evet," dedi Kate. "Teşekkür ederim."

"Yapmak istediğin başka telefon görüşmesi varsa şimdi yap," dedi Dylan.

Kate çabucak Haley'i aradı ama ona yine ulaşamadı. Ona uzun bir mesaj bırakarak, şirketin sahibinin hâlâ kendisi olduğunu ve yakında her şeyin yoluna gireceğini açıkladı. Bu arada Simmons kadınına hiçbir şey söylememesini rica etti.

"Lütfen ona konuştuğumuzu söyleme. Onunla kocası için bir sürpriz üzerinde çalışıyorum. Kısa süre içinde her şeyi açıklayacağım," diyerek ona söz verdi.

Telefonu kapattı, sonra tekrar Jordan'a ulaşmaya çalıştı. Telefonu bütünüyle kapatmadan Önce ona da bir mesaj bıraktı.

"Kız kardeşine ulaşmaya çalışıyorum, ama çağrılarıma cevap vermedi. Bu onun huyu değil," dedi.

"Ben senin kapında göründüğümden bu yana onunla iletişim kuramadın, doğru mu?"

"Evet, şimdi düşünüyorum da bu doğru."

"Belki de biraz sakinleşmen için sana zaman tanıyordun Eminim işine karıştığı için ona kızdığını düşünüyordur."

"Seni bana göndererek mi?"

"Evet."

"Kısa bir süre sinirlendiğimi kabul etmeliyim. Günü kurtarmak için bir adamın yardıma gelmesi fikri hoşuma gitmemişti, ayrıca özgür kadının da ötesinde olanjordan'ın bana göz kulak olması için erkek kardeşini göndermesini biraz şaşırtıcı bulmuştum. Biliyorum, seni böyle bir olayın nasıl yönetildiğini bilen bir dedektifolduğun için gönderdi ama yine de ona bu konuda biraz akıl vermek isterim. Bunca yolu gelmeye seni zorlaması..."

"Jordan, beni istemediğim hiçbir şeyi yapmaya zorlayamaz."

Elbette zorlayabilirdi ama Kate bunu söyleyip Dylan'ın havasını söndürmek istemiyordu. Jordan, kız kardeşi Sydney gibi erkek kardeşlerinin hepsine istediği her şeyi yaptırabilirdi. Yalvarmak işe yaramadığında suça başvururdu.

Birkaç farklı teknik de geliştirmişti; yine de her zaman en işe yarayan suçtu.

Kate, Dylan'ın yanında olmasına minnettardı. Nate ile Charleston'daki öteki dedektiflerinde yetenekli adamlar olduğunu biliyordu ama o... Dylan ile kendisini rahat hissediyordu. Bir de güven konusu vardı. Ona mutlak bir güven duyuyordu.

Dylan'ın telefonu çaldı. Arayanın numarasını gördüğü anda Dylan gülümsemeye başladı. Şüphesiz hattaki kadınlarından biriydi. Bu mantıklı bir sonuçtu. Adam budalanın biri gibi sırıtıyordu.

Kate'in canı inanılmaz sıkılmıştı. Dylan'ın aşk hayatında onu ilgilendiren ne vardı ki?

Belli ki onun ilgilenmek istediğinden fazlası vardı, kabul etti.

"Hey, tatlım. Ne var ne yok?" dedi Dylan telefona.

Tatlım mı? Ona tatlım mı dedi? Kate telefonu onun elinden kapıp pencereden fırlatmak istedi. Tatlısının bunu nasıl karşılayacağını merak ediyordu.

Kollarını kavuşturdu ve yan pencereden dışarıya bakarak dinlcmiyormuş gibi davrandı. Konuşmanın çoğunu telefondaki kadın yapıyordu ama Dylan da sürekli cesaret verici veya övucu bir iki söz söylüyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim... Yani sen öyle düşünüyorsun... Evet, elbette beni her zaman arayabilirsin... Hayır, hayır, harika gidiyorsun. Çok kısa zamanda konuşuruz. Kendine çok iyi bak ..."

Telefonu atmak istemesi için bunlar yeterliydi.

Çılgınca onun telefonunu bekleyen kaç kadını idare ediyordu? *Kısa zamanda konuşuruz?* Bu sözü kaç kez vermişti? Hiç sözünü tutmuş muydu? Aramış mıydı? Belki de hayır. Bu sadece bir veda cümlesiydi.

[4] Kate, Dylan'ın kur yaparken ki sesini kullanmadığına dikkat etmişti, hani şu kendi savunmalarını eritivcren müthiş seksi ses tonunu. Bir tek kendi savunmalarını değil birçok başka kadının da savunmalarını eriten...

Aman Allah'ım, çok kıskanmıştı.

"Kate?"

"Evet?" sözü ağzından kurşun gibi çıkmıştı.

"Isabel selam söylüyor."

"Ne?" Kate eğer ayakta olsaydı yere düşerdi. "Isabel... Ne?"

"Selam söyledi. Senin neyin var? Niçin bu kadar sinirlisin?"

Bir bilebilseydi. "Benim bir şeyim yok."

"Suratın kızardı."

"Ne?"

"Suratın kızardı dedim."

"Isabel seni niçin aradı?"

"Onda telefon numaram var," dedi Dylan. "Kapısının surgusunu değiştirdiğini bilmemi istemiş." Gülümseyerek ekledi; "Kilit çalışmamış o yüzden hırdavatçıya gidip doğru kilidi almış, kapıya kendisi takarak da oda arkadaşını hayli etkilemiş."

"Yaa. Ben de sandım ki..."

"Nç? Ne sandın?"

Kate açıklamayacaktı. "Niçin beni aramamış? Akrabalarla buluşma konusunda ona bir mesaj bırakmıştım. Ondan söz etti mi?"

"Evet. Akrabalarının daha misafirperver olmadıkları için üzüldüğünü sana söylememi istedi."

Kate güldü. "Misafirperver? Bunu ancak Isabel söyler, doğru. Belki de onlara içecek ikram etsem bana daha iyi davranırlardı diye düşünüyordur."

"Onu hafife alma Kate. O sarı saçların altında gizlenen bir beyin var. Sana söyleyeyim. O çok yürekler yakacak."

"Onun için kaygılanıyorum," dedi Kate bir şeyleri kabullenircesine. "insanlara çok fazla güveniyor."

"İnsanların kötü olduğuna mı inansın istiyorsun?"

"Benim gibi mi?"

"Sen öyle değilsin. Sen korkuyorsun."

"Neden korkuyorum?"

"Benden."

"Yaa." Bu zekice, iyi düşünülmüş bir cevaptı. "Bana telefondaki n i i« Isabel olduğunu niçin söylemedin?"

Dylan sırıttı. "Söylemek istemedim."

"İNİçin istemedin?"

"Öfkeden kudurduğunu izlemek hoşuma gidiyordu."

Vücut dilinin okunması o kadar kolay mıydı?

Kate bu saçma konuşmadan blöfyaparak kurtulma gafletinde bulunmuştu. "Niçin sinirden kudurayım ki?"

"Bir kız arkadaşımla konuştuğumu zannettin." Tamam blöf yapmaya çalışmak bir hataydı. Kate bunu fark etti. Hiçbir şey söylememek daha iyi olabilirdi. "İnkâr etmiyorsun ha?"

"İnkâr etsem bana inanır miydin?"

"Hayır."

"Öyleyse etmeyeceğim."

Kate onu göz ardı etmeye kararlı bir şekilde camdan dışarı baktı ve kendini manzaraya kaptırmaya çalıştı. Üzerinde ilerledikleri asfalt yol renk cümbüşü içerisinden yukarıya doğru tırmanıyordu. Terk edilmiş eski bir meyve tezgâhının yanından geçtiler, birkaç dakika sonra da kirli bir göl göründü.

"Neyi gerçekten ilginç buluyorum biliyor musun?" diye sordu Dylan. "Boston'da geçirdiğimiz gecenin bir hata olduğu konusunda ısrar etmeni."

"Doğru, öyleydi. Bir daha da olamaz. O sıradışı bir durumdu ama şimdi normale döndük..."

"Bu normal mi?"

Kate sözlerini sürdürmeden önce Dylan'ın kahkahalarını bitirmesini beklemek zorunda kaldı. "Belli ki eylemlerimi yeniden açıklamama ihtiyaç var."

Dylan, "Yine bana 'o, o zamandı' nutkunu atmayacaksın, değil mi?" dedi.

Kate'i çileden çıkarmaya başlıyordu. "Gerekiyor mu?"

"O söylevi yapmak hoşuna gidiyor gibi," karşılığını verdi Dylan. Kate söze giremeden de ekledi; "İlginç bulduğum şu; sana dokunmamı istemiyorsun ama ne zaman bir kızla konuştuğumu sansan öfkeden kuduruyorsun. Bu bir çelişki, öyle değil mi?"

Kate'in utanmaktan ve kendini savunmaktan vazgeçmesi gerekiyordu. "Flört etmek hoşuna gidiyor," dedi Kate. "Benim için de bir sakıncası yok. Benim kadar sen de biliyorsun ki benimle bir ilişki felaket olur. Sonunda evine döneceksin ve bitirmekle beni incittinse kendini berbat hissedeceksin ya da ben bitirmekle seni incittimse ben kendimi berbat hissedeceğim, kısacası buna değmez."

"Bu kez Jordan'dan söz etmeyi unuttun."

Kate titrek bir sesle sordu; "Ne yaptım? Bu kez ile ne demek istiyorsun?"

"Seninle bir ilişkinin yürümeyeceğini bana son söyleyişinde, sebeplerinin başında Jordan vardı."

"Bunların hepsini önceden söylemiş miydim?" .

"Çoğunu."

Kate'in eli kolu bağlanmıştı. "Öyleyse her şeyi tekrar söylemek zorunda kalmamam gerek, değil mi? Jordan'ın

arkadaşlığı benim için çok değerli, bundan söz etmiş miydim?"

"Elbette etmiştin. Bana ayrıca yakışık almayan bir şey yapmak istemediğini söylemiştin."

Dylan'ın sesi şimdi biraz daha farklıydı.

"Demek ki beni dinliyordun ve de anlıyorsun."

"Evet," dedi Dylan. "Ve kabul ediyorum. Bağlanmak iyi bir fikir değil."

Kate, Dylan'ın bunu kabul etmesinin kendini rahatlatacağını biliyordu, evet rahatlamıştı da ama bu kadar çabuk mu kabul etmesi gerekiyordu?

Kate mantıklı olamıyordu. Asıl sorun da bu konuda ne yapacağını bilmemesiydi. Yorgunluk ve stres. Bu kadar çelişkili olmak için mükemmel sebeplerdi.

"Ben her hakka sahibim."

"Ne dedin?"

Harika. Kate sandığından daha kötü durumdaydı. Şimdi yüksek sesle düşünüyordu.

"Stresliyim ve stresli olmak için her hakka sahibim, neden biliyor musun?"

Dylan tek bir söz bile söyleyemeden Kate devam etti. "Birileri beni havaya uçurmaya çalışıyor."

"Kate..."

'Yorgunum," dedi Kate. "Boston'dan eve döndüğümden bu yana kendimi yumruklama torbası gibi hissediyorum. Sanırım artık benim yumruk atmaya başlama zamanım geldi."

Dylan onaylayarak başını salladı. "Bunu duymak güzel. Kimi yumruklayacağını bildiğin sürece tabii."

"Aklımda birkaç kişi var."

Birkaç dakika yollarına sessizce devam ettiler sonra Kate sordu; "Cep telefonumu niçin kullanamıyorum?"

"Belki aşın tedbirli davranıyorum ama Jackman'in işin

içinde olabileceğini duyduktan sonra ki olasılıkla öyle, işi şansa bırakmak istemedim. Cep telefonunun yerini bulmak kolay, tıpkı normal telefonlar gibi doğru donanımlarla dinlenilebilirler."

"Jackman'in bir tefeci olduğunu söylemiştin. Böyle bir yeteneği de olabilir mi?"

"O sadece bir tefeciden çok daha fazlası, kendi yeteneği yoksa bile olanları kullanabilir."

Bu adam bir canavar olmalıydı. Katc iirpcrdi. "Geceyi nerede geçireceğimizi birine söyledin mi?"

"Hayır, hiç kimseye söylemedim. Charleston'a gitmeyi düşünmüştüm. Orada belki kenar mahallelerde bir otel bulurum."

"Silver Springs'e ne kadar yaklaşırsak o kadar mutlu olurum."

'Yarın ne yapacağımızı hesaplamamız gerekecek. Savannah'a geri dönemeyiz."

"Hayır, dönemeyiz," Kate onayladı. "Ama ben o belgeleri imzalayana kadar... "

Yirmi Sekizinci Bölüm

Otel doluydu yine de Dylan sevimli bir oda bulmayı başarmıştı - Kate'in görebildiği kadarıyla da - bunu yaparken kimliğini göstermemişti. Kate lobinin öbür tarafında bekledi ve ustanın işini yapmasını izledi. Tezgâhın arka tarafındaki genç bir kadındı, Dylan ise Bay Karizmatik. Kadının kıpkırmızı kesilip anahtarı ona uzatması beş dakikadan daha az bir zaman almıştı. Aynı anda telefon numarasını da vermiş olabilirdi.

Oda iyi donatılmıştı; genişti ve nefes kesen bir okyanus manzarasına sahipti. Gece için görevlilerce hazırlanmış iki adet kocaman yatak vardı.

Kat görevlisi ayrılır ayrılmaz Kate, Dylan'a sordu; "Bu şahane odayı almak için o kadına ne sözü verdin?"

"Ticari sırlarımı söyleyemem," dedi Dylan. Elbise kılıfının fermuarını açtı ve elbiselerini girişteki dolaba astı. Kate güldü. "Buna engel olamıyorsun değil mi?" Dylan'ın duymadığını sandı. Dylan banyoya girdi, tıraş takımlarını mermer tezgâhın üstüne koydu ve seslendi; "Burası çok büyük. Neye engel olamıyorum?" Demek ki dinliyordu. "Bu senin huyun. Doğuştan olduğunu düşünüyorum bu

yeteneğinin. Şimdi düşünüyorum da tüm erkek kardeşlerinde bu var. Genetik bir şey olmalı," diye ekledi Kate olasılığı dikkate alarak.

Dylan kapı aralığında durmuş onu seyrediyordu. "Benim bir yığın yeteneğim var, Turşu."

"Evet, var."

"Neyle doğmuşum?"

Kate bu konuşmayı başlattığına gerçekten pişman olmuştu çünkü Dylan'tn bırakmaya hiç niyeti yoktu.

"Kürkünde şeritleri olmamak nasıl bir kaplanın elinde değilse flört etmemek de senin elinde değil. Sorun yok," Kate çabucak ekledi. "Tanıştığın her kadının kendini özel hissetmesine sebep oluyorsun. Bu bir Tanrı vergisi."

"Tanrı vergisi ha?"

Bu gözlemi Dylan'ı sevindirmiş miydi yoksa üzmüş müydü Kate anlayamadı.

"Evet doğru. Hangi yatağı istiyorsun?" Kate konuyu değiştirmeyi ümit ederek sordu.

"Kapıya yakın olanı. Sanki sen bu Tanrı vergisini onaylıyormuşsun gibime geliyor."

Onaylamak? O kadar uzun boylu değildi. "Anlıyorum," dedi Kate. "Benim için şaşırtıcı değil."

"Demek ki üzerine gelsem, sana asılsam veya flört etsem sen buna her ne diyeceksen işte onu yapsam ..."

"Hiç rahatsız olmazdım. Artık bağışıklık kazandım Dylan."

Allah'ım bu adam onunla biraz gönül mü eğlendirccekti acaba. "Öğrendiğime sevindim," dedi.

Kate konuyu değiştirme ümidini keserek, makyaj çantasını, pijamalarını ve bornozu eline aldı. "Bir duş alıp uyumak istiyorum."

"Sorun değil," dedi Dylan.

Kate yatağın yanındaki masanın üzerinde duran saate

baktı zamanın ne kadar geç olduğunu görünce de hayrete düştü. Akşam yemeği için duraklamışlardı, sandığından daha uzun bir süre oyalanmış olmalıydılar.

Tam Dylan'ın yanından geçerken; "Uzun bir gün oldu," dedi. Sonra da Dylan'ın bir şey söylediğini zannederek geriye döndü. "Ne dedin?"

"Evet, tamam."

Kate başını yana eğdi. "Ne..."

Dylan çabuk bir hareketle Kate'i ensesinden öptü. Kate onu iteleyip geri adım atmayı düşünmedi bile. Kate'in bütün vücudu ayak parmaklarına kadar karıncalandı.

Tam kollarını onun ensesine dolayacakken Dylan geri çekildi. Kate'in kalbi hızla çarpıyordu, nefesini tutamıyordu ama Dylan etkilenmemiş görünüyordu. Dylan, Kate'in arkasına uzanıp banyo kapısını açtı. Kate hiç kımıldamadı.

"Bunu niçin yaptın?"

"Seni öpmeyi mi?"

"Evet."

"Bana soru sordun mu?" Dylan'ın gözleri şeytanca parladı.

"Hayır, elbette sormadım."

Dylan, Kate'i harekete geçirmek için onu hafifçe itele-
di. •

"Sorduğuna yemin edebilirim. Benim hatamdı."

Kate uzaklaşmadan önce Dylan'ın sırıttığını gördü.

Kapıyı kapattı, kilitledi ve makyaj çantasını tezgâhın üzerine bıraktı. İki tane lavabo vardı. Diş fırçasını ve tuvalet malzemelerini çıkarırken Dylan'ın öpüşünü düşiinmemeye çalışarak duvara yakın olan lavaboyu seçti.

Aynada kendine baktı. Dehşet içinde yüzünü buruşturdu berbat görünüyordu. Dağınık saçları yüzünün çevresine sarkmış gözlerinin altındaki gölgeler koy ulaşmıştı. Dylan onu bu halde öpmüştü. Belli oluyor diye düşündü.

Dylan'ın ya standartları çok düşüktü ya da görünüşüne bakmadan karşılaştığı her kadına sarkıyordu.

Sıcak bir duşla kendine gelmiş yeniden kendisini insan gibi hissetmeye başlamıştı. Sıcak suyla yumuşayıncaya kadar ne kadar gerildiğini boynundaki ve omuzlarındaki kasların ne kadar ağrıdığını fark edememişti.

Dylan'ın omzu için üzüldü. Bir süredir tedavisini sürdüremiyordu. Adaleleri tutuluyor muydu acaba? Ağrı çekiyor muydu? Eğer yarası konusunda o kadar duyarlı ve erkeksi saldırganlık içinde olmasaydı ona sorardı.

Saçlarını yıkadı ve kuruttu, dişlerini fırçaladı ve nemlendirici sürdü. Sonra banyoyu temizledi. Dağınıklıktan Dylan'ın ne kadar nefret ettiğini biliyordu. O her şeyi düzenli ve yerli yerinde isterdi. İşini bitirince kendisini aynada son bir kez kontrol etti ve kapıyı açtı.

Dylan ona doğru yürürken şöyle bir göz attı. Bakışları Kate'in bacaklarına kaydı. Kate yutkundu. Niçin bu kadar heyecanlanıyordu? Nihayetinde onunla yatmıştı, öyle değil mi? Dylan. onu o da Dylan'ı çıplak görmüştü. *Bunu diişiintne. Doğruca yatağa dal, örtüleri başına çek ve bir korkak gibi gizlen.*

Dylan tam onun karşısına gelince durdu. Elleriyle kalçalarından tutup kendine doğru çekti. Ona doğru eğildi, Kate kendini yeniden öpeceğini sandı. Buna izin veremezdi, vermemeliydi diye düşünerek başını çekti.

"Dylan. bence ..."

"Sence ne? Şu eziklerine biraz daha yakından bakmaya çalışıyorum. Alnındaki kaybolmaya başlamış."

Dylan onu bıraktı ve geri çekildi. Kate kendini aptal gibi hissetti. "Böylesi daha iyi," dedi kekeleyerek.

Kate tam yanından geçmeye çalışırken, Dylan, "Bir şey daha," dedi.

"Evet?"

Dylan, Kate'in yanağını okşarken o başını kaldırıp baktı. O anda Dylan onu öptü. Bu dudaklarına kısacık bir dokunuştu, yine de etkileyiciydi. Kate daha fazlasını istiyordu. Aralarında biraz mesafe bırakmak için zorladı kendini. "Beni öpüşünle ilgili mi?"

"Hoşuna gitmedi mi?" Kate'in yanıtlamasına fırsat vermedi. "Evet," dedi. "Benim de hoşuma gitmedi."

Kate savunmaya geçemeden Dylan ona sarıldı, başını arkaya doğru yatırdı ve tekrar öptü. Bu kez ciddiydi. Kate nasıl karşılık veremezdi ki? Sanki onun dokunuşlarıyla eriyormuş gibi hissediyordu, öyle güzel bir duyguydu ki bu.

Dylan birden durdu ve Kate'i bıraktı. Kate az kalsın sırtüstü düşecekti ama Dylan onu yakaladı ve gülümsedi. "Bu çok daha hoşuma gitti."

Bir öpüşle Kate'in aklını almıştı. "Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum," dedi.

"Çok kolay."

"Nasıl öpüştüğünden söz etmiyorum. Sadece beni nasıl bu kadar kolayca..."

Dylan neredeyse yumruk atarcasına dokundu ona. "Fazlasını ister misin?"

"Bozguna uğratıyorsun." Kate neredeyse bağırarak konuşuyordu. "Beni bozguna uğratıyorsun."

"Bildiğime sevindim."

Bu kez Kate, Dylan'm banyoya girip kapıyı kapatışını izledi. Bir kaş çatışı ile biraz öfkeli görünmeye çalışmıştı. Kendini koruma. Bu olmalı diye düşündü. Eğer öfkenin ardına gizlenebilseydi -gerçekle yüzleşmek zorunda kalmayacaktı. Kendiliğinden gülümsedi ve birden yumuşadı. Yatağa oturdu ve yastıkların üzerine uzandı. Tuhaftı, engel olmadığınız zamanlarda aklınıza gelen düşünceler.

Dylan'ı, Isabel'e nutuk atarken ve kendisine talimatlar

verirken düşündü. Onunla çok yakından ilgileniyordu. Kendisiyle de öyle. -Onun omzuna yaslanıp ağladığında kendisini kollarıyla nasıl da sarmaladığını hatırladı... Onun dokunuşlarını...

Dylan, Nathan's Bay'dc Amerikan futbol oyunlarında kız ayarladığı zamanlardaki acımasız takılmalarına kıyasla çok gelişmişti. Güçlüydü ve çok da kibar olabiliyordu. Kesin kararlıydı ama yine de dinlemeye zaman ayırıyordu. Zarifti, zekiydi, seksiydi ve...

"Ah, hayır," diye inledi Kate. Ona âşıktı.

Bu gerçek onu sersemletiyordu. Bu berbat şey başına ne zaman gelmişti? Uğraşıyor ama kesin bir zaman tanımlayamıyordu. İçinde öyle bir his vardı ki sanki bunu belirlemek için yıllarca tedavi olmak gerekirdi.

Kate âşık olabileceği dünyadaki tüm erkekler arasından Bay sev-ve-terk-et'i seçmek zorundaydı. Yeniden inledi.

Yine de her şey dikkate alındığında, gerçekleri oldukça iyi kabullenebildiğim düşündü. Bağırıp çağırarak ve saçını başını yolarak koridorlarda koşmuyordu. Mutluluktan havalara da sıçramıyordu. Bunu zaten niçin yapsın? Lanet olası aklını yitirmişti.

Jordan'ı aramak için telefonuna uzandı. En iyi arkadaşıyla konuşup içini dökmek istemesi kendiliğinden gelişen bir reaksiyondu. Sonra kimseyi arayamayacağını anımsadı ve zaten Jordan'ı aramaması gerektiğini de biliyordu çünkü Dylan onun erkek kardeşiydi.

Hem ağlayıp sızlayıp, hem de yoluna devam etmek doğru olmazdı.

Acısını sessizlik içinde çekmek zorundaydı. Yüzükoyun yattı ve suratını yastığın içine gömdü çünkü yanlışlıkla çığlık atarsa yastığın sesi bastıracağını düşünmüştü.

"Kate, sen kendini boğmaya mı çalışıyorsun?" Şimdiki plan bu olmalıydı. Kate kalkıp oturduğunda kahkahalarla

gülüyordu. "Ben her zaman düşünürken yüzümü yastıkla kapatırım."

Dylan'ın üzerinde biraz düşük duran haki renkli şort vardı: Fermuarı çekilmişti ama düğmeleri açıktı. Karnı düz ve sertti. Tişört giyme zahmetine girmemişti. Hiç şüphe yok ki seksiydi. Kate onun gözlerinin içine bakmıyordu Çünkü ondan etkilendiğini anlamasından korkuyordu.

Yatağın yanındaki masadan kâğıt kalem aldı. "Beni öldürebileceklerini düşündüğüm insanların adlarını yazacağım."

Dylan yatağın üzerine uzandı, yastıkları ayarladı ve ellerini başının arkasında kavuşturdu. "Seni öldürmek istemeyen insanların adlarını yazman daha hızlı olmaz mıydı?"

"Hiç komik değil," dedi Kate. "insanlar benim arkadaşlığımdan hoşlanır," diye üzerine basa basa tekrarladı Dylan'ın inanmamış gibi göründüğünü düşünerek.

"Ben elbette senden hoşlandım."

Kate dalga geçme havasında değildi. Dylan'ı duymazlıktan gelmek en mantıklı hareket gibi görünüyordu. Kate kâğıda isimler yazmaya başladı ve çok kısa bir sürede iki sayfayı doldurmuş şimdi üçüncüsü üzerinde çalışıyordu.

Aniden durdu. Yaptığı şeyden etkilenmişti ve yapma sebebinden etkilenmişti. Diyelim ki kâğıtlar küçüktü ama yine de iki buçuk sayfa ne oluyordu? Ah, aman Allah'ım.

"Kate, sorun ne?"

"Sadece etkilendim... Yaptığımdan... Eğer bana biri bir ay önce böyle bir liste yapacağımı söyleseydi ona inanmazdım. Allah aşkına Dylan," diye haykırdı, "Şu isimlere bak."

Dylan onunla yüz yüze gelmek için döndü. "Benden[A] de korkmuyorsun, değil mi? Şimdi güvendesin, 'lam şu dakikada güvendesin. Bunun üzerine yoğunlaş."

"Korkudan ölmüyorum, bu yüzden şu sesi kesilene ka-

dar sakinleştirelim tavrıyla konuşmaktan vazgeçebilirsin. Bir an için sadece biraz bunaldım hepsi bu. Aynı gecede iki şok..."

"İki mi? Ne demek istiyorsun?"

Ağzından kaçırdığını mercek altına alacaktı şimdi, Öyle değil miydi? Kate'in ona âşık olduğunu fark etmesi uzun şüpheli listesinden daha büyük bir etki yapmıştı üzerinde. Bunun sebebi belki de gerçeğin kalbine sinsice sızmış olmasıydı, sonra da... *Gümm.*

"Kate?"

"İşimle ilgili," diyerek yalan söyledi Kate. Bir kez daha yaptığı listenin üzerinde yoğunlaşırken kalemi parmaklarının arasında çevirdi. "Bu isimlerden en az bir tanesinin üzerini çizene kadar uyumayacağım. Biraz ilerleme kaydedebildiğimi hissetmem gerekiyor," dedi Kate üçüncü kez Dylan'ın sormasına izin vermeden.

"Bunu başarabilirsin, biliyorsun"

Dylan tekrar sırt üstü dönmüştü, tavana bakıyordu. Yarı uykuda görünüyordu.

Kate onun duymazlıktan geldiğini düşünürken, Dylan, "Sanırım ressam Oregano'nun adını çizebilirsin," dedi.

"Tarçın," diyerek düzeltti Kate. "Onun adı Tarçın. Patlamanın hedefinde kendisinin olmadığını öğrenince çok üzüleceği konusunda iddiaya girebilirim. Bu sayede epeyce reklamı yapılmıştı." İçini çekerek sözlerini sürdürdü. "Onun adını listeme koymamıştım o yüzden çizemeyeceğim."

Kate yazdığı isimleri ona okudu. MacKcnna kardeşlerin tamamının adları listede yer alıyordu, hatta Anderson ile yardımcısı da listeye dâhildi. Yardımcının adını hatırlayamamıştı.

"Terrance," diye Dylan hatırlattı.

"Anderson'm, Terrance'ın veya Vanessa MacKenna'nın

olabileceğini gerçekte düşünmüyorum ama video izlenirken büroda oldukları için onların adlarını da koydum. CarPıii adını da listeye yazdım ama onu kesinlikle çizebilirim, değil mi?"

"Hayır, çizemezsin. Suçsuzluğu kanıtlanana dek o suçlu."

"Mantık öyle çalışmıyor. Tam tersi."

"Söz konusu senin hayatın olunca öyle değil. Bir bi-çimde o olayın içinde," diye ekledi. "Sadece nasıl olduğunu henüz bilemiyorum."

Kate saçının bir tutamını kulağının arkasına attı ve bir iki dakika daha listesini inceledi.

Jackman'i eklemeyi unuttuğuna inanamadı. Onun adını yazdı, kalemi bırakırken ekledi, " Ve ortakları."

Giderek daha da sinirleniyordu. "Bir ismi önce listeye yazacağım sonra da sileceğim, anladın mı? Reece için ne dersin? Listeye yazayım mı?"

Kate'in sesi tizleşiyordu. Sakinleşmesi gerektiğini biliyordu. Bunu nasıl yapacağından emin değildi.

"Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

"Beklemek her zaman zor bir iştir. Benim için bilgi toplayan iyi insanlar var. Sabırlı olmam gerek, senin de." •

"Söylemesi kolay," dedi Kate. "Bu işe bulaştığın için üzülüyor musun?"

"Hayır."

Yanıt ani, biraz da öfkeliydi. Kate bu cevap karşısında gücenebileceğini düşündü.

"Ya senin kurdeleyi alan dalavereci muhasebecinin karısına ne dersin? Onun adını listene koyup sonra çizseydin kendini daha rahat hisseder miydin?"

"Kurdelemi almadı. Kocasıyla birlikte şirketimi çalmaya çalışıyorlar."

"Ama onları durdurmak için bir planın var, değil mi?"

Kate tekrar gülümseyebildi. "Evet, var. Ve onların işini bitirdiğimde seni tejnin ederim beni öldürmek isteyecek-lerdir." Dylan kahkaha attı, Kate'in sesi o kadar neşeliydi ki. "Hah, işte benim istediğim kız."

Kate kâğıtları ve kalemi masanın üstüne bıraktı, ışığı kapattı.

Tüller arasından sızan ay ışığı odayı dolduruyordu.

"iyi geceler," dedi Kate fısıltı halinde.

Dylan yanıtlamadı. Uyumuş olabilir miydi?\bksa Kate konuşmayı kessin ve ona biraz huzur versin diye uyuyor-muş gibi mi davranıyordu?

Kate hiç dinleriemeyeceğini biliyordu. Iek düşünebil-diği Dylan'dı. Onunla yatmak istiyordu, bir iki dakikalı-ğına gerçekten onun kollarındaymış gibi davranmayı ba-şarabilmişti ama kendini aldattığını biliyordu. Tek istediği oydu. Onun kendiyle temasını ve bedeninin her noktasına dokunabilmcyi istiyordu.

Dudaklarını düşündü, sıcak seksi dudaklarını ve onlarla neler yapabildiğini...

"Kate?" '

Kate az daha yataktan düşüyordu. "Evet?"

"Neyin var senin?"

"Bir şeyim yok."

"Sanki inlediğini duydum da."

"Haa, belki inlemişimdir. Uyuyamıyorum."

"Işığı daha yeni kapattın. Uyuyamadığına karar vermek için aradan birkaç dakika geçmesi gerekmiyor mu sence? Bu konuda benim yapabileceğim bir şey var mı?"

Ahh bir bilseydi. "Ne gibi?"

"Bunu senin söylemen gerekecek."

Kate onun sesindeki neşeyi duyabildiğinden emindi. Yakınlığının ona neler yaptığını biliyor muydu acaba? Dur bir dakika. Ya o nasıl hissediyordu acaba?

Kate dc onu aynı şekilde etkileyebiliyor muydu? Seks manyağı olan oydu, Kate değil... Yakın zamana kadar ya da daha kesin belirtmek gerekirse Kate'in onunla geçirdiği geceye kadar. Dylan acaba onunla oyun mu oynuyordu?

"Hayır. Yapabileceğin bir şey olduğunu sanmıyorum."

Ondan bir tek tepki bekledi gelmeyince de şaşırdı. Birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Onun soluk aldığını bile duyamıyordu. Sonra uzun bir iç çekişin ardından.

"Kate?"

"Evet Dylan?"

"Ben mi senin yanına geleyim yoksa sen mi bana geliyorsun?"

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Sabah çabuk olmuştu ve Kate uyandığında hiç pişman değildi. Paylaştıkları geceden sonra ve birbirlerine yaptıkları şeyleri düşündüğünde belki onunla ilgili garip şeyler hissedebilirdi; en azından gözlerinin içine bakmakta zorlanabilirdi. Ama pişmanlık? Hayır, hiç pişman değildi.

Dylan'dan önce uyandığına şükretti. Dylan bir kolu yatağın dışına sarkmış, yüzükoyun uyuyordu. Yastıklar, çarşaflar ve battaniyeler yere düşmüştü. Belli ki çılgın bir gece yaşamışlardı. Ve muhteşem.

Kate duşa girinceye kadar kaygıları yoktu. Dylan'ın aklını başından aldığı o tutkulu zamanlardan birinde söylememesi gereken bir şeyi ağzından kaçırmış olabilir miydi? Ona onu sevdiğini söylemiş miydi acaba? Allah'ım, söylememişti, değil mi? Hatırlamıyordu. Söylememiş olması için dua ediyordu. Ama eğer söylemişse... O zaman ne olacaktı? Söylememiş gibi mi davranacaktı? O durumda yapacak daha iyi bir şey düşünemiyordu, o yüzden böyle davranmaya karar verdi.

Senatörler hep böyle yapıyordu, üstelik de yeminlerine karşın.

Sanki bilmezmiş gibi davranıyorlardı... Her ne olursa olsun. Ve eğer Tanrı huzurunda bir meclis üyesinin yalan söylemesinde sakınca yoksa kendisi için de yoktu.

Tamam, sonunda olmuştu işte. Dylan onun aklını bütünüyle başından almıştı.

Onu düşünmekten vazgeçmezse asla duştan çıkamayacaktı. Bugün yapması gereken o kadar çok iş vardı ki. Dosyayı inceleyeceği konusunda Anderson'a söz vermişti. Andcrson, onun, amcasının servetini nasıl yaptığını anlamasını istiyordu herhalde. Muhasebecileriyle danışmanları da soruları yanıtlamak için hazır bulunacaklardı. Başka çare olmadığına karar verdi. Bu şeyi okuyacaktı.

Ayrıca babasının fotoğrafları vardı. Dün gece onlara bakamayacak kadar yorgundu.

Kate telaşla giyindi. Makyaj malzemelerini ve diş fırçasını çantasına koydu, kapıyı açtı.

O anda Dylan yataktan kalkıyordu. Pek uyanmış görünmüyordu. Saçları dağınıktı ve çıplaktı. Dylan ona doğru yaklaşırken Kate'in içi cız etti.

"Günaydın," dedi neşeyle. Dylaq[A]homurdanarak yanıtladı. Belli ki sabahların adamı değilîi.

Dylan önünden geçti, sonra kolunu kavradı ve hazırlanmasına fırsat vermeden öptü onu. Kate kollarıyla Dylan'ı sarıp ona yaslanmak istedi. Bedeni öylesine sıcak ve...

Kate geri çekildi. Düşünceleri başına dert açacaktı.

"Benim şunları okumam gerekiyor, senin de uyanman." En küçük bir çaba onunla tekrar yatağa girmesine yetecekti. Koşar adımlarla masaya gitti dosyayı ve fotoğrafların bulunduğu zarfı eline aldı, banyo kapısının kapandığını duydu ve rahatladı. Şehvet dolu düşüncelerine uymak tehlikesinden kurtulmuştu ve Dylan'ın banyodan giyinik çıkacağını ümit ediyordu.

Yatağına gitti, ayakkabılarını ayağından fırlattı oturdu ve

sırtını karyola başlığına yasladı. Artık hazırdı, dosyayı açtı okumaya başladı... Hemen o anda midesi bulandı. O korkunç ihtiyar her kazanımını belgelemiş ve belgelerin kenar boşluklarına övündüğünü belirten notlar yazmıştı; ilk on beş sayfayı kelime kelime okuduktan sonra Kate şablonu kavramış kalanlara sadece göz atmakla yetinmişti.

Şirketleri satın alıp, içlerini boşaltıp, geri kalanları da satarak yapmıştı servetini. Eğer Anderson, Kate'e, Compton'ın açıkgözlü bir iş adamı olduğunu ve servetini gayrimenkuller alıp satarak oluşturduğunu söylemiş olsaydı, bu konuyu Kate belki de fâzla düşünmezdi. O durumda belki de Kate reddedilirdi. Birçok akıllı ve dürtülü insan* pazarlıkla, tuttuğunu koparark servetini yapıyordu ve Kate, Compton'ın da bu kategoriye uyduğunu kabul edebilirdi. Oysa ne yaptığını ve bunu kâğıt üzerinde nasıl yaptığını görmesi her şeyi değiştirmişti. İstediğini elde etmek için insanları kandırmış, sahte sözler vermiş, her şeyi yapmış görünüyordu. Böyle bir adamın şüphesiz hiç vicdanı yoktu.

Yıllar boyunca mahvettiği düşlerin ve hayatların sayısı, işlerinden ettiği dürüst çalışanların güvenlikleri ve meslekleri... Ona hiç bir anlam ifade etmemişti. Hayatları onun kapattığı şirketlerden kazanılan gelire bağlı olan aileler de öyle. İnsan unsuru umurunda olmamıştı, doğasında da şefkat olmamıştı.

Compton MacKenna'nın tek umursadığı şey para ve daha fazlasını nasıl kazanacağı olmuştu.

Yaptığı suç değildi ama ahlaksızlıktı. Mezara giderken başarılarıyla gurur duyarak gitmişti. Kazandıkları konusundaki bu belgeleri sırf Kate'i etkilemek için mi toplamıştı acaba?

Allah'ım bu adam Kate'in kendisine benzediğine inanmıştı.

Onun mali tarihini okumak Kate'in bu konudaki ilk kararını doğruluyordu. Bu adamın parasının bir tek dolarını bile Kate kendisi, ailesi, şirketi veya gelecekleri için harcayamazdı, harcamayacaktı.

Compton MacKenna bencil ve zalim adamın biriydi. Kate ona benzemiyordu ve niyeti bunu kanıtlamaktı. Bu parayla ne yapmaya karar verirse versin, mükemmel olmak zorundaydı, kararını gerçekleştirdiğinde de Compton mezarında rahat uyuyamamalıydı.

Kate dosyayı bir kenara iterek zarfa uzandı ve onu açtı. Ruh hali birden iyileşti. Zarfın içinde hepsi siyah beyaz on adet fotoğraf vardı.

Babası yakışıklı bir çocuktu. Okul üniformasının içinde çok şık görünüyordu. Polo kıyafetiyle bir atın önünde durduğu fotoğrafı incelerken, Kate kesinlikle onun ayrıcalıklı bir çocuk olduğunu düşündü.

Dört beş yaşlarında olduğu başka bir fotoğrafta çimenlerin üzerinde durmuş objektife gülümsüyordu. Arkada bir ev, hayır, ev değil, konak vardı. Orada mı yaşamıştı acaba? Anne ve babasıyla ya da öteki akrabalarıyla hiç fotoğrafı yoktu. Bunun biraz garip olduğunu düşündü ve babasının başka yerlere götürülmüş başka fotoğraflarının olup olmadığını merak etti. Anderson'a bunu araştırmasını rica etmeyi düşündü.

lam son fotoğrafı zarfın içine koyarken Dylan banyodan çıkıp ona katıldı.

"Hazır mısın?" dedi Dylan.

"Hemen hemen."

Kate dosyayı ve zarfı gece için yanında taşıdığı çantasına koydu.

Dylan örtüleri katlayıp yastıklarla birlikte onları tekrar yatağın üzerine koyuyordu. Bu arada Kate'in yaptıklarını

görünce; "O dosyayı yeniden incelemek için yanına almak istemez misin?"

"Zaten inceledim."

"Etkilendin mi? Bana öyle geliyor ki bunu bir araya getiren her kimse senin etkileneceğini düşünmüştür."

"Etkilenmedim."

Kate herhangi bir şey bırakmadığından emin olmak için banyoyu ve dolabı kontrol etti ama onlarla zaten Dylan ilgilenmişti. Nemli havlular bile katlanmış ve banyo tezgâhına bırakılmıştı. Kahvaltı için otelin kahve salonuna girdiler ama ikisi de pek aç değildi.

Arabaya girer girmez Dylan, Silver Springs'e nasıl gidebileceklerini kontrol etmek için haritaya baktı.

"Anderson'ı aramalıyım," dedi Kate. "Saat üçte benimle görüşme planlamasını istemiyorum."

"Ama saat üçte onunla görüşebilirsin," dedi Dylan "Her şey bizim neler yapabileceğimize bağlı."

"Savannah'a geri mi dönüyoruz? Bu tehlikeli olmayacak mı? Bu berbat bir fikir. Seni bu konuda uyarıyorum. O büroya girersek ve civarda bir çiçek sepeti görürsem yapacaklarımdan ben sorumlu olmayacağım. Çok kötü bir şey yapacağım. Sadece bir şey yapacağımı biliyorum. Yapacağımın ne olacağını tam olarak bilemiyorum. Ama seni temin ederim yeniden havaya uçurulmaya katlanamam ve senin zarar görmene izin vermeyeceğim. Hayır, konumuz bu değil. Sadece oraya geri dönemeyiz. Kararımı verdi..."

Dylan araya girmeye çalışmıştı ama o kurulmuş gibi durmadan konuşuyordu.

Nihayet Kate nefes alınca Dylan; "Henüz Anderson'ın bürosuna gitmek zorunda olup olmadığımızı bilmiyoruz. Belki de belgeleri o bize getirebilir."

"Haa."

"Haa? Bu kadar mı?"

"Aşırı tepki vermiş olabilirim..."

"Olabilir misin?" ,

Kate oturağın arkasındaki çantaya uzandı. "Bunu daha önce söylemiş olsaydın üzülmeyecektim." Aradığı dosyaları buldu ve onları çekip çıkardı.

"Bunlar da ne?" diye sordu Dylan.

"Annemin imzaladığı kredi belgeleri. Onları tekrar okumak istiyorum. Öteki dosya da bir hastaneden. Ömrünün son yılını evden çok orada geçirmişti."

Yirmi dakika boyunca Kate, her bir belgeyi, her bir faturayı, her bir alındıyı okudu ve sonunda anladı. Gözyaşlarıyla görüşü buğulandı. Annesinin sahip olduğu küçücük sigorta teminatı yetersiz kalınca, kızları onun borcunu yüklenmesin diye ümitsizlik içinde her şeyi teminat olarak imzalamıştı.

Tek başına hastane faturaları bile astronomikti. Ne kadar kaygılanmıştı kimbilir ama kimselere söylemeden acıyı ve korkuyu içinde tutarak, sessizce. Kate'in yanaklarından yaşlar akıyordu. Dylan'ın görmemesi için öbür tarafa döndü. Çantasından bir kâğıt mendil aldı ve yüzünü çabucak sildi.

"Kate, neler oluyor bana söylemek ister misin?"

"Bilgiye ihtiyacım var," dedi Kate. "Ve acilen."

"Tamam."

"Sence Anderson etik mi davranıyor? Eğer avukatım olacaksa vicdanlı biri olduğunu bilmem gerekiyor. Bunu çabucak öğrenmenin bir yolu var mı?"

"Bunun için birisini zaten görevlendirmiştim. Yakında bir şeyler öğreniriz."

"Onu beğeniyorum. Ama Compton MacKenna'yı temsil ediyor olması beni kaygılandırıyor."

"O bir avukat ve iyi bir avukat olmasaydı amcan onunla

çalışmazdı. Anderson'ın onu veya başka müvekkillerini sevip saymak zorunda olduğunu düşünmek çocukluk olur."

"Kontrol edilmesini istediğim başka insanlar da var. Kimden iyi bir araştırmacı ismi alabiliriz?"

"Ben bunu senin için yapabilirim. Bu senin şirketle ilgili, değil mi?"

"Evet," dedi Kate. "Ama senin uğraşman gereken çok şey var, ben de bu bilgiyi kısa zamanda istiyorum."

Dylan tartışmadı. "Bir düşüneyim," dedi.

Kate dosyaları çantasına koydu ve arkasına yaslandı. İlgilenmesi gereken ayrıntılar kafasının içinde cirit atıyordu.

"O belgeleri* imzaladıktan sonra onca parayla ne yapacaksın?"

Soru Kate'e başka bir koşturmaca gerektiren işi hatırlattı. "Silver Springs'de bir bankaya gitmem gerekiyor."

Dylan, onun parayı oraya transfer etmek istediğini sandı. "Bu işi Anderson senin için yapacaktır."

"Anlamadın. Kredi çekmem lazım."

Otuzuncu Bölüm

Dylan bir şey unutmuş olmanın huzursuzluğunu yaşıyordu. Konuşmaları aklından yeniden geçiriyor ve çeşitli ayrıntıları tekrar tekrar düşünüyordu yine de kendisini neyin rahatsız ettiğini bulamıyordu.

Bir şeylerin eksik olduğunu biliyordu ama neydi? Göremediği şey neydi?

Onun kafasının ne kadar karışık olduğu ve ne kadar içine kapandığı Kate'in dikkatini çekmişti. Onun konuşmak istemediğini anlaması uzun sürmedi - ani, tek kelimelik yanıtları bunu açığa vuruyordu - bir saatten uzun bir süre boyunca ikisi de tek kelime söylemedi. Yine de sessizlik garip değildi. Kate merak ediyordu, böylesine huzur duyabilecek kadar mı rahat ediyordu onun yanında?

Silver Springs'in kenar mahallelerine ulaşmışlardı. Dylan aniden beklenmedik biçimde dönünce Kate nereye gittiklerini sordu.

"Güvenli bir yere," diye yanıtladı Dylan. "Ve sakin."

"Şu an benim ev sakindir," dedi Kate. "Oraya gidebiliriz."

Dylan başını salladı. Kate'in mahallesini geçti ve ana

caddeden Silver Springs polis karakoluna doğru yoluna devam etti.

Yine arka tarafa park etmek için köşeyi dönüp binanın arkasina geçti.

"Burada ne yapıyoruz?"

"Biriyle görüşmem gerekiyor," dedi Dylan.

Arabadan çıktı dolanıp sağ kapıyı açmak için geldi. "Anlamıyorum," dedi Kate. "Niçin görüşmen gerekiyor?"

Dylan ona elini uzattı. "Bu geçici bir görevlendirme de olsa komiser Drummond için çalışıyorum ve ona cevap veriyorum bu yüzden onu sürekli bilgilendirmek görevim. Bu işi telefonla yapmak istemiyorum. Ayrıca komiserin senin şirketle ilgili sorunlarında da çok büyük yardımı olabileceğini düşünüyorum."

"Öyle mi? Nasıl?"

"O sansarı kontrol ettirmek için bir araştırmacı istediğini söylemiştin. Drummond'un kaynakları vardır ve yardım etmekten kaçınmayacaktır. Bilgilerin için istediğini açıklaman gerekecek ama ona anlattığın her şey gizli kalacaktır. Ne kadar kaygılandığını biliyorum."

"Eğer hayatımda bir şeyleri düzeltebilsem ne kadar harika olurdu. Teşekkür ederim," dedi Kate, minnetle.

"Komiser bana da yardımcı oluyor," dedi Dylan. "Onu birkaç kez arayıp benim için takip etmesini istediğim isimler verdim. Umarım şimdiye kadar bir şeyler bulmuştur."

Kate gülümsüyordu. "Onu gerçekten etkilemiş olmalısın. Natc'in sana komiserle ilgili neler söylediğini hatırlıyorum."

"Yaa? Neler söylemişti?"

"Onun sert veya zor olduğunu yakında emekli olacağı için de kimi gücendireceğini umursamadığını söylemişti.

"Emekli oluyor," dedi Dylan. "Kaç yaşında olduğunu

ve ne kadar zamandır işin içinde olduğunu bilmiyorum ama şunu söyleyebilirim; yeteneklerinden hiçbir şey kaybetmemiş. Bröveyi ve silahı almak için onunla buluştuğumuzda biraz konuştuk, kişisel birkaç telefon görüşmesi yaptım. Gerektiğinde ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmek istedim."

"Peki sonuç?"

"Evet," dedi kesin bir dille. "Çok etkileyici bir sicili var ve iyi bir adanı. Ona saygı duyuyorum," dedikten sonra ekledi. "Ona kesinlikle güveniyorum,"

"Tamam. O zaman ona ben de güveneceğim."

Park yerinden binaya doğru yürürlerken Kate geri döndü. "Çantamı almam gerek. Komiser annemin dosyasındaki bazı belgeleri görmek isteyebilir, eğer yardım edecek zamanı varsa."

"Zaman ayıracaktır," diyerek güvence verdi Dylan çantayı arabadan alırken.

Kate çantayı alırken fısıldadı. "Ve bunu gizli tutacağından sen eminsin?"

"Eminim," dedi Dylan. "Bu konuda utanmaman..."

Kate sözünü kesti. "Utanmıyorum. Sadece annemin adını korumaya çalışıyorum. Aptallık ettiğimi düşündüğünü biliyorum. Annemin de umurunda olmazdı.

Ben sadece kimsenin onun hakkında kötü düşünmesini istemiyorum." Yeniden patikaya yöneldiler. "Komiser sana yardımcı olduğu için mutluyum," dedi Kate.

"Nate'in omuzlarındaki yükün bir kısmını ben almaya çalışıyorum," diye açıkladı Dylan. "Ondan ne yapmasını istesem yapıyor ama şu durumda yapacak çok fazla işi var. Las Vegas'dan yok olmuş gibi görünen Jackman'i izlemeye çalışıyor. Bir yandan da Roger ile iki kardeşini takip ediyor. Dışardan yardım alıp almadığından emin değilim. Charleston bölgesinde yeni ve kendini kanıtlamaya çalıştığını

biliyorum. FBI bombacı üzerinde yoğunlaşıyor ve anladığım kadarıyla bu konuda birkaç somut delile ulaşmışlar. Jackman'i de araştırıyorlar ve Nate'in söylediğine göre hâlâ herkes birbirinin üstünden atlamaya çalışıyor. Eğer Nate Jackman'i enseleycbilse bu iş sicil kayıtlarında gerçekten iyi görünecektir." Karakola bir göz attıktan sonra; "Burada kargaşa daha az olacaktır."

Komiser Drumınond onları pencereden görmüş olmalıydı. Arka kapı açıldı ve onlara el salladı. Dylan'a selam vermek yerine doğrudan; "Sen mesajlarını hiç dinlemez misin?" diye sordu.

"O işi az sonra yapacaktım," dedi Dylan.

"Dinlediğinde, beni aramanı söylediğim mesajımı alacaksın. Burada işler gerçekten çok ilginç bir hal aldı," dedi.

Başını Kate'e çevirdi. "Günaydın Bayan MacKenna."

"Size de günaydın Komiser Drummond, bana lütfen Kate deyin."

"Tamam."

Güneylilerin hangi koşulda olursa olsun her zaman kibar olduklarını öğreniyordu Dylan.

"Burada bir durum mu var?" dedi Dylan onun dikkatini çekmek için.

"Hem de gerçekten çok ilginç," dedi. İçeriye önce Kate ve Dylan'ın girebilmesi için onlara yol verdi sonra kendi girip kapının kapandığından emin oldu.

"Buraya yarım saat kadar önce biri geldi. Adının Cari Bertolli olduğunu söyledi."

"Cari burada mı?"

. Komiser başını salladı. "Doğru duydunuz. O burada." Birinci kata çıktılar.

Kate sabırsızlıkla onun açıklamalarını bekliyordu ama o koridorun arka taraflarına kadar ilerleyip kapıyı açıp ofisi-

ne girene kadar hiç acele etmedi. Kate telaşla içeri girdi ve ona döndü. "O niçin burada?"

"Dediğine göre bunca yolu seni ziyaret için gelmiş Kate ama sen evde değilmişsin ve o da buraya gelip teslim olmaya karar vermiş. Lütfen otur."

Kate kendini onun masasına bakan koltuklardan birine bıraktı. "Ama Cari ne sebeple teslim oluyormuş ki?" Kate'in aklı tamamen karışmıştı.

Drummond eski gıcırtılı koltuğuna iyice yerleşti. "Bana olanlardan kendisinin sorumlu olduğunu söyledi."

Kate, Dylan'a baktı. Dylan kapıyı kapattıktan sonra ellerini göğsünde kavuşturmuş ve kapıya yaslanmıştı. Haberleri soğukkanlılıkla karşılıyor gibi görünüyordu. Kate öyle değildi. Afallamıştı.

Aklında soru işaretleri dolaşırken Kate dikkatle el çantasını koltuğunun yanına yere koydu.

"Cari ne için sorumlu olduğunu söylüyor?" diye sordu komisere.

Drummond ağırlığını koltuğunun arkasına verdi. "Güzel bir soru. Sanırım ben, ona sakinleşmesi için biraz daha zaman tanıyıp cevabını sonra almayı denerdim."

"Sakinleşmek mi?" Dylan anlayamadığı için sordu.

Drummond başını salladı. "Onu sorgulamak istiyorum, elbette, ağlamasını kesmenin bir yolunu bulur bulmaz hemen başlayacağım."

Kate, komiserin niçin o kadar şaşkın göründüğünü şimdi anlamıştı. Carl'a benzeyen biriyle hiç karşılaşmadığı belli oluyordu.

"O duygusaldır," dedi.

"Evet, öyle," komiser kabul etti.

"Aniden de değişebilir. O bir sanatçı," diye ekledi Kate çabucak çünkü arkadaşım eleştirdiğini sanmasını istemiyordu Drummond'un. "Üniversitede tiyatro okudu ve

birkaç yerel tiyatroda oynadı. Ve eminim siz de biliyorsunuzdur bazı yaratıcı sanatçılar çok hassas ve duygusaldır."

"Evet o duygusal biri."

"Onu aradığınızı sence nasıl öğrenmiştir?" Kate, bu soruyu Dylan'a sordu.

"Sanırım nişanlısından," diye yanıtladı Dylan. "Onun nerede olduğu konusunda polis nişanlısını sorgulamıştı. Nişanlısı haber vermiş olmalı."

"Onu görmek ister misin?" diye Drummond, Dylan'a sordu. "Altık sakinleşmeye başlamıştır."

"Onunla beıı konuşayım," dedi Kate.

"Bu konuda emin değilim," dedi Drummond.

Dylan başını sallıyordu ama Kate onu göz ardı ederek ayağa kalktı, eşyalarını topladı, eteğini düzeltti ve komisere kendisini Carl'a götürmesini rica etti.

Komiser hemen harekete geçmeyince, Kate; "Nerede bekliyor? Konferans odasında mı yoksa bekleme salonunda mı? Onu bulmak için bütün kapıları açıp kontrol etmem gerekiyorsa bunu yaparım."

"Güzel bir konferans odamız var, bir de bekleme salonumuz var meşrubat satma makineli ama Cari onların ikisinde de değil. Bir hücrede."

"O değerli insanı bir hücreye mi kapattınız?"

Drummond, Kate'in sözünü bitirmesini beklemedi. "Durun bir dakika. Onu oraya ben koymak istemedim. Benim fikrim değildi."

"Kimin fikriydi o zaman?"

"Onun," dedi Drummond. "Onu oraya kapatmam konusunda kendisi ısrar etti."

Bu Kate için hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Peki, onu niçin tutukladınız?"

"Tutuklamadım."

"Anlamadım?"

"Ben onu tutuklamadım. Oraya onu kilitlememi kendisi istedi, ben de yaptım. Onun sakinleşmesi için bir hücrenin de herhangi bir yer kadar uygun olacağını düşündüm."

"Hücreler ne tarafta?"

"Üst katta."

"Lütfen beni ona götürür müsünüz? Üzüntüsünden kendinden geçmiş olmalı."

"Hayır, sizi onun hücresine götürmeyeceğim. Carl'ı birinci kata getireceğim onu sorgu odasına koyacağım. Onunla orada konuşabilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedi Kate.

"Bana henüz teşekkür etmeyin. Hâlâ onun ağzından alacağınız şeyler olmalı," dedi komiser Dylan'a başını sallayarak.

"Onunla konuşacağım," dedi Dylan. "Ve söyleyeceklerini size anlatırım."

"O da aynalı pencerenin öbür tarafında durup sizi izleyebilir," dedi Drutnmond. "Bunu yeni taktırdık," dedi gururla.

Komiserin, Kate'in tarafını tuttuğu açıkça belli oluyordu bu da Kate'in onu daha fazla sevmesine neden olmuştu.

"Kate'in sizinle konuşmak istediği bir konu var," dedi Dylan. "Ş mdi bu işin tam zamanı."

"O konu ben Carl'la konuşana kadar bekleyebilir."

"Ben bütün gün burada olmayı planlıyorum," dedi komiser.

Kate, Dylan'a doğru bir adım attı. "Cari ile ben arkadaşız. Benimle konuşacaktır. Bana zarar vermeyecektir ve eğer onunla konuşmamı istemeyişinin tek sebebi buysa sen de yanımda ol. Yeter ki..."

"Yeter ki ne?"

Kate içini çekti. "Onu korkutma." Dylan'ın canı sıkılmış görünüyordu. "Ve onu aşağılama."

"Bu herifkaç yaşında? On mu?"

"O duyarlı," Kate mırıldandı. "Sana benzemez."

Komiserin geçip kapıyı açabilmesi için Dylan'ın yoldan çekilmesi gerekti. Kate fırsatı yakalamışken Dylan'ı geçip, Drummond'un peşine takıldı.

Drummond duvardaki tahta bir askıdan üzerinde sadece üç anahtar bulunan kocaman bir anahtar halkasını çekip aldı ve sonra merdivenlere yöneldi. "Sorgulama odası sağdaki ikinci kapı. Siz ikiniz burada bekleyin ve kimin konuşup kimin dinleyeceğine karar verin ve bu işi halledin çünkü Dylan, Clıarleston'u arayıp Dedektif Hallinger'a Carl'ın burada olduğunu bildirmen gerekiyor. Onun da bu konuyu FBI'ya bildirmesi gerekecek. Bu da demek oluyor ki sen onları aradıktan sonra koşturarak Carl'ı almaya buraya gelmeleri için en fazla bir saat kadar zamanın olacaktır."

"Beklemeleri gerekecek," dedi Dylan. "Ben Carl'ın bildiklerini öğrendikten sonra arayacağım onları. Sonra sizinle de birkaç şey konuşmak istiyorum," diye açıkladı.

"Carl'la konuştuktan sonra," dedi Kate.

Sonunda Dylan, Katc'in isteğini kabul etti ama şartları vardı. "Eğer seninle oyun oynadığını anlarsam oradan çıkacaksın, anlaştık mı?" Kate'in tepki vermesine fırsat bırakmadan sözlerini sürdürdü. "Ve seninle konuşma şeklini beğenmezsem, orada durmayacaksın."

Kate'in öne geçmesi için Dylan bekledi, sorgulama odasına vardıklarında başka bir şart koydu. "Ve eğer saldırgan veya tehditkar..."

Kate ardına döndü. "Ben tahmin edeyim. Orada durmayacağım?"

"Bu doğru."

"Benim ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Dylan sırıttı. "Pek değil."

"Yine de dinleyeceksin. Eğer benimle oyun oynamaya kalkarsa, bunu anlayacağım ve vazgeçmesini söyleyeceğim. Eğer benimle konuşma tarzını beğenmezsem susmasını söyleyeceğim. Beni tehdit ederse ben de onu tehdit edeceğim."

Sorgulama odası küçüktü, içerde küçük dikdörtgen bir masa ile ikişer sandalye vardı. Aynalı cam, kapının karşısındaki duvardaydı. Dylan, Kate için bir sandalye çekti ama kendisi ayakta bekledi.

Carl'ın biraz sürpriz-olduğu çıktı ortaya. Dylan'ın bu adamla ilgili birkaç hızlı önyargısı olmuştu ama Cari odaya girer girmez Dylan yanıldığını anladı.

Cari, Kate'i gördüğüne son derece sevindi ve Dylan ona engel olamadan Kate'i kucakladı.

Tanrı'ya şükürler olsun sen güvendesin. Bütün bunlar benim kabahatim hayatım. Çok özür dilerim."

Kate hemen kendini ondan ayırıp tanıştırmaları yaptı. Formaliteler yerine getirildikten hemen sonra Kate oturdu Cari da onun karşısındaki sandalyeye oturdu. Kate ona elini uzattı o da Katc'in elini tuttu.

'Yorgun görünüyorsun," dedi Kate.

"Yorgunum. O yüzden çekip gitmiştim. Dinlenip tazelenmeye ihtiyacım var ama o kadar üzüldüm ki."

Kate onun duygularını paylaşıyordu. "Polisin seni aradığını öğrendiğinde üzülmüş olmalısın."

"Evet, bu çok üzücüydü." Gözlerinde yaşlar birikmişti. "Ama benimkisi Delilah'ın üzüntüsü yanında hiç kalır. Nişanlım benim için kaygılanıyor, bilirsin," diye ekledi. "Onu aramalıyım. Bir telefon görüşmesi yapmama izin verirler değil mi?"

Dylan, Kate'in yanındaki sandalyeyi çekti ve oturdu.

"istediğin kadar telefon görüşmesi yapabilirsin. TutukJu değilsin."

"Şüpheli miyim?"

"Evet."

"Hayır," dedi Kate aynı anda.

"Bana anlatacaklarına bağlı," diye açıkladı Dylan.

"Tutuklanmam gerekiyor. Kate'in başına gelen her şeyin sorumlusu benim." Ona baktı ve gülümsedi. "Seni görmek o kadar güzel ki."

"Seni görmek de çok güzel," dedi Kate. "içecek bir şey ister miydin?" Aman Allah'ım, Kate yine Isabcl gibi davranıyordu.

"Kafeinsiz bir kahve harika olurdu ama sanırım bu civarda Starbucks yok."

"Hayır, üzgünüm ama henüz yok."

Dylan yeterince dinlemişti onları. "Niçin sorumlu olduğunu düşünüyorsun bana anlat."

"Çünkü benim fikrim o doğrultuda."

"Fikrin ne?" Dylan'ın sesi sertti. Şimdi yanıtlara ihtiyacı vardı.

"Ev sahipliğini yaptığım etkinlikte Kate'in ürünlerini sergilemek benim fıkrimdi, Charleston'ın tüm seçkinleri orada olacaktı. Hiçbiri bunu kaçırmak istemezdi," diye açıkladı.

"Ve Kate'i orada tanıtmak için harika bir fırsat olacağını düşünmüştüm."

"Onu tanıtmak mı?"

"Onu lanse etmek."

"Hâlâ anlayamadım."

"Biliyorum bu kulağa biraz kendini beğenmişçe gelse de şu basit bir gerçek ki benim desteklediğim bir ürünün satışları birden artar."

Haklıydı. Kulağa kendini beğenmişçe geliyordu.

"Bu seni çok güçlü birisi yapıyor değil mi? Birinin iş hayatında ocağını tüttürürsün de söndürürsün de."

Cari başını salladı. "Asla kimsenin ocağını söndürmeye çalışmadım. Bu kabalık olurdu. Bir ürünü veya kişiyi onaylamazsam, o konuda konuşmam."

Gücünü sadece iyi yönde mi kullanıyordu? Bu adam kendini Süperman mi zannediyordu? Dylan kahkaha atmamak için kendini tuttu.

"Peki bundan senin kazancın ne oluyor?"

"Tatmin," dedi Cari.

'Ya depoya ne diyorsun? Oranın sahibi olduğunu Kate'in bilmesini niçin istemedin?"

"Ben sahiplerinden sadece biriyim," diyerek düzeltti. "Ama söz sahibi olacak kadar payım var."

"Soruya cevap ver." Dylan dengeleri korumak için kendini tutmaktan yorulmuştu. Tam Kate'e çıkmasını söyleyecekti ki Cari ondan hızlı davranarak onu şaşırttı.

"Kate, hayatım, lütfen bizi biraz başbaşa bırakır mı-

Kate çıkmak istemiyordu; Dylan'ın, CarPın duygularını altüst etmemesi için orada kalmak istiyordu ama Cari'm teklifini reddetmenin kabalık olacağını biliyordu. "Evet, elbette."

Kate çıkarken her iki adam da ayağa kalktı Dylan onun için kapıyı açtı. Kate yanından geçerken ona bir uyarı bakışı attı ve fısıldadı; "Ona sabırlı davran."

Sorgulama odasının ses kontrol düğmesi önündeydi. Dylan onu kapatmaya karar verdi.

Cari tekrar yerine oturdu ve küstahça Dylan'a da aynı şeyi yapmasını işaret etti.

."Size söyleyeceklerimi Kate bilseydi utanırdı, bu yüzden siz de bu konuda dikkatli davranırsanız sevinirim. Buna karşılık ben de sizinle konuşurken samimi olacağım.

Şimdi öyleyse, onun deponun bana ait olduğunu bilmesini istemedim çünkü - tabii ki bir emlakçı aracılığıyla - çok düşük bir fiyattan teklifte bulunacaktım. Kate'e yardım etmeye çalışıyordum," diye açıkladı. "O çok değerli bir bayan, bu son bir yıldır başına gelenler içler acısı. İlerleme kaydediyordu biliyorsun ve çok büyük planları vardı. Şirketini Boston'a taşıyacaktı. Orada birçok bağlantıları var. Bir yıl içerisinde size garanti veriyorum, kendi alanında bir dev haline gelecekti şirketi. Beş yıl içinde de ürünleri bütün dünyada satıyor olacaktı. Yapılanlara karşılık çok büyük bir başarı kazanabilirdi." .

Sözlerine devam etmeden önce beyaz gömleğinin yakasını dikkatlice düzeltti. "Şimdi şirketini taşımayacak. O sorumlu, biliyorsun. Her zaman sorumlu. Herkes Katc'ten önce gelir. O Silver Spıings'de kalacak çünkü sorumluluğu onu gerektiriyor. Uzunca bir süre annesi için orada kalmıştı, şimdi de kız kardeşleri için kalacak. Isabel en küçükleri ama sen zaten biliyorsundur değil mi? Kate en az iki yıl daha belki de üç yıl daha burada kalacak. Burada sürekli kalıp şirketini burada büyütmesi çok hoşuma giderdi. Böylece Silver Springs'i önemli bir yer olarak haritaya koyardı. Buradan uluslararası başarı kazanması belki onun daha uzun zamanını alır ama bu azim ve kararlılık sayesinde başarıyı yakalayacağından hiç şüphem yok... Eğer istediği oysa. Nerede olursa olsun harika şeyler yapacaktır ama Kate'ıı ait olduğu yer burasıdır."

"Deponun fiyatının düşürülmesi konusunda öteki depo sahipleri ne düşündü?"

"Bilmiyorum. Onlara sormadım. Büyük hisse benim," dedi Cari açıklama olarak. "Ötekiler ben ne istersem onu yaparlar. Onlarla birlikte birkaç bloğun sahibiyiz ve artık yenilenme ve yeniden doğuş başladığından kısa zamanda

bir servet sahibi olacaklarını biliyorlar. Silver Springs küçük bir topluluk ve insanlara daha az. koşturmacalı daha güvenli bir çevre sunduğu için yaşanacak ve kazanacak yer haline geliyor.

Yerel işletmeleri buraya çekmek istiyoruz, bu yüzden fiyatı düşürerek Kate'e yardımcı olmak bir iyi niyet olarak görülecektir."

"Öteki ortakların adlarını bilmem gerekiyor."

"Evet, elbette."

'Yani fiyatı düşürdünüz çünkü bu akıllıca bir iş hareketiydi."

"Evet, ama ayrıca Kate'in mali sıkıntılar içinde olduğunu da biliyordum."

Dylan arkasına yaslandı. "Yaa? Onu nasıl biliyordun?"

Cari soruyu düşünürken parmaklarını masanın düzgün yüzeyi üzerinde gezdirdi.

"Nasıl bildiğimden emin değilim," diyerek itiraf etti. "Birileri söyledi. Evet," dedi başını sallayarak. "Birileri söylemiş olmalı ve şimdi o kişinin kim olduğunu öğrenmek isteyeceksin, yemin ederim hatırlayamam. O kadar çok kokteyl ve yemek yapıldı ki insanlar da sürekli olarak bana bir şeyler anlatırlar; kesinlikle bana güvenerek. Genellikle ikinci ağızdan birçok şey duyarım ve herkes benim Kate'i ne kadar çok sevdiğimi bilir. İnsanların onun sevimli mumları ve vücut losyonlarını konuşmaları için her zaman onun şirketinden övünerek söz öderim. Nişanlım Delilah onlara hayrandır. Onun imzasını taşıyan parfümler şahanedir, aralıkta çıkacak olan bir tanesi var ben onun en şahanesi olacağına inanıyorum. Adı Sassy." Duygularını gizlemek için alt dudağını ısırdı.

Dylan, Carl'a benzeyen hiç kimseyi daha önce sorgulamamıştı. Konunun dışına çıkmaya meyilliydi ama Dylan onun konudan sapmasına izin vermemekte kararlıydı.

"Eğer o deponun sana ait olduğunu bilen kişilerin adlarını yazmanı isteseydim..."

"İmkânsız," dedi Cari. "Bir süredir bölgenin çok ciddi reklamını yapıyordum. Yemin ederim Charleston'ın, Si—ver Springs'in ve Savannah'ın yarısına söylemişimdir..."

"Niçin Savannah?"

"Arkadaşlarım var," dedi. "Orada çok zaman geçiri-rim."

"Savannah'da herhangi bir MacKenna ile karşılaştın mı?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır. Sanırım Kate ve kardeş-leri tanıdığım tek MacKennalar ama o kadar çok insanla karşılaşıyorum ki her zaman isimleri hatırlayamıyorum."

"Patlamalarla ilgili niçin sorumlu olduğunu hâlâ açık-lamadın."

"Olanları bir düşün," dedi. "Kate'i kendi yerime davet ediyorum, ürünlerini getirmesi konusunda ısrar ediyorum ve güüiim, az kalsın ölüyor. Sonra bir emlakçı aracılığıy-la onun depoma bakmasını sağlıyorum ve güüüm ikinci kez neredeyse ölüyor. Her iki mülk de bana ait, biliyor-sun. Sorumlu olan benim. Sadece nasıl ve niçin olduğu-nu bilmiyorum. Bunu sizin ortaya çıkarabileceğinizi ümit ediyorum."

Carl'ın suçlanabileceği tek şey bildiği her şeyi dinleyen herkese anlatması olabilirdi. Birileri onu bilgi almak için kullanmıştı.

"Mali durumun nedir?" Dylan sordu.

"Şu aralar sönük. Kötü. Son derece açılmış durumda-yım. Ama bu geçici," Ona güvence verdi. "Arazim üzerine bir galeri inşaatı yaptırıyorum, tamamlanınca harika bir şey olacak, paramın geri kalanını son projeme gömdüm. Getireceği karşılığın da aldığım riske çoktan değeceğinden hiç şüphem yok."

Carl'ın samimiyeti Dylan'ı biraz şaşırtmıştı. Bütünüyle aykırı, sıradışı bir kişilikti. Bir yandan gösterişli ve küstahtı öte yandan doğru sözlü ve düşünceliydi. Kesin olan bir şey vardı, içi dışı birdi bu yüzden duygularında en küçük bir sahteliği yer yoktu.

"Kate'le nasıl tanıştın?" Dylan sprdu. İlginç bir arkadaşlıkları vardı.

Cari gülümsedi. "Onunla hastanede tanıştım. Birkaç yıl önceydi. O annesi ile birlikteydi; ben ae kız lıardeşimi ziyaret ediyordum, Susannah'ı. Kate lise öğrencisiydi amn o yaşta bile çok güzeldi ve çok gösterişliydi. Ne kastettiğimi anlıyor musun?"

"Evet." Son derece iyi anlamıştı.

"Daha o zaman bile insanın yüreğini hoplatıyordu. Bizi kız kardeşim tanıştırdı. Kate annesinin röntgen çekiminden çıkmasını bekliyordu, kız kardeşim de içeri alınmayı bekliyordu ve orada konuşmaya başlamışlardı. Çok kısa zamanda da yakın arkadaş oldular. Susannah, Kate'den iki yaş küçüktü," Biraz düşündükten sonra ekledi. "Kate ona mumlarından ve o garip kokularından bahsetmişti ve Susannah'dan onların bazıları hakkında fikrini söylemesini istemişti. Kız kardeşim çok etkilenmişti. Kate onun kendini çok önemli hissetmesine neden olmuştu. Susannah uzunca bir süredir de hastaydı; sık sık hastaneye girip çıkıyordu ve artık hastaneye ikinci evi olarak bakıyordu." Hatırladıkları üzerine melankolik bir gülümsemeyle durakladı.

"Kate'in annesi durgunluk dönemine girmişti bu yüzden Kate'in artık hastaneye gelmesi gerekmiyordu ama o Susannah'ı hiç unutmadı. Sık sık onu ziyarete geliyordu, hatta üniversiteye başladıktan sonra bile tatil için eve geldiğinde Kate onu görmenin bir yolunu buluyordu. Ve nerede olursa olsun her hafta Susannah'a küçük bir şey-

hoşuna giderdi. Yeni vasiyetini ikinci kattaki konferans odasında imzalamıştı ve mülkünün yeni sahiplerine aynı mekanda aktarılmasını istemişti. Hatta kimlerin nereye oturacağını bile belirtmişti. Kate önce muhasebecilerden ve danışmanlardan Compton'ın servetini nasıl biriktirdiğini dinleyecek, onlar açıklamalarını bitirince de belgeleri imzalayacak."

"Bu zorunlu bir koşul mu?"

"Evet, korkarım öyle."

"Her şeyi böyle ayarlamasının sebebi neydi?"

"Birkaç sebebi vardı," dedi Anderson. "Kate'ifı kendi ayak izlerinden yürümesini bekliyordu, bu yüzden de kendi danışmanlarının, Kate'in serveti artırmak için vereceği kararlarda rehberlik edeceklerine inanıyordu. Yine de Kate vasiyet gereği onlarla çalışmayı sürdürmek zorunda değil, avukatı olarak ben kesinlikle herkesin işine son vermesini öneriyorum."

Dylan sebebini soramadan Anderson sözlerini sürdürdü. "Ayrıca Compton'ın onu etkilemek istediğine inanıyorum, bunu isterseniz övünmek için yaptığını kabul edebilirsiniz. Onun kafasında Kate bir dâhiydi, onun dâhisi."

"Bunu duymak Kate'in hoşuna gitmeyecektir."

"Onunla kısa bir süre geçirdikten sonra, Compton'a ya da danışmanlarına hiç benzemediği yargısına vardım."

"Sizce birine bu kadar çok parayı devredecek olan kişi onu daha yakından tanımak istemez miydi," dedi Dylan.

"Tam da bu konudan, birkaç ay önce ben kendisine söz etmiştim ama önerime içerlemişti. Kendi araştırmalarının Kate ve kız kardeşleri hakkında her konuda ona bilgi verdiğine inanıyordu. Kimi zaman ya.lnız kalmayı severdi, sanırım biraz sıradışılık diyebiliriz buna. Her türlü bireysel ilişki kurma konusunda zorluklar yaşardı. Sanıyorum tüm ilişkilerini iş seviyesinde tuttuğu sürece onları kont-

rol edebiliyordu. Son yedi yıldır onun avukatıydım ve onu son derece katı bulurdum. Finansal yardımcıları aracılığıyla çalışmayı tercih ederdi."

"Kaç yardımcısı vardı?"

"Hepsi altı," yanıtını verdi Anderson. "Dört danışman iki muhasebeci. Dedektif Hallinger'a onların adlarını önceden vermiştim."

Dylan, Anderson'la cep telefonuyla konuşurken polis karakolunun koridorunu bir ileri bir geri adımlayıp duruyordu. Bekleme salonunun kapısı açıktı. Bu küçücük oda, yapay deri bir kanepe ve bir meşrubat makinesi ile donatılmıştı. Dylan içeri girdi ve konuşmasını sürdürürken bozuk para için elini cebine daldırdı. Avukattan adları ve telefon numaralarını kendisine e-posta yoluyla göndermelerini istedi. Böylelikle kendisi de onlar üzerinde küçük bir araştırma yapabilecekti. Amacı sadece biraz daha tedbirli olmaktı. Kimbilir, belki bir şeyler bulabilirdi, Nate'in gözden kaçırdığı. Uzak bir olasılıktı ama yine de...

"Compton toplantı saatini de mezarından kontrol etmek istemiş miydi yoksa bu değiştirilebilir mi?" sorusunu sorduktan sonra hızla cevapladı. "Bunun değiştirilmesi lazım. Bugün öğleden sonra gerçekleştirilmesi kesinlikle mümkün değil*

"Anlıyorum," dedi Anderson. "Compton zaman konusunda daha esnekti, insanların hastalanabileceğinin veya acil durumların çıkabileceğinin farkındaydı. Sanıyorum toplantıyı ölümünden iki gün sonrasına planlamasının tek sebebi danışmanlarının ve muhasebecilerinin cenaze törenine yetişmelerini sağlamaktı. Böylece benim yanımda birilerinin daha bulunmasını sağlamış oluyordu. Yırın akşam saat yediye ne dersiniz? O saat Kate için uygun olur mu?" diye sordu Anderson. 'Yoksa ertesi gün mü olsun? Ötekiler bizim şehirden geliyor. Onlar gerekli olduğu sürece

Savannah'da kalacaklar. Ama bilirsiniz, o belgeler ne kadar erken imzalanırsa herkesin kafası o kadar rahat eder."

Ve Kate'in hayatta kalma şansı da o kadar artar diye düşündü Dylan. "Ne kadar tebligat gerekecek?"

"Siz ne kadar isterseniz?"

"MacKenna kardeşlere duyuru yapılacak mı? Onların davet edilmesi gerektiğini söylemiştiniz? Doğru mu?"

"Zaman belli olunca onları arayacağım, yine de geleceklerinden emin değilim."

"Compton niçin onların bulunmasını istedi?"

"Açıkça söylemedi ama sanırım nispet yapmak istedi. Belki de kaybettiklerini görüp burunları sürtülsün istedi."

"Yarın saat yediyi bir deneyelim ama bunu gerçekleştiremezsem yeniden saat ayarlaması için seni ararım."

Dylan, Kate'in fikrini almadan kararlar verdiğini fark etti. Planlarını onunla tartışıp onayını alması gerckccckti.

Telefonunu kapattı ve sesli mesajlarının geri kalanını dinledi. Nate dört kez arayıp ona ulaşmaya çalışmıştı. Bıraktığı her mesajda biraz daha sinirliydi. Dylan nedenini anlıyordu. Nate, Kate'in sağlığından kendini sorumlu hissediyordu, onun nerede olduğunu bilmemek doğal olarak öfkelenmesine neden oluyordu. Dylan gerçekte onun bu konuda sinirlenmesine aldırmıyordu. Kate'in nerede olduğunu ne kadar az insan bilirse o kadar iyiydi.

Nate' i daha fazla engelleyemeyeceğini biliyordu. Makineden iki soda aidi, birisinin kapağını açtı ve bir yudum içti. Sonra Nate'i aradı.

Cevap veren Nate'in sekreteriydi. "Tamam, aramalarına cevap vermek istemiştim. Beni cep telefonumdan arayabilirsin."

Bu onu çileden çıkaracaktır, diye düşündü Dylan.

Kate komiserin odasındaydı. Dylan, Kate'in şu sinsi konusunu Drummond'la konuşabilmesi için yeterince

zamanı olduğuna karar verdikten sonra onlara katılmak üzere aşağı indi.

İçeri girdiğinde Kate belgeleri çantasına sokuşturuyordu, Dylan elindeki öteki soda kutusunu ona verdi. Drummond resmi not defterine bir şeyler yazıyordu.

"Bu konuyla hemen ilgileneceğim," diyerek söz verdi. Dylan'a baktı. "Kate geceyi evde geçirmek istiyor. Sanırım bunu yapabiliriz. Sen ne dersin? Bazı adamlarıma evi temizletip bazılarına da çevrede nöbet tutturabilirim. Oturduğu yer bir çıkmaz sokak, bu da işimizi kolaylaştırıyor."

"Bu işi ona sen mi yükledin?" Dylan, Kate'e onu suçlayarak sordu bu soruyu.

"Bu gece yatağımda uyumak istediğimi söylemiş olabilirim."

"Sadece söylemekten biraz fazlasını yaptın," diyerek komiser karşı çıktı. "Dylan'ı ikna etmem için bana tekrar tekrar yalvardın."

Kate çantasını kapattı ve onu yere bıraktı. "Ben yalvarmam," dedi Kate. Döndü ve Dylan'a sordu. "Komiser Drummond'un bir zamanlar Los Angeles'da bir dedektif olduğunu biliyor muydun? Yirmi yıl hizmetten sonra ayrılmış ve oranın trafiğinden yorulduğu için buraya taşınmış."

"Sanırım seni benim bu iş için yeterince nitelikli olduğuma inandırmaya çalışıyor.*

"Biz bunları önceden konuştuk Kate," dedi Dylan. "Benimle ilgili her şeyi biliyor, ben de onunla ilgili birçok şeyi biliyorum. Sanırım komiser onun deneyimlerine ne kadar saygı duyduğumu biliyordur."

Kate ayağa kalktı. "Öyleyse artık eve gidebilirim."

"Şimdi otur ve arkana yaslan," diye emretti komiser. "Evin kontrol edilip temizlenmeden hiçbir yere gitmeye-

çeksin. Hatta caddenin de," diyerek ekledi. "Avukat belgeleri Kate'in imzalaması için buraya mı getirecek?"

Dylan bu olasılıktan Drummond'a daha önce söz etmişti. "Hayır. Bu tartışma götürmez bir konuymuş. Eğer Kate kabul ederse yarın akşam saat yedide buluşmaya çalışacağız, ancak o zamana kadar organize olabiliriz."

"Savannah da mı?" diye sordu komiser.

"Evet."

M

"Bu çok kötü. Öyleyse benim dışımda herkes orada olacak desene."

"Herkes mi?" diye sordu Kate,

"Savannah başka bir eyalete bağlı," diye hatırlattı ona. "FBI orada olayın dışında tutulamaz. Bu gerçekten onların işi. Ayrıca Charleston Emniyeti de devrede olmak isteyecektir. İlk patlama onların bölgesinde gerçekleşmişti, şimdi ayrıca Savannah Emniyeti'ni de işin içine sokmanız gerekecek, özellikle de bir şeyler olabileceğini düşünüyorsanız."

"Savannah Polisi mi? Onları bu işe niçin sokmak istiyorsunuz ki?"

"Çünkü onların bahçesinde olacaksınız," dedi komiser. Dylan'a dönüp ekledi. "Eğer bir silah patlarsa veya biri havaya uçarsa ve onlara bilgi verilmemiş olursa kendilerini nasıl hissedeceklerini bir düşün."

Dylan başını salladı: "Onlara haber vermeden bu işin sonunu getiremeyiz."

Şaka ediyor olmalıydılar öyle değil mi? Bütün o sözü edilen insanlar gelirse Sınith Wesson binasının içinde yeterli yer kalmazdı.

Sonra kafasına dank etti. Bir silah ya da tercih edildiği üzere bomba patlaması olursa o insanların bazıları ölebilirdi.

"Hayır," dedi birden Kate. "Kimsenin Savannah'a benimle gitmesini istemiyorum. Tek başıma gideceğim."

"Bu işi sana bırakıyorum," dedi komiser, Dylan'a, koltuğunu geriye itelerken. "Benim yapacak işlerim var."

Drummond çıktıktan sonra Kate'in açıklamalarını beklerken Dylan masaya yaslandı.

Kate onun kendisiyle münakaşa etmesini bekliyordu. O sessiz kalınca, Kate sordu, "Ne dediğimi duydun mu?"

"Duydum."

"Öyleyse?" Kaşlarını çatmış ona bakıyordu.

Onu böyle çılgına çeviren neydi? "Elbette," dedi Dylan. "Eğer yalnız gitmek istiyorsan, yalnız gidebilirsin."

Kate birden şüphelendi. Bu çok kolay olmuştu. "Teşekkür ederim."

"Oraya nasıl gideceksin?"

"Arabayla."

"Araban havaya uçmamış mıydı?"

Bunu nasıl unutmuş olabilirdi? "Kendi arabamla desu."

"Umarım öyledir."

"Bir araba kiralayacağım."

"Kate, bu da nereden çıktı?"

Setti, seni koca aptal Bunun sebebi sensin. Ölebilirsin. Ahh, Allah'ım, bunu Kate düşünemiyordu bile. Ya öteki dedektifve polisler? Büyük brr patlamada hepsi ölebilirdi. Kate başını salladı, bu konuda açıklama yapmak istemediğini anlatmaya çalışıyordu.

Dylan mesajı almadı. "Bu da nereden çıktı?" diye yineledi.

Kate boyun eğdi- "Sadece çok etkilendim. İnsanlar beni korumaya çalışırken ölebilirler..."

Gözlerinde yaşlar birikti. Dylan görmüş olmalıydı çünkü onu ayağa kaldırıp kucakladı. "Tamam. Sadece kafan biraz fazla karışık."

"Sanırım öyle," dedi Kate. Onun birkaç rahatlatıcı söz

söylemesini bekliyordu, kendini daha iyi hissedebilmesini sağlayacak bir şeyler.

Dylan sadece onu tutmaktan başka bir şey yapmak niyetinde değil gibiydi, bir süre sonra Kate aslında tek ihtiyacının bu olduğunu fark etti.

Otuz İkinci Bölüm

Kate, başını Dylan'ın göğsünden kaldırdı. "Ya Cari?"

"Ne olmuş ona?"

Kate aralarına biraz mesafe bıraktı. "Onun bu konularla hiçbir ilişkisi olmadığına inandın mı?"

"Evet, inandım."

"Öyleyse evine dönebilir?"

"Hayır, henüz değil. Önce başka insanları da buna inandırmak zorunda kalacak."

Nate'e yardımcı olan iki FBI ajanı ile Clıarleston Emniyeti'nden bir dedektif bir saat sonra karakola geldiler ve sırayla Carl'ı sorguladılar. Onunla işlerini bitirdiklerinde evine gitmesine izin verdiler. Cari, Kate'i yanağından öptü, elini sıktı ve fısıldadı; "Cesur ol hayatım."

Sonra Kate'i sorguladılar. İlk patlamadan başlayarak en küçük ayrıntıları bile yeniden anlatmak zorunda kalması yorucuydu ama Kate onlarla işbirliği yapıp her soruyu elinden geldiğince ayrıntılı biçimde yanıtladı. Onlar sorularını bitirdiklerinde Kate'in de sabrı tükenmişti.

Drummond onu almaya geldi. "Hadi Kate. Eve gitme zamanı. Evin tepeden tırnağa incelendi ve temiz."

"Dylan nerede?"

"Seni arka tarafta bekliyor."

Kate çantalarını toparladıktan sonra komiserin peşinden arka kapıya yürüdü.

Komiser, Kate'in omzuna elini koyup, "Bundan sağ salim kurtulacaksınız," dedi.

Eğer Kate onun iyi niyetinden emin olmasaydı, ani bir emirle kendisini cezalandırdığını düşünebilirdi.

"Daha sonra ben de akşam yemeği ile birlikte sizde olacağım," diye ekledi.

"O kadar zahmete girmenize gerek yok..."

"Evet, var. Buzdolabınıza baktım. Bir şeyler getireceğim," dedi sertçe.

Kate eve gelip buzdolabına bakınca komisere karşı çıkmadığına sevindi. Gerçekten buzdolabında yiyebileceği hiçbir şey kalmamıştı. Midesi zil çalıyordu. Ne o, ne de Dylan kahvaltıdan beri hiçbir şey yememişlerdi ve saat neredeyse altıyı geçmişti.

"Eğleniyor olmasan da zaman uçup gidiyor," dedi ön koridora doğru yürürken.

Dylan elinde çantaları merdivenleri Kate'in peşinde çıktı.

"Sen eğlenmiyor musun? Sanırım bu konuda bir şeyler yapmamız gerekecek."

Yatağını onunla paylaşmayı isteyip istemediğini sormadı cîna Dylan. Kendi çantasını misafir odasına koydu Kate'in çantasını yatağının üzerine bıraktı.

Kate ona birlikte yatmalarını söylemeyecekti. Kesinlikle.

Banyoya girdi, kapıyı kilitledi ve yeniden canlanabilmek ümidiyle uzun bir duş aldı.

Pek fazla işe yaramadı. En sevdiği kot pantolonu ile bir

tişört giydi, ancak o zaman biraz rahatladığını hissetti. Saçlarını taradı ve aşağı kata indi.

Dylan arka bahçede bir polis şefi ile konuşuyordu. Ağzında yan kuru bir kereviz sapını gevelerken Kate mutfak penceresinden onu izledi. Oylan yorgun ama harika görünüyordu. Kate'e göre her şeyin üstesinden kesinlikle daha iyi geliyor gibiydi. Kate kimi zaman parçalara bölünecekmiş gibi hissediyordu.

Ona bakarken yakalanmamak için kendini öbür tarafa dönmeye zorladı. Ev telefonuna gelen sesli mesajları dinledi. Birçoğu Isabel içindi, hiçbirisi de önemli değildi.

Kate keyifsiz ve huzursuz hissediyordu kendisini. Kilerden bir paket patates cipsi aldı sonra açmadan geri bıraktı.

Kendi derdinin ne olduğunu biliyordu. Dylan. Ona olan aşkı ne zaman bitecekti, bunu merak ediyordu. Acaba bu hiç mümkün olacak mıydı yoksa hayatının geri kalan kısmını ıstırap çekerek mi yaşamak zorunda kalacaktı? Mutsuzluğu konusunda kimseyi suçlayamazdı, kabahat kendinindi. Onunla birlikte olmanın başına neler getireceğini başından beri biliyordu; o severdi ve ¿erk ederdi. Yaşama biçimine ilişkin hiçbir mazereti olmazdı. Neyse oydu.

Kate de neyse oydu; kocaman bir ahmak çünkü ona âşık olmuştu. *

Bu gece kesinlikle melankolik olduğuna karar verdi, bütün sorun buydu. Stres onu köşeye sıkıştırıyordu. Tamam işte, derdi buydu. Stres ve bütünüyle çaresiz hissetmek.

Kapının zili çaldı, kendisi için üzülmeyi bırakmak zorunda kaldı. Drummond'un akşam yemeğini getirdiğini düşündü ve birden açlığını hissetti. Oysa gelen Drummond değildi. Nate'di. Kate kapıyı açınca Nate onu gördüğüne şaşırdı.

Nate erken toparlandı. "Sen burada ne yapıyorsun, kapılara mı bakıyorsun?"

Nate'in bakışları Kate'i ürküttü. "Kapıyı çaldın. Açmanın uygun olacağını düşündüm. Lütfen, gir."

"Burada yalnız mısın?" dedi Nate hızla yanından geçerken. "Senin derdin ne? Birilerinin seni öldürmeye çalıştığını bilmiyor musun? Yoksa umursamıyor musun?"

"Evet, biliyorum ve evet umursuyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Lütfen bana bağırmayı kes. Kulaklarım çınlıyor"

Nate konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes aldı. "Birilerine bağırmam gerekiyor. Dylan nerede?"

"Arka bahçede. On tarafta da, arka tarafta da polisler var," dedi Kate. "Bu yüzden de kapıyı açmamda bir sakınca yoktu."

"Beni sinirlendiren bu değil," diye atıldı Nate.

Kate onun peşinden mutfağa girdi. "Peki niçin sinirlisin?"

"Çünkü dün gece hangi cehennemde olduğunuzu bilmiyordum. Bu çok kötü," dedi hızla. "Siz ikiniz birden yok oldunuz. Ya elimde hayati bir bilgi olsaydı ne olacaktı? Ne olurdu o zaman? Dylan da sen de cep telefonlarınızı cevaplamıyordunuz, derdi nedir onun Allah aşkına? O daha iyi bilir. Nerede o?"

Nate çıldırmış gibiydi. "Az önce söyledim," diye yanıtladı Kate.

"Bir daha söyle."

"Arka bahçede," dedi. "Bunun hesabını ona sor."

"Bir daha sakın o ön kapıyı açma. Beni anladın mı?"

Cevabını beklemeden büyük bir hışımla mutfak kapısını açtı ve dışarı çıktı. Kapı arkasından gümbürtüyle kapandı.

Bu adam davetli olduğu akşam yemeğini kaçımı ış olmalı, diye düşündü Katc. Ne cesaretle ona bağırabilirdi.

Nate'in aşağılayabileceği bir çocuk değildi o. Ama haklıydı, istemeyerek de olsa bunu kabullendi. Nereye gideceklerini ona bildirmeleri gerekiyordu. Kasıtlı yapmamışlardı; nereye gittiklerini ondan gizlemeye çalışmamışlardı. Geceyi nerede geçireceklerinden emin değillerdi, otele yerleşince de üst üste bir şeyler oldu ve meşguldüler.

Bu büyük bir mazeret. Aramadığımız için özür dilerim. Sevişmekle meşguldük. Nate bunu anlardı. Kesinlikle anlardı. Başkomiser kasabanın yarısını doyuracak kadar yemekle birlikte geldi birkaç dakika sonra.

"Dışarıda neler oluyor?" dedi elindeki torbaları mutfak tezgâhının üzerine bırakıp camdan dışarıya bakarken. "Hallinger, Dylan'a dünyayı dar ediyor gibi."

Başkomiser tekrar camdan dışarıya baktı. "Dylan pişmanmış gibi görünmüyor. Aslında karşılık da veriyor. Onlar halleder. Biz yemeye bakalım."

Komiser haklıydı; hallettiler. Nate yemeğe kalmak için izin istemedi. Bir tabak kaptı ve kendi servisini yaptı.

"Bir saat içinde buraya birkaç adam getireyim de sizi rahatlatayım komiserim," teklifini yaptı Nate.

"Bunu yapmak için bir sebep yok," dedi Drummond karşılığında. "Hepimiz meşgulüz. Yarın ki toplantı için herkesi yerli yerine koymaya çalışmak senin yeterince zamanını alacak."

"Bu toplantı kesinleşti mi?" diye sordu Nate. "Belgeleri yarın mı imzalıyor? Başka değişiklik olmayacak mı?"

"Eğer sen plan değiştirmezsen yarın akşam saat yedide," dedi Dylan. "Bunu az önce arka bahçede konuşmuştuk."

"Emin olmak istiyorum. Benden bir daha hiç kimsenin kaçmayacağını bilmek istiyorum. Anladın mı?"

"Bunu unutsan iyi olur artık."

"Sen de.. diye söze başladı Nate.

Onu susturmak için Drummond elini kaldırdı. "Bu kadar yeter. Kate'in alabileceği tüm yardımı alması gerekiyor o yüzden gevezeliği bırakın da programa dönün."

Nate başını salladı. "Emredersiniz efendim."

Uç adam yemeklerini yerken ertesi gün için stratejilerini konuştular.

"Video konusunda neler öğrendin?" diye Dylan, Natc'e sordu. "Kaydı kimin yaptığı konusunda bilgi var mı?"

"Hayır. Onu ve fotoğraf paketini Anderson Smith'in bürosuna bir kuryenin getirdiğini biliyoruz. Compton MacKenna'nın talimatlarıyla birlikte video kaydı masasına gelene kadar orada kimsenin videonun varlığını bilmediğini iddia ediyor."

"Birileri ondan haberdardı," dedi Dylan ısrarla. "Compton kameraya konuşurken sık sık objektifin arka taraflarına bakıyordu. Belli ki o odada başka birileri vardı. Hizmetçiler veya personel olamaz mı?"

"Hayır, video ile ilgili bilgisi olan hiç kimseyi bulamıy oruz.**

Dylan, Kate'e baktı, Kate'in gözleri kapanıyordu.

"Kate, niçin yukarı çıkıp yatmıyorsun," dedi. "Biz de neredeyse bitiriyoruz."

Kate yatağa gönderilmesine sevinmişti. Çok uzun bir gün olmuştu. Pijamalarını giyerken erkeklerin konuşmalarını duyabiliyordu birkaç dakika sonra da Nate ile Drummond'un gidişini işitti.

Yorgundu ama yatmadan önce Isabel'i arayıp kontrol etmeye karar verdi. Kız kardeşinin telefona cevap vermesine şaşırdı. Kate alo dedikten sonra on beş dakika kadar başka tek bir söz bile söyleyemedi. Isabel, vasiyetin okunmasının kocaman bir hiçe dönüştüğünü tahmin etmiş olmalıydı çünkü Kate'e o konuda hiçbir şey sormadı

Konuşmaya değecek tek şeyin kendi sosyal hayatı olduğuna inanıyor gibiydi Isabel, bu yüzden Kate ona okumak için orada olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı. Yine de Isabel'in mutlu, güvende olması onu rahatlatmıştı.

"Reece Crowell'den ne haber?" diye sordu Kate.

"Hâlâ Avrupa'da olmalı ama dert etme. Eğer geri dönüp tekrar beni rahatsız etmeye başlarsa, onunla başa çıkarım," dedi Isabel sonra da hemen güncel konulara getirdi sözü.

Kate, Isabel'in sosyoloji dersinde yanında oturan genç adamı anlatırken, görüşmeleri yarıda kesildi. Önemli bir haber gelmiş olabileceğini düşünerek Kate Isabel'in sözünü kesti.

"Isabel, beni bir başkası arıyor. Şimdi telefonu kapatmam gerek. Çok dikkatli ol, tamam mı?"

Kate arayan kişinin sesini duyunca çok şaşırdı.

"Kate, ben Vanessa MacKenna."

Kate karşılık vermekte gecikti, nasıl bir tepki göstermesi gerektiğinden emin değildi. Garip bir duraksamadan sonra, "Merhaba Vanessa, senin için nc yapabilirim?" dedi.

Vanessa konuşmaya başladığında biraz tedirgindi ama çabucak gevşedi ve hayli rahatladı.

"Anderson beni arayıp babanın fotoğraflarını aldığına ne kadar sevindiğini söyledi," dedi. "Benden, Compton'ın evine - hatta daha çok kendi evime - bakıp başka fotoğraf var mı yok mu aramamı istedi. Çatı arası kutularla tıka basa dolu, ben de bir an önce temizliğe başlayabileceğime karar verdim. Şansa bak ki babana ait olduklarına inandığım eşyalarla dolu bir kutu buldum. Fotoğraflar var ama ayrıca yarışmalardan alınmış ödüller, ckul ödevleri ve birkaç tane de karne var. Hepsini paketleyip sana göndereceğim, yoksa sen öyle tercih edersen Anderson'ın bürosuna bırakayım. Ayrıca aramaya da devam edeceğim," diyerek söz verdi. "Bryce dün gece tekrar hastaneye yattı, böylece onu

görünce çekeceğim sıkıntılar kısalmış olacak. Biliyorsun, uğrayıp bu eski mekânı görebilirsin, eğer ilgileniyorsan tabii. Sana etrafı gezdirmeyi çok isterim."

"Evet, bir gün görmek isterim," karşılığını verdi Kate.

"Ne zaman uygunsa bana bildir. Belki önümüzdeki hafta belki daha sonraki hafta? Seni tanımak istiyorum Kate. Sen Öylesine farklı görünüyorsun ki Bryce ve kardeşlerinden, dinlendirici bir farklılık seninki."

Konuşmaları bitip telefonu kapatınca Kate bir suçluluk duygusuna kapıldı. Vanessa'ya Bryce'ın durumunun ne kadar ciddi olduğunu sormamıştı, daha sonra ona ilgi ve kaygılarını ifade etmesinin de iki yüzlülük olacağını kavramıştı.

Kate telefon hâlâ elinde, bağdaş kurmuş yatağının üzerinde otururken odaya Dylan girdi.

"Az önce Vanessa MacKenna'dan bir telefon aldım," dedi. "Beni Compton'ın evine davet etti. Babama ait bir şeyler daha olduğunu söyledi."

Dylan yatağın ayakucunda durup kaşlarını çattı. "Biz seni öldürmek isteyeni yakalayıncaya kadar Savannah'daki MacKennalar'ın evinin yakınına bile gitmiyorsun," dedi Dylan talimat verir gibi.

"Hayır, tabii ki gitmem," diyerek ona güvence verdi Kate. Şu an bir nutuk dinleyecek hali yoktu. Bir gün içinde ömür boyu sürecek kadar baskı altına girmişti, bu yüzden bomba, ölüm ve patlama konularından uzaklaştı.

"Isabel'le de konuştum," dedi. "Mutlu görünüyor. Ona burada olduğunu söylemedim. Onun bilmesini istemedim biliyorsun..."

"Neyi biliyorum?" diyerek üstüne gitti.

"Ona her şeyin yolunda olduğunu söyledim, eğer burada olduğunu öğrenseydi sorular sormaya başlayacaktı. Sen ne yapıyorsun?"

"Ne yapar gibi görünüyorum? Soyunuyorum sonra da duşa gireceğim."

"Misafir banyosunda da bir duş var..." Dylan banyo kapısını kapatınca o konuşmayı kesti. Bir saniye sonra duşun sesi geldi.

Onu misafir odasında uyumaya zorlayabilirdi, ama bunu yapmak istemiyordu, zaten sorun da buydu. O kapıyı açar açmaz üzerine saldıracağını biliyordu.

"Yardıma ihtiyacım-var," diye mırıldandı. Kendisinden tiksiniyordu. Örtüleri çekti ve yatağın üzerine uzandı. Bunların hepsinin Jordan'm kabahati olduğuna karar verdi. Dylan'ı, Jordan göndermişti ve o biliyordu, ahh, evet, neler olacağını biliyordu o.

Kate yan döndü ve telefonu aldı. Jordan ondan sonsuza dek kurtulamazdı, onun aramasını garanti edecek bir mesaj bırakmaya karar verdi.

Telesekreter cevap verdi. Kate bip sesi için bekledi sonra konuştu. "Ben bilmen gerektiğini düşündüm..." Birden durdu. Mesajını başka birisi dinleyip Dylan ile yattığını duysa ne olurdu? "Aldırma," dedi.

Tanı telefonu kapatırken, bir ses duydu. "Neyi bilmesi gerekiyor?" dedi bir erkek sesi. "Siz kimsiniz?"

"Michaeî Buchanan. Siz Kate misiniz?"

Allah'tan diline sahip olmuştu. "Boston'da ne yapıyorsun?" î ' p f j l l i Ş i A A A H

"İzindeyim. Erken geldim ve gelecek hafta sonuna kadar Jordan'la kalıyorum. Daha sonra Nathan's Bay'e geçeceğim. O zamana kadar annemle babam evde olurlar."

Michael, Annapolis'den mezun olmuş ve deniz komandosu olmak üzere eğitim görüyordu. Gerçekten çok cesurdu ve Buchanan kardeşlerin içinde en iddialı olanıydı.

"Boston'a ne zaman geri geliyorsun?" dedi. "Bir maç daha yapmak istiyorum seninle."

"Niçin? Tekrar yenilmek için mi?"

Kahkahası tıpkı Dylan'ın ki gibiydi. "Görürüz bakalım."

"Dylan'ın burada olduğunu biliyor muydun?"

"Evet. Jordan, onun sana küçük bir problemle ilgili yardımcı olduğunu söyledi."

Küçük bir problem mi? "Evet, doğru."

Bir dakika daha konuştular.

Kate, Dylan'a, Michael'ın evde olduğunu söyleyeceğine söz verdi, Michael da Jordan'a onu aratacağını söyledi.

Dylan banyodan çıktığında telefonu yeni kapatmıştı. Üzerine haki şortunu giymişti polislerin bulunmaları gereken yerde olup olmadıklarına bakmak için aşağı kata indi. Kate onun biraz saplantılı olduğunu düşündü.

Dylan uzunca bir süre üst kata çıkmadı. Kate uyumaya çalıştı ama kafası rahata ermiyordu. Sürekli kendisini kimin öldürmeye çalıştığını bulmakla meşguldü. MacKennalar'dan birisi olmalıydı ama hangisi? Belki de hepsi. Olamaz mıydı? Vanessa da işin içinde olabilirdi. Bu noktada her şey mümkündü.

Otuz Üçüncü Bölüm

Nihayet Dylan yatağa geldiğinde Kate sanki saatlerdir kendini oradan oraya atarak dönüp durmuştu yatağın içinde. Zaman gece yarısını epeyce geçmişti.

Dylan yatağa girmek için Kate'dcn izin almadı. Üzerinden şortunu çıkardığı gibi onun yanına sokuldu. Kendisinden son derece emindi, tam Kate bunu ona söyleyecekken kendini onun kollarında buldu.

"Uyanık mısın Turşu?"

'Yarın için o kadar tedirginim ki uyuyamıyorum."

"İyi," dedi Dylan. Kate'in ensesindeki saçları kaldırdı ve yumuşak tenini öpüp okşamaya başladı.

Ürpertiler bacaklarına kadar inen Kate, huzursuzluk içinde ona sokuldu. "Neden iyi?" Kate nefes nefese sordu.

"İyi çünkü seninle sevişmek için seni uyandırmak zorunda kalmayacağım."

Dylan başka şeyler de söylemiş olabilirdi, Kate hatırlayamıyordu. Dylan'ın dokunuşları bütün dikkatini çekiyor, tutarlı olarak düşünebilmesini olanaksız kılıyordu.

• Bu gece sevişmeleri farklı olmuştu, dajıa tutkulu ve daha yoğun.

Sonunda her ikisi de doyuma ulaştığında, Dylan onu kollarının arasında tutup sırtını okşamaya devam etti. Dylan sürekli onu öpüp kokluyordu.

Rehavet bulutlan kalkar kalkmaz Kate kendini berbat hissetti. Nasıl hissettiğini ona söylemek istedi ama söyleyemedi. Niçin? Çünkü ondan kurtulmanın en hızlı yolu sonsuza dek onunla birlikte yaşattıak istediğini kabul etmek olurdu.

Bütün yüreğiyle bu olanaksız düşü istiyordu. Onu sonsuza dek istediğini söylese yanıtı ne olurdu acaba? Belki de oracıkta düşüp bayılırdı. Bu dört küçük sözcüğün onu nasıl çılgına çevireceğini düşününce ancak gülümseyebildi.

Dylan sut üstü döndü ve tavana baktı. "Kate, niçin kredi almak istiyorsun? Şaka mı yapıyordun?"

"Hayır, ciddiydim. Bir krediyi ödemek için başka bir krediye ihtiyacım var. Bu bana biraz zaman kazandıracak geçici bir çözüm."

"Yarın o belgeleri imzalar imzalamaz milyoner olacağını biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum," dedi. "Ama uzun süre milyoner kalmayacağım. Bankaya gidip müracaat formunu doldurduğumda parayı varlık olarak belirtmem gerekecek, geçici bir varlık," dedi üstüne basarak.

Dylan esnedi. "Aklını kaçırdığını düşünecekler."

Ona yaslandı ve fısıldadı. "Belki de kaçırdım."

Dylan onun akılsal durumuyla ilgili pek kaygılanmadığını biliyordu çünkü daha bir dakika bile geçmeden Kate uyumuştu. İmkânsız olduğu kanıtlanmıştı. Dylan bir türlü yarını ve çıkabilecek terslikleri düşünmeden edemiyordu.

Kate o gece iyi uyumuştu ama ertesi gün yataktan çıkınca kendini dinlenmiş gibi hissetmedi. Onu bekleyen gün-

den öylesine korkuyordu ki. MacKennalar'ın hiçbirinin toplantıya gelmemesi için dua ediyordu. Bryce belki de hâlâ hastanedeydi ve onun henüz bırakılmamış olmasını ümit ederken biraz kendinden utanıyordu. En büyük kaygıları ise Roger ile Ewan'di. Onların kabalıklarına tekrar katlanabileceğin! zannetmiyordu. Eğer yeniden annesine hakaret etmeye başlarlarsa ne yapacağını bilmiyordu.

Dylan alt katta mutfakta birisi ile konuşuyordu. Kate, Komiser Drummond'un sesini duyar gibi oldu ama emin değildi.

Saat dokuz olmuştu. Zamana inanamıyordu. Daha önce hiç böylesine geç vakte kadar uyumamıştı. Acele etmek için sebep olmadığına karar verdi. Toplantı o akşam Anderson'ın bürosunda yedide yapılacaktı, bu yüzden Dylan'la birlikte Silver Springs'den ikindiden önce çıkmayacaklarını düşündü. Anderson'ın cenazeden gelmesi en az beşi bulacak, belki daha da geç kalacaktı. Bilinmeyen bir nedenden ötürü, Compton MacKenna cenaze töreninin tam öğleden sonra saat ikide başlaması konusunda ısrar etmişti. Yapılacak her şeyin programını yazmış hatta kendi adına konuşmasını istediği kişilerin bile adlarını belirtmişti. Kate, övgüyü de yazıp yazmadığını merak ediyordu.

Kate duş alırken ve giyinirken sürekli o çılgın ihtiyarı düşündü. Geceyi Savannah'da geçirme ihtimalini dikkate alarak çantasını hazırladı.

Aşağı kata indirdiği çantayı antrede bıraktıktan sonra mutfağa girdi.

"Günaydın," dedi Kate.

Dylan ellerini kuruluyordu. Havluyu omzuna attı ve ona doğru yürüdü. Çok büyük bir tutkuyla onu öptü, geri çekildiğinde Kate'in gösterdiği tepkiden memnundu. Kate kıpkırmızı olmuştu.

Dylan masadan bir sandalye çekti onu tekrar öptü ama

bu kez öyle hızlı davranmıştı ki Kate hazırlıksız yakalandı. Dylan, Kate'i tutup masaya oturttu.

"Kahvaltı için ne istiyorsun?" diye sordu. "Senin için hazırlayacağım."

"Kızarmış ekmek iyi olurdu. Kiminle konuşuyordun? Komiser Drummond'un sesini duyar gibi oldum."

"Oydu," dedi Dylan. "Az önce gitti. Beyaz ekmek mi, diğeri mi?"

"Ben kendi kahvaltımı hazırlayabilirim."

"Diğerini hazırlıyorum."

Dylan ona portakal suyu isteyip istemediğini sormadı. Bir bardak doldurdu ve öıiine koydu.

"Kahvaltını bitirir bitirmez yola düşmemiz gerekiyor."

Dylan tezgâha yaslanmış Kate'e bakıyordu, ayaklarını çaprazlamış, muhteşem görünüyordu. Birden yine Kate'in aklını başından almıştı.

Kızartma makinesi ekmekleri dışarı bıraktı. "İşte oldu."

Dylan kuru kızarmış ekmekleri bir tabağa koydu ve Kate'e uzattı. Kesinlikle yemek yapmak onun yetenekleri arasında yoktu. Kate bir dilim elemek aldı ve kenarından koparttı.

"Niçin bu kadar acele ediyorsun?" dedi Kate. "Çok zamanımız var."

"Planda bir değişiklik oldu."

"Hangi planda ne değişikliği?"

"Bir planımız vardı ve onu değiştirdik," diye açıkladı Dylan. "Hadi Kate. Şu kahvaltını yap. Bu gece için bir çanta hazırladın mı?"

"Evet. Antrede duruyor."

"Ben gidip onıı arabaya koyayım," dedi Dylan ve mutfaktan çıkarken; "Ye," emrini verdi.

O gözden uzaklaştığı anda Kate kızarmış ekmeği çöpe

attı ve portakal suyunu yudumladı. Sonra tabağı ve bardağı yıkadı.

Mutfak lavabosu yepyeni görünüyordu. Belli ki Dylan yıkamıştı buraları. İyi bir aşçı olmayabilirdi ama nasıl temizlik yapacağını kesinlikle iyi biliyordu. Onun etrafta bulunması çok iyiydi, her türlü nedenle.

Kate cüzdanını ve laptopunu almak" için üst kata koştu. Allah bilir kaç gündür e-postalarını yanıtlama fırsatı bulamamıştı, bugün öğleden sonra ya da akşam toplantıdan sonra bunun için zaman bulabilmeyi ümit etti. Laptopu çantasındaki yumuşak bölmeye yerleştirdi ve alt kata indi.

Komiser Drummond arabasına biniyordu. Cipini Dylan'ın kapı önünde duran kiralık arabasının arkasına park etmişti.

"Bana onun beklediğini söylemeliydin. Acelc ederdim."

"Acele etmeni söylemiştim," yanıtını verdi Dylan.

"O farklıydı."

Dylan onun ne demek istediğini düşünmeyecekti. "Komiser bizi herhangi bir sürprizin beklemediğinden emin olmak için arabaya bir göz atmak istedi."

"Yani bir bomba gibi mi?" diye sordu Kate ama cevap beklemeden devam etti; "Bir şey buldu mu?"

"Hayır. Güvendeyiz."

"O da bizimle geliyor mu?"

"Hayır," dedi Dylan. "Ama bizim için birtakım talimatlar yazdı. Hiçbir haritada olmayan bazı yollardan gidece-

Kate, Silver Springs'de büyümüştü ve bölgeyi herkesten iyi bildiğini düşünüyordu. Savannah'a da sayamayacağı kadar çok gitmişti ama Dylan'ın kullandığı yollardan bazılarını hiç görmediğini kabul etmek zorundaydı. .Bir kısmı yol bile değildi. Çakıl dökülmüş tekerlek izleriydi.

Manzaralı bir yoldu, ikide bir Dylan etkileyici bulduğu bir şeyleri işaret ediyordu. Bakımsız tarlalarda küme küme büyüyen yaban çiçeklerine ve ağlayan söğütlere bayılıyordu.

Bunların hiçbirinin adını bilmiyordu, Kate söylediğinde de etkileniyordu.

"Buralardan gitmeyi nasıl isteyebilirsin?" dedi Dylan. "Burası çok güzel."

"Uzun süreli gitmem, eğer gidersem de... Sanırım benim niyetim de burada kalmak."

"Ben yapabilirdim bunu. Burada yaşayabilirdim."

Kate onun hayatında kalacağından ümitlenmek istemediği için gitmesi için her türlü sebebi düşünmeye çalışıyordu.

"Sıkılırdın."

"Sanmıyorum."

"Boston'ı özlerdin. Orası çok enerji dolu."

"Evet, Boston'ı özlerdim," kabul etti. "Ama bir değişiklik yapmaya hazırım. Ayrıca Charleston da Silvcr Springs'e çok yakın ve büyük bir şehrin tüm nimetlerine ve sorunlarına sahip. Enerji istersen sür oraya. Trafiği kesinlikle özlemezdim," diye ekledi.

"Silvcr Springs'de suç oranı nedir merak ediyorum."

"Ben eve gelmeden önce mi geldikten sonra mı?"

"Tamam, başardık," dedi Dylan. "Levhayı oku. Resmi olarak Savannah'dayız."

Kate, Savannah sınırları içinde bir yerde buluşacaklarını sanmıştı.

. "Toplantı zamanına kadar bir polis karakolunda oturmak istemiyorum," dedi Kate. "Anderson'ın bürosuna gidemez miyiz? Orada beklerken biraz iş yapabilirdim."

"İyi fikir," dedi Dylan.

On beş dakika sonra Smith Wesson binasının önünde arabasını park ediyordu.

"Her şeye rağmen buraya sen arabayla gelmeyi planlıyordun değil mi? Nate bunu biliyor mu?"

"Evet, biliyor."

"Hemen içeri girebilir miyiz?"

Kate bu soruyu sorarken iki polis memuru binadan çıktı ve Dylan ile Kate'in arabadan inmesini bekledi. Başka bir polis caddenin karşı tarafından geldi. "Arabayı burada bırakabilirsiniz," dedi. "Kimseyi ona dokundurtmam."

Dylan motoru durdurdu ama anahtarları kontağın üzerinde bıraktı. Kate'in arkasından içeri girdi, arkalarından kapı kapanınca da "Binayı hanginiz kontrol etti?" diye'sordu.

"Bomba ekibi yeni gitti. Burası temiz," dedi polis memurlarından birisi. "Biri içeride, birisi dışarıda, arkada iki güvenlik görevlisi ile bir de kapıyı gözetleyen adamımız var. Biz ikimiz de sizin emrinizdeyiz. Bizim nerede bulunmamızı istersiniz?"

"Tam burası giriş iyi. Binada şimdi kim var?"

"Neredeyse herkes ya bir cenazeye gitmiş ya da tatilde. Girişteki görevli ile Smith'in yardımcısı, Terrance adlı çocuk burada. O üst katta Smith'in bürosunda. Onun dışarı çıkmasını istiyorsanız gidip getirelim."

"İçerde kalabilir."

Terrance koşuşturmacayı duymuş olmalıydı. Telaşla merdivenlerden aşağı indi. "Bayan MacKenna, korkarım Bay Smith henüz gelmedi. Cenaze töreni..."

"Biliyorum," diye söze girdi Kate. "Biz çok erken geldik. Acaba kullanabileceğim bir masa var mı? Anderson dönünceye kadar biraz çalışmak istiyordum."

Gergin görünüyordu, gülümsemeleri bile onu rahatlatmıyordu. Kate nihayet onun neden bu kadar gergin ol-

duğunu anladı. Dylan onu tedirgin ediyordu. Terrance, Dyîan'ın sanki kendisini kavramasından korkarmış gibi davranıyor, göz ucuyla onu izliyordu.

"Konferans odasını görmek istiyorum," dedi Dylan.

Terrance önlerinde merdivenleri çıkıp sağ tarafta uzunca bir koridordan yürüdüler. Konferans odası Anderson'ın odasından sonraki kapıydı.

"Ben de tam koltukların önlerine isimlikleri yerleştiri-/ordum," dedi Terrance.

"Ben burada çalışsam sizce sakıncası var mı?" diye sordu Kate. "Bilgisayarımı bir prize takabilirsem ..."

"Evet, elbette," Masanın başındaki sandalyeyi yerinden çekti ve prizin yerini ona gösterdi.

Dylan kapıyı açık bıraktı ve koridorun sonuna gitti. Sol tarafta alarma bağlı bir yangın kapısının bulunduğu oda vardı. Sistemin açık olduğunu gösteren küçük kırmızı bir lamba yanıp sönüyordu. Kapının ortasında çaprazlamasına duran geniş metal bir çubuk vardı. Dylan kapının arka tarafında yere kadar inen yangın merdivenleri olduğunu düşündü.

. Halı kaplı arka merdivenler Dyîan'ın sağ tarafındaydı. O merdivenlerden birinci kata indi. Park yerine açılan çıkışın önünde bir güvenlik görevlisi duruyordu. Dylan ona kimliğini gösterdikten sonra yukarı çıkmadan birkaç dakika onunla konuştu.

Güvenlik görevlisinde aradığını bulan Dylan, Kate'in yanına döndü. Kate konferans odasında masanın üzerine laptopunu koymuş e-postalannı yanıtlıyordu. Birinin, Dyîan'ın adını bağırdığım duyduklarında bir eli hemen silahına giden Dylan, Kate'e doğru koruyucu bir adım attı.

Adı tekrar bağırılınca, Dylan sesi tanıdı ve rahatladı. İki dakika sonra Natc koşarak odaya girdi. Suratı kıpkırmızıydı ve gülümsüyordu.

"Bu iş bitti," dedi sevinç içinde.

"Bitti mi?" dedi Kate. "Gerçekten bitti mi?"

"Evet doğru. Siz ikiniz yeniden rahat bir nefes alıp normal yaşantınıza dönebilirsiniz. Dava kapandı," diye ekledi. "Ya da kapanacaktır," diyerek sürdürdü açıklamasını. "Bürokratik işler tamamlanınca."

"Anlatsana," dedi Dylan.

Nate o anın tadını çıkarıyordu. Heyecanla gözleri parladı. "Roger MacKenna. Tam düşündüğüm gibi. Her şeyin arkasında o it varmış. Videoyu izledikten sonra, bir numaralı şüphelinin o olduğundan emindim. Bir arama izni talebinde bulunmuştum ama artık gerekli değil. İhtiyacımız olan tüm kanıtlar elimizde. Tüm planlama işiyle meşgul olan Roger'mış. Şüphesiz yardımcısı da varmış."

"Jackman."

"Evet," onayladı. "İşi yaptırmak için tüm bağlantıları Jackman ayarlamış. Aslında bu tefecinin başka seçeneği de yokmuş. Roger'a yardım etmek zorundaymış. Ancak bu yolla Roger'ın ona borçlu olduğu parayı elde edebilecekmiş."

"Roger'a bunu nasıl itiraf ettirdin?" diye Kate sordu.

"Pek polisle işbirliği yapacak birine benzemiyor."

"İtiraf etmedi. Kendini öldürdü."

Kate bunu duymayı beklemiyordu. Çok şaşırmıştı, "Ne yaptı?"

"Kendini öldürdü," diye tekrarladı Nate. Sonra Dylan'a baktı ve konuşmayı sürdürdü. "Peşine birini takmıştık ama bizim adam silah sesini duymamış. Roger yüksek bir binada oturuyordu," dedi açıklama olarak. "Bizim dedektif binanın ön tarafında park etmiş bir arabanın içindeydi, onun içeri girdiğini gördü. Bana konuyu telsizden öğrendiğini söyledi. Bir kadın arayıp silah sesi duyduğumu söylemiş. Bizim adam içeri girince Roger'ı yerde bulmuş. Kafasın-

dan vurulmuş," diye sürdürdü sözlerini. "Bir yığın da kanıt bulmuş. Tabii ki-hiçbir şeye dokunmamış. Her şey öyle ortada masanın üzerinde duruyormuş. Sanırım Roger, polisin Jackman'in de işin içinde olduğunu bilmesini istiyormuş. Bir an önce oraya gidip bir göz atmak istiyorum."

"Olay yeri inceleme ekibi henüz oraya ulaşmamış mı?" diye sordu Dylan.

"Yoldalar. Benimle orada buluşmak ister misin? Onun dairesi buradan sadece bir mil ötede. Ya da seni oraya ben bırakabilirim. Önce Savannah Emniyet Müdürlüğü'ne bir uğramam gerekiyor. Sonra oraya gideceğim."

"Evet, orayı görmek istiyorum. Ben oraya varıncaya kadar hiçbir şey yerinden oynatılmasın. Bu konuyla ilgilen."

Nate gülümsedi. "FBI da aynı şeyi söyledi. Birinci öncelik olay yeri inceleme ekibinde olacak. Oraya ne kadar erken gidersek o kadar iyi olur."

"Evet, tamam. Roger silahı nereden almış?"

"Henüz bilmiyorum."

"Vasiyetin okunmasına geldiğinde bir silahı vardı," dedi Kate. "Hatırlıyor musun?"

"Polis silahı ona geri vermeyecekti," dedi Nate. "Roger onu sadece bir yem olarak kullanmış, izinsiz olarak gizli bir silah taşıyormuş."

"Polise o silahı nereden aldığını söylemiş mi?"

"Evet," dedi Nate. "Onu kendisine Ewan'in verdiğini söylemiş, Ewan'in de cadde üzerinde satın aldığını."

"Şimdi Ewan nerede?"

"Kendi rızasıyla teslim oluyor. Karakola gidiyor, yanında da onu tazminatla bıraktıracak bir avukatın olduğuna şüphe yok. Ben o yüzden oraya gidiyorum. Roger'ı oraya vardığında öğrenecek. Bryce'ın nerede olduğunu da öğrendim. O Roger'ı hiç öğrenemeyecek. Bilinci bir açılıyor

bir kapanıyor. Karısı da onun yanında oturuyor, acı sona kadar orada bckleyccek. Pek uzun sürmez."

"Yajackman?"

"Las Vegas'da FBI sorgulamak için onu aldı. Şimdi o onların sorunu." Nate kapıya doğru yönelirken; "Seninle orada görüşürüz," dedi.

"Gerçekten bitti, değil mi? Hâlâ inanamıyorum," dedi Kate. Dylan başını sallıyordu ama Kate onun dikkat ettiğini düşünmüyordu. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır, ama sen belgeleri imzalayana kadar o polislerin kalmasını istiyorum."

Nate ile birlikte o da aşağıya indi, birlikte nöbet tutan polis memurlarıyla görüştüler. Polisler, Kate orada olduğu sürece nöbette kalacaklarını söyledi.

Dylan konferans odasına geldiğinde Kate, "Kanıtlara bir göz atmak isteyeceğini düşünmüştüm," dedi.

"Evet, bakacağım."

"Sen git," dedi Kate. "Ben iyiyim."

"Tamam, ama..."

"Hadi git ve kapıyı da kapat. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Otuz Dördüncü Bölüm

Kate henüz haberleri özümseyenıemişti. Onu yok etmeye çalışan adam ölmüştü, yardımcısı da gözaltındaydı. O ise burada oturmuş, sanki sıradışı hiçbir şey olmamış gibi, özenle e-postalarını yanıtlıyordu.

Belki bu gece tek başına kaldığında parçalara bölünecekti. Dylan artık Boston'a geri dönebilirdi. Birden bir panik hissetti ve kendi kendine sinirlendi. Niçin üzülmeliydi ki? Nasılsa onun çekip gideceğini hep biliyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Kate, hayatında acı veren her şey gibi, bunun da üstesinden gelecekti.

Ancak Dylan yarına kadar gitmezdi herhalde. Onu Si—ver Springs'e geri götürür, geceyi onunla geçirir sonra da sabah erkenden o derin uykusundayken giderdi.

Kate, Dylan'ın kendisi ile ilgilendiğini biliyordu. Dylan'ı Kate'i tek başına bilgisayarında çalışır bırakıp Nate ile olay yerine gitmeye ikna etmek bile kolay olmamıştı. Hatta Dylan birlikte gitmeyi bile önermişti.

Kate, Dylan'ı düşünmeye devam ederse asla iş yapamayacağını fark etti. O nasılsa çekip gidecekti ve Kate onu şimdiden özlüyordu. Kendini işe dönmeye zorladı.

Anderson'ın yardımcısı çalışmasını yarıda kestiğinde Kate birkaç e-posta daha .yanıtlamıştı. Çekinerek kapıyı çalmış ve içeri girmişti.

"Bayan MacKenna, birinci hatta size bir telefon var. Telefondaki bey bana adını vermedi ama ısrarla sizin arkadaşınız olduğunu söyledi."

Onu hukuk bürosundan arayan kim olabilirdi? Onun nerede olduğunu bilenler cep telefonunu bilen kişilerdi.

"Ona burada olmadığınızı söyleyeyim mi?"

"Hayır, onuiila konuşacağım," dedi Kate.

Terrance telefonu büfenin üzerinden alıp masanın köşesine koydu.

"Herhangi bir konuda size yardım etmemi ister misiniz? Bir şeyler getireyim mi?"

"Hayır, sorduğunuz için teşekkür ederim."

"Bana ihtiyacınız olursa kütüphanede olacağım. Diyafonun düğmesine basmanız yeterli."

Terrance kapıyı kapatırken Kate ona tekrar teşekkür etti ve telefona cevap verdi.

"Siz Kate MacKenna mısınız?" Telefondaki bir erkek sesiydi.

Kate kim olduğunu tanıyamadı. Yine de ses rahatsız edici gelmemişti.

"Evet, benim," dedi Kate. "Siz kimsiniz?"

"Size adımı vermenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Size yardım etmek istiyorum," dedi. "Size zarar vermek niyetinde değilim. Sadece ulaşmak istediğim bilgiler var," dedi telaşla. "Söyleyeceklerimi lütfen dinler misiniz?"

"Evet," dedi Kate temkinli bir sesle. "Dinlerim ama lütfen bana önce adınızı söylemenin niçin iyi bir fikir olmadığım açıklayın."

"Polis beni arıyor," dedi adam. Sonra telaşla ekledi.

"Ben hiç kimseyi öldürmedim... En azından kasıtlı olarak yapmadım." Bir kahkaha attı ve arkasından homurdandı. "Sadece şaka yaptım... Gerçekten, kimseyi öldürmedim."

Kate bu adamla ne yapacağını bilemiyordu ama sinirleri bozulmaya başlamıştı. Etrafına bakındı. Yalnızdı, kapı kapalıydı. Kate adama niçin arandığını soramadan o sözlerine devam etti. "Yetkililer benim gerçek adımı bilmez umarım hiç öğrenemezler. Sessiz kalacağına söz veriyor musun? Sana yardımcı olmak istiyorum, bunu yapabilmem için de beni dikkatlice cRnlemen gerekiyor. Panik yapmamalısın."

"Elbette sakin olacağım," dedi Kate. "Yeter ki kim olduğunu söyle." Kate sesindeki[A]endişeyi duyabiliyordu.

. Adam kahkaha attı. "İyi denemeydi. Sana adımı vermeyeceğim. Bak, sana ne yapacağımı söyleyeyim; bana polisin verdiği adı söyleyeceğim."

"Nedir o?"

"Çiçekçi."

Neredeyse Kate'in elinden telefon düşecekti.

İlk tepkisi adama inanmamaktı. "Bu komik değil... İnanmıyorum... Niçin..."

"Şimdi, sakin olacağına dair bana söz vermiştin..."

Kate, kapalı kapıya baktı tekrar, Terrance'ın veya bir başkasının içeri girmesini istiyordu, bir işaret verebilmek için. Belki birileri konuşmayı dinleyebilirdi.

"Çok kötü bir eşek şakası bu," dedi Kate.

"Bu bir şaka değil," dedi adam ısrarla. "Size asla şaka yapmam. Bana çiçekçi derler ve ben size yardımcı olmak istiyorum."

"Bana yardım mı? Eğer sen o söylediğin kişiysen senin bombaların az kalsın beni iki kez öldürüyordu." Kate konuşmaları birisi duyabilir ümidiyle diyafonun düğmesine bastı ama telefonda konuşmasını sürdürürken diyafonun

düğmesine sürekli basacağı kadar uzun değildi telefonun kablosu.

"Ben sizi öldürmeye çalışmadım," dedi adam, sabrı taşmış halde. "Ben sadece patlayıcıları yaptım."

"Bu çok saçma," dedi Kate.

"Söyleyeceklerimi dinlemeniz gerekiyor." Sesi öfkeli gelmiyordu. Aklı başında gibiydi. Ondan özür mü dileyecekti acaba?

"Dinleyeceğim. Açıklamaya başla."

"Ben havaya uçurmaktan hoşlanırım."

Tamam, nihayet belli oldu. Adam delinin biriydi. Kate bir şeyler söylemesi gerektiğini düşündü.

"Nedenini bana söylemek ister misiniz?" Eğer adamı hatta tutarsa yardım isteyebilirdi.

"Nedeni konuyla ilgili değil," dedi adam. "Çok iyi bir kazanç sağladım. Geçen ay üç boyutlu ses sistemi ile büyük ekran bir televizyon aldım.

Doğa kanalını ne kadar canlı gösteriyor inanmazsın... Ama konudan saptım. Gerçek şu ki fazladan para kazanmak çok hoşuma gider, böylelikle yapmaktan hoşlandığım şeyleri yapabiliyorum."

"Bir şeyleri havaya uçurmak gibi."

"Patlayıcılar yapmak hoşuma gidiyor ve geçmişte onlara kimsenin yaklaşmasına asla izin vermedim. Son zamanlara kadar. Bir arkadaşın arkadaşının arkadaşı... Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin. Paranın cazibesine kapıldım ve aldatıldım. Patlayıcıların çölde kullanılacağı söylendi bana. Mağaralarla ve yeraltı tesisleriyle ilgili bir sürü laf. Ha, evet, çok iyi düşünülmüş bir yalanla kandırıldım ve ona inandım. Son derece saf ve açgözlü davrandım. Paramı aldım ve günlük işime gittim. Gazeteyi açıp bir galerideki patlamanın fotoğrafını görünceye kadar o konuda aklıma hiçbir şey gelmedi. Bu milli bir haber olmuştu. Kendi ese-

rimi hemen tanıdım. Çılgına döndüm; çünkü dolandırılmıştım. Okuyup ölümden nasıl kıl payı kurtulduğunu öğrenince korktum ve senin için gerçekten çok üzüldüm." Adam yine hırıldadı. "Sahiden, üzüldüm... Hah ha ha... Sana çiçek göndermeyi düşündüm. Benimle irtibat, kuran kişiye ulaşmaya çalıştım ama yok olmuştu. Sonra bir binayı yerle bir eden ve yine senin kıl payı kurtulduğun başka bir patlamayı okudum. İşte o zaman hedefte senin olduğunu anladım."

Kate adamın derin bir nefes alıp sonra uzun bir ah çektiğini duydu.

"Bu tehlikeli bir iş."

Bu adam bunun yeni mi farkına varıyordu? "Evet," dedi Kate.

"Bırakmaya karar verdim."

"Beni, işi bıraktığını söylemek için mi arıyorsun?" dedi Kate şüpheyle.

Adam soruyu yanıtsız bıraktı. "Birkaç yıldır beni izlemekte olan bir bey var. Adı Sutherland, Olay Yeri İnceleme Ekibi'nde çalışıyor. Eğer onu arayıp evine gitmesini söylerseniz sevinirim."

"Siz işten ayrılacağınız için mi?"

"Evet."

Bu Kate'in telefonda yaptığı en tuhaf konuşmaydı. "Ona *siz.* söylemelisiniz. Eminim sizinle tanıştığına çok sevinecektir, telefonda bile olsa."

"Ha biz aslında birkaç kez karşılaştık. Sadece o bunu bilmiyor."

Kate, Sutherland'in bunu öğrendiğine çok sevineceğinden emindi. Pencerenin yanındaki bir koltukta cüzdanını gördü. Cep telefonu onun içindeydi. Ona uzanabilse, birilerini arama şansı olabilirdi. Konuşarak onu meşgul etmeliydi.

"Size bir soru sorabilir miyim?" dedi, ayağa kalkıp, telefon kablosunun ulaştığı yere kadar gidip cüzdanına ulaşmaya çalışırken.

"Elbette. Eğer cevap verebilirsem cevaplarım ve hayır gerçekte bir çiçekçi değilim. Eğer bahçemi görseydin, sen de..."

"Soracağım soru bu değildi. Patlayıcılarını her zaman sepetlere koyduğunu duydum. Niçin böyle yaptığını merak ediyordum."

"Bu genel bir yanlış anlama. Onları sepetlere koymam. Patlayıcılar sepetlerin kendileridir. Oldukça karmaşık bir iş. Ben kendimi bir virtüöz olarak düşünmekten hoşlanıyorum. Gümbürtülerin Beethoven'i diyebilirsiniz isterseniz." Kıkırdadı.

"Beni niçin aradınız?"

"Şimdi ciddi olmam gerekiyor," dedi kahkaha atmayı bırakıp içini çekerken. "Senin hayatını kurtarmak istiyorum."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"Sana önemli bilgiler vererek. Birinci patlama bir tepeciği yerinden uçurmuştu."

"Evet." Kate cüzdanının sapını tutup onu kendine doğru çekti.

"Sen kurtuldun neredeyse bir çizik bile almadan. Bu konuda istatistiksel rakamların ne olduğunu biliyor musun?"

Bir yanıt için beklemedi. "İkinci patlayıcı bir binayı yerle bir etti ve sen yine kurtuldun. Bu inanılmaz bir olay, sadece inanılmaz."

"Evet," dedi Kate tekrar. Bu konuşmanın sonu nereye varacaktı? Telefonunu bulmak için elini cüzdanının dibine daldırdı.

"İnanılmazlıklar gerçekten astronomik rakamlara ulaş-

maya başladı. Senin için oldukça kaygılıyım. Bir başkasından kesinlikle kurtulamazsın."

"Bir başkası mı?"

"Evet. "Yâni onlardan üç tane yaptım."

"Ne?" Kate duraksadı. "Ne dedin sen?"

"Bir bomba daha var ve beni çok dikkatli dinlemen gerekiyor ..."

Kate bombacının kendisine söylediklerini o kadar büyük bîr dikkatle dinliyordu ki arkasındaki kapının açıldığını duymamıştı.

Otuz Beşinci Bölüm

Roger MacKenna'nın dairesi çok pis kokuyordu. Roger sanki kendini öldürmeden önce çöpün içinde yuvarlanmıştı. Oturma odasında yerde, sırtüstü uzanmış yatıyordu, silah hâlâ avucunun içindeydi. Başının ve omuzlarının çevresinde biriken kan sanki siyah tebeşirle çizilmiş mükemmel bir taslak gibi görünüyordu. Ölüm, yüzündeki umutsuzluk ifadesini sabit hale getirmişti. Gözünün biri kapalıydı, öbürü ise kafatasının arka taraflarında bir yerlerde olmalıydı. Hoş bir görüntü değildi.

FBI kontrolü ele almıştı, görevli ajan Joel Kline şaşırtıcı ölçüde uyumlu çalışan birisiydi. Yaklaşık Dylan'ın yaşlarındaydı ama ağzının kenarlarında şimdiden derin kırışıklıklar oluşmuştu. Uzun ince bedeni, sanki ayaküstü olay yerlerini incelerken sürekli eğilmekten, omuzlarına doğru kamburlaşmıştı.

Dylan diplomatik bir dille ona işine karışmak gibi bir niyeti olmadığını anlatınca, Kline bir çift eldiven uzatarak etrafa onun da bir göz atmasını istedi. Onun yardımını almaktan mutlu olacaktı.

Tıp uzmanı, Dr. Lukc Parrish adlı orta yaşlı bir adamdı.

[4] Cesedin yanında diz çökmüştü. Dylan onun yanına çömeldi, kendini tanıttı ve polis rozetini gösterdi.

Parrish gevezeliği seviyordu. "Silver Springs'e yakın bir yerde yaşıyordum," dedi. "Gerçekten güzel bir yer. Beni meşgul eden ya da ilgimi çeken fazla cinayet olmazdı, o yüzden buraya taşındım. Savannah da gerçekten güzel," diye ekledi. "Aksanınıza bakılırsa sizin kuzey doğudan olduğunuzu söyleyebilirim. Haklı mıyım?"

"Evet," dedi Dylan. "Boston."

"Yer mi değiştiriyorsunuz?"

"Hayır, bu geçici bir görev."

İkisi birlikte dönüp cesete baktılar. "Bu adam ne yaptığını biliyormuş," dedi Parrish. "Tek bir atış işi bitirmiş. Birçoğu nereye nişan alacağını bilemez."

Silah bir Glok'muş. Parrish onu torbalayıp ortalıkta dolanan bir ajana vermiş.

"Kahrolası, berbat kokuyor. Hayatında hiç duş aldığını sanmıyorum. Kısa süre Önce ölmüş. Sağlığında da böyle berbat kokuyormuş. insan böyle nasıl yaşayabilir ki. Çevreye bir bak. Burası çöplük gibi. Böyle pahalı mobilyalar alabilen birinin onları korumak için de biraz gayret edeceğini düşünüyor insan. Sırf şu deri kanepe iki bin dolar fiyatında olmalı."

Parrish daireyle ilgili konuşurken abartmıyordu. Burası bir çöplüktü. Masalarda ve sandalyelerde dolup taşan kül tablaları ve etrafta boş viski şişeleri vardı.

Kanepe götürülüp şehir çöplüğüne atılmaya hazır gibi duruyordu. Minderlerin hepsi yırtıktı kolluklar boydan boya sigara yanıklarıyla doluydu.

Dairedeki tek temiz yüzey sehpaydı. Üzerindeki kâğıtlar düzgün duruyordu.

"Bir intihar notu buldunuz mu?" diye sordu Dylan.

Kline odanın öbür tarafından ona doğru yürüdü. "Ha-

yır, henüz değil. Ama bütün o kâğıtları bize o bırakmış. Sanırım Jackman'e ulaşmamıza yardımcı olmak istemiş/'

"Aleyhinde dava açmak için yeterli kanıt var mı?"

"Araştırmalarımız devam ediyor."

Başka bir deyişle bunun hayır anlamına geldiğini düşündü Dylan. "Ne elde ettiğinizi anlatın bana."

"Nate Hallinger'dan aldığımız bilgilerle burada bulduklarımızı karşılaştırdık. Buraya geldiğinde bütün bu kanıtlar çok hoşuna gidecek."

"Roger sanki Kate MacKenna hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyormuş gibi. Tüm telefon numaraları, evinin ve işyerinin adresleri, arabasının marka ve modeli, plaka numarası, iş arkadaşlarının telefon numaralan ve adresleri, kız kardeşlerinin cep telefonları. Isabel MacKenna'nın eski erkek arkadaşının adı ve telefon numarası bile var."

"Rcece Crowell'in adı mı var?"

"Cari Bertolli'nin adresinin de altını çizmif, galerideki partinin tarih ve zamanını belirtmiş. Patlatılan deponun adresi de var."

"Aman Allah'ım, her şey elindeymiş, değil mi?"

"Ben daha yeni ısınıyorum. Mutfakta telefonun yanında bulduğumuz takvimi torbaladık. Parmak izleriyle doluydu. Sanki Roger'a ilaveten başka biri daha notlar almış

»

gibi. iki farklı el yazısı var. Laboratuvara gönderdim bir saat kadar önce ve çabuk olmalarını istedim. Şu dakikalarda bir ön rapor gelebilir. Ver ve zaman bilgileri yanında uçuş numaraları da vardı. Kate'in uçuş numaraları. Onun Boston'a ne zaman gittiğini ve eve ne zaman döndüğünü biliyormuş."

Dylan öfkesini kontrol etmekte zorlanıyordu. Bu alçak adam Kate'i ne zamandan beri takip ediyordu ki? Evine kadar girmiş miydi? Kolayca yapmıştır. Kahrolası kapıları hiç kilitlemezdi ki Kate.

"Arabasına baktınız mı?**

"Evet," dedi Kline. "Renkli camlı beyaz bir Ford. Bu Kate'in, Hallinger'a tarif ettiği araba olmalı, ona çarpmaya çalışan araba."

"Bu kadar bilgiyi toplamak çok zaman ve dikkat aldı." Dylan ensesini ovuşturdu.

"Daha başka?"

"Takvimde koyu çizgilerle daire içine alınmış iki tarih vardı."

"Patlama tarihleri."

"Doğru," dedi Kline. "Roger birçok da yorum yazmış. Bir tanesi gerçekten ilginçti. 'Jackman sepetleri aldı.' Onun yanında da 'iki yüz bin' yazılıydı. Bu patlayıcılara ödediği miktar olmalı."

"Nate bana Jackman'in içeri alındığını söylemişti."

"Evet," diye yanıtladı. "Şu anda Vegas'da bir sorgulama odasında oturmuş avukatını bekliyor."

"Roger'ın notları onu uzun süre tutmaya yetmez ve siz hâlâ Compton MacKenna veda konuşmasını yaparken kameranın arkasında kim olduğunu bilmiyorsunuz."

"Yeğenlerden bir tanesinin olmadığını biliyoruz çünkü onlardan hiçbirine güvenmiyordu ve hiçbirinin ne yapacağını bilmesini istemiyordu," dedi. "Bu videoda çok belliydi. Yine de bize muhtemel gözüken iki kişi var. Birisi evdeki hizmetçi. Altı hafta kadar önce hesabına yüklü bir miktarın yattığını öğrendik. Biraz konuşmak için onu buraya getiriyoruz," dedi ve ekledi. "Compton MacKenna'nın avukatı da ilgimizi çekiyor. Dert etmiyorum. Her kim olursa olsun bulacağız."

Dylan telaş etmeden daireyi dolaştı kâğıtları ve el yazısı notları inceledi. Her şeyin düzgün hazırlanmış güzel bir paket olduğunu düşündü. Roger ne kadar uğraşsa da bundan daha fazla yardımcı olamazdı. Jackman'lc bağlantı

kurmak için yeterli ipuçlarını bırakmıştı ama onu çivileyecek bir kanıt yoktu.

Bir şeyler uyuşmuyordu. Dylan, ajanların topladığı bilgileri ikinci bir kez daha inceledi ama her soru yanıtlandığında bir başkası ortaya çıkıyordu. Reece'in adının Roger'ın notları üzerinde ne işi vardı? Niçin bulmalarını istediği bilgileri bırakmıştı da bir intihar notu bırakmamıştı?

ikinci bir silahı bu kadar çabuk nereden bulmuştu? Roger'ın hayatında hiç düzenli bir şey yokken, burada her şey niçin bu kadar düzenliydi?

Mükemmel bir atış; tam olarak nereye nişan almasını bilen.

Sağlık görevlileri cesedi torbaya koymaya gelmişlerdi. Ajan Kline onlara yol vermek için kenara çekildi ve Dylan'ın kâğıtları incelediğini görünce kaşlarını çattı. "Sizi rahatsız eden bir şey mi var?" diye sordu

Dylan başını salladı. "Ben kendimi rahat hissetmiyorum. Benim için eksik bir şeyler var gibi."

İkisi birlikte cesedin taşınmasını izlediler.

"Burada bulduklarınız düzgünce hazırlanmış güzel bir paket," dedi Dylan.

Kline omuzlarını silkti. "Böyle şeyler olabilir... Her şeyi üst üste birleştirince..."

"Ne zamandan beri böyle şeyler oluyor? Her şey güzelce ve kolayca görebileceğiniz gibi ortaya bırakılmış. Masada eksik olan tek şey o kâğıtlardaki kanıtları işaret eden oklar." Başını salladı. "Düzgün ve güzel olan şeyleri sevmiyorum, niçin biliyor musun? Çünkü bu durum her şeyin düzmece olabileceğini düşündürtüyor bana."

Otuz Altıncı Bölüm

Dylan olay yerinde niyetlendiğinden çok daha uzun bir süre kalmıştı ve bir an önce Kate'e geri dönmek istiyordu. Roger'm dairesinin merdivenlerinden inerken cep telefonundan Kate'i aradı, hukuk bürosuna dönmekte olduğunu ona bildirmek istedi. Sadece on dakika ötedeydi ama onun sesini duymaya ihtiyacı vardı. Kate yerine telesekreterinin sesini duydu. Neler oluyordu? Kate niçin yanıtlamamıştı? Neredeydi? Panik yapmamaya çalışarak derhal Smitlı Wesson'ı aradı.

"Bayan MacKenna öteki hatta. Beklemek ister miydiniz yoksa mesajınızı mı alayım?" dedi girişteki görevli.

Dylan mesaj bırakmadı ama rahatlamıştı. Sorun yoktu. Kate olması gereken yerdeydi.

Telefonu çaldığında Dylan kalabalık caddeden karşıya arabasına geçiyordu. Arayan Natc'di.

"Bir sorunumuz var. Ewan MacKenna karakola gelmedi. Avukatı hâlâ orada onu bekliyor ve müvekkilinin nerede olduğunu bilmediği konusunda yemin ediyor. Ewan'in arabasını da bulamıyoruz. Evine birkaç adam gönderdik. Araba da yok, Ewan de yok. Evinden çok acele ayrılmış

çünkü ön kapısı sonuna kadar açık. Polis içeri girip arama yaptı. Hiçbir şey bulamadı."

"Ewan'in gözetlemecisine ne oldu?"

"Belli ki Roger bütün o kanıtlarla bulununca, aptalın biri onu çekti. Bazı arkadaşlar Evvan'in sık gittiği sağlık kulüplerini kontrol ediyor."

"Bryce ve Vanessa'nın ortadan kaybolmadığından emin olmak için hastanede birileri bulunsa iyi olur."

"Tâm oraya birisini göndermek üzereydim. Sonra göruşuruz.

Dylan cebinden arabasının anahtarını çıkardı ve tam kapının kilidine yerleştirecekken Ajan Kline'ın caddenin karşısından onun dikkatini çekmek için el salladığını gördü.

"Sana yetiştiğime sevindim. Ewan MacKenna kayıp," dedi Kline ona yetişir yetişmez.

"Evet, duydum," dedi Dylan.

"Dahası da var. Laboratuvardan bir telefon aldım. Takvimin üzerindeki parmak izlerine uyan birisini bulmuşlar, tam da Ewan MacKcnna'ya ait gibi görünüyorlar. Haklı olabilirsin. Belki olay yeri düzmece olabilir. Bu durumda sanırım elimizde yeni bir samanlık dolusu saman ve içinde bulmamız gereken iğneler var."

Kline kollarını kavuşturdu düşünürken bir an yere baktı ve sonra konuştu; "Benim orijinal teorim şu: İhtiyar adamın güvendiği birileri videoyu kaydettikten sonra kendisine ikinci bir kopya yapıyor. Onu Roger'a satıyor. Roger onu izliyor ve Kate'den kurtulmazsa bir tek sent bile alamayacağını öğreniyor. Bu durumda ne yapıyor? Jackman'i arıyor ve onu devreye sokuyor çünkü onun bağlantılarına ihtiyaç duyuyor. Bütün bunlar bir anlam ifade ediyor, doğru mu? Ama şunu da unutmamalıyım ki ya Roger ve Jackman'le birlikte Ewan de işin içinde ya da video Ewan'e

satıldı. Roger'ın ondan hiç haberi yok. Ewan onu izliyor

ve Jackman'i devreye sokuyor sonra ikisi birlikte Roger'ı harcıyorlar. Olay böyle gelişmiş olabilir; çünkü bu ailede kesinlikle kardeşçe bir sevgi ilişkisi olmadığını söylüyorum sana."

Dylan kollarıyla arabanın kapısına yaslanıp ajanın hipotezini dinledi.

Kline yüksek sesle düşünmeyi sürdürdü. "Hâlâ düzgün ve güzel, doğru mu?" diye sordu. "Şimdi zamanlamayı merak etmemiz gerekiyor. Roger niçin kendini o saatte öldürdü?"

"Ben onun kendini öldürdüğünü sanmıyorum," dedi Dylan.

Kline'm omuzları biraz daha kamburlaştı. "Evet, belki de." Dylan arabaya bindi ve pencereyi açtı.

"Umarım, kanıtlar her şeyi ortaya çıkaracaktır."

"Eğer Roger öldürüldüyse, Ewan birinci şüpheli olacaktır. Onun cinayet işlemeye eğilimi var."

"O ailede hepsi cinayet işlemeye meyilli."

"Ewan'i ele geçirince size bildiririm," dedi Kline. Sonra da koşarak tekrar caddeyi geçti ve binaya girdi.

Dylan bir şeyleri atlamış oldukları hissinin huzursuzluğundan bir türlü kurtulamıyordu. Bakıyordu ama göremiyordu. Kline'm zamanlama konusundaki yorumuna kilitlendi. Belki de konu buydu. Zamanlama yanlıştı. Evet, onu rahatsız eden işte buydu.

İlk trafik ışıklarında elini cebine attı, Anderson'ın cep telefon numarasını buldu ve onu aradı.

Avukat cep telefonunu kapatmayı unutmuştu ve fısıldayarak ccvap verdi. "Seni sonra arayabilir miyim?"

"Hayır, arayamazsın," dedi Dylan kesin bir dille. "Derhal "baygorduPuyunıtl'aman gerekiyor."

"Bu konu bekleyemez."

"İzin ver şu kapıdan bir çıkayım..." Yüksek sesle konuşmaya başladı. "Tamam. Neyi bilmek istiyorsun?"

"Yapbozun bazı parçaları eksik," dedi Dylan. "Olayların kronolojik sırasını çıkarmak için yardımına ihtiyacım var."

Otuz Yedinci Bölüm

Gerçekten her şey zamanlamayla ilgiliydi, sonunda Dylan'm kafasından geçirdiklerini Smith Wesson'ın telefon kayıtları doğrulayacaktı.

Gerçek onu rahatlatmadı; öfkelendirdi. Nasıl bu kadar kör olabilirdi? Sürekli ortalıkta olanı görmesi niçin bu kadar zaman almıştı?

Arabayı bir manyak gibi kullandığını fark etti. Umurunda değildi, içindeki panik giderek büyüyordu, tek düşünebildiği Kate'e ulaşmaktı. Onu görüp iyi olduğunu bilmek istiyordu. Kate tehlikenin farkında değildi ve herkese çok güveniyordu. Belanın tam orta yerinde bulunuyordu. Alçak onun nerede olduğunu biliyordu ve almaya gelecekti.

Köşeyi iki tekerlek üzerinde döndü, frene bastı ve hemen arabadan inip koşmaya başladı. Bir planı vardı. Kate'in güvende olduğunu gördükten sonra o Allah'ın cezasını öldürecekti.

Dylan koşarak binaya girdi. İki polis memuru merdivenlerden koşarak ona doğru geliyordu. Onların yüz ifadelerini görür görmez bir sorun olduğunu anladı.

"Kate nerede?" diye sordu.

"Gitmiş... Gitmiş o," dedi polislerden birisi.

Öteki aceleyle ekledi, "Tüm binayı aradık. Çok acele çıkıp gitmiş."

İkisi de bir anda konuştular.

"Telefon açık bırakılmıştı, cüzdanı ve çantası halâ oradaydı..."

"Arka kapıdaki alarm... Birisi onu devre dışı bırakmış... O yapmış olamaz..."

Güvenlik görevlilerinden biri koşarak geldi çok sarsılmış olduğu açıkça belliydi. "Bütün bunlar benim hatam. Arka kapıdan çıkıp gitti. Diyafonla girişe gelmem söylendi bana ve ben de sorgulamadan bunu yaptım. Polislerden birinin olduğunu zannettim."

"Fark eder etmez çağrılarımızı yaptık... FBI yolda. Ajan Kİine burada beklememizi istiyor." dedi birinci polis.

Dylan çok geç kalmıştı. Aşağılık herifonu almıştı.

Otuz Sekizinci Bölüm

Boş karanlık yavaş yavaş aydınlanmaya başlıyordu. Kate gözlerini açmaya gayret etti. Ne kadar zordu bunu yapmak ve nihayet başardığında içinde bulunduğu odanın neresi olduğunu anlayamamıştı. Aklına gelip giden, kafasında dönen hiçbir düşünce, bir anlam ifade etmiyordu. Sert ve soğuk bir şeyin üzerinde yatıyordu. Neydi o? Bir masa mı? "Vbksa sanduka mı? Sanduka olamazdı. Ölü değildi. Nefes alıp verdiğini hissedebiliyordu. Kaza mı geçirmişti? Hatırlayamıyordu. Ağrısı yoktu ve kırık bir yeri olduğunu sanmıyordu. Emin olmak için tedbirli bir şekilde kollarını bacaklarını sınadı. İyi, hareket edebiliyordu ama bu zor oluyordu. Çok zayıfve uyuşuk hissediyordu kendini, sebebini de anlayamıyordu. Ona ne olmuştu?

Ah, hayır, yine havaya uçmamıştı, öyle miydi acaba? Panikleyerek kendine geldi. Isabcl. Aman Tanrım Isabel'in başı dertteydi. Onu birisi kaçırmıştı. Kate koştuğunu hatırlıyordu. Isabel zarar görmeden ona yetişmeliydi... Kız kardeşi neredeydi? Kate kardeşinin adını söylemeye çalıştı ama olmadı. Uyutulmuştu. Birisi onu uyutmuştu.

Suratına bastırılan o özel kokuyu hatırladı. Sonra bir çimdik. Evet, birisi kolunu çimdiklemişti.

Ne kadar bilinçsiz kaldığını bilmiyordu. Şimdi zihni açılıyordu ve gücünü yeniden topladığını hissedebiliyordu. Oturmayı başardı. Midesi bulanır gibi oldu ama çabuk geçti.

Sonunda odayı daha net görmeye başlamıştı. Sert ahşap bir zemin üzerinde oturuyordu. Duvarlardaki raflarda kitaplar ve önünde bir masa vardı, bir kütüphane. Niçin bu kadar tanıdık görünüyordu? Video. Evet, bu masayı video kayıtlarında görmüştü. Compton MacKenna orada oturuyordu. Onun kütüphanesindeydi. Video kayıtlarında onun arkasında duvarda görünen yağlı boya resim hatâ aynı duvarda asılıydı. Bir av sahnesi... iskoç etekleriyle. Iskoçya dağlarında bir yer.

Burada ne işi vardı?

Yavaşça ayağa kalkmaya çalıştı ama az daha yuvarlanıyordu. Koltuğun kolluğuna tutunarak dengesini bulup yeniden kalkmaya çalışacakken bir kapının çarptığını duydu. Sonra seslerin yaklaştığını işitti.

"Ona yeterli doz verdiğinden emin misin? Ben hazırlığımı tamamlamadan uyanmasından korkuyorum." Kate donakaldı. Sesi tanımıştı. Vanessa.

Kimle konuşuyordu? Kate başka bir ses duydu ama çok uzaktan geliyordu ve anlaşılmıyordu. Vanessa konuşmayı sürdürdü. "En az on beş dakikaya ihtiyacım olacak. Yirmi olursa daha iyi. Bu zaman yeterli mi? Tamam kaygılanmayı bırakacağım. Yine de acele etmemiz gerekiyor/Onu kütüphaneye sürükle.".

Başka bir kapı çarparak kapandı. "Ve acele et. "Yokluğun fark edilmeden geri dönmen gerekiyor." Şimdi Vanessa hemen kapının dışındaydı. Kate zemine yapıştı ve sırtüstü

döndü. Yüreği*çarpıyordu. Bir çatırtı duydu. Cam kırılmasına benziyordu. Sonra kahkahalar.

"Aldırma," dedi Vanessa. "Bu fare yuvasında hiçbir şey beş para etmez. O bunak ihtiyarın benim bu ev ve yüz bin dolarcıkla yetineceğimi düşünmesine inanabiliyor musun? Ve servetini bir yabancıya verebileceğini düşünüyordu. Yemin ederim, onu az kalsın kamera ile öldürecektim. O aptal budalayı. O ayyaşa sırf bu bataklık için katlanmadım. Bu arada sevgilim, Bryce her an ölmüş olabilir. Kaç tane ağrı kesici içtiğini bilemeyecek kadar sarhoştu. Doktorlara onun yanlışlıkla aşırı doz alabileceğinden kaygılandığımı söylemiştim." Ayak sesleri geldi sonra Vanessa'nın sesi, "Ellerim dolu. Bana kapıyı açabilir misin?"

Kapı açılınca Kate hafif bir esinti hissetti. Bir etek hışırtısı duydu- Vanessa ona doğru yürüyordu. Durdu ve Kate'in ayağını dürttü, Kate kadının kendisine baktığını biliyordu. Vanessa sonra onun kalçasını tekmeledi. Sert vurdu. Vanessa'nın yüz ifadesini incelediğinden emindi. Yüzünü buruşturmaya cesaret edemedi. "Hâlâ kendinde değil," dedi Vanessa kendini beğenmişlikle. Masaya doğru yürüdü.

Ne yapıyordu? Ve "sevgilisi" neredeydi?

Sonra onu duydu. Bir şey sürüklüyordu.

Sürüklediği her neyse tok bir gümbürtüyle yere bıraktı.

Bir telefon çaldı ve Vanessa hafifçe içini çekti. "Senin cep telefonun olmalı. Benim ki arabada. Acele etmemiz gerek. Hadi. Hadi. Tam arkandayım. Ha, az daha unutuyordum. Şu masa üstü telefonunu da yanma al. Kapıyı kilitleyeceğim ne olur ne olmaz."

Hızlı adım sesleri arkasından kütüphane kapısı kapandı. Sonra bir başka kapı kapandı. Kate onun ön kapı olabi-

leceğini düşündü. Gerçekten gitmişler miydi acaba? Yoksa bir oyun muydu? Ortalığı ölüm sessizliği kaplamıştı.

Birkaç saniye kımıldamadı. Sonunda gözlerini açmaya cesaret edebildi.

Gitmişlerdi. Ama Kate yalnız değildi. Ewan MacKenna yerde yatıyordu, yüz yüzeydiler. Gözleri kapalıydı. Ölü müydü, canlı mı? Sürünerek ona yaklaştı ve elini göğsüne koydu. Nefes alıyordu. O da mı unutulmuştu?

Yardım istemek zorundaydı. Dizlerinin üzerine kalkabildi destek almak için masanın üzerine uzandı. Sonra onu gördü. Bir sepet dolusu çiçek.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Asansörler çok yavaştı. Nate yoğun bakım ünitesine giden üç kat merdiven basamağını bir hamlede çıktı. Kanatlı kapılara çarparak geçti sağ taraftaki hemşire noktasını gördü ve oraya yöneldi.

Bir teknisyen ile bir hemşire tezgâhın arkasında çalışıyorlardı. "Vanessa MacKenna nerede?" dedi nefes nefese. "Kocası Bryce buranın bir hastası."

İkisi de kaygı içinde baktılar, sonra hemşire tezgâha yaklaştı. "Siz aile fertlerinden birisi misiniz efendim?" dedi hemşire. Sesi teskin ediciydi, sanki tedirgin bir akrabayı rahatlatmak ister gibiydi.

"Hayır ben Dedektif Hallinger'ım," dedi. Rozetini gösterdi. "Şimdi soruma cevap verin."

"Bayan MacKenna burada değil," dedi hemşire. Artık sakinleştirme girişiminde bulunmuyordu. Sadece işini yapıyordu. "Buradan birileriyle telefonda görüştü."

Teknisyen başını salladı. "Telefona ben cevap vermiştim. Arayan bir erkekti. Bryce MacKenna'nın kardeşi Ewan olduğunu söylemişti. Adı hatırlıyorum çünkü iki

kez tekrarlamıştı. Üzgündü ve acilen Bayan MacKenna ile görüşmek istediğini söyledi.

Gidip onu çağırdım ve görüştüler. Her ne söylediyse onu üzmüştü. Birkaç kez ona sakin olmasını söylediğini duydum, telefonu kapattığında da çok huzursuzdu. Öyle değil mi, LeeAnne?"

"Evet öyle."

"Acil bir durum çıktığını ve gitmesi gerektiğini söyledi bana."

"Nereye gideceğini söyledi mi?" dedi Nate telaşla. Tezgâhın arkasındaki saatin üzerindeki yelkovanı gözetliyordu. Acele etmesi gerektiğini biliyordu. "Düşünün," dedi.

"Hayır, nereye gittiğini bana söylemedi," dedi teknisyen>

"Çok uzak değildi," diyerek araya girdi LeeAnne. "Eğer ona ihtiyacımız olursa hemen burada olabileceğini söylemişti."

"Ayrıca uzun süre de gitmeyeceğini söyledi," dedi teknisyen gönüllü olarak, yardım etmek istercesine.

"Compton MacKcnna'nın evi yakınlarda," dedi. "Onun adını söylemiş miydi?"

"Hayır, söylemedi."

"Arayın onu," dedi. "Numarası sizde vardır. Arayın ve orada mı bir bakın."

"Aramayı denedik ama cevap vermedi. Hatta onu burada hastanede de arattım..."

"Tekrar deneyin," dedi Nate. Ellerini ceplerine soktu ve bekledi.

Hemşire karşı çıkmadı. Numarayı buldu ve aramayı yaptı.

"Çalıyor," diye fısıldadı.

"Kocası nasıl?" Nate teknisyene sordu.

"Bay MacKenna birkaç dakika önce öldü. Bu yüzden Bayan MacKenna'ya ulaşmaya çalışıyorduk. Kocasının başucunda olmayı ümit ediyordu. Sadakatli bir eş. Kocası da kendi kendini mahvetti. Ama kocasının ölmekte olduğunu bildiği için Bayan MacKenna kendisini buna hazırlamıştı."

Nate başını salladı ve telefona uzandı. "Bana bir dış hat alın. Bunu bildirmem gerekiyor."

Kırkıncı Bölüm

Vancssa neredeyse korkudan ölmek üzere olan, hayatını kurtarmak için olanca gücüyle koşan bir kadın halini almıştı.

Ortama uyması gerekiyordu. Tepe aşağı yarı yola kadar koştuktan sonra geri dönüp kapı girişine baktı, gözlerini kapattı, kendini sol dizinin üzerine attı ve betona çarptı. Tam tahmin ettiği gibi derisi parçalandı ve dizi kanamaya başladı. Ayağa kalkarak ayakkabılarından birini fırlattı ve bilerek çalıların içine düştü. Yüzünü kollarıyla korudu ama baktığında her yerinin kesik ve çiziklerle kaplanmış olduğunu gördü. Yüzüne çamur, saçlarına bir iki ot ve çöp bulaşması için yuvarlandı. Dizi zonkluyordu; elde'edeceği milyonlar için ödemesi gereken küçük bir bedeldi bu. Hâlâ ne kadar zamanı olduğunu görmek için tekrar saatine baktı.

Giysilerini parçalamayı düşünmemişti ama sendeleyerek ayağa kalktığında eteğinin yırtıldığını duydu. İyi oldu diye düşündü ve biraz daha yırttı.

Aramayı yapmanın zamanı neredeyse gelmişti. Tepenin

eteğindeki yolun başına Ewan'in arabasını önceden koymuştu, kendi arabası da onun arkasında park edilmişti.

Ev havaya uçtüğunda güvenli bir mesafede olmak zorundaydı vc polise Ewan geçiş yolunu kapadığı için daha yakına gidemediğini açıklayabilirdi. Bu planın o kadar çok ayrıntısı vardı ki. Hiçbir şey gözden kaçırılamazdı.

Arabanın kapısına bir iki adım kala gerçekten düşmesi kaderin bir cilvesiydi. Hatta alnını tampona çarpmıştı.

Kapıyı açtı ve sürücü koltuğuna kaydı. Saniyeler ilerlerken gözleri saatine kilitlendi. Uç dakikadan az bir zaman kalmıştı. Mükemmel bir zamanlamaydı. Yamacın tepesinde, eski Viktorya tuğlalarından yapılmış konağa baktı ve kendi kendine güldü. Böylesine bir canavarlığı isteyebildiğim düşünmek komikti. İhtiyar adam son otuz yıldır konağı yenilemek ya da ona bakım yaptırmak için kılını • kıpırdatmamıştı. Onun adi ve bencil hayatının koskoca çirkin bir abidesi olarak orada duruyordu.

Telefon görüşmesini yapmak için patlamanın gerçekleşmesi gerektiğini biliyordu ama ev havaya uçtuğunda telefonda yardım çağırıyor olmasının daha inandırıcı olacağını düşündü.

İki dakika kaldı. Şu an diye düşündü. 9-1-1 tuşladı.

İlk çalışta bir görevli cevap verdi,

"Acil olan durumunuz nedir?"

"Lütfen, lütfen bana yardım edin," diye haykırdı. "Bir bombası var vc onu öldürecek. Ben kaçmayı başardım ama o hâlâ onunla içerde ve ben... Ah, lütfen ..."

"Adresiniz nedir?"

"417 Barkley Yolu. Lütfen çabuk olun," diye bağırdı.

"Sizin bölgenizde iki aracımız var efendim. Yola çıktılar. Onlar oraya ulaşana dek siz benimle hatta kalın. Adınız ne?"

Vanessa hıçkırıyor ve kesik kesik nefes alıyordu ve karşı tarafın korkusunu duyacağını ümit ediyordu.

"Vanessa MacKenna. Şimdi burada olmaları gerekiyor. Anlamıyor musunuz? Onu öldürecek."

"Kim efendim? Siz kimden söz ediyorsunuz?"

"Kate MacKenna. Kayın biraderim Ewan'in elinde."

Son bir dakikadan daha az bir zaman kalmıştı.

Görevli sorular sormaya devam ediyordu.

"Şu anda neredesiniz efendim? Evden uzakta mısınız?"

"Evet. Ters tarafa baktığı bir anda ben kaçtım. Dış bahçe kapısında araba yolunun sonundayım, arabamın yanında. Ayy, sirenler duyuyorum. Geliyorlar."

"Lütfen size ulaşılıncaya kadar benimle kalın, tamam mı?"

"Evet, tamam. Ah, lütfen, onu durdurmaları gerekiyor." Telefonu kulağından çekip eve doğru çevirdi.

Beş, dört, üç, iki, bir.

Zaman bitti ve hiçbir şey olmadı.

Kırk Birinci Bölüm

Dylan'm kalbi duracaktı. Bunun gerçekleşmesine nasıl izin verebilirdi?

Kate... Aman Allah'ım, Kate...

Tam onun kaybolduğu haberini kavradığı anda kapının önünde aniden duran bir arabanın lastik seslerini duydu. Ajan Kline ona Smith Wesson binasına geleceğini söylemişti ama arabasından inmedi. Ust üste kornasına bastı. Görev noktasından ayrılmış olan güvenlik görevlisi bir anda sıçrayarak geri çekilmeseydi Dylan kapıdan dışarı çıkarken onu ezip geçebilirdi. Şimdi beyni otomatiğe alınmıştı.

Kline arabanın camını indirmiş bağırıyordu, "Gir içeri! Gidelim, gidelim." Sağ tarafa doğru eğildi ve kapıyı açtı.

Dylan içeri atladı. Daha kapıyı kapatamadan, Kline gaza bastı. Araba hızla ileri fırladı.

"Kate gitmiş," diye kükredi Dylan.

"Biliyorum," dedi Kline. "Telsiz görüşmelerinden duydum. Nerede olduğunu biliyorum," dedi yanılmıyor olduğunu dileyerek.

"Savannah Emniyeti'nden bir çağrı yapıldı. Vanes-

sa acil bir durum olduğunu söyleyip hastaneden çıkmış. Compton'ın evinde Evvan'le buluşuyorlarmış. Vanessa bir süredir orada kalıyormuş sanırım Kate de onunla birlikteymiş. Ondan kurtulmaya çalışıyorlar/' arabayı çok hızlı kullanıyordu.

Kırmızı ışıkta geçti, sola döndü ve fişek gibi caddeden devam etti.

"Vanessa nereye gittiğini söylemiş mi insanlara? Bu bir kurgu olabilir," dedi Kline.

"Evet, ben de öyle düşünüyorum," dedi Dylan bütün olup bitenlerden bir anlam çıkarmaya çalışarak.

Her ikisi de Kate'in halihazırda ölmüş olabileceğini biliyorlardı ama ikisi de bu korkularını dile getirmedi.

"Kate de Vanessa ile birlikte orada olmalı," dedi Dylan. "Eğer orada değilse onu nereye götürmüş olabilirler bilmiyorum. Onu asla yalnız bırakmamalıydım. Yanında kalmalıydım."

"Çok yaklaştık," dedi Kline. "Yakınlardaki tüm birimler yolda. Ona zamanında ulaşacağız."

Hızla ilerliyordu yolda. -

Dylan tabancasını kılıfından çıkardı, şarjörü söktü ve kontrol etti sonra elinin ucuyla onu yerine itti. "Eğer birisi Kate'e zarar verirse onu öldürürüm. Hem de hızlı ve temiz bir ölüm olmaz bu."

Dylan'ın sözleri Kiine'ı kızdırdı. "Benim bir federal ajan olduğumu unutmamaya çalış, tamam mı? Bana birilerini öldüreceğini söyleme. Buna önceden tasarlanmış cinayet denir. Sen bir dedektifsin. Bunu unutma."

Dylan silahını tekrar kılıfına sürdü. "Daha hızlı gidemiyor musun?"

Kliıie'nın el koyduğu polis arabasının telsizi, tam Vanessa'nm 911'i aradığı anons edilirken en önemli yerde parazit yapmıştı.

Dylan "bomba" sözcüğünü duymuştu. Midesine bir tekme yemiş gibi oldu.

Anonsu yapan kişi polis arabalarını, ambulansları, itfaiye araçlarını o bölgeye yönlendiriyordu. Klinc telsizi aldı ve görevliye olay yerine tahmini varış saatini bildirdi. Öteki araçları uçarcasına geçerek çok kalabalık dört şeritli bir yola çıktılar. Siren seslerini duyunca sürücülerin çoğu kenara çekmişti ama birkaç tanesi ya sesi duymamıştı ya da duyup umursamamıştı. Klinc bir oto yarışçısı ustalığıyla bir sağa bir sola dalıp çıkarak ilerliyordu. Dylan hâlâ onun daha hızlı gidebileceğine inanıyordu.

"Vanessa, Ewan'in elinde bir bomba olduğunu söylüyor, doğru mu?" dedi Kline.

"Ewan değil," diye bağırdı Dylan.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Kline. "Beni ikna ettin ama henüz patladığını sanmıyorum demeye çalışıyordum. Eğer diğer ikisine benzer bir şeyse şimdiye kadar patlamasını duyardık."

"Evet, bu doğru." Gerçekte Dylan'da da bir ümit ışığı vardı. "Ona hiç söylemedim..."

"Neyi söylemedin?"

Dylan yanıt vermedi. "Yavaşlıyorsun."

"Allah kahretsin, evet. Yaklaşıyoruz. Hemen arkamızdaki bomba ekibi olmalı.

Allah kahretsin, başka bir bomba. Üçüncüsünde olan olur mu? Bu beladan kurtulmamız lazım."

Kline dikiz aynasında, trafiğin içinde sağa sola dalgalanarak ilerleyen bir ambulans gördü, "ilerde bir viraj daha var sonra yaklaşık bir mil kalıyor," dedi.

"Bu zenginlerin mahallesinde, binalar dağınıktır. Bu da iyi çünkü düşünmekten bile nefret etsem de..." Durdu ama geç kalmıştı.

Dylan cümlesini tamamladı. "Eğer evler yan yana ol-

saydı bomba patladığında kayıpların sayısı çok yüksek olurdu. Sence ben sorunların farkında değil miyim?" dedi çabucak.

Kline karşılığında bağırdı. "Senin benim başıma bela olmanı istemiyorum, bunu anladın mı? Senin Kate'le ilişkin var, öyle değil mi? Bunu sesinde duyabiliyor suratında görebiliyorum. Duygusal bir ilişki seni riske atıyor. İki yakanı bir arada tutmak zorundasın değilse hiç kimseye bir faydan olmaz."

Kline köşeyi dönerken yeterince yavaşlamamıştı, araba neredeyse ters dönecekti. Çabucak hatasını düzeltip kontrol edebildi.

"Kline, bu iş bitince senin sürücü dersleri alman gerekecek. Yaşlı bir kadın gibi araba kullanıyorsun."

'Yüz kilometre hızla gidiyorum."

Az ilerde dörtlü bir kavşak vardı. Ters yönlerden iki polis aracı hızla kavşağa doğru ilerliyordu. Kline her iki arabayı kıl payı kurtararak dur işaretlerini sıyırıp geçti.

Her yönden MacKenna konağına doğru hızla arabalar gidiyordu. İki polis arabası yolu kesmişti ve üniformalı polisler bölgeyi kordon altına alıyordu.

Bir tanesi Kİine'a durmasını işaret etti ama o görmezlikten gelerek demir kapılara doğru kaldırımdan ilerledi. Dylan ağaçların arasından evi süzdü. Bir araya toplanmış olan insanları görmesini engelleyen arabanın yan tarafında bir ambulans park etmişti. Kline'ın görüş açısı daha iyiydi. "HaİIinger burada. Şu onun arabası, öyle değil mi?"

"Kate'i görmüyorum. Sen görüyor musun?" dedi Dylan kapı koluna uzanarak.

"Bekle! İçeri girmeme izin ver. İzlemeye devam et," diye Kline ısrar etti. "Bak, Vanessa orada. Şurada sağ taraftа. Onunla bir ilgileneyim, duydun mu beni?"

."Kate'i görmüyorum. Onu görmüyorum."

"Bomba timi burada. Şimdi hazırlanıyorlar. Dylan, sen ne halt ettiğini..."

Kline aniden frene bastı ama Dylan çoktan arabadan inmiş doğruca bahçe kapısına koşuyordu. Kline kiifiirler savurarak arabayı park etti, aşağı atladı ve onu takip etti.

"Dylan, bekle, bekle," diye Kline bağırdı.

Dylan onu dinlemiyordu. O çılgınca Kate'i ararken Kline da çılgınca Dylan'a ulaşıp yanlış bir şey yapmasına engel olmaya çalışıyordu.

Dylan bomba ekibinin minibüsünün etrafını dolaştı. İki polis Vanessa ile birlikte orada duruyordu. Vanessa hıçkırıklarla evi işaret ediyordu. Polislerden birisi Dylan'ın kendilerine doğru geldiğini görünce onu durdurmak için koştu.

"Kate MacKenna'yı gördünüz mü?" dedi Dylan.

"Buraya yeni geldik, olay yerine ilk gelen biz olduk. Peşimizde bir ambulans bizi takip ediyordu, sonra arkamıza Nate Hallinger adlı bir dedektifyanaştı."

Kline soluk soluğa ona yetişti.

Polis memuru sözlerine devam etti. "Vanessa MacKenna bize içerde insanlar olduğunu söyledi. Dedektif Hallinger' hemen harekete geçti, çılgın budala. Bomba patlamadan önce onları kurtarmaya çalışacak. Onu durduramadım."

Dylan çoktan gitmişti. Yolun karşısına bir arabanın kaputunun üzerinden atlayarak geçti ve koşarak tepeyi tırmandı.

Kate hâlâ içerideydi... Eğer bomba patlamış olsaydı.., Düzenekte bir sorun çıkmış olmalıydı; çünkü ev hâlâ yerinde duruyordu. Belki Vanessa doğru zamanlayamamıştı... Belki çağrıyı çok erken yapmıştı. Lanet olası planları neydi? Düşünceleri birbiriyle yarışıyordu. Bir ihtiyat planları olmalıydı.

Silah sesi duyduğunda konağın giriş kapısına yeni ulaşmıştı.

Silahını çekti, emniyeti açtı, gizlenmeye çalışarak evin içine girdi. Görünürde kimsecikler yoktu.

Evin arka tarafında kütüphanenin kapısında Nate duruyordu. Telaşından anahtarı kilitte sıkıştırmış içeriye girmek için de kilite ateş edip kapıyı tekmeleyerek açmak zorunda kalmıştı. Derhal odaya bir göz attı. Ewan sırt üstü yerde yatıyordu, gözleri kapalıydı. Nate, Kate'i aradı ama bulamadı. Masanın üstünde çiçek sepetini gördü ve topuklarının üstünde geri sıçradı çünkü her an patlayabileceğini biliyordu.

Katc'e seslenmek için ağzını açtı ama yapamadı. Kafasının arkasında bir silahın namlusunu hissetmişti.

"Silahını bırak yoksa ölürsün."

Dylan onun arkasında duruyordu.

Nate ürktü. "Ne yapıyorsun? Çıldırdın mı? Silahını çek üzerimden! Kate ile Ewan'i buradan çıkarmaya çalışıyorum bomba patlamadan..."

"At silahını, aşağılık herif"

"Senin neyin var lanet olası?" diye gürledi Nate.

"Kate nerede?"

"Bilmiyorum. Onu kurtarmaya çalışıyorum."

"Yani 'onu öldürmek mi' demek istiyorsun? Ewan'in silahını mı kullanacaktın yoksa kendi silahını mı? Güzel ve tertipli, değil mi? Onu Ewan vurmuş gibi göster. Sonra da Ewan'i vurarak kahraman ol."

"Deli saçması. Niçin ben..."

Dylan onun sözünü kesti. "Büyük bir hata yaptın. Paradan haberin vardı ve henüz avukatla bile konuşmamıştın." Dylan namluyu Nate'in kafasının arkasına biraz daha sertçe bastırdı, "Kate nerede?"

"Söylüyorum sana, bütün bunları sen..."

"Buradayım." Arkalarındaki kütüphane kapısı öne doğru aralandı ve kapının arkasından Kate çıktı, havada tuttuğu sağ elinde bir makas vardı. Kolunu indirdi ve şaşkın bir sesle; "Vanessa'nın geri geleceğini düşündüm, ben..."

Nate'in silahı Ewan'e dönüktü ama birden namlusunu masanın üstünde duran sepete çevirdi.

"Bu işin altında kalmayacağım Dylan. Tetiği çekersem hepimiz ölürüz. Silahını teslim et ve kimseye zarar gelmesin. Kate benim güvencem olacak. Dışarı benimle birlikte çıkacak ve herkes hayatta kalacak. Kaybedecek bir şeyim yok. Şimdi çabuk karar ver. Bu bomba her an patlayabilir."

Dylan silahını indirmedi. "Kate, çık dışarı. Koş."

"Ama Dylan..."

"Git! Hemen!"

Kate kımıldamadı bile. "Dylan..."

Binanın ön kapısı patlar gibi açıldı. Bir anlığına Nate'in başı o tarafa döndü. Dylan'ın boştaki eli yıldırım gibi Nate'in koluna indi ve elindeki silahı havaya uçurdu. Tek bir hareketle Dylan Nate'in ayaklarına bir tekme atarak onu yere yıktı, ayağıyla üzerine bastı, namlunun ucunu onun kafasından ayırmadı.

Bomba timi koruyucu kıyafetleri içerisinde kütüphaneye doğru koşturdular, Dylan bir yandan Nate'i dizlerinin üzerine çekerken öte yandan onlara seslendi; "Önce Kate'i çıkarın. Ve Ewan'i alın. Acele edin!"

Kate nihayet konuşabildi. Ekip ona doğru yaklaşırken elini havaya kaldırdı.

"Buna gerek yok, ben..."

Dylan şimdi Nate'i ayağa kaldırmış onu kapıya doğru itekliyordu.

"Şimdi, Kate!" diye emretti Dylan.

"Anlamıyorsun..." Kate masaya gitti makası bıraktı sonra da öteki elini açtı.

Avucunda birkaç santimetre uzunluğunda mavi bir tel vardı, "Bomba patlamayacak."

"Fakat sen bunu nasıl...?" diyerek söze başladı Dylan.

Kate rahatlamış bir gülümsemeyle, "Beni telefonla kimin aradığını tahmin bile edemezsin."

Kırk İkinci Bölüm

Bir ekip otosunun yan tarafına yaslanan Kate, kımıldayamayacak kadar yorgundu; sakince kargaşayı izledi.

Dylan, Savannah Emniyet Müdürliiğü'nden bir komiserle konuşuyordu ama gözünün ucuyla sürekli Kate'i takip ediyordu, belki de bir daha gözden kaybolmadığından emin olmak istiyordu.

Sağlık görevlileri Ewan'i evden bir sedye üzerinde çıkardılar. Hâlâ bilinçsizdi ama polislerden birisi kendine gelmesinin beklendiğini söylüyordu. Gözlerini açtığında kendini bir hastane karyolasına kelepçelenmiş bulacaktı. Onu bekleyen birkaç suçlama vardı. Suç listesinin en başında, kardeşi için, daha önce cinayette kullanılmış çalıntı bir silah temin etmek vardı.

O ana kadar, 911 aramalarını takip eden bütün televizyon kanallarından muhabirler ve kameramanlar gelmişti ama kapıların dışında tutuluyorlardı.

Kameramanların çoğunluğu eve odaklanmış şüphelinin dışarı çıkmasını bekliyorlardı, dikkatlerinin birazını da Vanessa çekiyordu. Krize girmişti ve bu kez rol yapmıyordu.

"Feci bir hata yapıyorsunuz," diyordu hıçkırarak. "Ben

burada bir *kurbanım!* 91 Ti aradığımda hayadan kurtarmaya çalışıyordum. Yanlış bir şey yapmadım. Ben bir kurbanım!" diye haykırıyordu.

Kendisine sessiz kalma hakkı bulunduğunu söyleyen bir ajan tarafından az önce kelepçelenmişti. Haklarını okumayı bitirdiğinde ona anlayıp anlamadığını sordu. Evet, anladığını söyleyecek kadar bir süre, kendine çeki düzen verdikten sonra tekrar feryat etmeye başladı. Çığlıkları kulak tırmalayıcı ve son derece sinir bozucuydu.

"Gerçekten bayan, sessiz kalma hakkınız var. Size şiddetle o hakkınızı kullanmanızı öneriyorum."

Kate'e cep telefonunu emanet vermiş olan bir dedektif onu almak için geri geldi. E>ylan onlara katıldığında Kate cep telefonunu geri verirken teşekkür ediyordu.

"Isabel'e ulaşabildin mi?" dedi Dylan.

Kate gülümsedi. "Evet, çok iyi. İyi olacağını biliyordum ama yine de sesini duymak istedim. Kiera'yı da aradım, o da iyi," dedi. "Smith Wesson konferans odasına koşarak geldiğinde Nate, Reece'in Isabel'i kaçırıp ona zarar verdiğini söylemişti, panikledim. Hiç düşünmeden arka kapıdan onu takip ettim. Tek hatırlayabildiğim onun arabasına bindiğim... Sonra uyandığımda kütüphanede yerde yatıyordum."

"Onların iyi olduğunu öğrendiğime sevindim ama ya sen? Sen de iyi misin?" Sarıldılar.

"Evet," dedi Kate. Başını kaldırıp eve baktı ve sordu; "Nate'i dışarı çıkarmaları niçin bu kadar zaman alıyor?" dedi.

"Her şeyi kitabına göre yapıyorlar," dedi Dylan. "Aslında uzun zaman da olmadı. Sen bir an önce buradan gitmek için acele ediyorsun, değil mi?"

"Biz şimdi gidebilir miyiz?"

"Hayır."

İki sağlık görevlisi araçların park ettiği yoldan karşıya koşarak Kate'e doğru geliyordu. Dylan onları gördü. "Seni kontrol etmek isteyecekler," dedi.

"Ben iyiyim, gerçekten."

Sağlık görevlilerinden birisi onun karşı çıktığını duyunca; "Sizi kontrol etmemiz gerekiyor, hayati göstergeleri falan."

Bir kalem feneri Kate'in gözlerine tuttu. "Genişlememiş."

"Kate, git onlarla, emin olalım. Ben burada beklerim."

Kate bütün bunlara gerek olmadığı konusunda ısrar etse de onlarla birlikte ambulansa gitti ve nabzı ile tansiyonunun ölçülmesine izin verdi. Kendisini çok da harika hissetmediğini itiraf ediyordu. Mide bulantısının ona verilen uyuşturucudan kaynaklanmadığından emindi. Nate Hallinger konusunda gerçeği öğrenmek midesini bulandırmıştı. Midesinin iyi olmadığını sağlık görevlilerine söylemedi.

Bu şartlarda Kate'in çok kötü olmadığı anlaşılınca, sağlık görevlilerinden birisi onun ambulanstan çıkmasına yardımcı olmak için elini uzatıp başını kaldırdığında evden birkaç adamın çıktığını gördü.

"Hey, şimdi şüpheliyi aşağı getiriyorlar. Sizinle birlikte olan dedektifonu bekliyor gibi, suratına bir bakın." İş arkadaşına döndü.

"Bu durumda burada işimiz henüz bitmemiş olabilir."

Dylan öbür tarafa dönmüştü, Kate onun yüzünü göremedi. Dylan'ın çılgın bir şey yapmamasına dua ederek ona doğru koştu. Hayır, elbette yapmayacaktı. Eli silahında değildi. Bu iyi bir işaretti, değil mi? Ve kollarını göğsüne kavuşturmuştu. Görünüşünden rahatlamış olduğu anlaşılıyordu.

Bu iyiye işaret değildi. Keşke onun yüz ifadesini görebilseydi. O zaman anlayabilirdi.

"Dylan," diye ba'ğırdı.

"Uzak dur Kate."

Kate ona ulaştı. Dylan ona bakmadan, "Sana uzak durmanı söyledim," dedi.

Kate elini onun omzuna koydu. "Ben ne zamandan beri bana söylediğin her şeyi yaptım ki?"

"Kate..." Ses tonunda da uyarı işareti vardı.

Ambulans üç metre kadar Kate'in arkasındaydı. Dylan onun elini kavradı ve ambulansın kapısına doğru çekti. "Gir içeri."

Kate yerini korudu. "Aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

"Havır."

Kate ona inansa mı, inanmasa mı emin değildi. "Onunla konuşma bile."

"O seni öldürecekti," diye hatırlattı Dylan.

Ajan Kline bağırarak Dylan'a bir şey söyledi.

"Burada kal, Kate," dedi Dylan. "Lütfen."

"Tamam," dedi Kate sakince.

Dylan inanmamış gibi ona baktı. "Doğru söylüyorum."

Dylan dönüp Nate'e doğru yürüdü ve sadece bir iki metre kala durdu. Tepeden aşağı inerlerken Kline, Nate'in kolunu kavramıştı. Dedektifin ellerini kelepçelerken büyük bir zevk aldığı anlaşılıyordu. Bir ekip otosuna doğru yürürlerken polis memurları ve dedektifler yanlarına gelip etraflarında bir çember oluşturuyorlardı.

Nate, Dylan'a parladı. "Bu asla benim üstümde kalmayacak. Elinde hiçbir kanıt yok."

"Yeterince var," dedi Kline neşeyle.

"Elinizde ne varsa hepsi görevim gereğidir."

Dylan'ın gülümsemesi gözlerine yansımadı. "Yaşadığın zorluklar oldu, öyle değil mi? Ye iddia ediyorum ki her şeyin çok koîay olacağını düşünüyordun. Bir bomba, bir *ğiimleme,* problem çözüldü. Kate daha vasiyeti bile öğrenemeden ölmüş olacaktı."

"Hayır, yanılıyorsun."

"Sen ne zamandan beri Savannah Emniyet Müdürlüğü'ndesin?" Kline, Nate'e sordu.

Onun yerine Dylan yanıt verdi. "Vanessa'yla tanışıp onunla kırıştırmaya başlayacak kadar. Vanessa'nın birileriyle yatıp kalktığını herkes biliyordu. Kimle olduğuna gelince - ben keşfettim - o sendin."

"Planını yaptın ve Charleston polis gücüne transfer olmak istedin," dedi Kline.

"Vanessa'dan uzaklaşmak zorundaydın, bir de Kate hakkında gerekli her şeyi öğrenmek istemiştin."

"Oraya transfer oldum çünkü ihtiyaçları vardı ben de bir değişiklik olsun istedim," diye iddia etti Nate.

"Senin istediğin seksen milyon dolardı, aşağılık herif," dedi Dylan.

Nate karşılık vermedi zaten Dylan da beklemiyordu. "Çiçekçiye ulaşmak için kendi bağlantıların mı vardı yoksa Jackman'e reddedemeyeceği bir teklifle mi gitmiştin?"

"Hiçbir şeyi kanıtlayamayacaksın, lanet olası. Bunların hepsi laftan ibaret."

"Olay karmaşık hale geldi, öyle değil mi?" dedi Kline onun itirazlarını duymazlıktan gelerek. "Kate sürpriz yaptı. İki patlama ve o hâlâ hayatta. Onun şansı yaver gitti senin ki kötü. Bombaların üçünü de aynı anda mı satın aldın yoksa her seferinde bir daha mı gitmek zorunda kaldın?"

"Kate'in, Carl'ın partisine katılacağını biliyordun," dedi Dylan. "O daha gazetelere çıkmadan biliyordun. O farkında olmasa da Cari bu konudaki kaynağındı. O Kate'in şirketini kalkındırmak istiyor, Savannah'da da birçok yardım etkinliği düzenliyor. Compton, Vanessa'nın güzel çalışmalarının MacKenna adını yüceltmeye katkıda bulunduğunu belirtmişti. Vanessa, CarlTa tanışmayacak kadar zekiydi ama o hep oradaydı, dinlemede öyle değil mi? Sen çok önceden biliyordun ve her şeyi doğru planlamak için yeterince zamanın vardı."

"Bomba patladığında sen sadece tesadüfen orada bulunuyordun," diye ekledi Kline. "Olay yerine giden ilk kişi, Kate'i bulan ilk kişi. Hâlâ nefes aldığını görünce şaşırmış olmalısın."

"Bu saçma," diye bağırdı Nate.

Bir kez daha Kline ile Dylan onun öfkesini görmezden geldi.

"Roger'ın dairesindeki kâğıtlara Reece Crowell'in adını koymak biraz fazlaydı, sen öyle düşünmüyor musun? Bizi şaşırtmaya mı çalışıyordun yoksa onun küçük bir ipucu mu olması gerekiyordu?" dedi Dylan.

"Planı hep değiştirmek zorunda kaldın, değil mi?" diye Dylan sözlerini sürdürdü. "Roger'ı öldürdün ve ipuçları-

nı Ewan'i gösterecek şekilde kurguladın. Elbette bu son bomba da Kate ile Ewan'i öldürecekti fakat patlamadı enayi. Onun için içeri girip kendin ilgilenmek zorunda kaldın."

"Ewan'in silahı ile cep telefonu senin cebindeydi," dedi. Kİine.

"Bunu açıklayabilirim," dedi Nate.

"Kate'e, kız kardeşini Reece'in kaçırdığını söylediğini açıklayabilir misin?"

"Kaçırdığını zannettim... Ewan beni aradı..."

Klinc, Dylan'a baktı. "Vay anasını. O kadar hızlı dans ediyor ki neredeyse ayaklarını göremiyorum. Sen görebiliyor musun?"

"Sen açgözlü bir o... çocuğusun, Nate," dedi Dylan. "Ama büyük bir hata yaptın. Bana söylediğini hatırlıyor musun? 'Onu reddettiğini duydum.' Bu beni düşündürttü. Sen bunu nasıl bilebilirdin ki? Kate fikrini değiştirip mirası kabul etmeden önce Vanessa oradan ayrılmıştı. Sen Vanessa'dan öğrendin."

"Bana Anderson söyledi."

"Evet, bir süre için ben de öyle düşünmüştüm. Sonuçta Anderson'ın muhteşem bir hafızası olduğu çıktı ortaya. O daha seninle hiç konuşmamıştı ki. Görüyorsun, Nate, benim saatim gerçekten iyi çalışıyor. Seninle konuştuğumuzda biz avukatlık bürosundan çıkalı on dakikadan fazla bir zaman geçmemişti, bunu biliyorum. Anderson senin telefon ettiğini hatırlıyor, tamam ama sen aramadan önce polisin Roger'ın silahını teslim almaya geldiğini ve onlarla işinin en az on beş dakika sürdüğünü daha sonra senin telefonuna cevap vermek için bürosuna çağırıldığını söylüyor, yemin ederek. Ne var biliyor musun? Anderson'ın telefon kayıtları bunları kanıtlıyor."

"Güzel tahminler, Dylan ama hiçbiri tutmayacak."

"Bence tutacak," dedi Dylan. "Vanessa seni ele verecek." Başıyla o tarafı işaret etti.

"Ona bir bak. Seni seyrediyor ve eğer bakışları insanı öldürebilseydi... Neyse, o şimdi senin en büyük taraftarın gibi görünmüyor artık. Neyle yüz yüze olduğunu kavrayınca konuşacaktır."

Sen zamanlamadan haber ver.

\&nessa bir polis aracının arka oturağına zorla oturtulurken patladı, "Ben hiçbir şey yapmadım! Hepsi *onun* fikriydi. Ben masumum!"

Herkes dediklerini duydu.

Dylan'ın gülümsemesi şimdi içten geliyordu. "Al işte."

Kırk Üçüncü Bölüm

Kate polis şefinin odasında oturuyordu. Bir yanında Kline, öteki yanında Dylan vardı ve Belediye Başkanı dışında herkes tarafından sorgulanıyordu.

Hangi kabloyu keseceğini nasıl bilmişti? O anlatmıştı. *Kim?* Çiçekçi. *Sepete sıkılan bir kurşunun onu patlatmayacağını nereden biliyordu?* Basitti. Patlayıcıyı çıkarmıştı. Mavi kabloyu kesmiş sonra dipteki paneli dikkatlice yerinden çıkarmış ve masanın çekmecesine koymuştu. *Bunu niçin yapmıştt?* O, onun çıkarılması gerektiğini söylemişti. Niçin olduğunu bilmiyordu.

Çiçekçinin ona söylediği her sözcüğü hatırlamasını istediler. Kanun adamlarından önce biri, daha sonra bir başkası ona lıcr şeyi baştan anlatmasını söylüyordu. Telefon konuşmasını en az beş kez tekrarlamıştı ama yine de asla sabrı taşmamıştı.

Soğukkanlılığı Dylan'ı şaşırtıyordu. Kate telaşlanmamış gibi görünüyordu.

Kütüphaneden dışarı çıkmaya çalışmış tmydt? Elbette çalışmıştı ama kapının kilidini açamamıştı.

Tekmeleyerek açmayı denemişti ama ahşabı çok sert

olduğu için başaramamıştı. Pencereden çıkıp bomba patlamadan önce kurtulmayı düşünmüştü ama Ewan'i kaldırıp pencere aralığından geçiremeyeceğini biliyordu. Onun en az seksen kilo olduğunu biliyordu. Onu güvenli bir yere taşıyamazdı, sürüklemek de imkânsızdı. Zaman çok önemliydi. Kate başka seçeneği kalmadığını hissetmişti. Sepeti parçalarına ayırmak zorundaydı. Oradaki herkes başka bir seçeneği olduğunu biliyordu. Kaçıp kendini kurtarabilirdi. Ama o Ewan'i orada bırakmayı düşünmemişti bile, bu da onun kişiliği hakkında kitaplar dolusu fikir veriyordu.

Baştan sona, Dylan onunla birlikte kaldı ve soruların mümkün olduğunca az tutulması konusunda çaba sarf etti. Polis ve FBI'ın ihtiyaç duydukları tüm bilgileri aldıklarını hissedince de soruşturmanın sona erdiğini belirtip Kate'i oradan çıkardı.

Bu kurtarış için Kate ona minnettardı. O zamana kadar günü berbat geçmişti... Henüz sona ermiş de değildi.

Saat tam yedide, Kate ile Dylan, Smith Wesson hukuk bürolarına girdi. Sonraki iki saat boyunca, Kate, Compton'ın burnu büyük ve kendini beğenmiş danışmanlarıyla muhasebecilerinin raporlarını nezaket içinde dinledi. Dylan kollarını kavuşturmuş onun yanında oturuyordu, sessiz kalıp her şeyi içine sindiriyordu.

Koyu renk takım elbiseleri, beyaz gömlekleri ve muhafazakâr kravatları ile bu adamların yaklaşımları hayret vericiydi.

Sanki para onların hepsine aitmiş de geçmişte ne yaptıklarını ve gelecekte — onun mirası ile - ne yapacaklarını anlatarak Kate ile alay edermiş gibi davranıyorlardı. Kate'in imzalamasını istedikleri formlar vardı. Böylelikle onun finansal korumacılığını sürdürmek için izin almış olacaklardı fakat hepsi onun hoşuna gidecek yıllık rapor-

lar hazırlayacakları konusunda ona güvence veriyorlardı. Övünmelerini bitirince, Andcrson'ın hazırladığı, resmen mirası kabul ettiğine ilişkin belgeleri Kate'in imzalamasına tanıklık ettiler. İşlem tamamlanınca, avukat başka yapılacak bir şey kalmadığım, Compton'ın bütün arzularının yerine getirilmiş olduğunu duyurdu.

Adamlar ayrılmak için eşyalarını toplamaya başladıklarında, Kate onlara oturmalarını işaret ederek konuşmak üzere ayağa kalktı. Önce yaptıkları ve bağlılıkları için kibarca onlara teşekkür etti, sonra da artık onların hizmetlerine ihtiyacı kalmadığını söyledi. Neredeyse odanın içindeki bütün suratlar düştü.

Neşelenmek istermiş gibi görünse de Anderson yiiz ifadesini korudu.

Danışmanlardan birisi fırlayıp ayağa kalktı. "Bunca parayı ne yapacaksın?"

Bir başkası ayağa kalkıp karşı çıktı. "Compton, hayatının birikimini senin çarçur etmeni istemezdi ve ben - daha doğrusu biz - fmansal arenada deneyimsizliğiniz konusunda kaygılıyız, tam olarak bunu yapmayacak mısınız? Onu çarçur etmeyecek misiniz?"

Danışmanların hepsi bir anda konuşmaya başlayınca, Anderson elini havaya kaldırdı. "Bayan MacKenna'nın mirasını ne yapacağı artık sizleri ilgilendirmiyor. Son faturalarınızı bu büroya gönderebilirsiniz, ben onları gözden geçireceğim."

Ümitsizlik içerisinde, adamlardan biri Dylan'a döndü. "Eminim siz bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu biliyorsunuzdur. Onunla konuşun," dileğinde bulundu.

Kolları hâlâ kavuşturulmuş olan Dylan koltuğunda arkaya yaslandı ve hoş bir gülümseme ile sadece omuzlarını silkti.

Öfkeli adamın suratının rengi kravatındaki kırmızı çiz-

gilcrc döndü. "Fakat herhangi bir fikri var mı ne yapacak o?"

"Evet," diyerek Kate araya girdi. "Biliyorum." Açıklamasını yaparken masaya yayılmış olan kâğıtları topladı. "Onu dağıtacağım."

"Hepsini mi?" dedi adam kuşkulu bir ses tonuyla.

"Ama... Ama..." dedi bir başkası anlaşılmaz sesler çıkararak.

"Kime dağıtacaksınız?" dedi üçüncüsü. Kesinlikle rahatsız görünüyordu.

"Birkaç fikrim var," dedi Kate. "Son kararımı vermeden önce kız kardeşlerimle konuşacağım ama benim aklımdan geçen bir araştırma kuruluşu. Annem berbat bir hastalıktan öldü," dedi. "Silver Springs'deki hastane için yeni bir kanser bölümünün açılması da aklımdan geçenlerden birisi. Yine de," diye devam etti, "Bildiğim şu. Para her ne amaçla kullanılırsa kullanılsın yapılan iş annemin adını taşıyacak. Lcah MacKenna."

Adamlar dehşete kapılmış gibiydiler.

"Compton'ın kemikleri sızlayacaktır," dedi kravatı kırmızı çizgili olan adam burnunu çekerek.

"Onu ailenin bir üyesi olarak bile kabul etmezdi."

Kate kapıya yönelmişti ama son yorum üzerine geri döndü. Cevap vermeden önce bir an düşündü. "Teşekkür ederim. Ne kadar güzel bir şey söylediniz."

Kırk Dördüncü Bölüm

Kate'c evi hiç bu kadar güzel görünmemişti. Ev eski ve yıpranmıştı, yeni boya badanaya ve panjurlara ihtiyacı vardı, acilen ama yine de Kate onun güzel bir ev olduğunu düşünüyordu.

Gece saat birde yatağında Dylan'ın yanma sokuluyordu. Dylan çoktan uyumuştu. Kate uzun sakinleştirici bir duş almıştı. Bitkindi, başını yastığa koyar koymaz uyuyacağından emindi.

Önce yastığı zorla çekerek Dylan'ın altından alması gerekti. Ancak titreme başlayınca rahatlayabildi. Birkaç saniye içinde şiddetle titremeye başlamıştı. Neler olup bittiğini kavrayamıyordu. Yatak sarsılıyordu. Eğer altında tekerlekler olsaydı, odanın bir yanından bir yanına dolaşırlardı.

Dylan irkilerek uyandı, gözlerini kısarak Katc'e baktı ve onu kendine doğru çekti.

Kate kıvrılarak'ona sokuldu, kafası Dylan'ın çenesinin altındaydı. Onun bedeni ılık ve rahatlatıcıydı.

"Özür dilerim uyandırdım seni," dedi. "Elimde olmadan titriyorum. Üşüdüm."

Dylan onun sırtını okşadı. "Günün acısı nihayet çı-

»uyoı, ucuı. ıvortuı ıçınae aarenaıın ile narcKct ediyordun."

Bir dakika sonra Kate fısıldadı, "Hiç korktun mu?"

"Evet, korktum." Dylan yeniden Kate'i bir bomba ve soğukkanlı bir katil ile aynı evin içinde olduğu anı düşündü. İşte o zaman çok korkmuştu.

"Dylan?"

"Evet, Turşu."

Kate onun esnediğini duydu. "Düşünüyorum da ..."

"İyi bir şey düşünüyor olamazsın."

"Ona güvenmiştim." Kate'in sesi titriyordu. "Güvenmek zorundaydım. Bana söylediklerine inanmak zorundaydım..."

Dylan onu rahatlatmaya çalıştı. "Nate'e niçin güvenmeyecektin ki? O... çocuğu bir polisti. Ona inanabilmen gerekiyordu."

"Hayır, Nate değil," dedi Kate. "Çiçekçi. Ona güvenmek zorundaydım."

Dylan bir dirseğinin üzerine yaslandı ve Kate'in üzerine eğilerek onun sözlerini sürdürmesini bekledi.

"Bir şeyleri havaya uçurmaktan hoşlandığını itirafeden bir adamın bana söylediklerini yaptım... Aman Allah'ım..." Eliyle gözlerini kapattı. Başından geçenlerin korkunçluğu nihayet kafasına dank ediyordu.

"Başka seçeneğin yoktu. Bunu sen söylememiş miydin bana? Ona güvenmek zorundaydın."

Kate mantıklı olmaya pek hazır değildi.

"Evet, herkese başka tercihim olmadığını söylediğimi hatırlıyorum. Onlara Çiçekçi konusunda ne söylemediğimi biliyor musun?"

Dylan, Kate'in ellerini yüzünden çekti. "Neydi o?"

"Onun için biraz üzüldüm," dedi. "Ben saçmalıyor muyum?"

Dylan onu alnından optu. uvec, oeiKi oıraz.

Kate çiçek sepetini ve mavi kabloyu keserken ne kadar korktuğunu düşündü. O düşünceden başka birine atladı ve birden Dylan'a öfkelendi.

Dylan onu öpmeye çalışıyordu. Kate onu iteledi. "Her an patlayabileceğini bildiğin bir bomba olduğu halde koşarak o eve girdin. Olebilirdin! Böylesine aptalca bir şeyi niçin yaptın?"

"İçeride sen vardın. Onun için."

Kate'in gözleri doldu. "Bomba ekibi oradaydı. Sen..."

"içeride sen vardın," dedi kesin bir dille tekrar.

Kate başını salladı. "Şansını aptalca zorluyorsun."

"Bu eleştiriyi daha önce duymuştum senden, aslına bakarsan."

Dylan onu öpmeye çalışırken, Kate ondan kurtuldu. "Ben ne zaman hiç..."

Dylan içini çekti. "Boston'da hastanede ameliyatımdan sonra... Belki de ertesi gün. Uyandım ve seni gördüm. İyi bir duyguydu, senin orada olduğunu bilmek ama niçin öyle olduğunu kavrayamamıştım. Her zaman öylesine bir sancı oluyordun ki benim..."

"Hayır olmuyordum."

"Nathan's Bay'e her gelişinde beni kızdıracak bir şeyler yapıyordun."

Kate onun sesindeki gülümsemeyi işitebiliyordu. "Bana bir örnek ver."

"Telefonu açtığında, en çirkin hikâyeleri uyduruyordun."

"Hayır, uydurmuyordum," dedi Kate kendini savunarak.

"Janey Callahan'a benim Fransız Yabancı Lejyonu'nda kayıtlı bir asker olduğumu söylemiştin."

"Tamam, olmuştur bir kere ama eğer o da ona inanacak

kadar aptalsa senin onunla çıkmaman gerekirdi öncelikle.'V ,

"Senin yüzünden birçok kız arkadaşımı kaybettim." Dylan, Kate'in kulak memesini öptü. "Ama yaptığın en kötü şey..."

"Evet?"

"Beni görmezlikten geliyordun. Çıldırıyordum." Abartılı biçimde esnedi. '"Sonra uyuyabileceğini düşünüyor musun?"

"Neden sonra?"

Açıklama ihtiyacı duymadı. Bedeniyle zaten onun üstünü örtmüştü.

Ertesi sabah saat onda Dylân, Komiser Drummond'un ofisine girdi. Komiser onunla konuşmak için sabırsızlanıyordu.

"Kapıyı kapat ve otur," dedi Drummond. "O konuda her şeyi dinlemek istiyorum. Hallinger, senin bildiğin herhangi bir kuşku bırakmış mıydı?"

Dylan silahı ve rozeti masanın üzerine bıraktı. "Hayır, bırakmadı," dedi. Sonra oturdu ve her şeyin nasıl olup bittiğini ona anlattı. Bitirdiğinde, "Eğer sizin yardımınız olmasaydı asla çözemezdim. Özellikle de onun görev yeri olduğu için Savannah Emniyet Miidürlüğü'ne, küçük bir tahmin yüzünden gitmek istemiyordum."

Drummond başını salladı. "Bana gelip bir konuda yardım istediğini söylediğinde ve 1 lallinger'ın özellikle bir konuda yaptığı yorumu belirttiğinde..."

"Kate'in parayı geri çevirdiğini öğrendiği konusu," diye tamamladı Dylan.

"Evet doğru. Sen daha o zaman şüpheleniyordun. Sadece o fikre karşı koymaya çalışıyordun. Benim tek yaptığım birazcık yardımcı olmaktı. Kanun uygulamasında kırk yıldan sonra bir iki şey öğrendim. Bunlardan birisi

de nasıl hızlı bilgi alınacağı. Nate Hallinger ile Vanessa MacKenna'yı aynı zamanda aynı yere getiren bazı kredi kartı alındıları ve telefon kayıtlarını ortaya çıkarmak için bir arkadaşımı bulmak çok fazla telefon görüşmesi yapmamı gerektirmedi. Yaklaşık altı ay kadar önce, Cancun'da, küçük bir buluşma yerleri varmış gibi görünüyor."

Dylaıı devam etti. "Vancssa'ıın, Nate ile yatıp kalktığının öğrenilmesi. Asıl düğümü çözen bu olmuştu."

"Jackman'e ne oldu?" diye sordu Drummoıid.

"Onu bırakmak zorunda kaldılar."

"Delil yetersizliği?"

Dylaıı başını salladı.

"Yazıklar olsun," dedi Drumırıond.

Birkaç dakika daha dava ile ilgili konuştular sonra Drummoıid konuyu değiştirdi.

"Kısa bir süre sonra emekli oluyorum," dedi kollarını açıp ellerini ensesinde birleştirirken.

"Evet, duydum."

"Tabii bu bölgede kalacağını, burası terk edilemeyecek kadar güzel bir yer."

Dylan kabul etti. "Trafik derdi yok," dedi. "Bu benim takdir ettiğim bir konu, Boston bu konuda farklı bir hikâye."

"Balık tutmayı sever misiniz?"

"Evet."

"Bu bölgede çok iyi balık tutulur. Hiç kanun adamı olmaktan vazgeçmeyi düşünür müsün?"

"Hay/.ır."

"İyi. Senin gibi adamlara ihtiyacımız var. Bir tempo değişikliğine ne dersin? Burada pek fazla cinayet ve bombalama olmaz. Uzun yıllar şehirde hep Katc konuşulacaktır. O bir deli fişektir, öyle değil mi?"

"Evet, öyle."

"Söylediğim gibi, ben emekli oluyorum. Belki bir altı ay daha durabilirim. Spn ne düşünüyorsun? Bu süre senin için yeterli mi?"

Dylan gitmişti.

On kapının kapandığını duyduğunda Kate yeni uyanıyordu.

Yatakta doğruldu. Bir arabanın çalıştığını duydu. Ve birden öfkelendi. Nasıl böyle "sonra görüşürüz" der gibi çekip gidebilirdi?

"Aa, öyle olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı.

Çarşafı tekmeleyip yataktan dışarı fırladı, hoşça kal deme zahmetinde bulunmadığı için peşinden koşup ona biraz akıl vermeye hazırdı. Maalesef, daha yatak odasından çıkmadan aklı başına geldi. Aman Allah'ım, çırılçıplaktı. Bu hatırlanacak bir anı olmaz mıydı? Çılgına dönmüş, çıplak ve avazı çıktığı kadar bağıran bir kadının eski sevgilisini caddede kovalaması.

Belki ona bir not bırakmış olabilirdi, okumak için acelesi yoktu. O da kalbini kırardı. Acele etmeden giyindi ve sonra aşağı kata indi. Dylan'ın çantasının yanından geçti, durdu ve geri döndü. Şimdi kendini aptal gibi hissetmişti. Neticede Boston'a gitmek üzere çıkmamıştı evden.

Ama bugün gidiyordu. Gitmek için eşyalarını toplamış ve hazırlanmıştı, değil mi? Mutfakta bulduğu bir not onu doğruluyordu. Bir parça kâğıda uçuş numarasını ve saatini yazmıştı. Üst tarafta havayolunun telefon numarası vardı.

"Bunun geleceğini biliyordun," dedi kendi kendine.

İçini çekti. Evet, biliyordu ama bilmesi her şeyi kolaylaştırmıyordu. Ona nasıl elveda diyebilirdi ki? Bunu sadece düşünmesi bile onu perişan ediyordu. Ağlamaya başlaması öldürücü olabilirdi. *Ağlatnama izin vemıe,* diye dua etti içinden. *O gidince bunun için çok zamanım olacak.*

Bunun için daha fazla üzülmek saçmaydı.

Gidiyordu, işte o kadar. Kahvaltı. Evet, kahvaltıyı hazırlamıştı çünkü normal mantıklı bir kişinin yapacağı şey buydu. Kahvaltısını bitirdiğinde de gününe ve hayatının geri kalan kısmına başlayacaktı... Yalnız, değersiz, aptalca ve kimseye ihtiyacım yok türünden bir hayat.

Kilerden bir torba kahvaltılık tahıl aldı. Onu bir kâseye koyma zahmetine katlanmadı. Lavabonun yanında dikilip, çimleri fazlaca uzamış bahçeyi seyrederken kuru kahvaltılık tahıl yedi.

Dylan vedalaşmalarını nasıl ayarlayacaktı? Üsluplu bir şekilde olacağını düşündü. Evet, üslup. Nihayetinde o bir profesyoneldi. Onca deneyimiyle olağan, sıradan son noktayı koymak durumundaydı. Yıllarca elveda öpücüğü kondurduğu o kadar çok kadın olmuştu ki.

Ve işte şimdi onlardan birisi Kate'di.

Nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Bu kırılan kalbi kendisinin hatasıydı. Dylan onu kendine âşık etmek için bir oyun oynamamıştı. Onun ne olduğunu biliyordu. Nathan's Bay'de geçirdiği tüm o hafta sonlarını Joıdan ve Buchaıanlar'la geçiriyordu ve her hafta sonu Dylan ile erkek kardeşleri de onlara katılıyordu, telefon hiç susmak bilmiyordu. Arayanların hepsi mutlaka kadınlardı ve hepsi de Dylan'ı arıyorlardı.

Bu Katc'i çıldırtıyordu. Dylan da onu çılgına çeviriyordu.

Kate, Dylan ayrılıncaya kadar duygularını kontrol etmeye verecekti kendisini. Elbette söyleyecek akıllıca bir şeyler bulabilirdi ve bu konuda her dakika kendisine bir ilham gelmesini ümit ediyordu. On kapının açıldığını duydu.

"Kate?"

Ve işte oradaydı, kapı aralığında duruyordu, neredeyse sokağa çıkamayacak kadar şık görünüyordu. Kadınların

sürü halinde peşinde koşturduğuna şüphe yoktu. Dayanılmazdı.

"Gidiyorsun," diye kaçırdı ağzından. Aman Allah'ım bunu ilham yoluyla söylemişti.

"Az sonra, ama..."

Kate sözünü kesti. "Lütfen, açıklamaya gerek yok. Sana minnettarım yardımların için, biliyorsun çılgınlıklar için ama artık eve dönme zamanın geldi. Senin hayatın Boston'da."

Dylan gözlerini kırptı. Ne düşünüyordu acaba? Ve niçin o kadar açıkça sevinçli görünüyordu?

Vedalaşmalar gülünç olmazdı.

"Benim hayatım ise burada," diye sürdürdü sözlerini Kate. "Şirketimi Boston'a taşımayacağım. Benim ait olduğum yer burası. O videoyu izledim ve Compton gibi olmadığımı biliyorum arna onu dinlemek koşturmaca içinde olmak istemediğimi fark ettirdi bana. Şirketim konusunda takıntılı olmayacağım. Büyüyeceğim ama kendi hızımda. Yine de," diye ekledi, "Boston'a Jordan'ı ziyarete geleceğim zamanlar olacak ve birbirimizle karşılaşmak zorunda kalacağız. Bu kaçınılmaz. Ben istemiyorum aramızda geçenlerin... Sen niçin giilümsüyorsun?"

"Bana yine 'dün dündür, bugün bugündür' nutku atmayacaksın tekrar, değil mi?"

Pekâlâ, şimdi niyeti o değildi. "Hoşça kal," sözü çıktı ağzından. "Söylemek, istediğimin hepsi buydu."

Kate onu yanağından Öpüp özleyeceğini söylemeyi geçirdi aklından ama bunu yapmamaya karar verdi.

Ona çok yaklaşırsa kendini onun kollarına atıp ağlamaya başlayabilirdi.

"Benim konuşmam için sıra bana gelmedi mi daha?" diye sordu Dylan.

işte sırası geldi, diye düşündü Kate. *Sorunsuz ayrılış.*

"Elbette," dedi Katc kollarını kavuşturarak.

Dylan farkında olmadan kapıya yaslanmıştı, sanki dünyada her zaman Kate'î sırtından atmak zorunda kalmış bir edayla duruyordu. "Çocukluğumda turşudan nefret ederdim. "Yaratılmış bir tatları vardır," diye açıkladı. "Şimdi onlara bayılıyorum."

İşte şimdi, Kate kabul etmeliydi ki bu benzersiz bir başlangıçtı.

"Ve ben sana Turşu diyorum."

Katc alaycı bir tavırla kaşlarını çattı.

Dylan kapıdan çekildi. "Hadi Kate, sen anla anlayacağını."

"Anlıyorum," dedi. "Ama sen o kadar çok yiyeceğe bayılıyorsun ki. Siyah zeytin, tuzlu kraker, tatlı mısır, pizza ve acı biber hepsi tam senin ağzına..."

"Hayır, değil. O dediklerinin hepsi şişirme gıdalar. Ama... Ben sadece turşuya aşığım."

"Bu en garip vedalaşma..."

"Hoşça kal demiyorum. Seni seviyorum diyorum."

"Sen seviyorsun... Sen ne? Hayır, sevmiyorsun." lepki gösterirken elindeki kuru tahıl kutusunu salladı.

"Söyleme... Yapamazsın ..." Her yer kuru tahıl olmuştu.

"Nathan's Bay'de seninle her karşılaştığımda aşk hayatıma burnunu soktun. Öyle bir baş belasıydın. Ortalığı birbirine katmadığın zamanlarda da ben orada yokmuşum gibi davranıyordun. Sana sürekli kızıyordum, yine de sürekli daha fazlasını istiyordum. Sonra senin oraya geleceğin hafta sonlarını bilmek istediğimi fark ettim, seninle görüşmek için. Evet, seni seviyorum. Sadece bunu fark etmek biraz zamanımı aldı. Fark edince de sana 'turşu' demeye başladım, sırfseni kızdırmak için."

"Biliyors*un ben bundan hoşlanmıyordum "

"Yani? Seni sevmek çok hoşuma gitmiyordu. Uzun süre, beni görmezlikten geldiğini ve bunun benim sinirlerimi bozduğunu düşündüm."

Kate elindeki tahıl torbasıyla onu işaret ederek; "Nasıl yani, benim seni görmezlikten geldiğimi mi düşündün?"

"Sen beni seviyorsun Kate. Bunu kavramam da biraz zamanımı aldı. Sanırım beni uzun süredir seviyorsun. Sadece henüz bunu fark etmedin."

Kate başını salladı. "Hayır."

"Evet." Ona doğru ilerledi. "Seni seviyorum."

Kate ona inanmaya korkuyordu. "Sen tüm kız arkadaşlarınla vedalaşmadan önce onları sevdiğini mi söylersin? Öyleyse bu çok bayağı bir şey."

"Jill Murdock."

Kate geri adım atarak yemek odasına girdi. "Kim?"

"Jill Murdock," diye tekrarladı Dylan, ona doğru ilerlerken. "Evi aradığında ona henüz kefaleti ödemediğimi söylemişsin."

"Hatırlamıyorum..."

"Heather Conroy." Dylan üzerine gelmeyi sürdürüyordu; Kate geri çekiliyordu. "Ona benim karım olduğunu, ama birinci derecede kuzen olduğumuz için bunu sakladığımızı söyledin."

Kate gülümsedi. Onu unutmuştu. "Aslında onu Jordan uydurmuştu."

"Stephanie Davis."

Kate alt dudağını ısırdı. "Onu hatırlamıyorum."

"Onunla çıkamadım çünkü veba olmuştum ve karantinadaydım," diye hatırlattı.

"O bitmek bilmeyen telefonlar herkesi kızdırıyordu."

"Kim gibi yani?"

"Anneni kızdırıyorlardı."

Bir süre için Dylan kesinlikle kuşkulu görünmeye çalıştı sonra bir kahkaha attı. "Annem ha?"

Kate omuzlarını silkti. "Belki beni de kızdırmış olabilirler," diyerek kabullendi.

Dylan memnun olmuş gibi görünüyordu. Kate elindeki tahıl torbasını ona salladı.

Her yer kuru tahıl oldu. Birkaç tanesi yemek masasının üzerindeki mumluğa kondu. İki tanesi Kate'in saçına kondu. Daha önce hiç bu şekilde davranmamıştı ama daha önce hiç bu şekilde de hissetmemişti. Dylan onu köşeye sıkıştırdı. Tek kurtuluş onun içinden geçmek olurdu. "Peki, sen niçin o kadar sinirleniyordun Kate?" dedi Dylan.

Kate ona inanmaya korkuyordu. Dylan ona âşık olamazdı. Olabilir miydi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı, bağlanma. Eğer onun yok olmasına sebep olacak bir şey varsa, işte gerçek oydu.

"Çünkü seni seviyordum," dedi Kate.

Fakat Dylan ortadan kaybolmadı. Sadece gülümsedi.

Kate başını sallayıp kaşlarını çatarak tekrarladı. "Seni seviyorum. Kapı arkanda."

Dylan ellerini onun iki yanına yerleştirdi ve eğildi. Tam dudakları onun dudaklarına değecekken fısıldadı; "Evlen benimle."

Kırk Beşinci Bölüm

Harika bir cuma öğleden sonrasıydı, Kate kız kardeşleri Isabel ve Kiera ile birlikte Silver Springs'in ilk milli bankasına girdi ve mutluluk içinde üç kişinin hayatını kararttı.

Aslında güzel bir gündü.

Onun direktiflerine uyarak Anderson, bankanın yeni başkanı Andy Radcliffe'le uzun bir konuşma yapmış ve bu toplantıyı düzenlemişti. Radcliffc'in ofisinde toplanmış olan başka bir grup daha vardı. Leah MacKenna'nın önceki muhasebecisi şu sinsi herif, Tucker Simmons ile onun ruhsuz karısı Randy, Kate'in kendilerine şirketi devredeceğine inanarak bekliyorlardı. Edward Wallace da oradaydı. Leah belgeleri imzaladıktan sonra onlara birkaç satır ilave eden kredi yetkilisi oydu.

Başkomiser Drummond salonda kız kardeşlerin gelmesini bekliyordu; onlarla birlikte ofise o da girdi. Isabel ile Kiera oturmayı reddettiler. Başkomiscrle birlikte kapının yanında dikildiler.

Kate kendini tanıtmak ya da selam vermek zahmetine girmedi. Sadece başkana bir dosya uzattı.

"Bunun içinde annem Leah MacKenna'nın imzaladığı

kredi belgeleri var. Tüm varlıklarını listelediğini göreceksiniz. Şimdi, lütfen.. sizin bankada burada dosyalanan, o orijinal kopyayı okuyun."

"Banka dosyalarının içine mi girdiniz?" diyerek karşı çıktı Wallace. "Bu yasa dışı."

"Yasa dışı mı? Bunu duydunuz mu Başkomiser Drummond?" dedi Kate.

Radcliffe, Wallace'in daha fazla bir şey söylemesine engel oldu. "Bayan MacKenna için dosyaları ben verdim." Tekrar Katc'c döndü. "Şimdi, sizin için ne yapabilirim?"

"Neler ilave edildiğini görüyor musunuz?" dedi Kate. "Belgeyi değiştiren her kimse annemin el yazısını taklit etmek zahmetine bile girmemiş."

"'Ve tüm öteki mal varlıkları, Kate MacKenna şirketi dahil,'" Radcliffe dosyayı okudu.

"Evet, bunun sonradan eklendiğine hiç şüphe yok."

Herkes Wallace'a baktı. O ayağa fırladı. "Şimdi hatırlıyorum. O küçük ilaveyi eklemeyi unutmuştum. Bir araştırma yaptım, evet araştırma ve Leah MacKenna'nın, Kate MacKenna şirketinin ortağı olduğunu öğrendim."

"Söze girdiğim için özür dilerim ama siz kimsiniz?" Randy Simmons, Kate'e sordu.

Kate kadının suratına bakmadı. Ona Başkomiser Drummond cevap verdi. "O, Kate MacKenna'nın ta kendisi."

Randy el çantasını kavradı. "Biz artık çıksak iyi olur Tucker. Artık kalmamız için bir sebep yok."

"Olduğunuz yerde kalın," dedi Drummond.

"Şu kredi belgelerine bir göz atabilir miyim?" diye Tucker sordu. Ceketinden gözlüğünü çıkardı ve taktı. One doğru eğilerek, yazılı belgeyi ve Wallace'in düzeltmelerini okudu.

Kanıt teşkil eden belgeyi görmüş olmalıydı çünkü birden kaskatı kesildi. Kafasını kaldırdı, hissettirmeden ama

öfkeyle Wallace'a susmasını işaret etti. Başını hafifçe sallarken görünmemeye çalışmıştı, onun dikkatini çekmek için hafifçe öksürdü, gözlerini sonuna kadar açtı ve tekrar başını salladı.

Pek de ustaca olmayan sessizlik uyarısı pek dikkate alınmadı. Wallace kimsenin kendisinin yanlış bir şey yaptığını kanıtlayamayacağından emin bir edayla ve horozlanarak öne atıldı.

"Burada sadece büyük bir yanlış anlaşılma var. Kate MacKenna şirketini varlıklar listesine ekledim ve Bayan MacKenna'ya da bu eklemeyi bildirdim."

"Annemi uyardın," dedi Kate.

Tucker öksürdü ve başını tekrar salladı.

"Bunu yaptığımdan eminim," dedi Wallace. "Onu telefonla arayıp değişikliği bildirdim, o da bankaya uğrayıp bunu paraf etti." RadcIifFe'e dönerek konuşmayı sürdürdü. "İşimi tam yapmayı severim ve her şeyi kitabına göre yapmaya çalışırım. Sayfanın altına Bayan MacKenna ile görüştüğüm tarih ve saati not ettiğimi göreceksiniz."

"Annemle mi konuştunuz?" dedi Kate.

Tucker, Wallace'a susmasını işaret etmek dışında her şeyi yapıyordu.

"Evet, onunla konuştuğumdan eminim."

"Bunda bir hile olmalı."

"Hayır, kesinlikle yok."

"Buraya yazdığınız tarihe göre, siz annemle onun ölümünden üç hafta sonra görüşmüşsünüz." Bunun üzerine Kate kendini kaybetti. "Annem ölüyordu, siz bunu biliyordunuz. Sağlık masraflarını ödeyebilmek için sizden kredi almaya geldi. Bir fırsat yakaladınız ve bunu değerlendirdiniz. Tucker Simmons ve karısıyla ona kancayı taktınız, bu işi siz üçünüz birlikte yaptınız."

"Siz Katc'in kenara çekilip bunu kabulleneceğini mi zannediyordunuz?" diye sordu Kiera.

"Ybksa o olup biteni fark ettiğinde her şey için çok geç olacağım mı sandınız?" diye ekledi Isabel. 'Yazıklar olsun size," dedi. "Annemiz Kate'in şirketini asla tehlikeye atmazdı. Asla."

"Daha kaç kişiyi tırtıkladınız?" dedi Kate.

"Üzülme Kate. Ben öğreneceğim," dedi Drummond.

"Bu sahte suçlamalar yüzünden işimi kaybedersem..." diye Wallace söze başladı.

Drummond onun sözünü kesti, "işinizi hapishaneden yapabileceğinize pek emin değilim."

"Tucker, beni eve götür. Şimdi," diye yalvarıyordu Randy.

"Henüz eve gidebileceğinizi sanmıyorum," dedi Drummond ona. "Savcılık kanıtları okumakla meşguldü. Sanırım önce sahtekârlık suçlarıyla ilgili söyleyeceği birkaç şey vardır. Niçin hepiniz benimle birlikte karakola gelmiyorsunuz?"

Drummond üzüntü içindeki şüphelileri önüne katarak bankadan çıktılar.

Ofis sessizliğe kavuşunca Bay Radcliffe, Katc'e döndü. "Soruşturma sırasında bankanın Komiser Drummond'a elinden gelen tüm yardımı yapacağı konusunda sizi temin ederim. Ayrıca annenizin kredisini bir başka krediyle - güvencesiz bir krediyle - ödemenizi de kabul etmeye hazırız. Eğer yarın bankaya uğrarsanız belgeleri hazırlatmış olurum."'

"Teşekkür ederim," dedi Kate.

"Hayır, teşekkür etmesi gereken benim," dedi. "Yardım fonlarım tutmak için bizi seçmeniz bizim için onurdur."

Bankadan çıktıklarında Kate ve kardeşleri gülümsüyordu. Dışarıya adım atar atmaz Isabel kahkahalarla gülmeye

başladı. "Az Önce milyonlarca dolan verip bir kredi aldın. Annemin kredisini kendi mirasından ödemedin."

"Annem öyle yapmamı istemezdi," diye açıkladı Kate.

"Ben İskoçya' da ki araziyi ne yapacağım?" dedi Isabel.

"Okulu bitirdikten sonra git gör sonra karar ver."

"Ya sen Kiera? Aldığın tahvilleri ne yapacaksın?"

Kiera "Henüz emin değilim ama her neye karar verirsem vereyim annemin adıyla anılacak," dedi.

Kiera'nın arabasının yanında durdular o çantasından anahtarları çıkarırken beklediler.

"Hey, tahmin edin ne oldu?" dedi Isabel.

"Çok komik haberler duydum. Recce Crowell nişanlanmış. Avrupalı bir kızla sanırım."

"Zavallı kızcağız," dedi Kiera.

"Çabuk bul şu anahtarları," dedi Kate ısrarla. "Bugün öğleden sonra Dylan geliyor."

"Düğün gününü kararlaştırdınız mı ve düğünde ben de olacak mıyım?" dedi Isabel.

"Hayır, günü henüz kararlaştırmadık ve evet düğünde sen olacaksın."

"DylanTa evlenmenin senin alın yazın olduğunu biliyordum."

"Çünkü erkekler konusunda çok zekisin," dedi Kiera. Anahtarları buldu ve hemen eve doğru yola çıktılar.

"Erkekler konusunda zekiyim," diye ısrar etti Isabel.

"Nate Hallinger'la çıkmamı istemiştin," diye Kate hatırlattı. "Nasıl zekâ bu?"

"O herife ben içecek ikram etmiştim." Isabel sinirlendi.

Evin önündeki park yerine yanaştıklarında Kate kız kardeşlerinin konuşmalarını duymuyordu'artık. Dylan'ın kapının önünde onu beklediğini gördü. Erken bir uçakla gelmiş olmalıydı. Kate heyecanlandı. Milyonlarca doları

verip büyük bir kredi almanın artık hiçbir önemi yoktu. Oylan ona el salladı ve gülümsedi. Kate tüm istediğini elde etmişti.